

REFUGIUL

PROLOG

Ploua cu găleata și, în ciuda ștergătoarelor turate la maximum, drumul șerpuitor abia se zărea prin perdeaua năvalnică a apei. Întunericul care se lăsase pe neașteptate reducea și mai mult gradul de vizibilitatea a șoselei pline de serpentine în ac de păr. În lumina fantomatică a fulgerelor, peisajul părea înspăimântător, de-a dreptul apocaliptic.

— Relaxează-te, îi strigă Leo, încercând să acopere zgomotul asurzitor al muzicii rock care tâșnea prin difuzoarele ultramoderne ale Mercedesului ultimul răcnet. Se întinse și dădu sonorul mai încet, proptindu-și o mână pe volan, în timp ce cu cealaltă se întindea pentru a-i strâge mâinile încheștate în poală. Ți-e frig? o întreabă el, luând o curbă strâns, cu un scrâșnet de pneuri.

— Mi-e frică, sublinie Alecsandra, înghițindu-și nodul de spaimă din gât.

Leo șofa întotdeauna ca un nebun, fan al vitezei, un talent care-l propulsase pe primul loc în clasamentul Formulei Unu în urmă cu doi ani. Și rămăsese în fruntea topului, grație unor reflexe de invidiat. Era un pilot excepțional, cu o pasiune pentru provocare și risc la fel de mare ca cea pentru viață. Totul la el era o continuă provocare. Și întotdeauna câștiga. Un noroc care-l urmărise îndeaproape în ultimii șase ani, continuând să-l propulseze tot mai sus pe lista celor mai bogați oameni din lume. Frumusețe, talent, un caracter puternic, minte brici și farmec cât cuprinde, la care se adăuga o avere imensă deja. Acesta era Leonardo Fabrini Vincentzo al Patrulea și era... logodnicul ei!

Alecsandra riscă și-și desprinsese privirea pentru o clipă de la drumul înecat în ploaie, care se derula amețitor pe lângă ei. Era înalt, de aproape unu optzeci, brunet, cu ochii de un albastru-cenușiu. Bărbia avea o gropiță care-i îndulcea trăsăturile aspre, un atu al înfățișării lui

ucigătoare care-i sucise mințile în urmă cu opt luni. Se întâlniseră la o recepție la vila Donatti, unde ea se ocupase cu decorațiunile interioare și exterioare și cu organizarea dineului, ținându-i locul colegei ei de apartament, Denise, care fusese nevoită să plece în acel weekend pentru a asista la înmormântarea unei mătuși din partea mamei ei. Îmbrăcată într-o rochie simplă din mătase de culoarea fumului, cu care spera să se piardă în peisaj, Alecsandra supraveghea, retrasă într-un colț, mesele și armata de chelneri, asigurându-se că invitații aveau tot ce le trebuia. Leo apăruse la spartul târgului, cu o blondă superbă la braț, făcându-i inima să tresară cu putere.

Oh, Doamne! își amintea că aceste două cuvinte fuseseră singurul gând coerent pe care se simțise în stare să-l închege în creierii ei aburiți de șoc. Era prea frumos să fie adevărat. Prea frumos ca să fie lăsat așa, în libertate! Aproape c-o dureau ochii să se uite la el. În mod sigur pățise ceva la ochi, reflectase ea, amuzată de propria reacție, notându-și să consulte un oculist în viitorul apropiat. Doar așa, ca să fie sigură că n-avea nimic la ei.

Apoi Leo o zărise și-i zâmbise încet, iar Alecsandrei îi trecu prin cap într-o doară că n-ar strica s-o vadă și un cardiolog. Insul era ucidere!

Însă, mai târziu, Dumnezeu știu cum, se trezise în brațele lui dansând... vals! Anii de balet pe care mama ei insistase să-i facă nu-i fuseseră de niciun ajutor. Îl călcase pe picioare de atâtea ori încât se mira cum de bărbatul nu schiopătase în timp ce o conducea spre terasele largi. Petrecerea era pe terminate, ultimii musafiri se pregăteau să plece. El insistase s-o conducă până acasă. Se dovedise că blonda uluitoare cu care venise și pe care Alecsandra o disprețuise instinctiv, din pură invidie, era de fapt sora lui mai mică, Celeste.

Au continuat să se vadă cam o săptămână până când și-a dat seama că era îndrăgostită până peste cap de el. Leo era atent, extrem de politicos, avea un comportament ireproșabil și o răsfăța realmente. Însă nu neapărat frumusețea lui o dăduse peste cap cât ceea ce se ascundea

sub ea. Leo era un bărbat cu o minte sclipitoare, educată, înzestrat cu un umor irezistibil. Nu încerca să epateze, nu se lăuda cu trofeeale lui, n-o presa să-l primească în patul ei, deși o dorea nebunește. Relația lor pur și simplu... curgea. Lin și fermecător, ca o poveste depănată la lumina focului unui șemineu într-o noapte de Crăciun.

La aproximativ două săptămâni de la dineul Donatti, el îi ceruse mâna și-i strecurase pe deget o bandă îngustă din aur alb, cu un diamant albastru tăiat în formă de pară, care i se potrivea perfect.

Iar acum, după aproape opt luni, o ducea să-i cunoască familia.

Alecsandra se cutremură. Amânase acest moment cât de mult putuse. După Leo, acest lucru s-ar fi întâmplat imediat ce o ceruse de soție, dar nu se simțise în stare să dea piept cu „dușmanul”. Celeste o prevenise că doña Fabrini era o femeie extrem de capricioasă și posesivă, greu de mulțumit, și acesta fusese unul dintre motivele pentru care amânase într-atât inevitabilul. Sincer, îi era groază de momentul în care avea să dea ochii cu cea care îl zămislise pe acel bărbat minunat de lângă ea, numai ca aceasta să constate că era... inacceptabilă pentru fiul ei. Și asta din mai multe considerente, desigur.

Alecsandra Drummond nu provenea dintr-o familie înstărită și nobilă ca a lui, nici măcar nu proveneau din aceeași lume. Se născuse într-o suburbie a Los Angeles-ului cu douăzeci și patru de ani în urmă, într-o familie de intelectuali, tatăl ei fiind profesor de istorie a artei, iar mama ei, graficiană. Avea doi frați mai mici și o soră care era chirurg plastician la cel mai mare centru de înfrumusețare din Detroit. Părinții ei le asiguraseră o copilărie lipsită de griji, haine călduroase, mese decente, o educație modestă, și le insuflaseră ambiții. Prin urmare, Rachel ajunsese să fie cotate drept cea mai bună „modelatoare în carne” din Elliot Hospital, așa cum îi plăcea s-o numească pe sora ei, ea își luase masterul în istoria picturii renaștentiste la Roma, Nigel era în ultimul an la Oxford, iar Daniel visa să ajungă un scriitor celebru.

Privită din afară, familia Drummond era una model: închegată, fericită și sănătoasă. În lumea ei. Într-a lui... ei bine, bănuia c-o să afle curând părerea doinei Fabrini în privința asta, deși Leo o asigurase că n-avea de ce să-și facă griji. Prezentarea ei familiei sale era doar o formalitate. Un lucru care trebuia făcut odată și-odată, mai devreme sau mai târziu. Ea preferase mai târziu.

— N-are de ce să-ți fie frică de ea, Lex, râse Leo, amuzat de expresia ei rigidă. O fi mama mea o ființă pretențioasă, dar nu este un căpcăun. Pentru ea, fericirea mea este importantă. Te iubesc, care. *Asta* contează.

Întotdeauna o răscolea când îi spunea așa în italiană. „Care” avea o dulceață aparte rostită din gura lui.

— Nu de asta mi-e teamă, îl contrazise Alecsandra, încruntându-se. Sau nu e numai asta.

— Dar...?

— Aș vrea să mai calci puțin frâna aia. Mai avem puțin și spargem blocul sonic!

— A!

Ca să-i facă pe plac, încetini cu zece kilometri sub viteza de croazieră pe care o avea momentan.

— Și ți-aș fi recunoscătoare și dacă ți-ai ține ambele mâini pe volan.

— Pot face asta, dar, Lex, sincer, am copilărit în locurile astea. Cunosc fiecare curbă pe de rost și cred că le-aș putea lua și cu ochii închiși...

— Să nu faci asta! mormăi Alecsandra. Ochii deschiși te scapă de o mulțime de necazuri. Tu ar trebui s-o știi cel mai bine.

Nu putea explica nici ea, dar nu vremea îngrozitoare de afară și nici măcar iminenta întâlnire față-n față cu viitoarea ei soacră n-o speriau chiar atât de tare, cât altceva, mult mai intens. Un presentiment că ceva avea să se întâmple curând. Ceva rău.

Încă nu-i spusese lui Leo despre acel potențial al ei pe care numai familia ei îl cunoștea. Probabil că nici n-avea să-i spună prea curând. Oamenii simpli tindeau să fie suspicioși și temători de ceea ce nu puteau înțelege. Cei

mai mulți bărbați, pe asta o știa din experiență, băteau în retragere de îndată ce-și dădeau seama de acele ciudățenii ale ei. Nu era deloc ușor pentru cineva să accepte faptul că persoana de alături îi putea „citi” gândurile și „intui” emoțiile în funcție de mirosul pe care pielea li-l degaja. Alecsandra accepta în jurul ei numai oameni al căror miros îl putea tolera. Avea un nas extrem de selectiv. Un simț cu care putea „adulmeca” pericolul de la distanță, declanșând în mintea ei un sunet care o făcea să intre în defensivă automat și să ocolească instinctiv zonele „fierbinți”. Nu odată se întâmplase să vrea să meargă într-un loc anume și să renunțe la idee încă dinainte de a ieși pe ușă. Ca apoi să audă că în locul respectiv avusese loc un jaf armat soldat cu răniți, că la petrecerea unde fusese invitată izbucnise în mod stupid un incendiu, că pe o anume porțiune de autostradă avusese loc un accident teribil, care se soldase cu pierderea a mai multor vieți...

Cu Leo alături, Alecsandra petrecuse cele mai liniștite și mai fericite opt luni din viața ei. Și niciodată în tot acest timp nasul ei nu făcuse mofturi. Însă din momentul în care Leo îi spusese că mama lui îi invitasese pe amândoi să petreacă un weekend întreg la Bella Fortuna, vila familiei lor din sudul Siciliei, ca s-o cunoască, ceva din mintea ei începuse să zumzăie stăruitor și neplăcut. Dacă n-ar fi tergiversat atât de mult teribila întâlnire cu familia lui reunită, Alecsandra i-ar fi cerut lui Leo încă o amânare. Însă risca să-l supere și s-o bănuiască de lașitate.

Și iată-i acum, pe drumul șerpuitor, în plină furtună, mergând să-și întâmpine numeroasa și augusta viitoare familie.

— Liniștește-te, care, îi ceru Leo, reducând viteza încă puțin. Nu mai este mult și o să te convingi că te-ai stresat inutil. Mama o să te adore.

— Și dacă n-o să fie așa? bâigui Alecsandra, agățându-se de portieră când el luă o curbă mult prea repede.

Leo oftă, zâmbi amuzat și se angajă în altă curbă. Alecsandra strânse din dinți și tresări când, imediat după

cotitură, zăriră clipirea intermitentă a unor faruri în față.

Leo apăsă frâna, făcând mașina să derapeze larg, apoi o redresă cu ușurință, trăgând pe marginea drumului, la zece metri în fața mașinii oprite.

— Ai pățit ceva? se întoarse Leo spre ea, dându-i îngrijorat părul lung de pe față. Paloarea ei nefirească îl alarmă. Alecsandra, te-ai lovit?

Ochii ei negri erau larg deschiși și goliți de orice expresie. Buzele îi erau livide, trăsăturile încremenite.

— Lex?

— Nu te opri! Nu te opri! Pornește mașina... *Fă-o acum!*

— Ce...

— Pornește mașina odată! strigă ea, cuprinsă de isterie. Te rog, te rog, ascultă-mă... Te rog!

Leo trase adânc aer în piept. Ceva, o mișcare în oglinda retrovizoare, îi atrase atenția. Se încruntă la silueta care se contura neclar în ploaia torențială, în timp ce se apropia de mașină prin spate.

— Lex, ești rănită? insistă el, încercând să-și păstreze vocea calmă, furând încă o privire spre retrovizoare.

— Nu, nu sunt, dar... izbucni ea cu o voce pițigăiată.

— Bine, răsuflă el ușurat.

Văzu silueta dispărând din spatele mașinii și o văzu apărând în oglinda laterală. Era o femeie, își dădu el seama. În lumina intermitentă a mașinii din spate, trupul ei părea zvelt și elegant. Era înaltă și se mișca nepăsătoare, mergând agale prin valurile de apă care cădeau din cerul negru ca smoala.

— Cobor să văd care este problema, rosti el, întinzându-se spre portieră.

— Nu! Nu coborî!

Alecsandra se agăță de el disperată, trăgându-l înapoi, spre ea.

— Te rog, nu coborî! Te rog...

— Lex, încetează. Te porți copilărește. Ar putea fi unii dintre invitați...

— Nu sunt! negă ea, scuturând capul înnebunită. Nu

sunt... oameni! rosti ea ultimul cuvânt cu o voce sugrumată.

— Cum adică... nu sunt oameni? se încruntă el, râzând.

Alecsandra se opri, neputând nici ea să-și explice senzația. Cuvintele acelea pur și simplu îi zburaseră de pe buze, fără a le gândi măcar. Indiferent cine erau persoanele care se aflau în mașina cu avariile aprinse din spate, ele nu erau ceea ce păreau a fi și constituiau o amenințare teribilă pentru ei. Nasul ei niciodată n-o înșela și niciodată până acum nu mai fusese atât de sensibilizat! O ardeau sinusurile și zumzetul din capul ei se transformase într-un vuiet înalt, care-o zăpăcea.

Ciocănitul scurt din geamul portierei o făcu pe Alecsandra să înghețe și pe Leo să tresare și să înjure. Chipul femeii era aproape lipit de sticla udă, iar buzele pline îi erau curbate într-un zâmbet glumeț, irezistibil. Involuntar, Leo se trezi răspunzându-i la surâs. Era blondă, cu părul lung lipit în șuvițe groase de fața incredibil de frumoasă. Ochii ei erau mari și plini de neajutorare.

— Per favore...

Bărbatul îi auzi vocea sunându-i în cap ca un cântec de sirenă, făcându-l să amețească ușor. Dădu să deschidă din nou portiera, dar fu tras îndărăt.

— Nu ieși, Leo!

Ochii blondei se îngustară nerăbdători și frustrați, pironindu-se asupra ei. Alecsandra se cutremură. Valul se răceală o învălui instantaneu, în ciuda căldurii din mașină. Instinctiv, își încleștă mâinile în jurul bărbatului pe care-l iubea, încercând să-l păstreze lângă ea, să-l ocrotească.

— Nu coborî, Leo, insistă Alecsandra, retrăgându-se și luându-i fața în palme pentru a-i putea privi ochii atât de frumoși și, în acea clipă, plini de confuzie. Te rog, ascultă-mă! Ai încredere în mine...

— Lex, pentru numele lui Dumnezeu! oftă el, exasperat. În spatele lui, Alecsandra văzu ochii femeii dându-se peste cap, amuzați și plictisiți, la auzul ultimului cuvânt. Mă duc să văd care este problema și mă întorc

imediat...

Alecsandra dădu să spună ceva, dar ciocănitul din geamul portierei din partea ei o făcu să sară-n sus și să se răsucească, pierzând contactul fizic cu Leo. O altă femeie, brunetă, scundă de statură și cu părul tuns scurt, ce încadra o față de elf, îi zâmbi seducătoare. Se holbă neputincioasă la ea, chircindu-se pe scaun, paralizată de frică. Mai târziu, avea să-și dea seama că aceea fusese clipa în care totul începuse să se năruie.

De pe locul de lângă ea, vocea lui Leo sunase înfundată:

— Blochează portierele. Mă întorc într-un minut.

Înainte să aibă timp să reacționeze, Leo ieșise din mașină și trântise nepăsător portiera în urma lui. Ocoli Mercedesul și porni flancat de cele două femei spre mașina avariată. O altă siluetă, de data aceasta a unui bărbat, ieși din mașina staționată, pornind spre grupul celor trei. O văzu pe blondă aruncându-și pe după umăr coama bogată de păr ud și râzând la ceva ce Leo îi spusese. Bărbații își strânseseră mâinile și se îndreptară spre capota ridicată.

Înlemnită de groază, cu inima bubuindu-i în piept, Alecsandra îi urmări, aplecată peste scaune, ca să nu-l piardă din ochi. Vuietul din capul ei crescuse, devenind asurzitor, izbindu-i dureros oasele craniului, ca un tsunami. Leo se îndreptă și discută puțin cu bărbatul de lângă el. Acesta rânji. Alecsandra îi văzu rânjetul sinistru în lumina fulgerului care sfâșie întunericul și inima i se făcu cât un purice. Și-n clipa următoare, blonda sări la gâtul bărbatului pe care-l iubea, doborându-l la pământ. Bruneta micuță se lăsă pe vine și ridică brațul lui Leo, sfâșiind până la umăr mâneca jachetei de piele pe care el o purta, pentru a-și lipi gura de încheietura mâinii lui.

Stomacul Alecsandrei țâșni în gât în aceeași clipă în care străinul porni fără grabă spre mașina lui Leo. În lumina altui fulger, fata îi văzu trăsăturile imposibil de frumoase și de palide.

Instinctul de conservare îi intră intantaneu în

acțiune. Orbește, se răsuci și apăsă butonul de blocare a portierelor, știind instinctiv cât de inutil îi era gestul. O portieră închisă nu avea să-l oprească.

Alunecă dârdâind pe scaunul șoferului și acționează schimbătorul de viteze, împingând accelerația până-n podea. O parte din ea era amortită, plină de groază și înnebunită de durere, cealaltă era lucidă și conștientă de faptul că nu-l putea salva de una singură pe Leo. Trebuia să plece după ajutoare imediat, înainte de a fi prea târziu. Vila Bella Fortuna nu avea cum să fie prea departe...

Mașina țâșni urlând într-un scrâșnet de roți, care rașchetară asfaltul ud, năvălind spre drumul care se frângea într-o curbă la nouăzeci de grade spre dreapta, derapând. Încleștându-și mâinile alunecoase de transpirație pe volanul mașinii, se luptă să țină controlul și direcția. Curbele se succedau cu repeziciune și, grație cine știe cărui miracol, izbutea să le ia fără să izbească trupul metalic al mașinii de peretele muntelui sau să-l arunce prin parapet, dincolo, în prăpăstiile care se căscău lacome în noapte.

Ajunse pe o bucată mai dreaptă de drum și aruncă o privire rapidă în retrovizoare. Inima i se poticni când îl văzu umbra alergând în urma ei, la o distanță de câțiva metri. Șocată, verifică vitezometrul și scânci. O sută treizeci de kilometri la oră! Ce om ar fi putut să alerge cu o sută treizeci de kilometri la oră?!... Cum de reușea ea să țină mașina pe șoseaua udă, plină de serpentine, la o asemenea viteză?

Bufnitura care se auzi pe capota mașinii o făcu să tipe gătuit. Își dezlipi privirea pentru o clipă de la drumul întunecat și periculos, uitându-se spre tavanul Mercedesului, observând adâncitura de acolo. Vreun bolovan se desprinsese din coasta muntelui și căzuse pe mașină. O altă privire terifiată spre retrovizoare o făcu să înghețe: bărbatul dispăruse. Și nu-i luă mai mult de o fracțiune de secundă ca să facă legătura dintre dispariția subită a urmăritorului ei și forma adânciturii din plafonul mașinii.

Imposibil. Imposibil. Imposibil...

Cuvântul i se rotea prin mintea năclăită de groază ca un disc stricat.

Un sunet metalic o făcu să țipe din nou și Alecsandra își smuci umărul, ferindu-se din calea mâinii care străpunsese carcasa mașinii, orbecăind după ea. Încleștându-și dinții, se încordă și apăsă frâna, trăgând stânga mult de volan. Roțile urlară în timp ce derapau, mașina învârtindu-se nebunește pe șoseaua udă, pentru a se izbi într-un sfârșit cu partea din spate de parapetul din metal. Șocul izbiturii o aruncă în lateral și se ciocni cu fruntea de bord. Lovitura o ameți pentru o clipă și i se făcu greață. Cu un efort, își săltă capul și distinse în lumina farurilor silueta bărbatului din mijlocul drumului. Mașina era răsucită la o sută optzeci de grade față de direcția inițială și se clătina periculos peste marginea străzii, semn că dislocase parapetul. Clipi, limpezindu-și privirea, și icni când îi văzu rânjetul amuzat și răutăcios al bărbatului în lumina cu halogen a farurilor.

— Curajoasă Alecsandra. Îmi faci seara *atât* de plăcută!

Vocea lui avea o muzicalitate ciudată, seducătoare. Preț de o clipă, avu pornirea de a abandona totul. Ce rost ar mai fi avut? Ar fi prins-o oricum și i-ar fi făcut același lucru pe care femeile acelea i-l făcuseră lui Leo...

Leo! Inima i se chirci în piept. Era mort. Știa asta. *Simțea* asta.

Cine erau *ei*? gândi ea, năucită de șoc și neînțelegere.

— Haide, frumoasa mea, știi cât de inutil este totul. Eu nu pot fi ucis. Ei bine, nu chiar acesta este adevărul, dar n-o să abordăm subiectul chiar acum. Nu când sunt atât de *ars* de sete!...

Îi era sete. Alecsandra clipi de două ori înainte ca adevărul terifiant să-i pătrundă în minte. Scena la care asistase mai devreme, viteza incredibilă a celui om... Acela nu era om, își dădu ea seama. Era... alternativa i se părea înfiorătoare. Imposibil de gândit. Înfiorător de

pronunțat acel cuvânt, care dăduse naștere unor legende transpuse în romanele de ficțiune și în filmele horror. Și totuși știa prea bine ce văzuse. Un lucru era cert: nu sângele ei avea să potolească setea acelui demon!

— Du-te-n iad, stârpitură nenorocită! murmură ea, înfigându-se în pedala de accelerație și apucând zdravăn volanul cu ambele mâini.

— Pentru mine nu există iadul și nici raiul! Vocea lui se auzi atât de clar, ca și cum i-ar fi șoptit la ureche cuvintele. Încă nu ți-ai dat seama de asta? râse apoi creatura, înveselită.

Mașina țâșni și se năpusti mugind spre creatura care stătea nepăsătoare în mijlocul drumului. Însă cu o fracțiune de secundă înainte să-l izbească, bărbatul care nu era bărbat dispăru din fața mașinii. Alecsandra frână prea târziu. Botul mașinii se înfipse în versant, metalul scrâșnind sinistru în timp ce se mula pe conturul stâncilor care ieșeau din peretele muntelui. O ploaie de cioburi explodară în fața ei, înfigându-se în brațele ridicate în cruciș, pe care și le ridicase în clipa în care fusese conștientă că avea să se ciocnească inevitabil de zidul stâncos.

Totul îngheță în nemișcare pentru o secundă lungă, apoi o mână dură ca granitul o înșfăcă de păr, smulgând-o din locul șoferului și scoțând-o afară drept prin portiera șifonată.

Alecsandra nici măcar nu se osteni să țipe. Durerea rădăcinilor firelor de păr care-i fuseseră smulse era o nimica toată în comparație cu cea care-i săgetă bazinul și solurile, mergând ca un fier încins până-n laba picioarelor. Simți un jungi năprasnic în torace și unul în braț, care-i săgetă umărul până-n creier, ambele tăindu-i respirația.

— Uite ce mizerie ai făcut, o dojeni în joacă bărbatul, aplecându-se deasupra ei. Ești făcută zob, draga mea, rosti el cu un accent aspru, care o duse pe Alecsandra cu gândul la un personaj KGB dintr-un film vechi, al cărui nume nu și-l amintea. Și mi-ai ruinat frumusețea de cină. Ce păcat!

Trăsăturile îi erau frumoase, ca ale unui arhanghel. Cum putea o asemenea blestemăție să fie atât de frumoasă? gândi ea, amețită, în timp ce respirația îi ieșea horcăită din pieptul strivit.

Cu o fracțiune de secundă înainte ca întunericul s-o cuprindă, simți o arsură insuportabilă pe gât, urmată de sunetul oribil al suptului. Deschise ochii larg, încercând să lupte cu durerea aceea cumplită care-i curgea prin venele aspirate. Nu se putea mișca, ca și cum ar fi fost paralizată.

— Igor, mai lasă-ne și nouă puțin, se auzi o voce plăcută, ca de catifea. Scumpul de Leo a fost cam... neîndestulător, ca să zic așa.

— Vezi-ți de treabă, Olga. Doamna este a mea, rosti vampirul, mușcând-o din nou, puțin mai jos de locul unde-și înfipsese colții prima dată.

Alecsandra simți arsura până-n unghiile de la picioare. Lacrimi mari îi alunecară din colțul ochilor. Nu era sigură dacă plângea. Continua să plouă, deși se mai domolise puțin, iar atingerea rece a ploii pe fața ei avea ceva ce o alina.

— Ei, hai! se plânse o altă voce.

Un mârâit scăzut, amenințător, izbucni din gâtul creaturii care-i seca viața din trup.

— Bine, bine, nu-i nevoie să fii așa de ciufut!

— Totuși, cred că nu este corect ca tu să ai ce este mai bun, în timp ce noi de abia ne-am stârnit apetitul...

Tunetul năprasnic bolborosi deasupra lor. Două secunde mai târziu, bolta păru să se despice și din miezul ei țâșni o lance de lumină orbitoare. Alecsandra urmări fascinată dansul grațios al fulgerului, care șerpuia în jos ca un râu de lumină crudă.

O moleșală ciudată și rece se instalase în trupul ei. Murea. Nu se îndoi niciun moment de acest lucru. Murea în cel mai oribil mod, secătuită de o creatură de coșmar, care nici măcar n-ar fi trebuit să existe în realitate. Totul era atât de... bizar!... Durerea din membrele zdrobite se estompase, rămânând doar arsura aceea inumană, ca și cum i-ar fi curs plumb încins prin vene. Oare și Leo simțise

această durere?... Murise mai repede decât ea?

Leo...

Aerul păru să se onduleze, atmosfera sfârâi, umplându-se de electricitate.

— Igor!

Creatura își descleștă fălcile de pe gâtul ei și-și smuci privirea spre lancea de lumină orbitoare, care se apropia de ei cu o viteză amețitoare. Scoase un urlet furios, pe jumătate frustrat, pe jumătate îngrozit, și făcu un salt mare în spate, aterizând la o distanță de douăzeci de metri de locul unde se aflase cu o secundă în urmă, loc în care fulgerul lovi năprasnic, cu un bubuit asurzitor.

Vreme de aproape un minut, cei trei vampiri rămaseră nemișcați, holbându-se șocați la trupul carbonizat și fumegând al tinerei femei. Asfaltul se fisurase de jur-împrejurul cadavrului, întinzându-se într-o rețea subțire de filamente, ca o pânză de păianjen. Apoi blonda își dădu capul pe spate și începu să râdă în hohote.

— Oh, dragule, ai fost la un fir de păr de a încăpea într-o urnă, chicoti ea fermecător. Pun pariu că Ramsey o să se oftece c-a ratat asta!

— Ha, ha, ha! Foarte amuzant! se strâmbă Igor, mârâind. La dracu', *la dracu'*!...

— Mie nu-mi place friptura, declară sec bruneta, adulmecând prudentă, de la distanță, mirosul de carne și materiale arse, strâmbându-se. Hai să ne încercăm norocul în altă parte, Meg. Am auzit că mai sus este o vilă care așteaptă musafiri. Hai să facem un tur. Cine știe, poate că pică ceva...

Toți trei se răsuciră pe călcâie și începură să escaladeze peretele versantului ca niște reptile.

Niciunul dintre ei nu observă degetele înnegrite ale fetei care se mișcă imperceptibil. Și fură prea departe când inima acesteia începu din nou să palpate, la fel de ușor ca aripile unei molii.

Lucrul care o trezi întâia oară fu sunetul acela ritmic, sacadat. Un robinet se stricase undeva, pentru că picura întruna. Îi era frig. Foarte frig. Apoi i se făcu dintr-odată

cald. Mult prea cald. Alunecă din nou în întuneric.

A doua oară fu lucidă doar câteva secunde, timp în care încercă să deschidă ochii și să vadă de unde venea picuratul acela enervant. Nu izbuti nici măcar să-și miște pleoapele și se pierdu din nou în labirintul întunecat din mintea ei.

Alterna între conștiență și inconștiență. Mă rog, starea de inconștiență era una stranie. De câte ori plonja în ea, se trezea uitându-se de sus la trupul unei femei care arăta cumplit. Era bandajată ca o mumie egipteană, din cap și până-n picioare, iar de sub bumbacul steril ieșeau o sumedenie de fire și tuburi conectate la o multitudine de aparate sofisticate. Oameni îmbrăcați în alb se învârtteau în jurul patului acelei femei. Veneau și plecau. Lumina se schimba mereu. Noapte, zi, noapte, zi, noapte, zi...

Fu un șoc teribil să-și dea seama într-un târziu că de fapt se uita la ea, că acela era trupul ei! Revelația o aruncă înapoi, la timp pentru a auzi pocnetul surd din pieptul ei, gheara care-i cuprinsese inima strâns și dureros, ca-ntr-o menghină, urmată de bipăitul și fluieratul aparatelor isterizate.

— A făcut stop, urlă o voce. Aduce-ți defibrilatorul. Repede!

Simți șocul electric care i se descărcă în trup, făcându-l să se arcuiască mult în sus, pentru a reveni îndărăt cu o bufnitură. Și apoi altul. Și altul. Sunetul acela ritmic, sacadat, reveni și Aleksandra bănuie că era sunetul propriei inimi.

Apoi urmară alte perioade de alternare între realitate și vid.

Nu știa de cât timp se afla în starea aceea. Își dorea să moară. Fizic nu simțea nicio durere, cu excepția arsurii care-i pulsa în jurul carotidei. Era conștientă de acea arsură chiar și când se privea din afara trupului.

Oare se transforma? Îi trecu ei prin minte. Văzuse filmul *Dracula* și încă vreo două pelicule ale aceluiasi gen pe când avea vreo cincisprezece ani. Fusesse mușcată de un vampir. Igor. Își amintea numele lui cu claritate. Și-l

amintea și pe cel de Olga și... Meg. Dacă filmele furnizaseră detalii corecte, victima nesecată de sânge avea să devină un vampir la rândul ei. În asta se transforma acum?...

Voia să moară. Își dorea să moară. Chiar dacă n-avea să se metamorfozeze în chestia care o mușcase pe ea, tot își dorea să moară. Își văzuse carnea arsă de pe trup în vreo trei rânduri când i se schimbaseră bandajele. Era mutilată. Mai rău, arăta oribil, ca un monstru!... Și mai era și Leo. Știa că murise, își amintea felul în care fusese ucis. Durerea pierderii lui era mai cumplită decât acea arsură din gâtul ei, care nu se domolise niciun pic, făcând-o conștientă de ea chiar și atunci când mințile îi pluteau în derivă.

Cu timpul, vocile din jurul ei se ridicară de la nivelul unor murmure ininteligibile la cel al unor șoapte clare.

— Temperatura continuă să-i scadă sub treizeci... Nu știi cum de izbutește să rămână în viață...

— Se regenerează uimitor de repede, se auzi vocea plină de perplexitate a unei alte femei. Avea majoritatea coastelor rupte când au adus-o aici, iar radiografia de azi arată numai trei, și acelea în curs de vindecare. Vezi cum se depune calusul aici?...

— Ai văzut asta? Ieri, numărul eritrocitelor era sub două milioane. Acum s-a triplat și arată ca niște stele...

— E o anomalie aici...

Nu era vorba de nicio anomalie, ar fi vrut ea să strige, dar coardele vocale refuzau să coopereze, iar buzele nu i se mișcau deloc. Mă transform într-un nenorocit de vampir! Omorâți-mă! Vă rog, omorâți-mă! țipă ea, hohotind disperată în adâncul ființei ei.

— ...epiderma i s-a refăcut integral. Iisuse! Parcă m-aș uita la un nenorocit de film SF!...

La un moment dat începu să viseze. Coșmarul începea întotdeauna în Mercedesul gri metalizat. Își amintea detaliile: conversația, sunetul scăzut și învăluitor al vocii lui grave, mirosul parfumului lui, muzica rock care bubuia din boxe. *Night wish*. Soprana formației cânta

despre elfi și alte creaturi mistice. Foarte... potrivit. Apoi farurile care clipeau intermitent în ploaia torențială și teama paralizantă care o cuprinsese înainte ca Leo să oprească mașina. Durerea și neputința sfâșietoare de după aceea.

Bărbatul pe care-l iubise și încă-l mai iubea murise. Într-un mod oribil. Iar ea îl abandonase. Sentimentul era... insuportabil! Ar fi vrut să fi ales să rămână. Se speriasse. De fapt, fusese îngrozită de moarte. Fugise și-l lăsase singur, cu gândul să cheme ajutoare. Ce scuză jalnică! Fugise ca să-și salveze pielea. Și nici măcar pe aceea nu reușise s-o salveze! Lumina aceea fierbinte, strălucitoare și albastră, îi mistuise carnea ca un rug. Încă-și mai amintea unda aceea, șocul năprasnic în clipa în care o lovise în plin!...

Regreta faptul că acea creatură se eschivase cu o fracțiune de secundă înainte ca fulgerul s-o facă scrum. Ar fi vrut să fi avut forța de a-l ține lângă ea, ca fulgerul să-i lovească pe amândoi. Dar Igor scăpase. Îl auzise, chiar și în chinurile acelea cumplite în care inima i se oprise sub descărcarea cumplită de energie. Pleca în altă parte să vâneze.

Timpul își pierduse sensul. Nu conta. Dacă avea să trăiască, avea s-o facă numai cu un scop. Unul precis. Unul corect. Unul cumplit.

Devenise perfect conștientă și lucidă în urmă cu două zile. Știa exact timpul scurs din acel moment pentru că-l calculase după bătăile inimii ei, însă continuase să se prefacă a fi în comă.

Era... prea uimită ca să aibă vreo reacție. Distingea o sumedenie de mirosuri: cel de dezinfectant, de antibiotic, de alcool, mirosul dulceag și amețitor al narcoticelor pe care asistentele le injectau pacienților din saloanele alăturate, aroma de after shave, cea a săpunurilor de diferite mărci, și unul distinct, cel dulce-acrișor și sărat al sângelui...

Știa că acei oameni erau în alte încăperi după tonalitatea vocilor. O sâcăiau sunetul acelor glasuri... O

deranjau și zgomotele din jur. Auzise tușind motorul unei mașini la niciun metru de ea și o voce frustrată suindu-se. Deschisese ochii pentru o clipă, așteptându-se să vadă o parcare, dar nu zări decât decorul alb, steril, al unui salon clasic de spital. Era singură. Și totuși, ar fi putut jura că auzise rabla căznindu-se să o ia din loc! Sunetul motorului se estompă preț de o clipă, apoi reveni la fel de puternic, pentru ca apoi să se estompeze treptat.

Alte voci. Două femei discutau despre colicile unui nou-născut. Cineva ofta și scâncea, alături de o respirație gâfâită. Altcineva se plânse de mâncarea pe care tocmai o serviseră cei de la cantina spitalului. Alte trei voci diferite îi dădură dreptate. Toate se auzeau atât de limpede, încât ai fi zis că acele persoane se aflau în aceeași încăpăre cu ea, strigându-i la ureche. Deschise ochii să se asigure, dar rezerva ei era goală. Nu mai era nimeni acolo, în afara ei. Îi închise la loc.

Înnebunea... sau urechile ei se sensibilizaseră, pentru că vocea care discutasese despre colici se auzi atât de aproape încât Alecsandra făcu un efort să nu geamă. Individida aproape că urla. De ce naiba urla rezultatul analizelor ei!?... Poate că sora care o însoțea era surdă din naștere. Sau cealaltă era isterică. Ambele miroseau a parfumuri ieftine. Una dintre ele mâncase ceapă. Respirația ei era înfiorătoare. O simțise încă dinainte să intre în salon. Știa asta pentru că balamalele ușii scoaseră acel scârțâit care o calca pe nervi de fiecare dată când avea vizitatori. Cum era posibil una ca asta?...

— Uită-te la fața ei! Este intactă!

Mda, mirosul de ceapă era al celei surde!

— Are un ten de invidiat, admise isterica, în voce distingându-i-se o notă de invidie și un oftat.

— Doctorul Greg spune că n-a văzut niciodată așa ceva! S-a vindecat aproape complet. Uită-te la ea! Arată ca un înger...

Era vindecată complet? se miră Alecsandra. Arăta ca un înger?... Ea niciodată nu fusese altfel decât... drăguță. Afirmatia Denisei, nu a ei!

Leo o găsisese frumoasă, dar ori de câte ori se privise înaintea în oglindă, Alecsandra nu văzuse altceva decât o față triunghiulară, un pic alungită, sprâncene acceptabile, gură puțin cam prea mare și un ten care fusese acneic în adolescență. Scăpase de coșuri pe la douăzeci și doi de ani, când își începuse tardiva viață amoroasă. Părul șaten, pe care refuzase să și-l vopsească până în urmă cu un an, avusese o culoare ștearsă, nici șaten și nici castaniu, ci ceva între. Și-l nuanțase spre ciocolată, scoțându-și în evidență tenul alb și ochii căprui deschiși, spre auriu.

Probabil că asistentele vorbeau despre altcineva. Se prefăcu că doarme, în timp ce niște degete groase, umede, îi pipăiră încheietura mâinii.

— Puls normal. Tensiune stabilă.

Brațul îi fu ridicat și ceva subțire îi atinse pielea de pe axilă. Brațul îi fu coborât la loc. Un termometru. Asistentele continuă să flecărească relaxate lângă ea preț de alte cinci minute, numărate în bătăi de inimă, înainte ca termometrul să fie scos. Urmă o pauză.

— Doamne, tot douăzeci și opt cu patru!... Mă mir cum de naiba nu sucombă enzimele în ea!

Vag, își aminti că acele proteine indispensabile vieții funcționau corect la o temperatură de treizeci și șapte de grade Celsius. Interesant! Informația aceea izvorâse de nicăieri, din adâncurile memoriei sale. Era uluitor cât de multe lucruri își amintea, lucruri pe care le crezuse uitate. Informații pe care nici nu știuse că le asimilase atât de bine în anii de școală.

Deci... douăzeci și opt cu patru! Din punct de vedere biologic, se apropia mai mult de temperatura corporală a unei reptile decât de cea a unui mamifer. Normal ar fi fost să fie în șoc hipotermic și să-i fie frig. De ce nu-i era?...

Poate pentru că se transformase în acea creatură de coșmar?... Atunci de ce nu simțea necesitatea imperioasă de a le goli trupurile de sânge?... De fapt, ideea era puțin cam scârboasă. Niciun miros nu era pe placul ei, deși simțise unul cu o zi în urmă și apoi în acea dimineață care o făcuse să... tânjească. Aromă de citrice și ceva aspru...

ca tutunul. Îi trebuise o fracțiune de secundă ca să realizeze că acel parfum se apropia periculos de mult de cel pe care Leo îl folosea.

Amintirea o făcu să geamă în adâncul ei. Oare când avea să cedeze durerea aceea din adâncul inimii ei?... Avea să cedeze vreodată... acum, când toate celelalte păliseră?

...

Mirosul acela care-i trezise jindul reveni cinci ore mai târziu.

— Ar trebui să se trezească, se auzi vocea baritonală a unui bărbat. Semnele vitale sunt bune, cu excepția temperaturii care continuă să scadă.

— Nu oricine îmbrățișează un fulger își revine spectaculos după două luni, replică un glas mai subțire. Statistic vorbind, șansele ca un om să supraviețuiască unei trăsnet sunt aproape nule. Ea este... un miracol!

Două luni!... Zăcuse două luni.

De data aceasta șocul o prinse cu garda jos. Geamătul i se desprinsese de pe buze înainte să-l poată opri. Auzi respirațiile oprindu-se, apoi simți căldura unui trup aplecându-se deasupra ei.

— Aleksandra?... Mă auzi? Dacă da, mișcă-ți pleoapele. Sau orice altceva din trupul tău simți.

Se încăpățână să rămână nemișcată. Îi era teamă. Teamă de ceea ce ar fi putut descoperi dacă îndrăznea să dea curs invitației. Era lașă.

Constatarea deloc măgulitoare o făcu să se decidă imediat. Nu putea să zacă așa, la nesfârșit, prefăcându-se că era inertă din punct de vedere fizic și pierdută psihic...

Deschise ochii brusc și, la fel ca în celelalte două dăți când o făcuse, o groază de detalii îi apărură în fața ochilor: micii pori din tavanul vopsit cu lavabilă, lumina fosforescentă care pulsa în interiorul becului cu halogen din plafon, vietățile minuscule care colcăiau în aerul pe care-l respira. Microbi și bacterii. Era convinsă că despre ele era vorba. Își mută privirea doi centimetri lateral și văzu fața oacheșă a mulatrului de lângă patul ei, îmbrăcat într-un halat alb, scurt, fără mâneci. Una dintre sprâncene

îi era fragmentată de o cicatrice subțire, albicioasă. Ochii lui erau la fel de albaștri ca cerul după ploaie. Și la fel de limpezi.

— Uau! exclamă bărbatul, și zâmbetul i se întinse larg pe față, dezvăluind un șir impecabil de dinți, de un alb strălucitor. Mă bucur atât de mult că ai revenit printre noi, scumpo. Eu sunt doctorul Gregory Norman, iar el este colegul meu, doctorul Nick Fowles.

Alecsandra își mută ochii pentru o clipă de la fața lui, studiindu-l fugitiv bărbatul slab de lângă el. Fowles se apropia de pensionare. Avea părul alb complet, lung și strâns la spate într-o coadă de cal. Expresie blândă, mâini cu degete lungi, nervoase. Ochii negri din spatele ochelarilor erau vioi și surprinși. Alecsandra zâmbi slab și-și mută atenția asupra lui Norman.

— Ai căzut din leagăn?

Vocea îi suna ca o balama ruginită. Își trecu limba peste buzele uscate și încercă să-și limpezească gâtul.

— Ce?... se încruntă negrul uimit.

— Sprânceana ta dreaptă, murmură Alecsandra. Ai un semn acolo.

— Ah, tresări bărbatul, atingându-și involuntar cicatricea. Da, așa m-am pricopsit cu ea. Aveam cinci ani. Clipi nedumerit, apoi se încruntă. De unde știi asta?

— Eu... nu știu, șopti Alecsandra, închizând ochii cu o fluturare a pleoapelor, istovită.

Era atât de ușor să se prefacă. Fizic, se simțea excelent. N-o durea nimic. Sau aproape nimic, cu excepția arsurii din beregată, care se mai domolise puțin. Însă era convinsă de faptul că dacă s-ar fi ridicat în capul oaselor, n-ar fi avut niciun disconfort din cauza mușchilor care rămăseseră nefolosiți în timpul ultimelor două luni. Simțea energia pompându-i prin vene ca un soi de balsam, o forță brută care-i dădea senzația că ar fi putut urni munții din loc dacă și-ar fi propus asta.

Mintise și în privința semnului de pe fața lui. În clipa în care-l văzuse, i se conturase în minte exact scena respectivă. Un băiețel micuț și slab, cu pielea arămie,

balansându-se prea tare pe un leagăn, stând în picioare și ținându-se cu mâinile de frânghiile groase care susțineau scândura îngustă, râzând așa cum numai copii o fac, fericit și lipsit de griji... apoi o clipă de neatenție... muchia ascuțită a pietrei repezindu-se spre el... sângele care țâșnise din tăietura de pe arcadă ca o fântână arteziană... decizia lui de a ajunge medic într-o bună zi, pentru că cel care-i cususe rana îi stârnise curiozitatea și un soi de recunoaștere absolută a menirii lui în viață...

Își normaliză respirația și pulsul, la fel de ușor ca un simplu clipit. Dorea ca ei să plece. Îi auzi discutând în termeni medicali, verificând ultimul rezultat al analizelor ei, îi luară pulsul, temperatura. Discutară ceva despre un telefon care trebuia dat în Chicago. Într-un târziu, o lăsară singură.

Alecsandra deschise ochii, pironindu-și-i în tavan, ciulindu-și urechile. Era puțin după ora nouă PM. O auzise pe una dintre surori spunând asta cuiva în capătul celălalt al holului. În urmă cu patru zile, tubul din material plastic prin care-i pompau oxigen în plămâni îi fusese scos. Se ridică încet în fund și rămase nemișcată timp de un minut, asigurându-se că nu venea nimeni s-o vadă. Apoi își coborî privirea spre mâinile care i se odihneau nemișcate în poală. Bandajele lipseau. Pe dosul mâinii stângi, în vena care-i șerpuia pe sub piele de la baza mâinii spre rădăcina dintre arătător și degetul mijlociu, îi fusese aplicată o branulă. Firul cu lichid transparent care pornea din ea era conectat la un aparat de perfuzie. Preț de treizeci de secunde, nu-și putu lua ochii de la mâinile ei. Pielea era... intactă!

Uluită, și le ridică în față, aducându-le mai aproape de ochi, întorcându-le pe toate părțile. Niciun semn. Nimic.

Fusese arsă! Cum de era posibil să nu-i rămână niciun semn, nicio cicatrice oribilă, încrețită, genul care știa că mutilează un corp după o astfel de experiență? Își privi brațele. Nimic. Pielea ei era... perfectă. Își uni palmele, rulându-le încet una peste alta. Erau moi și netede. Catifelate și, da, atingerea era aproape senzuală.

Prin cine știe ce miracol, se refăcuse complet. Încet, ridică cearșaful și-și privi picioarele. Știa că în impactul cu muntele măruntaiele mașinii făcuseră bordul praf și-i zdrobiseră trupul de la mijloc în jos. Mușchi striviți, nervi secționați de așchiile de oase care cedaseră în mai multe locuri. Avusese fracturi multiple, unele dintre ele fiind deschise. Le auzise pe asistente crucindu-se pe marginea acestui aspect.

Picioarele ei erau... întregi și suple! Își mișcă degetele cu grijă și făcu câte o rotație completă cu fiecare labă în parte. Își flexă genunchii, așteptând să simtă vreo durere, ceva care să-i dea de știre că lucrurile nu erau într-atât de frumoase ca să fie și adevărate. Din nou, nimic. Delicat, se răsuci, aducându-și picioarele peste bara metalică de la marginea patului și se lăsă precaută jos. S-ar fi așteptat să simtă podeaua rece sub tălpile goale. Nu sesiză nicio diferență. Poate că totuși o parte din nervi îi erau paralizați. Făcu un pas, apoi încă unul, concentrându-se asupra fiecărei grupe de mușchi. Picioarele ei o ascultau. Transferându-și întreaga greutate pe piciorul stâng, își ridică dreptul și începu să-și plimbe degetele de-a lungul lui, ciupindu-se ici-colo. Senzația tactilă nu dispăruse, nu avea zone amortite, deci nervii ei erau... la fel de intacti ca restul trupului.

Făcu o fandare lentă, ca pentru control, având grijă să nu-și smulgă perfuzia din mână și nici să nu-și deplaseze plasturii fixați pe frunte și stern, de sub care porneau fire colorate din plastic, ce intrau într-un aparat cu ecran verde, străbătut de linii ondulate, fosforescente. Nu dorea să dea nimănui de bănuț că era în stare să se miște, să meargă. Nu încă.

Deci... toată lumea avea dreptate. Era o anomalie ambulantă. Ok. Putea accepta asta. De fapt, era absolut minunat.

Privirea îi fu atrasă de masa mobilă de lângă pat, pe care se aflau diverse chestii medicale. Tava de inox părea ultimul obstacol de trecut, cel pe care-l lăsase intenționat la urmă. Inspirând adânc, îi goli conținutul pe masă și o

ridică în fața ei, ținându-și respirația.

Expiră scurt, șuierător, holbându-se consternată la un chip pe care nu-l mai văzuse niciodată. Cine era femeia aceea?!...

O figură palidă, cu ochi mari, foarte, foarte negri, și păr castaniu, bogat... și plin de inele!

Își ridică mâna stupefiată, trecându-și degetele prin buclele încâlcite și lucioase. Părul ei fusese drept ca o lance. Clipi nedumerită, apropiindu-și tava și mai mult de față. Avusese un mic semn la colțul ochiului drept, ca o semilună, pe care Rachel i-l făcuse la unsprezece ani, când se enervase pe ea pentru că-i stricase o bluză. Sora ei își pierduse cumpătul și o îmbrâncise. Ea se împiedicase și intrase cu fața în colțul noptierei. Semnul care o însoțise vreme de treisprezece ani acum nu mai era. Gura căscată de uimire avea un contur precis, buzele erau mai pline. Își răsuci capul spre stânga, dându-și părul peste umăr și-și examinează gâtul cu atenție. Cicatricile erau aproape invizibile, dar existau, erau acolo, o mărturie de neșters a grozăviei trăite. Cele două mușcăături simetrice, care încă mai continuau s-o deranjeze, erau doar cu un sfert de nuanță mai deschise decât pielea din jurul lor, care avea culoarea marmurei. Își trase părul înapoi, acoperindu-și gâtul, și-și privi din nou fața. Era frumoasă. Palidă și... superbă! Simți un mic spasm de plăcere în piept.

— Uită-te la tine, șopti ea, clipind impresionată. Nu-i așa că ești... încântătoare?

Buzele i se curbară involuntar într-un zâmbet larg, uimit și copilăros, ca apoi să înghețe. Caninii ei erau mai lungi. Nu cu mult mai lungi, doar cu vreo doi-trei milimetri, dar... *i se lungiseră!* Suficient cât să-i iasă-n evidență!

— Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule!...

Tava îi alunecă din mâinile amorțite de șoc, alunecând spre podea. Cu o fracțiune de secundă înainte ca metalul să intre în contact cu gresia, piciorul ei se mișcă în față, degetele îi zvâcniră și inoxul țâșni fulgerător

în sus, pentru ca apoi, la fel de fulgerător, mâna ei să se întindă și să-l recupereze din zbor. Se mișcase cu o viteză incredibilă, fără efort. Înainte fusese catastrofal de împiedicată. Acum se părea că dobândise niște reflexe incredibile.

Inima începu să-i bată cu putere, monitorul la care erau conectate mănunchiul de fire colorate lipite de trupul ei o luă complet razna. Liniile de pe ecran începură să descrie pickuri ascuțite, parcurgând cu repeziciune cadranul verde, ca apoi s-o ia de la capăt, în timp ce aparatul fluiera ca scos din minți. Auzi pași alergând pe coridor. Avu un moment scurt și intens de panică, apoi se dezmetici. Puse tava la loc, îngrămădind acele și seringile sterile în ea, și o zbughi în pat, acoperindu-se cu cearșaful care mirosea a dezinfectant, aranjându-i cutele exact așa cum și le amintea că le văzuse atunci când se ridicase în fund. Apoi se lăsă pe spate și încremeni.

Când sora năvăli în încăpere, era perfect nemışcată, așezată în aceeași poziție pe care o avusese înainte de a se da jos din pat. O auzi foindu-se în jurul ei, verificând aparatul care vui încă vreo câteva secunde, înainte ca senzorii să reentre în normal.

Mirosul trupului de lângă ea era puțin iute. După gâfâitul greu al femeii, își dădu seama că aceasta era supraponderală.

Alecsandra își ținu respirația. Singurul lucru la care se putea gândi erau caninii aceia lungi, letali, înfipti în maxilarul ei. Oare avea să-i folosească vreodată?... Gândul o făcu să se cutremure. Dar trebuia să știe. Și riscă.

Expiră încet aerul din plămâni și trase adânc pe nas mirosul femeii, concentrându-se. Dacă simțea vreo pornire nesăbuită de a composta vreo carotidă în clipa următoare, atunci avea să-și smulgă acele și firele de pe ea și să fugă încotro vedea cu ochii. N-avea să mai rămână nicio clipă într-un loc aglomerat de trupuri calde, vulnerabile...

Îi auzea inima bătându-i ritmic în piept, vuietul perceptibil al fluxului de sânge pe care i-l arunca în artere și de acolo mai departe. Riscă din nou și-și imaginează ce ar fi

simțit dacă și-ar fi înfipt dinții în pielea moale și caldă a gâtului acelei femei. Ideea n-o deranjă niciun pic. Din contră: i se păru ademenitoare. Se încordă involuntar, ținându-și respirația din nou. Nu se putu opri să nu se întrebe: oare ce gust ar fi avut sângele ei? Întredeschise ochii și aruncă o privire printre gene mulatrei obeze de lângă ea, care stătea aplecată deasupra monitorului, butonându-l încruntată și bombănind. Privirea îi alunecă, poposind asupra unui punct de la baza gâtului, unde pulsul zvâcnea ușor, tentant, hipnotizând-o. Își simți gâtul contractându-i-se dureros pentru o clipă, apoi se relaxă, devenind dintr-odată conștientă de faptul că, indiferent ce anume se schimbaseră în trupul ei, nu era un monstru. Nu se simțea *arsă* de sete! Nu tânjea irezistibil după fluidul cald care curgea vijelios prin trupul acelei femei. Era doar... o poftă mărunță, controlabilă. Mai degrabă un impuls. Și, la fel de brusc, își dădu seama de ce n-avea s-o atace. Mirosul ei o deranja. Era greșos și puternic. Respingător.

Ușurarea o făcu să ofteze.

— Iar ai coșmaruri, nu-i așa, micuțo? șopti asistenta, întorcându-se spre ea pentru a o mângâia pe păr cu duioșie. Ai trecut printr-o încercare teribilă. Nu-ți face griji, Dumnezeu te-a ținut în palmele Lui. Ai scăpat.

Femeia îi atinse fruntea, îi netezi părul pe tâmpile și-i verifică pulsul încă odată înainte de a o lăsa singură.

Alecsandra deschise ochii, rămânând multă vreme nemișcată, reflectând la vorbele femeii.

Oare asta se întâmplase? Dumnezeu o salvase?

Caninii ei crescuseră. Nu alarmant, poate că altcineva nici n-ar fi observat schimbarea dacă n-ar fi rânjit, dar pentru ea diferența era clară. Temperatura corpului ei scăzuse până la douăzeci de grade, dar se simțea bine. Nu avusese dorința irezistibilă de a sări la jugulara nimănui până în acel moment și nicio poftă teribilă de a suge sângele vreunui nefericit. Ideea de sânge îi părea... oarecum tolerabilă. Nici nu murea de pofta lui, dar nici nepăsătoare nu era. Și inima încă îi mai bătea în piept. Nu era vampir... dar nici om nu rămăsese. Atunci...

ce *era*? În ce se transformase în acele două luni de convalescență?

Era o anomalie. Astfel o numise cineva din personalul medical care veghease asupra ei. O ciudățenie. Oare de ce nu era nimeni alarmat de modul rapid și nemaivăzut în care se recuperase? Fusesse mușcată. Oare chiar nimeni nu văzuse mușcăturile? Se îndoia sincer. Sau... poate că... crusta înnegrită în care se transformase pielea ei i le acoperise la acel moment și nimeni nu le dăduse nicio importanță. Putea fi și asta o explicație.

Închise ochii, încercând să se relaxeze, când vocile din celelalte saloane, vocile din întregul spital, zeci, sute de voci distincte, însoțite fiecare de un miros la fel de distinct, năvăliră peste ea, făcând-o să icnească.

Își mușcă buzele până sânge, strângând pleoapele cu putere.

Indiferent în ce se transformase, un lucru era cert: avea să înnebunească în curând.

Două zile mai târziu o treziră alte două mirosuri noi: unul ciudat, mai aspru, puternic și irezistibil, cel de-al doilea – suav, dulceag și feminin.

Deschise ochii și tresări cu putere. Nu-i auzise intrând, nu-i simțise apropiindu-se de ea. Bărbatul era brunet, înalt, îmbrăcat într-un costum elegant și scump. Ochii îi erau de culoarea mierii, stropiți din belșug cu puncte verzi, nasul drept și gura formidabil de sexy. Obrazul stâng îi era brăzdat de trei cicatrice lungi, care porneau de la colțul gurii până sub tâmplă, ca și cum i-ar fi fost sfâșiat de niște gheare. Imaginea care-i fulgeră prin fața ochilor o făcu pe Alecsandra să se chircească în pat, defensiv. Cel care-i făcuse asta semăna îngrozitor de mult cu creatura care o mușcase pe ea. Nu era același vampir, ci un altul, însă perfecțiunea rece a trăsăturilor acelui animal era aceeași. Dar chiar și așa, cu semnul acela oribil pe față, bărbatul de lângă patul ei izbutea să fie incredibil de atrăgător și de chipeș. Femeia care-i stătea alături era scundă și subțire, blondă, cu trăsături armonioase, incredibil de grațioasă, de parcă ar fi fost plămădită din

fum. Era îmbrăcată impecabil, într-un taior de culoarea cobaltului, cu părul strâns la ceafă într-o împletitură elegantă. În urechile micuțe și în jurul gâtului delicat licăreau safire mici în formă de lacrimi.

— Alecsandra. Vocea lui era calmă, blajină, răbdătoare. Ochii i se umplură de umor și de ceva adânc, misterios. Numele meu este Guido, iar ea este Sena.

Blonda îi zâmbi dulce, însă caninii proeminenți care-i fulgerară pentru o clipă din spatele buzelor pline o făcură pe Alecsandra să se ghemuiască instinctiv în mijlocul patului. Țâșni înainte de a-și dea seama ce face, înșfăcând-o pe blondă de gât și proiectând-o cu o forță nimicitoare în peretele opus. Blonda se izbi de zid, capul ei lovind peretele la o distanță de un lat de palmă de tavan. Bucăți de tencuială săriră care-ncotro, în timp ce creatura ateriză lin și grațios în picioare.

Alecsandra își auzi propriul mârâit sinistru din fundul gâtulejului, în timp ce aștepta atacul, însă creatura îi zâmbi larg, neafectată.

— Are cu siguranță potențial, i se adresă ea încântată bărbatului care o însoțise. Uimitor!

— Da, într-adevăr, surâse admirativ Guido, răsucindu-se spre infirmiera care intră neliniștită în cameră. Totul e sub control, Gwenneth.

— Sunteți sigur, domnule?

— Absolut, zâmbi bărbatul liniștit.

Alecsandra continuă să stea ghemuită pe vârfuri pe podeaua salonului, sprijinită în buricele degetelor de la mâini, agitată și speriată, pregătită să atace din nou. Infirmiera, mulatra obeză la al cărui sânge poftise preț de o secundă cu două zile în urmă, se uită încruntată la ea, apoi la creatura blondă care-și scutura absentă și zâmbitoare molozul din păr, apoi la bărbatul care stătea în picioare lângă pat, cu brațele încrucișate pe piept, arătând perfect relaxat.

— Bine. Să mă chemați dacă aveți nevoie de ceva, aruncă ea o privire cu subînțeles spre Alecsandra, ieșind și închizând ușa cu grijă în urma ei.

Tăcerea se lăsă apăsătoare. Alecsandra își plimba neliniștită ochii de la unul la altul, așteptând.

— Trebuie să înțelegi și să mă crezi pe cuvânt că niciunul dintre noi nu-ți vrea răul, Alecsandra, rosti într-un târziu bărbatul, zâmbindu-i încurajator. De fapt, suntem aici ca să te ajutăm.

— Ea este vampir! sâsâi ea, indicând-o cu o mișcare scurtă a capului pe blonda din celălalt capăt al salonului.

— De fapt, sunt un vampir care se bucură liniștit de pensie, râse Sena catifelat. M-am retras, o lămurii ea pe Alecsandra, când îi văzu privirea nedumerită și suspicioasă. Nu mai vânez oameni de aproape două secole. De altfel și tu ești pe jumătate vampir. Numai că transformarea ta nu s-a finalizat, grație unui capriciu încântător al naturii. Mă bucur *atât de mult* că s-a întâmplat asta!

— *Cine* sunteți voi?

Mișcarea vagă a lui Guido o făcu să se răsucească brusc spre el, alegându-și poziția astfel încât să n-o scape nici pe Sena din ochi. Amândoi o speriau de moarte. Păreau amabili... dar și extrem de periculoși.

Bărbatul nu făcu decât să-i zâmbească, încet și fermecător, dezgolindu-și colții.

CAPITOLUL 1

Chicago, șase ani mai târziu

Cele cinci mașini vopsite în albastru și alb stăteau parcate în dreptul aleii întunecate, cu girofarurile în funcțiune. Două ambulanțe fusese trase cinci metri mai jos, în stradă, iar portierele din spate erau larg desfăcute, dezvăluind aparatura sofisticată și performantă din interior. Trei tărgi mobile erau deja coborâte pe trotuar, iar lângă ele, patru persoane îmbrăcate în alb discutau pe un ton scăzut. Locul colcăia de polițiști, dintre care unii în uniformă. Erau legiști, criminaliști, plus o mulțime de gură-cască.

Ghemuită pe muchia îngustă a acoperișului blocului de patru nivele ale cărui betoane formau una dintre laturile aleii, Alecsandra urmărea atentă forfota de jos.

Ajunsesse prea târziu, pentru că primise apelul prea târziu. Gura rujată într-o nuanță delicată de fragă era strâmbată într-o grimasă de nemulțumire. I-ar fi plăcut teribil să ajungă înaintea lor, fie numai și cu cinci secunde. Cinci secunde i-ar fi fost arhisuficiente ca să prindă și să memoreze mirosul ucigașului, ca apoi să-i ia urma. Știa că avea să-i fie greu s-o facă acum, când locul urma să fie impregnat de o mulțime de alte mirosuri, dar asta era. Deși nu-i făcea nicio plăcere să stea pe tușă, n-avea de ales decât să aștepte până când părăseau cu toții zona.

Recoltau probe de peste tot. Cele trei cadavre stăteau întinse pe asfaltul plin cu resturi de gunoaie în descompunere, în timp ce contururile le erau trasate cu cretă albă. Un tânăr recrut le făcea fotografii.

Erau două femei și un bărbat de origine hispanică. Metiși. Fuseseră tineri. Chiar și de la acea distanță, Alecsandra le putu aprecia vârsta corect. Cea mai tânără – optsprezece ani, cealaltă – aproximativ douăzeci și doi. Bărbatul nu părea să fi atins treizeci. Discuțiile dintre polițiști îi ajungeau la urechi, furnizându-i detalii de care nu avea nevoie.

Știa cine îi ucisese. Și, mai ales, știa cum o făcuse.

O mișcare subtilă în spatele ei o făcu să se încordeze, apoi se relaxă. Sena, îmbrăcată într-o rochie scurtă de tafta neagră, cu picioarele suple învelite în ciorapi fini de mătase și tocuri de zece, ateriză lin lângă ea, imitându-i poziția, în timp ce cerceta scena de dedesubt.

— Nesăbuiții ăștia chiar își imaginează c-or să rezolve cazul?

— Își fac doar treaba pentru care sunt plătiți din banii contribuabililor, ridică Alecsandra delicat din umeri. Ai prins ceva?

— Regret, nimic. Oricine ar fi fost, a avut mare grijă să-și șteargă urmele.

— N-a fost numai unul. Cel puțin doi. Sau unul, dar i-a rezolvat pe rând.

— Mda, unul cu un stomac al dracului de încăpător! comentă Sena laconic, ridicându-se.

Alecsandra își mută privirea spre ea, studiindu-i ținuta cu un zâmbet răutăcios. Sena era incorigibilă. Niciodată n-o văzuse îmbrăcată altfel decât în taioare, fuste sau rochii costisitoare și elegante, semnate de cei mai celebri designeri. Alerga pe tocuri mai iute decât oricare dintre cei care formau elita plasamentului, chiar și pe teren accidentat. Și, în mod absolut incredibil, izbutea să-și păstreze încălțăminte de piele scumpă la fel de neatinsă ca în ziua în care o scosese din cutie. Superbă și imposibil de grațioasă, Sena părea blonda fatală lângă care bărbații secretau testosteron în cantități uriașe. Însă era o greșeală imensă s-o subestimezi.

— O să mai dau o raită prin perimetru până se cară ăștia, o informă Sena, răsucindu-se imperceptibil pe bordura îngustă. Poate am noroc până la urmă, mai știi?

— *Ăștia* sunt oameni, o corectă Alecsandra zâmbind.

— Și? își arcui Sena o sprânceană perfectă.

— Jignești partea umană din mine prin felul în care o spui, o tachină Alecsandra, aruncându-i o privire galeșă.

— Partea ta umană este mult mai drăguță decât a oricăruia dintre ei, surâse Sena fermecător, făcându-i cu ochiul. Ok, m-am dus.

Și cu aceste cuvinte făcu un salt lung, străbătând cei cincizeci de metri de acoperiș, dispărând din raza ei vizuală.

Alecsandra ciuli urechile și prinse exact momentul când vârfurile pantofilor din piele neagră ai Senei intrară în contact cu asfaltul. Un sunet mai slab ca o șoaptă... apoi liniște.

Alecsandra se întoarse spre scena luminată de fulgerările albastre, intermitente, ale girofarurilor, înarmându-se cu răbdare. Știa din propria experiență că așteptatul acela putea dura ore-ntregi. Forțele de ordine erau de cele mai multe ori excesiv de meticuloase și nu se grăbeau niciodată, mai ales atunci când se amesteca și FBI-ul în meniul zilei.

Maxwell Jacobi își masă ceafa încordată, așteptând ca fotografii să termine de immortalizat cadavrele ca să le

poată cerceta îndeaproape. Cu un minut în urmă își verificase Rollexul și oftase prelung. Se dusesse naibii somnul lui!

Cu patru ceasuri mai înainte, isprăvisese cu succes o misiune la care lucrase sub acoperire timp de opt luni afurisite și dificile, neutralizând o bandă de traficanți de carne albă a cărei rețea fusese extinsă până-n Indonezia și Coreea de Sud. Fetele, între doisprezece și cincisprezece ani, selectate după criteriul frumuseții, erau descărcate în loturi de câte zece la fiecare două luni și vândute pe bani grei unor dezaxați perversi, care făceau parte dintr-o categorie privilegiată a societății: bancheri, industriași, diplomați... în general, oameni cu mulți bani, cu spate puternic și influență politică, care-și imaginau că erau imuni în fața legii.

Max se cutremură când se gândi la Jessica, fiica lui, care urma să împlinească cincisprezece ani cu două zile înaintea Crăciunului. Singura lui mare iubire. Dorul de ea și imposibilitatea de a o revedea în următoarele zece ore îl făceau să fie iritat și ciufut.

I se promisese o lună de concediu imediat ce finaliza proiectul. Însă John Foreman, șeful lui direct, avusese alte planuri cu el. Abia apucase să-și scoată hainele, să facă un duș fierbinte și să-și dea barba jos, când John îl sunase pe linia privată și-i ceruse insistent să se ocupe de acest caz special.

Lângă el, Adam Atherton se foi de pe un picior pe celălalt, în timp ce-și ștergea lentilele ochelarilor cu ramă îngustă cu un șervețel de hârtie.

— Cineva face bancuri proaste, murmură el cu o voce răgușită din cauza fumatului excesiv, punându-și ochelarii și împingându-i în sus pe nas. Pun pariu că toți trei au capotat în același fel.

— Adică? îl îmboldi Max, luând paharul de plastic plin cu cafea fierbinte, pe care un proaspăt recrut tocmai i-l adusese de la McDonalds-ul de peste drum.

Sorbi cu grijă, atent să nu-și frigă limba, privindu-și prietenul cu atenție.

Adam era cel mai bun legist pe care-l aveau. Era înalt și deșirat, cu părul zburlit și ochi verzi, ageri, smintit și meloman. Cele mai multe cazuri de crimă erau rezolvate încă din laboratorul unde Adam își curta „iubirile”. Avea o intuiție de excepție și o minte sclipitoare. Furniza teorii elaborate, unele de-a dreptul fanteziste, dar care-și dovediseră valabilitatea în nouă cazuri din zece, ușurându-le lor munca de teren.

Max îl privise în nenumărate rânduri lucrând. Adam asculta numai muzică simfonică în laboratorul său echipat cu aparatură de ultimă generație, cu sonorul dat la maximum, iar ariile și le alegea în funcție de aspectul, vârsta, sexul și de ceea ce anume îi inspira în acel moment cadavrul în lucru. Fuma țigară de la țigară și-și intoxica organismul cu cantități uriașe de coca-cola. În timpul liber, pescuia sau făcea alpinism. Fusesse căsătorit de două ori, ambele căsnicii eșuând după nicio jumătate de an. Fostele îi reproșaseră că singura constantă importantă din viața lui erau cadavrele și nu se înșelaseră prea tare. Numai că Max știa că pentru Adam munca lui nu era doar importantă, era pură pasiune. Se născuse cu scopul percis de a fi cel mai bun în domeniul lui.

— În mare, făcu Adam, aprinzându-și o țigară și trăgând din ea cu atâta plăcere încât lui Max i se făcu instantaneu poftă, deși se lăsase de fumat cu cinci ani în urmă, profilul este cam același. Alei întunecoase, insalubre, din periferia orașului. Acționează întotdeauna după miezul nopții. Carotide secționate, trupurile golite de sânge...

— Cum adică, golite de sânge?

— Foreman nu ți-a dat detalii în legătură cu treaba asta? Își arcui legistul o sprânceană surprinsă.

— A fost destul de evaziv, dădu Max din cap, suflând în cafea înainte de a lua încă o gură întăritoare. Zicea că are nevoie de o pereche de ochi proaspeți și de o părere din afară. Fă-mi totuși un rezumat.

— Păi, reluă Adam, scărpinându-se în vârful capului cu un aer buimac, avem până-n prezent opt victime, dacă

le luăm în calcul și pe cele de față. Cinci femei și trei bărbați. A lovit de patru ori până acum. Prima dată, două victime, apoi încă una la o distanță de două zile, și-a tras sufletul alte cinci și a mai luat doi. Asta s-a întâmplat ieri. În seara asta a fost mai lacom.

— Teorii?

— Două. Adam își trase nasul și-i luă paharul din mână, sorbind delicat. Una ar fi că avem de a face cu un psihopat al naibii de deștept.

— Nu toți sunt așa? rânji Max, recuperându-și cafeaua.

— Majoritatea, admise acesta cu un oftat. Folosește un soi de cange cu două vârfuri, pe care o înfige în gâtul lor. La cinci milimetri, cu unul în plus sau în minus de jugulară. Două împunsături la o distanță de patru centimetri și jumătate fix, cu adâncimea de doi, late de șapte milimetri jumate. Probabil că folosește și ceva anestezic cu care paralizează victimele, pentru că niciuna dintre ele nu prezenta semne că s-ar fi luptat pentru viața ei. E doar o teorie, pentru că n-am descoperit nicio urmă de drog în analize. Partea interesantă este că nu-mi dau seama cum le recoltează tot sângele din „instalație”. Ce fel de aparat folosește pentru asta.

— La ce naiba îi trebuie sângele lor? se miră Max, încruntându-se în timp ce încerca să găsească o explicație logică.

— Habar n-am, ridică Adam din umerii săi osoși. Victimele n-au nici măcar aceeași grupă sanguină. Până și Rh-ul diferă. Două grupe de A, unul negativ, altul pozitiv, AB negativ, O pozitiv, B pozitiv. Vârsta nu este un criteriu neapărat, deși preferă exemplarele tinere, sănătoase. Nici etnia lor nu ne ajută. Doi asiatici, o etiopiancă, un rus cu mândra lui de origine poloneză. Țștia de față par a fi hispanici toți trei. Oricum, un lucru este cert: individul le aspiră tot sângele. La autopsie, am descoperit pereții vaselor lipiți. Ca și cum ar fi fost vidate. Interesant. Asta ar fi una din teorii.

— Și a doua? se interesă Max, privindu-l curios.

— N-o să-ți placă pentru că nu pare plauzibilă nici pentru un puști de zece ani, care încă mai crede cu tărie în bau-bau.

— Hai, excită-mă, îl invită Max cu un rânet larg.

De regulă, teoriile cele mai sucite ale lui Atherton se dovedeau și cele mai apropiate de realitate.

— Vampiri.

— Ce? clipi Max odată, luat prin surprindere, după care începu să râdă zgomotos, atrăgând atenția și nedumerirea colegilor lui.

— Nu râde, mormăi legistul, fără a se putea abține să nu zâmbească la rândul lui. Este explicația cea mai logică pe care o am. Își dezgoli gingiile și mimă o mușcătură-n gol, clămpănind.

— Ei, hai!

— Nu, serios. Mi-am măsurat distanța dintre proprii mei canini. Patru zeci și unu de milimetri. Desigur, este o distanță care variază de la individ la individ. Nu toți avem maxilarul la fel. Au lungimea de unu virgulă doi centimetri, dar dacă aș fi vampir, probabil că i-aș avea mai lungi.

— Ți-ai pierdut mințile, Atherton? îl chestionă Max cu grijă.

— Poate, se strâmbă legistul, încruntându-se.

— Vorbești despre ceva ce nu există decât în ficțiune.

— Poate, repetă Adam, posomorât. Știi, cea mai mare reușită a diavolului a fost să-i convingă pe oameni că el nu există.

— Prima teorie îmi place mai mult. Cea de a doua o rănește în sensibilitate pe Zână Măseluță.

Adam mustăci și-și aprinse o altă țigară, folosindu-se pentru asta de jarul primei.

Fotograful agenției tocmai își terminase treaba și Max porni spre cele trei cadavre. Adam îi întinse o pereche de mănuși chirurgicale, pe care și le puseră împreună în tăcere.

Prima victimă era o tânără de înălțime medie, cu părul lung și negru. Era îmbrăcată într-o bustieră cu paiete argintii și o pereche de pantaloni scurți dintr-un material

sintetic, lucios, de culoarea neagră. Purta ciorapi cu plasă și sandale cu tocuri sinucigaș de înalte și de subțiri. Avea un piercing din aur în buric și un tatuaj cu iepurașul de la Playboy pe umărul stâng. Un trup frumos, bine proporționat, cu o piele netedă, cafenie. Max își înregistră observațiile pe dispozitivul electronic pe care îl purta întotdeauna cu el, preferându-l pixului și carnetelului clasic. Capul fetei era întors spre stânga, ochii de culoare închisă erau larg deschiși. Pe pielea netedă a gâtului se observau două găuri mici, adânci și curate.

Îi aruncă o privire speculativă lui Adam. Acesta rânji și imită mușcătura fatală de mai devreme. Max își dădu ochii peste cap și se ridică pentru a cerceta cadavrul celeilalte femei.

— Au fost identificați? se adresă unui polițist de lângă el, care-i urmărea cu o expresie întunecată pe figură.

— Da. N-a fost vorba despre vreun jaf aici. Criminalul nici nu s-a atins de portofelele lor. Tipul avea asupra lui aproape o sută de bătrâne. Era un proxenet mărunț. Alfredo García, douăzeci și nouă de ani. Ea este Lena Orozco, șaptesprezece ani, arătă el spre fata cu bustieră, iar ea - Juanita Ramirez, douăzeci și doi de ani. Erau protejatele lui.

Max se încruntă la cadavrul Juanitei. Femeia fusese o frumusețe, fără-ndoială. Era înaltă, suplă, cu niște forme splendide. Purta o rochie mulată din spandex de un roz care-ți învinețea retina și niște pantofi cu toc în exact aceeași nuanță cu rochia. Unghiile lungi erau lăcuite în aceeași culoare fosforescentă de roz-ciclam. Părul de lungime medie era șuvițat într-un roz-purpuriu. La o jumătate de metru de trupul ei neînsuflețit se afla o poșetă mică, în formă de plic, tot roz. Obsesia Juanitei pentru acea culoare era evidentă. După el, Max ar fi interzis acea culoare pe piața textilelor. Nuanța era într-atât de turbată încât ai fi observat-o și pe întuneric. Probabil că acest lucru atrăsese atenția gunoierului care descoperise cadavrele accidental.

Se ghemui lângă trupul ei și-i întoarse fața spre el.

Văzu cele două semne întunecate de pe pielea palidă a gâtului. Semne pe care nu se îndoia că n-avea să le găsească și pe grumazul nefericitului Alfredo. Cu toate acestea, continuă să-și facă treaba încet și meticulos.

Douăzeci de minute mai târziu, cadavrele fură vârâte în sacii negri de plastic și expediate la morgă. Treptat, zona începu să se golească. Max rămase singur. Privi cu ochi îngustați conturul alb de pe asfalt a celor trei victime, apoi își ridică ochii spre capătul înfundat al aleii.

Ucigașul îi atrăsese acolo, încolțindu-i. Ei nu se împotriviseră. Nu exista niciun semn de luptă. Nu strigaseră după ajutor. Îi era greu să creadă asta. Instinctul de supraviețuire era unul dintre cele mai puternice instincte umane, și nu numai. Chiar și animalele se luptau atunci când viața le era amenințată.

Max privi în sus spre ferestrele imobilului din stânga lui. Erau două duzini de apartamente, rânduite pe patru nivele, cu ferestrele dormitoarelor orientate spre alee. Celălalt imobil era construit astfel încât numai baia și bucătăria să aibă deschidere pe această parte. Patruzeci și opt de apartamente în care se îngrămădeau familii sărace, de naționalități diferite, majoritatea fiind mexicani. Nimeni nu auzise nimic.

Locatarii fuseseră interogați de mai multe echipe de poliție, fără succes însă. Unii fuseseră șocați să afle că trei oameni fuseseră uciși pe aleea de sub geamurile lor, alții se arătaseră îngrijorați și speriați, o mică parte se mulțumiră să ridice din umeri. Omorurile nu erau un fapt inedit prin acea parte a orașului. Existau multe neînțelegeri între bande, traficanti care-și disputau nemulțumirile destul de des, câteodată în public, fără să se sinchisească de faptul că aveau martori. Jafuri armate, prostituate care-și injectau o doză prea mare, bețivi care-și tocau familiile în pumni când depășeau rația zilnică de alcool, cerșetori care mureau de frig sau foame. Viața în acest loc nu-ți era garantată niciun moment.

Probabil că din acest motiv criminalul alesese acest cartier.

Sau nu opera singur. Cel puțin încă un partener de distracție. Această explicație părea mai logică. Și unde erau doi, numărul greșelilor creștea. Trei, și era imposibil ca vreunul să nu fi lăsat în urmă vreun indiciu care avea să-l ajute să-i vâre în închisoare, mai devreme sau mai târziu. Însă, de regulă, echipele de acest gen presupuneau un parteneriat și nu un grup.

Ceva nelămurit în mintea lui continua să-l sâcâie. Nu-și dădea seama despre ce era vorba, dar ceva îi scăpa în toată povestea asta.

Se răsuci pe călcâie și o luă spre ieșirea din alee, privind în jur, la strada goală. Oamenii dormeau la ora aceea. La fel trebuia să facă și el. Pica din picioare de oboseală. Liniștea fu întreruptă de lătratul unui maidanez, două străzi mai jos.

Vârându-și mâinile înghețate în buzunarul canadienei, Max porni spre locul unde-și parcase mașina, douăzeci de metri mai în josul străzii. Nu-și punea problema că n-avea s-o găsească acolo unde o lăsase. Oricine-și permitea un Ferrari 360 roșu, era fie traficant de droguri, fie mafiot, un om pe care nu era indicat să-l calci pe bombeu, furându-i mașina.

Era o bijuterie pe care și-o cumpăraseră din spirit de frondă în urmă cu doi ani, cheltuindu-și toți banii care-i rămăseseră după divorțul lung și dureros de Alena.

Se uită la ceas. Patru treizeci și opt. Mai avea timp să apuce vreo trei-patru ore de somn înainte să se întoarcă la sediu.

Deschise portiera mașinii și alunecă în fotoliul comod din piele crem, întinzându-și picioarele lungi. Trase portiera și porni contactul și căldura, ascultând absent torsul leneș al motorului puternic, după care se întinse și-l opri.

Își rezemă capul de tetieră și închise ochii pe jumătate, fixându-și atenția asupra intrării pe alee, trecând totul în revistă. Propriile lui observații, conversația bizară cu Atherton.

Poate că nici nu fuseseră uciși acolo, reflectă el.

Locul părea curat. Chiar prea curat. Probabil că-i omorâse în altă parte și se descotorosise de cadavrele lor aici. Avea să aștepte rezultatul celor de la laborator. Și, desigur, diagnosticul lui Atherton.

Și din nou avu acea senzație sâcâitoare că ceva, un detaliu minor și foarte important, îi scăpa din vedere. Petrecu astfel câteva minute minute, apoi își spuse că acel ceva avea să-și găsească drumul la suprafață atunci când avea să-i vină vremea. Întotdeauna se întâmpla așa. O revelație neașteptată, care lega lucrurile între ele și-l conducea la rezolvarea cazului. Unii i-ar fi spus intuiție. El tindea să creadă că era vorba numai de logică și noroc. Un noroc care-l însoțise în cei cincisprezece ani de carieră promițătoare, o carieră pe care și-o începuse devreme, la vârsta de douăzeci de ani.

Se îndreaptă în scaun și întinse mâna ca să rotească cheia în contact și s-o ia din loc, când ceva îi atrase atenția. Ridică ochii și clipi surprins, după care se holbă la femeia care tocmai ieșise de pe alee și se oprise în loc, rămânând nemișcată preț de câteva secunde. Capul i se înclină ușor spre spate, ca și cum ar fi admirat cerul, apoi își întoarse fața, scrutând peisajul, înainte de a o lua în josul străzii.

Era de înălțime medie, brunetă, cu tenul alb. Părul lung până-n talie era inelat și-i atârna liber pe umeri și spate. Purta o jachetă scurtă din piele neagră, mulată pe trupul suplu, și o pereche de pantaloni lucioși, care-i subliniau picioarele zvelte. Ghetele simple, fără toc, erau închise la culoare și păreau comode. Se mișca repede, pășind cu grație peste pavajul plin de denivelări și crăpături de pe partea cealaltă a străzii, ocolind cu eleganță gropile și gunoaiele de pe trotuar.

Max se aplecă în față ca s-o vadă mai bine.

De unde naiba apăruse?

Socoti în minte cele trei minute de când ieșise de pe alee până când intrase în mașină. Nu văzuse pe nimeni pe stradă în clipa în care părăsise fundătura aia și era puțin probabil ca ea să se fi strecurat acolo prin spatele lui. Ar fi

auzit-o. Și-ar fi dat seama că nu era singur.

Judecând după haine, locul ei ar fi fost mai potrivit într-un cartier select decât printre blocurile acelea sordide. Ținuta îi era lejeră, dar hainele ei păreau scumpe și de calitate. Și era singură. Ce naiba era în capul ei, de hoinărea de una singură la ora aceea, într-un loc în care violul era la ordinea zilei?

Însă întrebarea cea mai importantă era: ce căutase ea acolo, pe alee?

Așteaptă până când ajunse în dreptul mașinii lui și deschise portiera, coborând. Femeia se opri pentru o secundă, întorcându-și fața surprinsă spre el. În lumina slabă a luminatorului stradal, Max apucă să-i vadă chipul palid și încântător. Dar numai pentru o secundă, căci în următoarea femeia îi întoarse spatele și iuți pașii.

— Hei! strigă Max, închizând portiera și ocolind în fugă mașina. Așteaptă!

Femeia nu se opri. Continua să meargă grăbită, ca și cum nu l-ar fi auzit. Max traversă în fugă strada, înjurând taxiul galben care fu cât pe ce să dea peste el.

— Domnișoară! strigă în urma ei, luând-o la picior. Sunt Maxwell Jacobi, de la FBI! Vreau doar să-ți pun niște întrebări.

I se păru c-o aude râzând înfundat, în timp ce ea cotea pe aleea din stânga ei. Îi despărteau mai puțin de trei metri și Max îi reduse din doi pași, urmând-o în... gangul pustiul!

Frână atât de brusc încât ghetele îi derapară pe asfaltul ud. Era o fundătură, la fel ca cea în care-și petrecuse un sfert din noaptea aceea, numai că zidurile erau oarbe. Nu existau ferestre și nici schelele metalice, dotate cu scări și platforme din fier, pentru evacuările de urgență. Numai gunoaie și cutii de carton. Sprijinindu-se cu mâna de zid, își ciuli urechile, scrutând întunericul. Apoi își scoase lanterna din buzunar și cercetă fiecare cotlon în parte. Femeia nu era nicăieri. Dispăruse pur și simplu. Se volatilizase.

Preț de aproape un minut, stătu nemișcat, încercând

să-și dea seama dacă nu cumva creierul lui suferea de cine știe ce boală ascunsă. Vreo tumoare sau ceva care-i provoca halucinații.

O văzuse! Era sigur de asta. Nu se putea ca totul să fi fost doar în imaginația lui. La naiba, fusese la doi pași în urma ei și-i simțise parfumul!...

Probabil că-l ajunsese oboseala. I se păruse doar că *văzuse* o femeie tulburător de frumoasă, îmbrăcată sexy, mirosind ca înghețata la cornet...

În ultima săptămână dormise pe apucate. Fusese o perioadă dificilă, grea și stresantă. Poate că stresul acela îl afectase în cele din urmă. Avea nevoie de somn, asta era clar.

Mai aruncă o ultimă privire gangului pustiu, se răsuci pe călcâie și se întoarse la mașină.

Alecsandra îl studie curioasă peste marginea acoperișului.

Fusese o mare greșeală din partea ei să nu se asigure că zona era curată înainte de a părăsi aleea. Însă recunoscuse mirosul acela bizar, care se distingea vag de celelalte mirosuri umane, și se concentrase asupra lui, încercând să-l păstreze cât mai mult timp în nări. Îl adulmecase din nou în capătul aleii, dar apoi urma se pierduse. Nici ea nu pricepea de ce, în loc s-o ia spre oraș, preferase să o ia în direcție opusă. Probabil pentru că i se păruse mai logică varianta ca lipitoarea pe care o vâna să fi ales un loc mai ferit din periferia orașului, decât să riște și să-și caute o ascunzătoare în centrul acestuia.

Oricum, cu toate că orașul Chicago era vast și existau o mulțime de locuri în care cineva care nu dorea să fie deranjat s-ar fi putut ascunde, ea tot avea să-l găsească până la urmă. Nu era decât o chestiune de timp.

Avea s-o ia metodic, fără grabă. Faptul că putea vâna și la lumina zilei la fel de bine ca și la adăpostul întunericului era un avantaj pe care ceilalți din Refugiu nu-l aveau. De acest privilegiu răspundea jumătatea rămasă netransformată din ea. Iar faptul că simțul ei olfactiv era cel mai puternic și mai rafinat dintre toate reprezenta un

alt avantaj suplimentar. În plus, bățile inimii ei era o tentație irezistibilă pentru prăzile sale. Niciun vampir nu rezista chemării dulci a unei inimi umane. De cele mai multe ori o atacau, înnebuniți să-i simtă gustul înainte de a-i prinde mirosul și de a realiza pericolul pe care-l constituia prezența ei. Alecsandra se baza întotdeauna pe acest lucru. Era momeala perfectă, care rareori dăduse greș.

Bărbatul care o urmărise păru să renunțe. Stinsese lanterna și o vârâse în buzunarul canadienei din piele ruginie, întorcându-se la mașină. Alecsandra făcu un nou salt, parcurgând cei opt metri de acoperiș într-o zecime de secundă, și se ghemui pe marginea îngustă, aplecându-se ușor în față.

Privirea i se focaliză pe tăblița albă a mașinii, memorându-i numărul, în vreme ce se străduia să nu saliveze. Mașina aceea era o minunăție. Avea și ea una la fel de puternică și de vânoasă în garajul Refugiului, pe care, din păcate, n-o putea folosi. Fiscul i-ar fi suflat în ceafă în secunda doi, pentru că n-ar fi putut să-și justifice achiziția din salariul ei de angajat al unei galerii, chiar dacă era una dintre cele mai renumite din Chicago. Așa că se mulțumise să-și ia un Polo mic și drăguț, nebătător la ochi și acceptabil ca preț.

Opt secunde mai târziu, bărbatul demară și se pierdu în noapte.

Alecsandra rămase nemișcată preț de un minut încheiat, apoi se ridică în picioare și pași grațioasă în gol. Străbătu cei douăzeci de metri care o separau de bitumul deteriorat al trotuarului, aterizând pe vârfuri, fără zgomot. Închise ochii și trase adânc pe nas aerul rece de octombrie, selectând mirosurile. Ceva slab, iritant, venea din dreapta ei. Reveni în capătul aleii unde fuseseră descoperite cele trei cadavre, adulmecând din nou. Dăduse peste urma pe care o simțise și mai devreme, mirosul fiind și mai slab acum. Strâmbându-se, își flexă genunchii și țâșni în sus, aterizând lin pe același acoperiș pe care și-l alesese ca post de observație cu puțină vreme în urmă.

Sena o aştepta, nemişcată ca o statuie.

CAPITOLUL 2

Două ceasuri mai târziu, Alecsandra intră în apartamentul ei, închise uşa şi se dezbracă din mers în drum spre baie, lăsându-şi hainele să cadă în urma ei.

Răscoliseră fiecare străduţă în parte, selectând mirosuri, adulmecând altele, învârtindu-se în cerc. Căpuşa aia idioată fusese destul de deşteaptă să-şi lase mirosul ici-colo, dar avusese foarte mare grijă să nu lase niciun indiciu despre locul unde se ascundea sau despre traseul pe care-l urmase la dus şi la întors până acolo.

Eşecul o umplea de nervi. Vârî dopul la cadă cu mai multă râvnă decât era necesar şi mârâi când metalul se contorsionă în gaura de scurgere, fragmentându-se în două.

Grozav! îl smulse şi aruncă bucăţile la coşul de gunoi, apoi se îndreptă bombănind spre debara şi scotoci prin cutia de pe raftul de sus, luând unul nou, pe care-l folosi cu grijă de această dată. Dădu drumul la apă în cadă şi turnă o cantitate apreciabilă de spumant cu aromă de lămâie. Era singurul parfum pe care nasul ei hipersensibil îl putea tolera şi-l păstra pentru ocazii speciale, ca cea de faţă. Până şi sinusurile îi era teribil de iritate de la miasmele de gunoaie în putrefacţie pe care le adulmecase în noaptea asta, sperând să dea peste cel care o interesa cel mai tare. Parfumul de lămâie avea rolul de a-i spăla nasul de toate acele mirosuri dezgustătoare şi de a-i calma mucoasa.

Când cada fu plină pe jumătate, îşi strânse părul în creştet şi păşi în apa îngheţată.

Temperatura corpului continuase să-i scadă constant, stabilizându-se în urmă cu trei ani la uimitoarea valoare de opt grade Celsius. Guido venise şi cu o teorie în acest sens: transformarea ei încă nu fusese completă în momentul în care părăsise spitalul în care-şi petrecuse convalescenţa şi bănuia că avusese dreptate. Simţurile continuaseră să i se ascută pe măsură ce timpul trecea, reflexele i se îmbunătăţiseră simţitor, forţa fizică îi sporise până la punctul în care putea ridica trei sute cinzeci de kilograme

doar cu o singură mână, fără probleme. Metamorfoza ei fusese incompletă din cauza fulgerului care o arsese de vie și care anihilase în acel moment cea mai mare parte din veninul creatorului ei. Ceea ce mai rămăsese din acel venin își modificase structura sub energia aceia nimicitoare, transformând-o lent într-o anomalie. Nu era nemuritoare, dar nici n-avea să îmbătrânească prea curând. Guido îi studiase celulele la microscop și, după rata de diviziune a acestora, avea să îmbătrânească și să moară cam în două mii patru sute de ani. Timp berechet, după părerea ei, ca să-și atingă scopul personal.

Dacă n-ar fi fost acel capriciu al naturii, ea ar fi fost moartă acum. Vampirul care o mușcase și pe care-l vânase fără succes în ultimii trei ani, nu intenționase niciun moment să-i dăruiască nemurirea. Ar fi fost doar o cină mărunță dacă energia aceea orbitoare nu l-ar fi forțat să-și descleșteze fălcile de pe jugulara ei și să-i dea drumul pe trei sferturi golită de sânge.

Timp de trei ani fusese nevoită să locuiască în Refugiu și să învețe să se descurce cu ceea ce devenise: nici om, nici vampir, ci ceva între. Exersase să-și dozeze puterea și să-și țină sub control reacțiile pentru că, odată cu transformările suferite, devenise și foarte, foarte irascibilă.

Necesarul zilnic de somn era de două ore. Îl putea păși timp de o săptămână, dar prefera să evite excesele, pentru că exista riscul să-și piardă controlul și să facă lucruri pe care să le regrete mai apoi. Și asta detesta cel mai mult: să-și piardă cumpătul. Prin urmare, *avea* întotdeauna grijă să le doarmă.

Dieta ei era amestecată și ciudată. Consuma cantități uriașe de fructe și legume crude, dar nu suporta gustul de carne sub nicio formă. De fapt, organismul ei respingea cu vehemență până și ideea de carne, precum și cea de alcool... însă nu făcea mofturi deloc când era vorba de sânge proaspăt!

Sena avea grijă să-i aprovizioneze congelatorul cu pungi pline cu sânge animal, pe care i le aducea de la

Refugiul. Rația era cam un pahar la trei zile și avea același efect asupra organismului ei ca și cofeina, numai că o energiza mult mai eficient.

Cea mai mare satisfacție personală era aceea că nu aflate niciodată gustul sângelui uman. Înainte ca temperatura corporală să i se stabilizeze definitiv, semn că transformarea ei se apropia de final, avusese patru luni de coșmar, în care salivase necontrolat, tânjind dureros să-și înfigă colții în gâtul oricui avea o inimă care bătea în piept. Avusese dureri monstruoase în corp, senzația de uscăciune permanentă din gât fiind îngrozitoare și insuportabilă. Era ferm convinsă că dacă nu ar fi existat Guido și Refugiul, Sena și toți cei de acolo, ar fi fost pierdută. Însă perioada aceea trecuse și de atunci niciodată nu mai fusese tentată să privească un om ca pe viitoarea ei cină. Desigur, unii dintre ei miroseau cu adevărat delicios. Aceste ocazii erau rare și, de regulă, înceta să mai respire pe nas în preajma lor sau părăsea încăperea. Dacă n-avea încotro, trecea la respiratul pe gură. Era nesatisfăcător, bineînțeles, dar era mai sigur.

Alecsandra oftă și închise ochii, sprijinindu-și ceafa de marginea căzii. Bărbatul din seara asta, cel de la FBI, mirosea ca o acadea pe băț. Folosea un parfum plăcut, citrice și fum, însă mirosul de dedesubt, cel al trupului uman fusese cel care o întărâtase și-i făcuse mușchii gâtului să i se contracte și să-i tremure scurt de jind.

Trebuia să stea departe de acel individ, așa cum proceda de fiecare dată când se izbea de o situație similară, deși șansa ca drumurile lor să se intersecteze din nou era foarte mică. Spera din toată inima că nu era vreun colecționar pasionat care să bântuie extaziat prin galeriile de artă din centrul orașului...

Un sfert de oră mai târziu ieși din cadă, se șterse de apă și porni goală spre bucătăria micuță și elegantă. Deschise congelatorul, luă o pungă de sânge și o goli într-o cană de sticlă fumurie, pe care o vârî la microunde, fixând cronometrul la patruzeci și cinci de secunde. Înșfăcând un măr din fructieră, mușcă o gură mare din el și ieși din

bucătărie, culegându-și hainele de pe jos. Le adună cu o singură mână, apoi le duse la nas și le mirosi prudentă.

— Căh! se strâmbă ea, cu gura schimonosită într-o grimasă de silă.

Ținându-le la distanță de un braț, reveni în bucătărie și le puse într-un sac de plastic, înnodându-l la gură și îndesându-l în lada de gunoi.

Cuptorul bipăi scurt de două ori. Alecsandra îl deschise și luă cana. Bău conținutul încet, stând în picioare lângă frigider, savurându-i gustul miraculos cu ochii închiși de plăcere.

— Mmm, gemu ea, culegând ultimul strop cu vârful limbii, după care-și linse buzele satisfăcută.

Știa să facă diferența între cel de porc și cel de cal. Nimerise una cu sânge de cal, favoritul ei, și, plină de speranță, deschise ușa congelatorului și adulmecă atentă. Un zâmbet larg i se întinse pe toată fața. Sena știa cum să facă fericit un vampir abstinent. Sau, în fine, pe cineva doar pe jumătate vampir abstinent.

Spălă cana și o puse la scurs, apoi se îndreptă spre dormitor. Luminița intermitentă de culoare roșie și afișajul electronic al robotului o avertiza că avea trei mesaje înregistrate. Le ignoră, continuându-și drumul, și se întinse cu fața în jos pe patul de dimensiuni regești, adormind instantaneu.

Știu, încă dinainte de a aluneca în somn, ce avea să viseze. Rare erau dățile când coșmarul acela o ocolea.

Mâinile i se strânseseră în pumni, lacrimile îi arseră gâtul și pleoapele. Buzele i se mișcă chinuite și o singură șoptă i se desprinse de pe ele:

— Leo...

Sala imensă era pavată cu dale de piatră șlefuită și avea ferestre largi, ogivale, care dădeau spre pădurea cu vegetație abundentă. Două candelabre imense de cristal atârnavă din tavanul înalt, din care lumina șiroia ca o ploaie aurie. Patru piloni groși din lemn susțineau structura pe trei nivele a construcției masive, clădită în întregime numai din lemn și piatră de râu. Exista un șemineu imens

din granit, care avea doar un simplu rol decorativ, pentru că niciodată nu fusese folosit: ocupanții Refugiului nu duceau deloc dorul căldurii. Canapele din piele moale, de culoare frunzelor toamna, erau amplasate cu gust, flancate de ghivece mari din teracotă, din care se revărsau plante ornamentale de interior: ferigi, dracena, ficuși Benjamin, hibiscuși și tuia. Un Aubousson de dimensiuni regești trona în centru încăperii. Din difuzoarele ascunse în pereți curgea lin o simfonie de Vivaldi.

Cum mai erau vreo două ore până la apus, draperiile groase din catifea de culoarea acelor de pin erau trase, împiedicând lumina zilei să pătrundă înăuntru.

Alecsandra rămase pentru o clipă în pragul ușilor duble, îmbrățișând tot livingul cu o privire rapidă. Aceasta era încăperea ei favorită din Refugiu, deși și celelalte avea indiscutabil farmecul lor. Însă ea o prefera pe aceasta. Și nu numai ea.

Toată lumea se strânsese acolo. O văzu pe Sena stând relaxată pe brațul unui fotoliu, cu brațul petrecut lejer pe după umerii lui Guido. Purta o rochie senzațională, evident nouă, dintr-o mătase de culoarea minții, despicată în dreptul coapsei până sus. Un picior superb, învelit în mătase de culoarea pielii, ieșea seducător dintre faldurile rochiei. Purta niște pantofi din satin, în aceeași nuanță cu rochia, cu niște tocuri imposibile. Decolteul în formă de V mergea până-n talie, acoperindu-i sânii pe jumătate. Purta smaralde și părul auriu îi era suit în creștet într-o coafură șic. Arăta extravagantă, scandaloasă și sexy, la fel ca întotdeauna. Lângă ea, Guido stătea picior peste picior, fumând pipă. Purta un costum din trei piese de culoarea oului de rață - avea întotdeauna grijă să-și asorteze hainele cu cele ale frumoasei lui iubite.

Fotoliul din fața șefului de trib era ocupat de inflamabila Sofia.

Sofia era de origine slavă, o roșcată înaltă și suplă, cu forme generoase, amețitoare. Părul îi era plin de inele și lung până la jumătatea taliei. Purta o bluză cu paiete roșii, cu bretele înguste legate la ceafă care-i lăsa spatele

gol, și o pereche de pantaloni evazați din mătase neagră. Elegantă și sofisticată, era cea mai letală dintre toți cei prezenți. Asta poate și datorită talentului rar de a vedea cu o fracțiune de secundă următoarea mișcare a adversarului și de a i-o deturna înainte să înceapă cu adevărat. La picioarele ei, privind-o adorator, ședea într-o rână Mario, un portughez cât un munte, cu brațele pline de tatuaje.

Mario era feblețea Alecsandrei. Nonconformist, nerenunțând niciodată la ținuta sa lejeră, formată invariabil din pantaloni, tricou și pantofi sport de culoare neagră, Mario era un exemplar unic de frumusețe masculină, curtoazie, și un romantic incurabil. Portughezul avea cinci sute de ani, dar chipul îi trăda vârstă de douăzeci și cinci, vârstă în care încremenise când viața îi fusese luată în schimbul nemuririi. În viața sa umană fusese pirat, unul de temut, care jefuia în neștire orice mișuna pe mările din jurul arhipelagului Caraibe. Cariera sa de lup al mării se încheiase brusc, când avusese neinspirația de a ataca un vas care transporta în cală doi vampiri de origine iugoslavă. Creaturile, două femei tinere și absolut încântătoare pe nume Eva și Milena, fuseseră impresionate de uriașul cu brațele pictate și trupul aidoma unui zeu grec, și se hotărâseră să-l păstreze lângă ele ca amant și bodyguard. Mai târziu, cum Alecsandra avea să afle chiar din gura lui, creaturile începuseră să-l dispute. Erau posesive, geloase și lacome. Fiecare îi pretindea atenția absolută iar Mario ajunsese la capătul răbdării. Le ucisese pe amândouă, recăpătându-și dulcea libertate, și rătăcise prin lume aproape trei sute de ani până să-l întâlnească pe Guido.

Mario fusese unul dintre antrenorii ei la început și singurul care, după ce-i tăbăcea fundul, dispărea rapid ca să-i aducă câte o floare la sfârșitul exercițiilor, vârându-i-o în păr sau după ureche, sărutându-i galant mâinile zdrențuite și făcându-i încurajator cu ochiul:

— Nu fi supărată, querido, data viitoare vei mai puternică și mai rapidă, ți-o promite papai Mario!

Firește, următorul antrenament era mai dificil și mai

solicitant decât precedentul, numărul vânătăilor ei înmulțindu-se ca ciupercile după ploaie, dar Mario n-o lăsa niciodată pradă disperării. Dacă era iarnă și nu avea flori la dispoziție, îi aducea conuri de brad, oferindu-i-le la fel de ceremonios ca florile delicate din timpul verii și zâmbindu-i la fel de duios. Mario era antidotul perfect pentru stările de depresie și frustrare în care ea avea tendința să alunece uneori și singurul care o învățase să râdă și să se bucure de privilegiile de a fi... ceea ce era acum.

În colțul opus al încăperii, cea mai mare parte din „echipa tehnică” juca poker pe rupte. Mă rog, pentru cineva din afară, starea încremenită în care se aflau cei șase vampiri așezați în jurul mesei ovale din lemn de trandafir ar fi părut o scenă curioasă din Muzeul Figurilor de Ceară. Palizi, vag plictisiți, nemișcați ca niște statui, fără să clipească, singurul lucru animat de pe fața lor erau ochii de culoarea topazului, care se mișcau cu rapiditate de la unul la altul, fiecare calculându-și șansele de a ieși câștigător din acea partidă. Apoi, așa cum era de așteptat, cărțile inutile fură decartate fulgerător și Cyril, cel care era și pe post de crupier, împărți cărțile atât de repede încât Alecsandra abia avu răgazul să vadă mișcarea. Urmă un moment de încordare, apoi Eleni și Kay înjurară trivial și anunțară că ies din joc.

Alecsandra se sprijini cu umărul de tocul ușii, încrucișându-și brațele și urmărind scena cu un rânjat amuzat. Se paria pe sume mari, ceea ce însemna că partida era serioasă.

Așa cum era de așteptat, Malcolm înhăță potul. Era curată sinucidere financiară să joci cu el la masă! Mal avea un noroc porcesc la joc, care se datora în mare parte și faptului că avea talentul extraordinar de a vedea dincolo de modelul tipărit de pe spatele cărților de joc. Când conturile grase ale celor din refugiu se împutinau, Mal își lua o mică vacanță și dădea o raită prin cele mai mari cazinouri ale lumii, golindu-le vistieriile fără remușcări. Era poreclit Contabilul, în parte pentru că era răspunzător

de „aprovizionare”, pe de cealaltă parte – chiar se pricepea la afaceri, investind capitalul Refugiului în cele mai profitabile aranjamente și în acțiuni la cele mai sigure bănci ale lumii.

Alecsandra se gândi la faptul că dacă ar fi fost cu toții mai cumpătați cu banii, fără să-i arunce în stânga și-n dreapta după cum li se năzărea, ar fi fost cei mai bogați indivizi de pe planetă. Însă „banii erau făcuți să circule” – o deviză pe care toți o respectau aproape cu religiozitate.

Ofuscat, Cyril deschise carnetul de cecuri și caligrafie cu scrisu-i atât de elegant suma cu opt zerouri la coadă, aruncându-i fila disprețuitor peste masă.

— Mulțam! zise Mal, înhățând hârtia cu un rânjet satisfăcut și strecurând-o rapid în buzunarul interior al sacoului Armani de culoarea petrolului.

Alecsandra clătină din cap, încercând să se dumirească de ce se încăpățâneau să joace cu el când invariabil o luau peste ochi. Probabil pentru că fiecare dintre ei încă mai nutrea speranța absurdă că erau mai iute decât kriptonita din ochii lui Mal, izbutind să palmeze cărțile înainte ca el să le *vadă*. Însă cu adevărat comic era faptul că în decursul unui singur minut se puteau derula cel puțin opt partide încleștate, chiar și mai multe dacă se grăbeau. Poker instantaneu – aceasta părea să fie singura definiție mai apropiată de realitate a ceea ce se întâmpla la masa de joc din interiorul Refugiului.

Henna se întinse spre Mal, punându-și brațele ca marmura în jurul gâtului lui, gângurindu-i în timp ce-și freca pisicește nasul de al lui:

— O să-mi cumperi Porsche-ul ăla care l-am văzut ieri pe net?

— Bineînțeles, iubito. În ce culoare îl vrei?

— Argintie, se gudură ea, clipind șagalnic spre el.

— S-a notat.

Henna chiui și-i trânti un sărut zgomotos pe gură, pe care Mal nu-l lăsă să se irosească.

Lângă ei, grațioasa Eleni își dădu ochii peste cap. Kay rânji, înșfăcând-o de talie și pornind s-o învârtă ca o

tornadă, curentul stârnit chelind jumătate din frunzele unui ficus din apropiere. Micuța și tăcuta Vivien, chinezoaica cu față de porțelan pe care Alecsandra o asemăna în mintea ei cu o floare de lotus, se întinse și-l mângâie conciliantă pe mână pe îmbufnatul Cyril.

Trecuse doar trei secunde de când pășise în încăpere și toată lumea se răsuci bucuroasă spre ea, ieșindu-i în întâmpinare. Probabil că niciunul n-ar fi observat-o dacă n-ar fi avut o inimă care să-i bată în piept ca un clopot de biserică! Își dădu Alecsandra ochii peste cap în sinea ei, puțin oftică.

— Alec, querida! Mario fu lângă ea într-o fracțiune de secundă, îmbrățișând-o într-o înclăstare care o lăsa fără suflu. Când fugim la Vegas ca să te măriți cu mine și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

— Ești nebun? râse Alecsandra, desprinzându-i-se din brațe și sărutându-l scurt pe obrazul măsliniu. Vrei să ne vâneze Sofia?

— Deșteaptă fată, surâse aceasta, răsărind lângă ea și aplecându-se pentru a-i atinge fruntea cu buzele sale reci, rujate într-o nuanță criminală de roșu. Ce mai faci, micuț?

— Nu mă plâng. Mulțumesc pentru desert, îi zâmbi ea cu grațitudine Senei. Unde-i Marcus?

— Unde ar putea fi? Își arcui Sena o sprânceană subțire și răutăcioasă.

Alecsandra își ridică privirea spre tavan, imaginându-și-l pe vampirul înalt și blond care se ocupa cu partea electronică în camera de la etaj, situată chiar deasupra livingului. Era informaticianul echipei, un adevărat geniu matematic, și nu se inventase încă sistemul de protecție a informațiilor al cărui cod Marcus să nu-l poată sparge. Dacă ar fi știut despre existența lui, Pentagonul sau NASA s-ar fi păruit cu siguranță ca să-l aibă în tabăra lor, un lucru flatant, desigur, însă Marcus fusese destul de târziu cooptat în echipă, cu aproximativ nouă decenii de ani în urmă, și încă mai ducea dorul sângelui uman, luat direct de la sursă.

— Dacă mai aștepți o secundă, o să prindă sunetul dulce al inimii tale și o să se înființeze jos înaintea de următoarea bătaie, profeți Mal cu un rânjet sardonice.

Alecsandra se strâmbă, știind că avea perfectă dreptate. În clipa următoare simți o mișcare imperceptibilă a aerului în spatele ei și-și întoarse capul ca să arunce o privire prudentă peste umăr bărbatului din prag, care-o privea cu capul înclinat într-o parte și umerii rezemați de toc, copiind întocmai poziția ei de mai devreme.

Marcus era... ei bine, era Marcus!

Capricios, instabil, superficial, fermecător, grațios și mortal. Avea părul mai degrabă nisipiu decât auriu, o culoare superbă, pentru care orice stilistă dintr-un salon de modă care se respectă ar fi făcut moarte de om s-o poată obține - cuvintele Senei, nu ale ei! - lung până la umeri și prins într-o coadă de cal la ceafă. Față îngustă, elegantă, nas drept, pomeți înalți și sprâncene frumoase. Gura îi era o idee strâmbă, sporind farmecul unui zâmbet și așa ucigător, datorită adânciturilor subtile, gemene, care i se formau în obraji. Asta când se deranja să zâmbească, lucru rarisim în preajma celorlalți și exasperant de des când ea se afla prin preajmă. Ochii îi fuseseră cândva verzi, însă acum concureau cu culoarea coniacului vechi. Arăta ca un afurisit de supermodel și o știa. Era un nonconformist declarat, la fel ca Mario. În timp ce ceilalți aveau o slăbiciune pentru hainele pretențioase, Marcus prefera cămășile simple sau bluzele cu anchior, mulate pe trup, blugii clasici și încălțăminte comodă. Aici se potriveau în gusturi, pentru că și ea opta pentru ținuta lejeră, sport, atunci când nu era la muncă.

La început întâmpinase dificultăți cu Marcus. Timp de aproape o jumătate de an se ținuse la distanță de ea, urmărind-o suspicios și prudent. Asta din cauza sunetului deconcertant și ritmic care se auzea din pieptul ei. Alecsandra se lămurise târziu care era problema lui. În timp ce ceilalți o adoptaseră bucuroși, tratând-o ca pe mica lor prințesă, fiind protectori și plini de afecțiune sinceră, Marcus alesese s-o ignore... pentru siguranța ei!

Ca apoi, dintr-odată, într-o noapte de august, în toiul unei petreceri ținute în aer liber, când așteptau cu toții ca eclipsa de lună să înceapă, Marcus se apropiase și-i ceruse calm permisiunea de a o dansa.

Prin ferestrele larg deschise ale Refugiului se auzeau acordurile line ale unui vals de Tehaikovsky și Alecsandra făcuse ochii mari, holbându-se la el cu gura căscată. Își amintea că se bâlbâise ca o proastă. Gestul lui fusese neașteptat și o prinsese cu garda jos. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că vampirul acela ostil era în stare să danseze.

Se mișcau cu ușurință pe pajiștea înmiresmată, tăcuți, ea - încordată ca un arc, privindu-l cu prudență, el - perfect relaxat, studiindu-i chipul printre genele lungi. Într-un târziu, Marcus se aplecase spre ea și-i șoptise cu un chicotit:

— Relaxează-te, Alecsandra, n-am de gând să te mușc... deși trebuie să recunosc că muzica din pieptul tău este absolut... divină!

— Sunt ușurată să aud asta, zâmbise Alecsandra cu buzele lipite.

Marcus rămăsese singurul dintre toți care o speria de moarte.

— De fapt, mai tentantă decât bătaia de neînțeles pentru mine a inimii tale este fața ta.

— Fața mea? Își arcuise ea sprâncenele nedumerită, clipind.

— Mhm, confirmase el și-i zâmbise tainic, cu ochii închiși și fața ușor îndreptată spre bolta înstelată. Este... fascinantă.

— Ok. Poate că tu vezi ceva pe ea ceea ce mie-mi scapă, făcuse ea o mutră sceptică.

Știa că este frumoasă, dar nu se putea compara cu niciuna dintre grațiile Refugiului.

El își dăduse capul pe spate și râsese. Apoi o privise cu capul înclinat într-o parte și un zâmbet leneș în colțul gurii.

— Ești splendidă.

— Nu toți suntem așa? replicase ea sec.
— Da. Dar tu ești cea mai cca.
— Uau! izbuti ea să spună.
— Sunt îndrăgostit de tine, rosti el cuvintele încet, fără grabă.

Aleksandra căscase ochii la el blocată. Îi venea să se uite peste umăr să vadă dacă nu cumva el vorbea cu altcineva.

— Ești îndrăgostit... *de mine?*

— Da, recunoscuse el cu un oftat. Profund și iremediabil. Ești surprinsă, constată el, arcuindu-și o sprânceană.

— Sunt... șocată! Și-mi spui asta acum pentru că...?

— Mi s-a părut corect să știi.

— Oh! Ei bine, presupun că ar trebui să mă simt...

— Nu, îi puse el cu blândețe un deget înghețat de buze, curmându-i vorba. Nu spune că te simți flatată. Este un clișeu atât de... *uman!* făcuse o pauză, privind în noapte cu ochii îngustați peste creștetul ei, apoi reveni cu privirea asupra ei. Îmi dau seama că încă îi mai duci dorul și n-o să te prezez. Aleksandra simți un mic junghi dureros în piept în fața afirmației lui cu privire statornicia sentimentelor ei pentru bărbatul pe care-l iubise și pe care-l pierduse într-un mod atât de brutal. Dar o să aștept. Buzele lui se curbaseră într-un surâs melancolic. O să te aștept oricât va fi nevoie.

Declarație francă, care o lăsase mască, fără replică.

— Înțeleg, dădu ea din cap, înghițind în sec.

De fapt, nu înțelesese nici atunci și nu înțelegea nici acum de ce, dintre toate creaturile acestei lumi, privirea lui se oprise doar asupra ei. Dar se ținuse de promisiune. N-o presase, nu propriu-zis, pentru că vampirii erau în general niște creaturi nerăbdătoare, iar Marcus n-avea răbdare aproape deloc, dar nici n-o pusese vreodată la colț. În cea mai mare parte a timpului, era un dulce. Mă rog, dacă i-ar fi spus asta, l-ar fi pălit în amorul propriu. Îi făcea cadouri, unele dintre ele de-a dreptul trăsnete, când și când îi testa reacțiile, aplecându-se spre ea cu intenția

de a o săruta, dar totodată dându-i ocazia să se retragă, ceea ce ea alegea să facă invariabil. Știa că dacă ar fi avut imprudența să-i întindă măcar o unghie din proprie inițiativă, n-ar mai fi existat după aceea cale de întoarcere.

— Alecsandra.

— Marcus.

Marcus îi zâmbi leneș și făcu un pas spre ea, întinzându-i fulgerător mâna pe care și-o ținuse ascunsă la spate. Alecsandra clipi și începu să râdă, luându-i din mână morcovul cojit cu grijă și legat cu fundă roșie de cotor.

— Mersi, îi făcu ea cu ochiul, mușcând din vârful morcovului și ronțăindu-l cu o vădită plăcere.

— Cu plăcere. Dorești și un cocteil? o întrebă el.

— Nein, danke. Mi-am luat porția deja pe ziua de azi.

— Deci, toată lumea este aici, concluzionă Guido, ridicându-se zâmbitor din fotoliu. Să ne apucăm de treabă atunci!

CAPITOLUL 3

— Mai zi-mi odată de ce facem asta, îi ceru Alecsandra Sofiei, în timp ce fila tirurile parcate sub ele și paznicii înarmați care-și făceau rondul.

Guido fusese extrem de zgârcit cu detaliile pentru simplul fapt că erau în criză de timp. Informația despre transportul din noaptea aceea se confirmase cu puțin timp înainte ca ea să ajungă la Refugiu, echipa fiind deja formată în momentul în care ea pășise în livingul enorm. Sofia îi expusese situația pe scurt în drum spre destinație, însă Alecsandra încă nu era complet edificată.

— Pentru că suntem... băieții buni? sugeră rusoaica, arătându-și colții într-un zâmbet inocent, în timp ce pleoapele i se zbătură languros.

— Mda, bine, mormăi Alecsandra, țuguindu-și buzele.

— Știi, a apărut moda asta cu drogurile în urmă cu câteva decenii și n-am avut nicio problemă, oftă Sofia, vorbind extrem de încet. Oamenii au dreptul să decidă cum își trăiesc viața, nu? Dar, din ce în ce mai des în ultima vreme, o parte din rasa noastră preferă senzațiile pe care

acestea le dau, folosind HHS43, singurul drog care pare să aibă efect asupra noastră. Probabil că se simt îngrozitor de plictisiți. Și cum nu avem vene în care să ni-l injectăm, lasă că nici nu s-a inventat acul care să ne străpungă blindajul, tipii preferă sângele gata „asezonat”. Partea nasoală este că acest HHS43 îți dă o asemenea stare de euforie și de nepăsare, încât prada îți scapă din colți, te lasă baltă și începe să se transforme cine știe pe unde, fără niciun control. Iar noi nu vrem să ne trezim cu țărănoii pe cap, înarmați cu furci, coase și topoare. E o chestie de timp până se va ajunge la asta, profeți Sofia, trecându-și încet vârful limbii peste dinți, ca și cum le-ar fi verificat tăișul. Și cum nu putem porni o adevărată cruciadă, vânându-i pe toți vampirii care ar fi tentați să încerce minunata pulbere pe propriul sistem, nu avem de ales decât să încercăm să-i împiedicăm pe traficanți să-l răspândească pe piață.

— Dar cine naiba suntem noi: Îngerii lui Charlie? bombăni Alecsandra, modificându-și imperceptibil poziția. De ce nu dăm un telefon pur și simplu la FBI?

— Pentru că avem informații că au legături în interiorul agenției și că nu se vor amesteca.

— Nu chiar toți de acolo sunt corupți!

— Nu, zâmbi Sofia. Dar, dacă ai un pic răbdare, o să vezi că tipii de aici au un spate lat și dur.

— Vampiri? Își arcui Alecsandra sprâncenele neîncrezătoare. De când se amestecă ei printre oameni?

— De când îmi doresc HHS43 ca pe sângele de prunc!

— Bine, dar dacă sunt vârâți în treaba asta, de ce naiba mai lasă drogurile să ajungă pe piață? Și apoi, cât poate un om să-și injecteze în vene din rahatul ăsta, astfel încât să tenteze un vampir narcoman să-l vâneze?

— Teoretic, pentru a atinge Nirvâna, un om nu are nevoie decât de două miligrame. Un vampir, probabil că de două sute de ori pe atât.

— Și atunci?

Sofia îi aruncă o privire exasperată și plină de compătimire. În capul Alecsandrei se făcu brusc lumină.

— O! Le injectează ei doza necesară și apoi îi...

— Aleluia! își îndreptă Sofia ochii spre tavanul metalic cu un aer ușurat.

Alecsandra tocmai se pregătea să-i arate limba când o mișcare îi atrase atenția.

O limuzină neagră și lungă rulă încet pe asfaltul pătat de ulei de motor al depozitului, oprindu-se la cinci metri în spatele celor trei tiruri parcate la dungă. Un Rolls Royce de culoare crem, cu geamuri fumurii, intră imediat după aceea, oprindu-se în paralel cu cea neagră, la o distanță de trei metri. Toate portierele se deschiseră simultan și patru indivizi, îmbrăcați în costume închise la culoare, coborâră din prima mașină, în timp ce din cea albă se dădură jos alți doi, plus două femei.

Alecsandra se încordă instinctiv, încremenind, cu privirea focalizată asupra ultimilor sosiți. Lângă ea, Sofia făcu același lucru. Nu era nevoie să-și ridice privirea spre Mario, Kay și Cyril, care stăteau cocoțați pe o schelă metalică la câțiva metri de ele, pentru a ști că și ei rămăseseră nemișcați ca niște statui.

Toți cei care coborâseră din Rolls-ul crem erau vampiri, fără excepție. Ceilalți erau oameni, probabil capii rețelei mafiote și garda lor de corp. Însă patru vampiri capabili să-și stăpânească setea lângă atâtea inimii care băteau, pompând o bogăție de sânge în artere, meritau o atenție deosebită.

— Nichos, prietene, rosti cel mai solid dintre nemuritori, ocolind botul Rolls-ului și ieșindu-i în întâmpinare unui individ între două vârste, cu început de chelie, care-l aștepta flancat de două namile cu fețe dure și priviri tâmpе, și de încă un individ, mai mic de statură, cu trăsături porcine.

— Întotdeauna este o plăcere pentru mine să fac afaceri cu tine, domnule Colin, rosti Nichos cu o voce găjăită, stingând scurt mâna vampirului.

Alecsandra schimbă o privire cu Sofia. Amândouă se gândeau la același lucru. Nu era pentru prima dată când indivizii aceia se întâlneau.

— Beatrice, Vanessa, le zâmbi Nichos celor două

grații care-l flancau pe Colin, îmbrăcate în salopete identice din piele lucioasă, mulate pe trup, care nu lăsau niciun pic loc imaginației. Purtau cizme înalte cu tocuri cui. Splendide, ca întotdeauna, le complimentă traficanțul. Nu v-ați schimbat deloc de când v-am văzut ultima oară.

— Ne place să ne îngrijim frumusețea, susură bruneta cu părul lung și drept până la umeri, zâmbind delicat. Nu-i așa, Bea? se răsuci ea spre blonda cu păr scurt, zburlit ca niște țepi, care încadra o față-n formă de inimă, nevinovată ca cea a unui copil.

— Da, replică Beatrice cu un zâmbet adorabil, aruncându-i o privire complice. Adorăm când bărbații *mor* după noi!

Râseră amândouă, gustând gluma, glasurile lor copiind sunetul cristalin al clopoțelilor de vânt.

— El este Mikka, i-l prezintă Colin traficantului de droguri pe bărbatul cu păr castaniu care ședea lângă mașină, tremurând vizibil, cu ochii arzând pe fața palidă și încercănată. Este... nou în echipă, ca să zic așa. Nu este din fire prea sociabil.

Nichos dădu din cap în direcția vampirului și făcu un pas prudent în spate. Alecsandra întâlni privirea lui Mario.

Era o nesăbuintă din partea lui Colin să aducă la întâlnire un vampir proaspăt transformat. Mikka depunea eforturi colosale să nu se repeadă la cea mai apropiată jugulară și cu siguranță era înnebunit din cauza atâtor bătăi de inimă strânse laolaltă, într-un loc atât de înghesuit. Dacă se ajungea la măcel, și Alecsandra bănuia că acest lucru era inevitabil, trebuiau cu toții să aibă foarte mare grijă cu noua achiziție a lui Colin. Un vampir tânăr era de cele mai multe ori mai puternic și mai greu de ucis decât unul în vârstă, datorită combinației explozive dintre setea-i permanentă, de nestăpânit, și spaimă, un amestec periculos, instabil și imprevizibil.

— Mi-ai adus marfa? întrebă Colin, aprinzându-și tacticos o țigară lungă de foi, cu ochii pironiți asupra lui Nichos.

— Ai adus banii? i-o întoarse acesta rânjind politicos.

Colin își dădu capul pe spate, suflând fumul lent și izbucnind într-un hohot de râs tăragănat, ca apoi râsul să-i moară în gât când zări cele cinci siluete ghemuite pe grinzile de metal de deasupra. Făcu un salt mare în spate, sâsâind și ghemuindu-se, gata de atac. Cele două femele îl urmară imediat, intuind pericolul înainte să-l vadă propriu-zis. Făcură ochii mari când îi reperară, după care intrară brusc în defensivă, aplecându-se în față, mârâind, cu colții dezgoliți.

Alecsandra o auzi pe Sofia oftând ușor și se ridică odată cu ea, pășind amândouă în gol. Cei cincisprezece metri se scurseră pe lângă ele în patru secunde lente și atinseră podeaua depozitului în același timp, fără zgomot. Mario ateriză lângă Sofia, trecând rapid în dreapta ei, Kay și Cyril o încadrară pe ea, flancându-le, și toți cinci porniră zâmbitori spre grupul mafioților. Unul dintre paznicii înarmați, care păziseră încărcătura, le ieși în față cu mitraliera îndreptată spre ei.

— Stați pe loc! urlă el, trăgând piedica.

Sofia îi zâmbi suav. Bărbatul nici nu apucă să-i vadă mișcarea. Arma îi zbură din mâini, izbindu-se cu un zgomot puternic de o grindă. Metalul mitralierei aproape se mulă pe conturul acesteia, fragmentându-se în bucăți care zburară în toate direcțiile.

— Dispari, îi sugeră cu blândețe Sofia, dezgolindu-și caninii într-un rânjel dulce.

Bărbatul deveni alb ca hârtia, ochii i se dădură peste cap și căzu grămadă la pământ.

— Ce-or fi având ăștia de leșină de câte ori văd o pereche de colți? mormăi Sofia retoric, pășind peste trupul inconștient.

— Păi, mă gândesc că-și dau seama și ei că zâmbetul tău, stomatologic activ, nu-i chiar atât de inofensiv precum pare, îi răspunse Mario tot printr-un mormăit, în timp ce astupa cu laba mare și lată a mâinii sale fața unui alt paznic înarmat, care apăruse din spațiul dintre un tir și remorca lui, făcându-i vânt înapoi. Se auzi un sunet înfundat și apoi liniște. S-au măcar *intuiesc* faptul că dinții

ăia nu-s numai de decor, sfârși el, amuzat.

Alecsandra prinsese mișcarea lui Mario cu coada ochiului. Nici măcar nu se uitase la acel nefericit care tăcuse mîlc înainte de a ataca, sperînd să-l ia pe Mario prin surprindere. N-avea să afle niciodată că sunetul zgomotos al inimii lui și mirosul acid al trupului său, cauzat de frică, îl dăduseră de gol.

— Ei, ei, ei, ce avem noi aici? cântă Sofia, cu glasul ei cristalin, oprindu-se la zece metri de grupul celor patru vampiri.

— De ce nu m-ai lăsat pe mine să zic: ...bău!? sâsâi Alexandra, bosumflându-se de ochii lumii.

— Pentru că asta-i sperie întotdeauna copii! o admonestă Sofia în glumă. Ia să vedem, începu ea, punându-și un braț în jurul taliei subțiri, sprijinindu-și celălalt cot de el și începînd să-și lovească ușor și ritmic cu un deget buzele rujate într-un roșu viu, simulînd o atitudine gînditoare. Mai sunt vreo două săptămâni până la Halloween, nu? i se adresează ea nedumerită lui Kay.

— Întocmai, colega, confirmă Kay, rînjind larg spre spectatorii înlemniți, etalîndu-și mîndru caninii îngrozitor de proeminenți.

Prima dată când Kay îi zîmbise, Alecsandra fusese cât pe ce să facă pe ea de spaimă. Totul se chircise în ea și puțin îi lipsise să n-o tulească la fugă, smiorcăindu-se. De regulă, când un vampir era calm și sătul, caninii i se retractau ușor în gingii, aliniindu-se normal, sau pe aproape, cu ceilalți dinți ai maxilarului. Însă chiar și când era liniștit, Kay tot avea niște colți dați naibii. Însă dacă se enerva sau se simțea provocat, ca acum, gura lui semăna cu cea a unei cobre regale: dinții ceilalți deveneau insignifianți pe lângă caninii de aproape cinci centimetri, lați și ascuțiți ca niște pumnale. Și, invariabil, toți cei care dădeau cu ochii de formidabila dantură a lui Kay aveau aceeași reacție pe care o avusese și ea întîia oară: paralizau de spaimă.

— Sabatul a trecut, eclipsa la fel... nici măcar nu-i lună plină, continuă ea să bifeze evenimentele în

calendarul imaginar din mintea ei. Mă lămurește și pe mine cineva ce anume aniversăm în noaptea asta?

— Gura, cățea! șuieră bruneta, cu buzele schimonosite într-un rânjel fioros.

— Ham-ham! lătră la ea înveselită Sofia, tâșnind ca din pușcă.

Alecsandra și Mario abia avură timp să-și dea ochii peste cap. Se auzi un sunet strident, ca și cum ceva metalic ar fi fost sfâșiat, înainte ca nebunia să se dezlănțuie.

Nu era pentru prima dată când Alecsandra participa la o confruntare de acest gen, însă era pentru prima dată când aveau spectatori umani.

Mario se năpusti spre Colin ca un bolid, trupurile lor încheștate ieșind din perimetru depozitului drept prin zidul de beton, lăsând în urma lor un nor de praf și moloz. Kay îl luă în primire pe proaspătul recrut, înșfăcându-l de gât înainte ca acesta să priceapă că zilele îi erau numărate. Cyril fu nevoit să se mulțumească cu adorabila Beatrice, din moment ce Sofia era ocupată să dea cu Vanessa de toți pereții.

Alecsandra încercă să nu se simtă jignită de faptul că rămăsese pe dinafară. Avea să aibă parte și ea de propria distracție, din moment ce garda de corp a găjăitului Nichos tocmai se decisese să-și câștige cinstit salariul pe care acesta li-l plătea pentru propria siguranță. Cel mai scund dintre ei scoase un Sig Sauer P232 din tocul prins de umăr, al doilea își dădu într-o parte pardesiul de stofă, dând la iveală o carabină Colt M4, ultimul avea una AR15 modificată. Înainte ca vreunul dintre ei să poată ridica arma spre ea, Alecsandra alunecă printre ei, mișcându-se ca un fulger. Smulse carabinele din mâinile celor două namile, răsucindu-le cu dexteritate în aer și apucându-le de țevi, apoi sări și le trânti cu grijă patul armelor în frunte, dozându-și forța doar atât cât să-i scoată din joc. Căzură amândoi ca popicele și rămaseră inerți. Scundul se răsuci speriat și începu să tragă orbește, la nimereală, în timp ce patronul său, mai inspirat, se ghemui și începu să

se târască pe brânci spre mașină, ferindu-se din calea gloanțelor.

Alecsandra simți o arsură în brațul stâng și o alta slabă mai jos, pe coapsă. Gloanțele o nimeriseră de la o distanță foarte mică, de nici patru metri, însă izbutiseră să-i străpungă pielea dură, oprindu-se la un centimetru sub ea, destul de adânc cât s-o facă să sângereze. Dacă țesuturile ei ar fi fost integral umane, gloanțele ar fi ieșit pe partea cealaltă, sfâșiindu-i carnea. Dacă ar fi fost vampir sută la sută, n-ar fi avut nicio neplăcere. Pielea unui vampir era dură ca granitul, aproape imposibil de străpuns cu ajutorul armelor obișnuite.

Enervarea îi înroși privirea și un mârâit scăzut îi ieși din piept când țâșni spre bărbatul care se împletici instinctiv înapoi, cu ochii ieșiți din orbite. Îl apucă de încheietura mâinii în care ținea arma și-și flexă pumnul scurt, rupându-i oasele ca pe niște scobitori, în timp ce-l privea fix în ochi, cu colții rânjiți. Omul nu scoase niciun sunet. Pur și simplu își dădu drumul în pantaloni.

Dezgustată, Alecsandra îi făcu vânt cu destulă putere în aripa limuzinei cât s-o îndoaie, apoi se răsuci furioasă spre bărbatul care se căznea să deschidă portiera mașinii, imaginându-și că, odată ajuns în interiorul ei, avea să fie la adăpost și în siguranță.

Greșit. Îl lăasă totuși să-și facă numărul, apoi smulse portiera cu totul, aruncând-o în capătul celălalt al depozitului, știind că gestul ei avea să-i albească complet părul de spaimă. Se întinse să-l înșface de guler, dar un declic metalic îi deturnă atenția. Se răsuci încet, îngustându-și ochii. Cei șase paznici din efectivul de opt al depozitului stăteau cu picioarele depărtate și cu mitralierele îndreptate spre ea.

— Nu mișca! răcni unul dintre ei, cu degetul încordat pe trăgaci.

Alecsandra rânji lent, seducător. Inima individului bătea ca o tobă legată la un sistem electronic de amplificare a sunetului. Tipul avea o problemă la aorta pulmonară, pentru că-i distingea clar fâșâitul sângelui prin

lumenul îngustat, dar se îndoaia că el avea habar. Dacă nu crăpa de moarte provocată, atunci avea să se curețe în vreo cinci ani de una perfect naturală.

— Nu glumesc, cucoană! zbieră el, făcând un pas spre ea.

— Capul jos! îi ordonă ea mafiotului, punându-i o mână pe țeasta pleșuvă și împingându-l între banchete, cu o secundă înainte ca iadul să înceapă.

Țâșni în aer atât de rapid încât nimeni nu-și dădu seama că dispăruse.

Stătea cocoțată pe o grindă deasupra lor, în timp ce gloanțele şuierau pe sub ea, ciuruind frumusețea de limuzină. Făcu un nou salt și le ateriză lin în spate. Câteva secunde mai târziu, totul se termină la fel de brusc precum începuse.

— Hai să facem un foc mare-mare de tabără! propuse Sofia, adunând încântată bucăți tremurânde din ceea ce mai rămăsese din nefericita Vanessa.

Ținuta ei era ferfeniță, dar asta nu părea s-o deranjeze. Spre deosebire de vanitoasa Sena, care era foarte rafinată în luptă, Sofia se bătea ca un pitt bull flămând scăpat din lanț: nu-i păsa cum arăta la sfârșit, dacă își termina adversarul.

Mario apăru și el de după colț, ținând într-o mână capul desprins de trup al lui Colin, în timp ca căra pe umărul celălalt trupul cuprins de convulsii a acestuia. Kay avusese de furcă nițel cu tânărul Mikka. Era mușcat de umăr și de încheietura mâinii stângi. Cyril nu se vedea nicăieri.

— Blondina este rea ca focul și Cyril găsește asta foarte distractiv, o informă Mario pe Aleksandra pe un ton vesel.

— Mă bucur că măcar cineva are o seară plăcută, mormăi Aleksandra. Unde facem focul?

— Aici, propuse Kay, arătând cu o mână spre tirurile parcate.

— Perfect. Eu îi scot pe ăștia afară, spuse ea, aplecându-se și luând doi paznici de câte un picior,

târându-i fără remușcări spre ieșirea din depozit.

Kay deja făcuse rost de două canistre cu benzină, pe care o turna generos peste rămășițele cuprinse de convulsii ale vampirilor. Când Aleksandra trecu pe lângă el, Kay încremeni și ridică fruntea, adulmecând, apoi se răsuci brusc spre ea.

— Ești rănită.

— N-am nimic, îi strigă Aleksandra peste umăr.

— Îți simt mirosul sângelui, o contrazise Kay mârâind. O să mă ucidă Marcus! M-a pus să-i permit că te aduc înapoi *intactă*, futu-i mama mă-sii!

— Nu-i treaba lui și nici a ta! se răsti ea enervată, dând drumul bărbaților inconștienți în mijlocul drumului. Se întoarse din nou în depozit și se strâmbă când Sofia îi tăie calea. N-am nimic!

— Asta o zici tu. Dă-mi să văd!

— Lasă-mă-n pace! scrâșni ea printre dinți.

— Haide, puștoaico, nu fi căpoasă. Arată-i buba lui tanti Sofia!

Aleksandra îi zâmbi dulce și o înjură în față. Sofia nu se clinti, continuând să zâmbească, înainte de a se mișca cu precizia unei rachete dotate cu detectoare de căldură, vârându-și degetele scurt în găurile făcute de gloanțe.

— Au! tresări fata, ferindu-și umărul și coapsa din calea degetelor ei nemiloase.

— Nu-i rănită, îi informă Sofia suav peste umăr pe ceilalți, cu o notă de sarcasm evident în glas, în timp ce-și ștergea tacticoasă degetele însângerate cu o bucată atârânăndă din propria bluză. Doar că s-a hotărât să-și prindă niște boddy pearcinguri în... mă rog, în niște zone mai interesante ale corpului, sfârși ea cu un zâmbet înghețat pe buzele frumoase.

— Of! Mă lași?...

— Numai după ce-ți văd alicele.

— Alice, pe naiba! S-au turtit când au intrat și acum sunt cât niște afurisite de monezi de cincizeci de cenți!

Totuși stătu nemișcată cât timp Sofia îi cercetă rănile.

Nu era mare scofală. Mai fusese rănită și înainte în focuri de armă. Și de fiecare dată țesuturile i se regeneraseră cu repeziciune, împingând bucățile metalice spre exterior și scuipându-le pur și simplu afară, rănila închizându-se la loc, lăsându-i pielea intactă, fără semne. Acesta era unul din avantajele de a fi vampir. Te vindecă în câteva secunde. În cazul ei, acele secunde se lungeau în minute, dar era în regulă. N-o deranja asta. Ceea ce o deranja însă era partea vulnerabilă a fapturii ei, care îi amintea, mai ales în situații ca acestea, că putea fi rănită și că putea sângera pentru un scurt interval de timp. Și-și detesta această latură, motiv pentru care acum era atât de tăfnoasă.

Flăcările izbucniră din mormanul de membre care se zvârcoleau și aerul se umplu de un miros fetid, de carne putrezită. Alecsandra începu să respire pe gură, îngreșoșată, în timp ce scoase restul paznicilor din depozit, lăsându-i claie peste grămadă în mijlocul drumului. Nichos nu fusese chiar atât de norocos. Gloanțele paznicilor îl făcuseră sită. O parte din craniu îi fusese smulsă și creierii îi zăceau împrăștiați pe banchetele din piele crem, amestecați cu cioburile de sticlă securizată, care cedaseră în lupta cu gloanțele. Mirosul sângelui uman o răcâi pe gât, făcând-o pe Alecsandra să înghită în sec. Se retrase, înjurând, și dădu un șut frustrată rândurilor de roți de la mijlocul caroseriei. Metalul scânci și mașina alunecă lateral câțiva metri, izbindu-se cu putere de Rolls-ul la fel de avariat.

Sofia își arcui o sprânceană delicată, dar nu comentă nimic.

— Ce naiba face Cyril? își pierdu Kay răbdarea. În mai puțin de cinci minute locul ăsta o să colcăie de polițiști. Sunt la o distanță de patru străzi de noi și...

Urletele sinistre de afară îl făcură să se încrunte surprins.

— Vine băiatul! anunță vesel Cyril, intrând în depozit cu un braț în jurul gâtului Beatricei, ținându-i încheieturile mâinilor încătușate laolaltă în pumnul lui, în timp ce mâna

cealaltă îi era proptită în părul scurt, imobilizându-i capul. Blonda pedala aerul cu picioarele și urla ca scoasă din minți. Stai cuminte!

Comanda aspră a lui Cyril fu de prisos. Beatrice se liniști instantaneu când dădu cu ochii de mormanul care ardea pe podeaua depozitului, ochii bulbucându-i-se în cap și umplându-i-se de o groază. Știa ce soartă o aștepta.

— Cyril, ce naiba!... încep Sofia, oftând. Termină odată cu ea și hai să mergem! Poliția e pe drum!

— Micuța Bea tocmai mi-a destăinuit că are un iubit care o să vină după ea s-o răzbune dacă n-o lăsăm în pace.

— Mda, toate zic așa, dădu Kay din mână a lehamite. Ad-o încoace!

— Și-a mai zis că șeful cel mare și rău o să fie foarte supărat pe noi pentru că i-am împruștat efectivul. Cică scumpul de Colin nu era decât un fel de aghiotant.

— Ce ne pasă nouă? ciripi Mario, rânjind.

— Exact, rosti Sofia, analizându-și încruntată manichiura făcută praf. Va fi nasol pentru el să afle că avea în subordine niște pământăni. Dar asta-i viața! filosofă ea sec.

Unghiile erau intacte, dar oja metalică de un roșu intens pușcase pe alocuri și fusese răcâită în contact cu suprafețele dure de pe mutra Vanessei.

— Da, da' pe șeful ei cel mare a zis că-l cheamă Igor, continuă Cyril leneș. Ce mică-i lumea, nu-i așa? aruncă el o privire șăgalnică spre Alecsandra, care încremenise-n loc, privind-o fix pe blonda Beatrice.

Se lăsă o liniște mormântală. Flăcările pârlăiau, inima Alecsandrei începu să bată din ce în ce mai repede.

— Mai avem un minut la dispoziție, anunță Kay, începând să împrăstie benzina peste tot. Dispăru și se înființă imediat cu alte canistre, pe care le deșertă rapid, stropind sănătos tirurile.

— Duduia vine cu noi, atunci, acceptă Mario fără tragere de inimă.

Blonda își reveni brusc, începând să zbiere cât o țineau rărunchii. Vampirii nu luau niciodată prizonieri

decât dacă aveau intenția de a-i tortura, o soartă mult mai cumplită decât moartea. Alecsandra se materializă lângă ea și o plesni peste față cu putere, făcându-l pe Cyril să ezite pe picioare.

— Să taci! îi ordonă ea pe un ton sinistru de calm.

Beatrice încremeni, căscând ochii șocată. Își plimbă privirea înnebunită de la fața palidă a Alecsandrei spre pieptul ei, unde-i auzea clar inima bătând, din nou spre fața ei și înapoi, de câteva ori într-o jumătate de secundă. O văzuse mișcându-se ca un fulger, însă îi era greu să facă legătura între ceea ce vedea și pulsul accelerat din venele femeii de lângă ea.

— Cine ești *tu*? se bâlbâi ea, speriată de ceea ce nu înțelegea, de ceea ce părea a fi imposibil.

Alecsandra zâmbi lent, cu cruzime.

— Cel mai negru coșmar al tău, o informă ea dulce, cu o voce ca un clinchet de clopoței.

CAPITOLUL 4

Știrea despre explozia care se declanșase în zona depozitelor era pe larg dezbătută în ziarele de a doua zi. Nimeni nu știa ce anume declanșase incendiul care se extinsese ca o molimă, prinzând în ghearele lui lacome și restul depozitelor din jur. Partea proastă fusese că unul dintre acestea adăpostea vreo zece duzini de butelii pline cu o substanță inflamabilă, deflagrația măturând totul de jur-împrejur pe o rază de aproape doi kilometri. Pompierii se luptaseră cu focul aproape opt ore istovitoare și fuseseră înregistrate până la acea oră paisprezece victime. Posturile locale de televiziune dezbăteau incidentul, făcând speculații pe marginea lui, știrea fiind preluată și de alte posturi din țară.

Alecsandra privea nemișcată fața plină de compasiune a reporterei mulatre care prezenta știrea, vinovăția rozând-o pe dinăuntru ca un acid.

Muriseră paisprezece oameni! Poate și mai mulți. Investigațiile încă mai continuau.

Nu acesta fusese scopul acelei misiuni. Niciunul dintre ei nu se gândise la faptul că în halele alăturate ar fi

putut exista o încărcătură periculoasă, care să ridice incendiul provocat la proporțiile unei adevărate catastrofe. De regulă, acele spații din beton și metal erau folosite pentru a depozita materiale de construcție, aparatură electronică și de uz casnic, mobilă de interior și alte nimicuri inofensive care așteptau să fie distribuite în rețeaua locală de magazine comerciale. După calculele lor, focul ar fi trebuit să ardă doar atât cât să distrugă încărcătura celor trei tiruri și să șteargă urmele din interiorul depozitului. Incendiul ar fi fost sesizat destul de repede ca pompierii să-l țină sub control și să stingă focul fără probleme.

— Nu-ți mai bate capul cu asta, rosti Marcus, apărând lângă ea și întinzându-i o bucată de conopidă crudă. A fost un accident nefericit...

— Un accident nefericit? repetă Alecsandra, mârâind printre dinți, fără să se întoarcă spre el. Au murit paisprezece oameni!

— Dintre care unii erau niște nemernici traficanți de droguri.

— Asta n-are nicio importanță! scrâșni ea, inspirând încet și încercând să-și păstreze cumpătul. N-avea niciun rost să-și descarce nervii pe Marcus. El nici măcar nu fusese acolo. Important este faptul că noi am greșit și paisprezece oameni au plătit cu viața această greșală, sublinie ea cu o voce metalică.

— Alecsandra, știi foarte bine că nu am avut nicio intenție să provocăm acel dezastru, interveni Cyril împăciuitor. Pur și simplu s-a întâmplat. Regretăm cu toții incidentul, dar asta este. Nu mai putem schimba nimic acum. Data viitoare vom fi mai atenți, promise el.

Alexandra dădu din cap, conștientă că Cyril avea dreptate. Nu ajuta la nimic dacă-și turna cenușă în cap la infinit. Totuși... era vorba paisprezece vieți umane curmate brutal!

Știa ce înseamnă să arzi de viu într-o secundă, fără nicio posibilitate de scăpare. Cunoscutese acea suferință atroce pe pielea ei și nu dorea nimănui acea experiență cu

o singură excepție. I-o dorea lui Igor și cățelelor care se aflau cu el în acea noapte!

— Cum merge treaba jos? se interesă ea, oprind televizorul și luând conopida din mâna lui Marcus, ronțâind-o mecanic și înghițind repede, ca să-și astupe golul din stomac.

— Cam încet pentru gustul meu, oftă vampirul, încrucișându-și brațele musculoase pe piept în timp ce se sprijinea cu umărul de frigiderul înalt, lat cât două dulapuri. Dar îl cunoști pe Mal. Nu se grăbește niciodată. Când am plecat de acolo tocmai îi aplica picătura chinezească, sfârși el cu un rânjel larg, părând de-a dreptul încântat de înfrigoratoarea procedură.

Alecsandra se cutremură în sinea ei și aruncă restul de conopidă cu o precizie de invidiat în coșul de gunoi din capătul celălalt al încăperii. Mal era expert în tortură și picătura chinezească era una dintre favoritele lui, o metodă infailibilă de a stoarce informații din gura unui vampir. Asta presupunea un scaun din fier forjat, lanțuri și cătușe din titan care legau vampirul de scaun astfel încât să nu se poată mișca niciun milimetru, și un mic recipient cu apă sfințită, suspendat deasupra capului acestuia la o distanță de doi metri, care era reglat să elibereze câte o picătură la fiecare zece secunde. Picătura lovea creștetul vampirului exact în același loc ca precedentă, sfârșind în contact cu pielea, provocându-i acestuia o durere de nedescris în timp ce-i săpa în creieri. Agonia acelor nefericiți îi întorsese stomacul pe dos. Majoritatea vampirilor cedau după primele opt picături, alții înnebuneau subit după nici patru.

— Și? făcu Alecsandra, curioasă.

— Drăgălașa de Beatrice este foarte rezistentă, rânji Marcus din colțul gurii. Jură că ne-a spus tot ce știa. Însă Mal continuă să fie sceptic. Era la a doua picătură când m-a trimis după tine ca să te întreb dacă nu vrei să asisti.

Alecsandra simți un zvâcnit în stomac, dar se ridică totuși. Detesta să meargă în beciuri. În primul rând pentru că locul acela fusese construit cu un singur scop, scop care

nu-i era deloc pe plac, și-n al doilea rând pentru că încăperile înalte și antifonate îi aminteau de faptul că nimic în lumea asta nu era veșnic, nici măcar nemuritorii.

Auzi răcnetele înfiorătoare încă dinainte de a deschide ușa metalică și grea. Strângând din dinți, Aleksandra coborî repede scările din piatră, străbătând coridorul cu tavan circular, urmată îndeaproape de Marcus.

Scena din fața ochilor ei era cumplită. Beatrice fusese imobilizată de scaunul înalt, cu spătar, cu lanțurile grele și rezistente pe care Mal le achiziționase recent printr-o comandă pe net. Gleznele, mâinile și brațele îi erau prinse cu niște cătușe late, iar capul îi era fixat într-o chingă de oțel. Fața îi era schimonosită de durere, ochii îi ieșiseră din orbite, plini de groază și durere, mâinile i se crispaseră pe rezemătoare, deformând metalul dur în strânsoarea lor puternică. Se zbătea încontinuu, însă legăturile erau atât de strânse, lipind-o de scaun în asemenea fel, încât un ochi neavizat nici nu i-ar fi observat smuciturile. Aerul mirosea a ars și a descompunere. În creștetul blondei se formase deja o gaură cât o monedă de doi euro, care fumea. Atât mirosul fetid cât și modul oribil în care arăta rana aceea îi întoarseră Aleksandrei mațele pe dos, făcând-o să înghită în sec.

— Este la a șaptea și încă nu dă semne de nebunie, o informă Kay pe un ton aproape admirativ.

— Oprește-te puțin, Mal, îi ceru Aleksandra cu o voce moale.

— Cum vrei, dulceață, rânji Mal afabil, acționând dispozitivul electronic care regla picăturile. Doamna vrea să stea de vorbă cu tine, o informă el sec pe Beatrice, care-l fixă cu ochi sticloși, înainte de a-și întoarce privirile înnebunite spre Aleksandra, care se apropia agale de ea.

Probabil că mila i se citea în ochi pentru că blonda începu imediat s-o implore cu o voce gătuită de groază:

— Te rog, am spus tot, tot ce știu... Fă-l să se oprească! Te rog...

— Pot face ca asta să înceteze, promise Aleksandra

încet, apropiindu-și fața de a ei pentru a o putea privi în ochii injectați de sete și durere. Dacă-mi spui unde-l găsesc pe Igor, îți garantez că vei avea parte de o moarte ușoară, rapidă și nedureroasă.

— Nu știi! țipă vampirul, scos din minți. Jur că nu știi, adăugă, hohotind uscat, fără lacrimi. *Jur!*... Nu l-am văzut decât o singură dată! Nu locuiește cu noi. Niciodată nu stă cu noi...

— Atunci cum ia legătura cu voi?

— Colin! îl suna pe Colin, spuse ea atât de repede, încât cuvintele se încălecară. Prin el își trimite ordinele. Și prin Steve... Te rog!

— Povestește-mi încă odată despre acest Steve, îi ceru Alecsandra calm. Cum arată, cum se îmbracă, ce anume îi place, totul!

Interogatoriul dură douăzeci și cinci de minute pe ceas. Alecsandra nu află nimic în plus față de ceea ce Beatrice le spusese încă dinainte ca Mai să înceapă s-o tortureze.

În biblioteca enorma a Refugiului exista un registru unde țineau socoteala numărului de vampiri care existaseră de-a lungul secolelor, ca un fel de recensământ. Cei care erau anihilați erau tăiați din tabel – iar Vivien, cu umorul ei negru incorigibil, compunea fiecăruia câte un epitaf plin de originalitate – restul, pe cât posibil, erau ținuti sub observație. Însă existau și cazuri când unii vampiri se ascundeau atât de bine încât era dificil, uneori imposibil, să le dai de urmă. O parte fuseseră considerați morți însă, din lipsă de dovezi, în dreptul numelui lor fusese trecut un semn de întrebare.

Igor era unul dintre aceștia. Figura în analele lui Guido încă de la începuturi, însă dispăruse din raza lui cu un secol și ceva în urmă și de atunci nu se mai auzise nimic despre el.

Asta până în urmă cu șase ani când Marcus, distrându-se cu spargerea noului cod de securitate al NASA, dăduse despre un fișier nou, plin cu dosare doldora de informații captivante. Citise fascinat fiecare caz în

parte, până dăduse peste unul care-i atrăsese atenția în mod deosebit.

O tânără femeie își pierduse logodnicul într-un accident de mașină pe un drum stâncos din Sicilia. Numele iubitului îi sărise în ochi. Leonardo Fabrini era unul dintre piloții lui favoriți și Marcus îi urmărea întotdeauna cursele la televizor. Știrea morții lui neașteptate făcuse înconjurul lumii. Disparația pilotului fusese o pierdere regretabilă pentru lumea curselor de Formula Unu.

Marcus însă avea o memorie colosală și nu-și amintea să se fi scris pe undeva detalii despre modul în care se petrecuse accidentul. Se vorbise și despre logodnica lui. Femeia se afla într-o stare critică și fusese transportată de urgență la o clinică din Italia, unde se zbătea între viață și moarte. Locația acesteia fusese ținută secret. Însă dosarul agenției era foarte bine documentat. Femeia fusese adusă carbonizată într-un spital din Milano și transferată apoi, la cererea părinților, într-o clinică privată din Chicago. NASA ținea sub observație cazul ei datorită modului absolut incredibil și rapid în care tânără femeie se recupera. Marcus printase toate documentele, ștersese fișierul, și pusese dosarul lui Guido în brațe. Târziu, în seara acelei zile, Guido și Sena îi făcuseră prima vizită la spital. După aceea, Marcus se ocupase de restul detaliilor, având grijă ca nimeni să nu se mai intereseze vreodată de soarta Alecsandrei. Nici chiar familia ei.

Existența lui Igor, pe care Guido îl crezuse mort, fusese însemnată în catastif, iar în anii care au urmat, Alecsandra s-a străduit din răputeri să dea de urma creatorului ei, toată strădania fiindu-i zadarnică. Până acum.

Informațiile obținute erau îmbucurătoare, dar nu o ajutau prea mult: Beatrice nu era decât un biet executant, la fel ca toți ceilalți din grupul ei.

Igor părea un individ deștept și precaut. Rămânea de văzut cât de deștept și precaut era în realitate, gândi Alecsandra, aruncându-i o privire scurtă lui Mal.

Mal făcu o mutră comic de nefericită și se apropie

agale de Beatrice, în timp ce Alecsandra făcu stânga împrejur și ieși din încăpere.

Urletele de agonie ale vampirului o însoțiră de-a lungul galeriei, apoi încetară subit, cu o clipă înainte ca ușa masivă din fier să se închidă în urma ei.

CAPITOLUL 5

— Nu pot să cred că fac asta, bombăni Alecsandra, strecurându-și trupul în rochia subțire din mătase sîdefie.

— Trebuie să mai ieși și tu din când în când, replică Maura, zâmbind răutăcioasă în timp ce-i trăgea fermoarul la spate. Acum este momentul să profiți. Domnul Gallagher te-a cerut pe tine și te poate ajuta să-ți construiești o carieră formidabilă.

Alecsandra îi aruncă o privire posacă peste umăr. Avea deja o carieră formidabilă: una de vânător de căpușe veninoase. La ce naiba îi mai trebuia una?!... Dar, desigur, Maura habar n-avea de existența Refugiului, așa că nu știa nici cu ce-și ocupa ea timpul liber.

Se cunoscuseră în urmă cu trei ani, când ea își depusese CV-ul *novation's*, o galerie cocheta din centrul orașului. Într-un anume fel, Maura îi ușurase perioada de probă și o ajutase să se integreze din nou în societate. În timp, deveniseră prietene la cataramă, Alecsandra îndrăgostindu-se de acea femeie micuță, ordonată și plină de energie, care-i era șefă directă.

Mamă singură a doi copii adolescenți, Maura își croise drum prin viață cu dinții. Provenea dintr-o familie săracă dintr-un orașel situat la poalele Apalașilor, unde crescuse până la șaisprezece ani cu cei trei frați ai ei, un tată abuziv și o mamă veșnic obosită. În cunoscuse pe John, prima ei mare iubire, și fugiseră împreună în Ontario. Se măritase cu el, își terminase studiile și se înscrisese la colegiu. Avea talent la pictat, însă își dăduse seama destul de repede că n-avea să-și facă un renume în lumea artei. Rămăsese însărcinată cu Maggie când era prin anul doi de colegiu și-și luase masterul când Joshua era doar un zâmbet pe buzele ei. Viața ei părea în regulă, până-ntr-o zi când, venind mai devreme acasă, îl găsisese pe

John în patul conjugal în compania unei blonde planturoase. Nu făcuse scandal. Nu avusese pretenții. Își făcuse doar bagajele, golise toate conturile comune, își luase copii și îl părăsise fără să mai privească înapoi. Se mutase în Chicago, punând o distanță apreciabilă între ei, și divorțase discret de el. Se zbătuse patru ani la limita sărăciei și a disperării, luându-și două servicii ca să-și poată crește cele două „minuni personale”. Până când, într-o zi, se pomenise în fața ușii de la *Inovation's*.

Era o seară friguroasă de început de martie și tocmai își pierduse una dintre slujbe, cea care aducea venitul cel mai consistent. De fapt, fusese dată afară pentru că-și pocnise șeful între picioare când acesta o încolțise în magazia buticului și încercase să-i pună fustele în cap. Nu era pentru prima dată când o hărțuia, dar era pentru prima dată când o prinsese singură. Banii pe care-i câștiga din cealaltă slujbă a ei, de spălător de vase cu jumătate de normă la o pizzerie din periferia orașului, abia dacă-i ajungeau de mâncare. Era singură și disperată și habar n-avea încotro s-o ia. Soarta îi purtase pașii spre galerie și ochii i se ridicaseră la timp ca să vadă anunțul de pe ușă. Căutau un vânzător calificat și, cum mai era un sfert de oră până la închidere, își luase inima în dinți și intrase.

— Eram nervoasă ca naiba, îi mărturisise Maura, oftând adânc, amintindu-și episodul care-i schimbase viața la o sută optzeci de grade. Aveam un palton ca vai de lume pe mine, cizmele cu flecurile terminate, o fustă urâtă ca moartea și o bluză de lână pe care mi-o croșetasem singură cu un deceniu în urmă. Mă și mir cum de Peter Gallagher n-a intrat în colaps când m-a văzut. Se grăbea, acum știu că se grăbea după felul în care-și rodea colțul gurii, dar m-a ascultat. M-a trecut prin toată istoria artei și i-am mitraliat răspunsurile. E posibil să mă fi și încurcat, dar l-am convins că nu-s complet pe dinafară. M-a pus să completez o cerere cu datele personale și s-o semnez. Apoi a deschis biroul, a scos un plic, a numărat cinci bancnote de câte o sută, mi le-a pus în palmă și mi-a spus că mă așteaptă luni să-mi iau job-ul în primire. M-a rugat să-mi

reîmprospătez garderoba, s-a exprimat foarte delicat, și să iau ceva drăguț la copii. Banii aceia erau avansul pe prima mea săptămână de muncă. Nici nu și-a pus problema dacă aveam să revin la începutul săptămânii următoare sau nu, dacă banii aceia erau aruncați pe fereastră sau investiți cu cap. Mi-a dat o șansă extraordinară și pentru asta îi sunt recunoscătoare până mor.

Maura lucrase pe rupe, meritându-și salariul și, în scurt timp, ajunsese mâna dreaptă a lui Gallagher. Alecsandra apăruse la un an după ce acesta își concediasse incapabilul șef de achiziții și o pusese pe Maura în locul lui.

— De ce n-a cerut-o pe Miranda? se interesă Alecsandra, rulându-și cu grijă ciorapii fini de mătase pe care Maura i întinse.

— D-aia! Nu mai fă mofturi și du-te!

— Miranda se descurcă mai bine decât mine...

— Miranda este o ființă lacomă, cu minte de șacal. Pentru ea ar fi o ocazie unică de a vâna un tip cu bani care s-o ia de nevastă. Peter dorește pe cineva care să nu-i stea capul la prostii.

— Ești rea! chicoti Alecsandra.

— Pe bune că sunt. Acum pune-ți-i pe ăștia, o îndemnă Maura, scoțând dintr-o cutie o pereche de sandale Ferragamo, cu vârful închis și barete subțiri pe gleză.

— Oh, Iisuse, gemu tânăra femeie, ridicându-și ochii spre cer când văzu tocurile imposibil de înalte și de subțiri. Cine a fost cu ideea?

— Eu, rânji Maura. Peter a cerut să fi răpitoare, eu îi îndeplinesc ordinele.

Alecsandra își puse sandalele ucigașe, încrucișând baretele fragile și rugându-se în sinea ei să nu le rupă din cauza nervilor. Nu-i plăceau petrecerile zgomotoase, unde lumea se aduna să mănânce, să bea și să bârfească. Multitudinea de mirosuri o năucea, era nevoită să zâmbească des și întotdeauna se alegea cu câțiva admiratori înfocați, care-și închipuiau c-o puteau răsturna

pe spate după colțul următor, pentru a-i calibra *planetarele* și a-i unge *instalația*. De cele mai multe ori izbutea să se eschiveze, dar Peter insistase să participe la licitația din seara aceea, ca să prezinte fiecare obiect de artă în parte și istoria care-l însoțea.

— Arăți... arăți...

Maura o privea cu mâinile presate în dreptul inimii și ochii plini de lacrimi, negăsindu-și cuvintele.

— Ca o ceapă? sugeră Alecsandra dulce.

— Cum? clipi Maura nedumerită.

— Îți curg mucii, șefa...

— Of, mai lasă-mă! dădu femeia din mâini, trăgându-și nasul. Se uită la ceasul micuț din aur care-i împodobește încheietura mâinii stângi și făcu ochii mari. La naiba! Limuzina e jos de cincisprezece minute! Ești în întârziere...

Alecsandra oftă și-și puse setul de diamante și perle pe care Peter i le împrumutase din colecția ducesei de Milano. Bijuteriile aparținuseră cândva reginei Victoria și fuseseră cumpărate în urmă cu patru ani cu fabuloasa sumă de două milioane de lire sterline. Ducea intenționa să scoată de două ori pe atât și probabil că existau destui smintiți care să arunce cu banii pe fereastră.

Surprinse o mișcare cu coada ochiului și, fără să întoarcă, rosti moale:

— Nici măcar n-o gândi.

Maura ezită, apoi își pleoști umerii învinsă și dădu drumul sticlutei scumpe cu parfum înapoi în poșeta elegantă.

— Ar trebui să-ți tratezi alergia asta la parfum și detergenți...

— Este ereditară, minți Alecsandra. O să mor cu ea.

Își întinse rapid pe buze rujul de culoarea vinului de Burgundia și-și fardă obrajii într-o nuanță delicată de roz, ascunzându-și paloarea permanentă.

— Mă bucur că ai apucat să te odihnești după-amiază. Cearcănele ți-au dispărut cu totul.

O lăsă să creadă asta. Nu somnul de frumusețe îi alungase umbrele de sub ochi ci cele două pahare cu

sânge de cal pe care le băuse cu cinci minute înainte ca Maura să-i sune la ușă. Când era silită să petreacă mai mult timp printre oameni, își lua măsuri suplimentare de siguranță. Era mai puțin riscant pentru ei.

Se întâmplase odată la o recepție ca una dintre invitate să se împiedice și să cadă, tăindu-se la mână cu unul din cioburile paharului în care avea un rest de șampanie. Mirosul de sânge îi arsesese gâtul și îi făcuse stomacul să i se zvârcolească dureros. O prinsese pe picior greșit, cu garda la pământ, pentru că nu-și luase porția la timp: în blocul ei fusese pană de curent peste noapte și echipele de intervenție ajunseseră abia a doua zi după-amiază ca să repare defecțiunea de la tabloul cu siguranțe al imobilului. Timp în care rezerva de sânge din congelatorul ei murise. Sena îi refăcuse stocul, dar asta se întâmplase la vreo două ore după plecarea ei... Părăsise recepția în următoarea secundă și se dusesse glonț la Refugiu. Două zile nu fusese bună de nimic, pradă depresiei căpătate în urma conștientizării faptului că fusese la un fir de păr distanță de a-și pierde complet controlul. Nu dorea să mai repete niciodată această experiență.

— Sunt gata, anunță ea, după ce-și strecură în poșeta minusculă rujul și telefonul mobil.

— Du-te și fă-i praf, iubito!

Alecsandra zâmbi ușor, având grijă, ca de fiecare dată, să-și țină caninii la adăpost.

Max studia plictisit mulțimea strălucitoare care se vântura pe lângă el, sorbind când și când din paharul cu whisky pe care fratele său îl pusese în mână înainte de a-l lăsa baltă. Avea să-l strângă pe Noah de gât cu proxima ocazie!

Ultima săptămână fusese o adevărată nebunie. Psihopatul pe care-l dorea în spatele gratiilor își luase concediu, iar cazul stagna. Nu avea nicio urmă, niciun indiciu care să-l îndrepte într-o direcție sau alta. Probele recoltate de la locul crimelor erau curate. Atherton făcuse autopsia ultimelor trei cadavre fără să descopere nimic în

plus. Modul de operare era același: perforarea carotidei stângi, vene secate de sânge. Singurul lucru pe care-l putea face era să aștepte. Iar așteptarea îl scotea din minți. Își dorea acțiune, gustul pe care vânătoarea i-l dădea, satisfacția pe care o simțea ori de câte ori înfunda câte un ticălos în spatele gratiilor.

Max își studie ceasul scump, prin fața lui derulându-se imaginea ademenitoare a unui fotoliu așezat în fața televizorului fixat pe un canal sportiv. Un meci de baschet, o bere rece, o cutie cu pizza condimentată din belșug... Raiul relaxării totale! La asta renunțase ca să vină aici.

Noah îl bătuse la cap toată după-amiaza, până când, în cele din urmă, cedase. În opinia fratelui său mai mare, viața nu se sfârșea după o căsnicie eșuată. Trebuia să iasă în lume, să cunoască și alte femei.

Max oftă. Nu voia să cunoască alte femei. Nu era pregătit pentru asta.

O iubise pe Alena, chiar o iubise! Se căsătoriseră de tineri, făcuseră un copil minunat și primii șase ani chiar fuseseră fericiți împreună. Cei mai fericiți ani din viața lui. Apoi, cumva, totul începuse să se năruie. Slujba îl solicitase din ce în ce mai mult, făcându-l să-și negligeze familia. I se încredințaseră misiuni care-l trimiteau în altă parte a continentului, câteodată peste ocean, lucrând sub acoperire luni întregi, timp în care nu avea voie să ia legătura cu cei de acasă. Cu timpul Alena se înstrăinase de el, și el de ea. După aproape paisprezece ani de căsnicie chinuitoare, presărate cu griji și așteptări încordate, în care nu știa dacă el era în viață sau mort, Alena cedase și-l pusese să aleagă: ori ea și Jessica, ori slujba lui nenorocită. Lui Max nu-i plăceau ultimatumurile.

Câteodată se întreba dacă ar fi avut vreun rost să lupte ca să-și salveze căsnicia. Dacă Alena n-ar fi fost atât de pornită împotriva serviciului lui, probabil că ar fi scos-o cumva la capăt. Și dacă n-ar fi încetat să-l mai iubească, firește. Dar sentimentele ei pentru el muriseră. Singurul lucru care-i mai ținea împreună era copilul, un copil care devenise confuz și agitat în preajma lor. Jessica le simțise

nefericirea și devenise nefericită la rândul ei. Max pusese lucrurile în balanță și alesese calea cea mai corectă pentru toți trei: divorțul.

Și se trezise singur. Alena se recăsătorise cu un coleg de-al ei, un neuro-chirurg strălucit, la numai două luni de la divorțul lor. Lovitură drept în gură. Max suferise. Nu pentru că ea – și refăcuse viața, ci pentru că-l mințise. Relația ei cu actualul soț începuse cu vreun an înainte de a intenta acțiunea de separare. Alena pur și simplu nu avusese curajul să-i spună adevărul, lăsându-l pe el să-și asume întreaga responsabilitate a eșecului mariajului lor. I se păruse mai comod așa. Acum locuia cu Richard într-o vilă superbă de pe malul lacului Michigan, însărcinată fiind cu cel de-al doilea copil al lor. Max îi dorea sănătate și fericire. Nu-i reproșa nimic, pentru că Jess nu ducea lipsă de nimic și Richard chiar o iubea pe fetița lui. Singurul lucru care-l durea cu adevărat era despărțirea de Jess. Îi ducea dorul în permanență și aștepta cu nerăbdare weekend-urile în care o putea lua la el.

În weekend-ul acesta Alena plecase cu Richard la cascade și o luase și pe Jess cu ei. Desigur, îi dăduse șansa să aleagă dacă să rămână cu el sau să plece în drumeție, însă Jess fusese atât de entuziasmată la telefon încât el nu se putuse îndura să-i strice plăcerea. Probabil că acesta fusese și unul dintre motive pentru care acceptase invitația lui Noah.

Însă a fi singur într-o mulțime și a fi singur la tine acasă era o mare diferență, și Max și-ar fi dorit să fi rămas totuși în apartamentul lui. Măcar ar fi recuperat orele pierdute de somn. Sau s-ar fi gândit la femeia pe care o văzuse ieșind de pe aleea întunecată...

Oftând, Max își goli paharul, intenționând să mai petreacă puțin timp acolo înainte de a se retrage. Noah îl târâse la o licitație de obiecte de artă cu un trecut istoric bogat, scopul fiind acela de a achiziționa un set de cutii de prizat tutun, pentru a-și întregi colecția. Și unde erau obiecte de artă, erau și femei frumoase, subliniase el cu subînțeles.

Noah primise invitația și catalogul cu câteva zile în urmă și ardea de nerăbdare să participe. Max ardea de nerăbdare să se care de acolo.

Începu să-și croiască drum printre invitații în ținute de gală când o voce plăcută, ca un clopoțel, îi pofti pe toți în salonul alăturat. Licităția urma să înceapă în câteva minute. Nu-l văzu pe Noah nicăieri și începu să înjure frustrat în sinea lui, știind că trebuia să migreze odată cu mulțimea în salonul cu pricina, unde aveau o masă rezervată. Șansele să-și întâlnească fratele acolo erau mai mari decât dacă rămânea pe loc. Găsi masa lor destul de ușor, dar Noah nu sosise încă. Își consultă ceasul nerăbdător, apoi își ridică privirea.

Și încremeni, cu gură căscată de uimire.

Un sul de mătase ivorie îmbrăca trupul subțire al femeii aflate pe scenă, dezgolind niște umeri superbi și o pereche de brațe ca marmura. Părul castaniu îi era aranjat într-un coc simplu pe ceafă, iar la gât și în urechi purta perle înconjurate de strălucirea rece a diamantelor. Rochia avea un șliț în dreptul coapsei, dezvelind un picior magnific, încălțat în niște sandale delicate, cu toc înalt. Însă ceea ce-i tăie respirația fu chipul ei. Fața aceea năucitor de frumoasă, perfectă, i se părea cunoscută. O mai văzuse undeva...

Brusc, candelabrele se stinseră, rămânând aprinse doar cele două reflectoare metalice montate în apropiere, care scaldau estrada într-o lumină dură, puternică. Femeia discuta în șoaptă cu un bărbat mic de statură, elegant, care se apropia de șaptezeci de ani, apoi se răsuci spre public și zâmbi brusc auditoriului, un zâmbet incredibil, care-l făcu pe Max să tresară.

— Bună seara, doamnelor și domnilor, începu ea cu o voce ireală, ca o revărsare de note scoase de corzile unei harfe ciupite cu măiestrie. Numele meu este Alecsandra Greydon și voi fi gazda dumneavoastră în această seară...

Cele două ore se scurseră ca prin vis. La un moment dat Noah se așezase lângă el, dar Max nici nu-l băgase în seamă. Era fascinat, vrăjit de vocea și chipul acelea ca de

sirenă. Femeia era... desăvârșită.

Licitația se sfârși mult prea repede pentru gustul lui și Max își scutură capul, încercând să se dezmeticească. Ar fi fost în stare să-i asculte vocea melodioasă la nesfârșit, să-i privească fața fermecătoare o veșnicie...

— M-au jecmănit, se plânse Noah.

— Poftim? murmură Max distrat, cu ochii ațintiți asupra femeii care-i sucise mințile.

— Cinci sute șaiszeci de mii pe trei bucăți.

Max tresări când auzi suma. Se răsuci spre Noah, holbându-se la el consternat.

— Ce?!... Ești nebun?!

— Le-am cumpărat odată cu istoria lor, se strâmbă Noah. Au aparținut regelui George al treilea...

— Puteau să aparțină și lui Moise în persoană!... Ai dat mai mult de jumătate de milion afurisit pe trei cutiute nenorocite!?

— Te rog, nu-mi strica plăcerea. Nu ești mama!

— Mama ar face atac de cord văzând cum îți cheltui partea ta de avere.

— Mama a făcut atac de cord când Alena te-a lăsat în fundul gol! ripostă Noah, enervat, apoi umerii i se lăsară când îi văzu expresia din ochi. Iartă-mă! Îs un nemernic ticălos. Îți dau voie să mă pocnești pentru asta.

— Nu-i necesar să-mi dai *tu* voie să te pocnesc, replică Max sec, întorcându-și privirea spre estradă. Întotdeauna ai avut o mutră care atrage pumnii ca un magnet...

Un val de panică îl cuprinse subit când văzu scena goală și pe ea nicăieri. Se ridică brusc în picioare, scrutând sala și simți ușurare când o localizează lângă terasa hotelului, discutând relaxată cu un cuplu în vârstă.

Tocmai se pregătea să se îndrepte spre ea, când minunăția aceea își ridică fruntea și-i întâlni privirea. Preț de o secundă, lui Max i se păru că zărește ceva în ochii ei negri, dar fata își mută privirea atât de repede încât nu fu sigur că într-adevăr se uitase la el. Era destul de departe de ea, dar nu se lăsă descurajat, continuându-și drumul

sinuos printre mese, cu ochii lipiți de ea.

Când ajunse la un metru distanță de ea, tânăra se scuză față de cuplul în vârstă și-i ieși în întâmpinare, zâmbindu-i politicoasă.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule...?

— Max, răspunse el, zâmbindu-i subjugat.

Privită mai de aproape, femeia era uluitoare. Își scosese bijuteriile, predându-le probabil noului proprietar, dar chiar și așa, Aleksandra Greydon strălucea de-ți lua piuitul. Dacă ar fi dispus de fonduri substanțiale, ar fi fost în stare să facă un gest stupid și fără sens, cum ar fi, de exemplu, să-i cumpere setul acela pe care îl purtase în timpul licitației și despre care își amintea vag că fusese vândut cu uimitoarea sumă de șase virgulă trei milioane de dolari. Pe pielea ei imaculată și palidă acele podoabe arătau fabulos...

— Te pot ajuta cu ceva, Max? îi surâse ea, amuzată de expresia visătoare de pe fața lui.

Max se încruntă, turându-și creierul amorțit. Și-și aminti motivul pentru care dorise să-i vorbească.

— Da. Aș vrea să te întreb dacă ne-am mai întâlnit până acum.

— Nu cred, rosti ea după o clipă de gândire.

— Ești sigură? insistă Max, privind-o atent. Fața ta îmi pare cunoscută.

— Cred că da. Mi-aș fi amintit cu siguranță. Probabil că semăn cu cineva cunoscut.

Mințea. Simțea instinctiv că-l mințea. Clopoței de avertizare începură să sune în capul lui.

— Oricum, zâmbi el, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor eleganți, zornăindu-și cheile, a fost o licitație reușită.

— Mulțumesc.

— Aș putea să te invit la un pahar de ceva după ce termini aici?

— Nu beau. Dar mulțumesc, oricum, pentru invitație, îl refuză ea delicat.

— O cafea, poate?

— Mă agită.

— Poate că ar trebui să mai și respiri din când în când, sugeră el.

— Poftim?

— Îți ții respirația de când am început să vorbim.

Alecsandra își forță plămânii să lucreze. Putea să-și țină respirația aproape o oră fără să simtă nevoia de oxigen. Mirosul lui însă o întărâta. Îi stârnea simțuri pe care le crezuse moarte. Și pofta de a-și înfige colții în el. Se retrase prudentă un pas, respirând pe gură. Nu ajuta mare lucru.

— Poate că-ți par cam insistent dar... ai un prieten care te așteaptă cumva acasă?

Privirea lui imposibil de verde o țintui sfredelitor și Alecsandra se trezi spunând adevărul.

— Nu, nu am.

— Păcat. Surprinzătoarea veste îl înveseli teribil. Există vreun potențial pretendent pe care-l ai în vedere și pe care va trebui să-l elimini? glumi el.

Privirea ei deveni ușor agasată.

— Uite ce este, domnule Jacobi, sunt foarte obosită și mai am niște...

— De unde știi că mă cheamă așa? o întrerupse el, îngustându-și ochii suspicios.

— Mă scuzi? clipi ea nedumerită.

— Nu m-am recomandat cu numele întreg, îi explică el răbdător, privind-o atent. Ți-am spus doar că mă cheamă Max și atât. Îi zâmbi viclean. Desigur, asta dacă nu cumva l-ai mai auzit altă dată... poate în urmă cu vreo săptămână, să zicem? sugeră el cu blândețe.

Văzu în ochii ei o licărire scurtă, ciudată. Avea niște ochi aurii superbi. Lucru bizar. De la distanță îi păruseră a fi negri ca smoala.

Alecsandra ezită o fracțiune de secundă, apoi surâse relaxată.

— Nu cred, clătină ea ușor din cap. Masa patru, schiță tânăra un gest cu o mână grațioasă, lipsită de inele, în direcția mesei pe care el și Noah o ocupaseră în timpul

licitației. Familia Jacobi. Te-am văzut acolo cu Noah Jacobi. Eu am făcut listele și am repartizat mesele invitaților. Semănați destul de bine ca să presupun că sunteți rude.

— Îl cunoști pe fratele meu?

Întrebare stupidă. Cine nu-l cunoștea pe Noah Jacobi, carismaticul și talentatul senator de Chicago?

— Numai din vedere. Acum vă rog să mă scuzați, dar mai am niște treburi de rezolvat, adăugă ea repede, pregătindu-se să-l ocolească.

— Ok. Ne mai vedem, rosti Max.

— Da, poate, acceptă ea, zâmbindu-i scurt, depărtându-se.

Ochii lui Max se îngustară în timp ce-i urmărea mersul felin. Mersul acela elegant îi era cunoscut, pentru că-l mai văzuse. Ea era, una și aceeași femeie pe care o văzuse părăsind aleea întunecată și care dispăruse din fața ochilor lui ca un fum! Se mișca la fel ca în seara aceea, ca și cum ar fi plutit. Era imposibil să se înșele în privința ei.

Îl mințise tot timpul. De ce? Cine era în realitate Aleksandra Greydon? Ce legătură avea ea cu cele trei cadavre de pe aleea aceea insalubră?...

Max știa instinctiv când adulmeca o urmă valabilă. Și mai știa că domnișoara Greydon îi ascundea ceva.

CAPITOLUL 6

A doua zi dimineată Aleksandra își parcă Volkswagen-ul Polo pe aleea largă, pietruită, din fața Refugiului. Era o zi splendidă de sfârșit de octombrie, cu un cer senin și limpede, lipsit de nori. În aer plutea mirosul de brumă, frunze moarte și pământ umed. Aleksandra se opri doar atât cât să-l inhaleze, bucurându-se de aromele naturii. Mai târziu, intenționa să dea o raită prin împrejurimi. Îi plăcea la nebunie să alerge prin pădure. Asta îi limpezea mintea și-i puneă la muncă mușchii pe care nu reușea niciodată să și-i lucreze nestânjenită în sălile de fitness din oraș. O femeie care putea face extensii cu gantere de două sute într-o singură mână, fără să transpire, bătea al dracului de mult la ochi. La Refugiu avea această posibilitate, datorită lui Guido, care amenajase o sală de

forță special pentru ea. Însă acum avea o treabă de rezolvat.

Îl găsi pe Marcus exact acolo unde se aștepta să-l găsească: în camera circulară de deasupra livingului, dotată cu aparatură electronică ultimul răcnet. Vampirul stătea aplecat deasupra unei carcase din plastic negru, cu mâinile vârâte în măruntaiele acesteia. O grămadă de fire colorate se revărsau pe alături, iar el meșterea ceva, părând complet absorbit de ceea ce făcea.

Alecsandra știa că el o simțise. Marcus avea un simț auditiv excelent, putând să-i identifice bătăile inimii la o distanță de două mile.

— Salut. Marcus își ridică privirea și-i zâmbi. Pari necăjită.

— Puțin, recunosc. Alecsandra, apropiindu-se și aruncând o privire spre cutia expandată. Ce faci acolo?

— E un decodor. Îi modific puțin sistemul. Ai avut o seară plăcută?

— Interesantă mai degrabă, răsuflă ea adânc. Vreau să faci ceva pentru mine.

— Orice-ți face plăcere, rânji el cu subînțeles.

— Verifică asta, îi întinse ea o bucată de hârtie, ignorându-i remarca.

Marcus se îndreaptă de spate și se încruntă la numele mângălit în grabă.

— Îl găsești în arhivele FBI-ului, sugeră ea, vârându-și mâinile în buzunarele de la spatele blugilor. Max, Maximillian, Maxwell. Încearcă mai multe combinații.

Marcus își îngustă ochii suspicios.

— De ce? Ce treabă are ăsta cu tine?

— Doar fă-o, făcu Alecsandra o mutră plictisită. Sau trebuie s-o rog pe Nena?

— Nu, te rezolv eu, rosti vampirul nemulțumit, nelăsându-i răgazul să se răzgândească. Așteaptă o clipă, bine?

Se răsuci și alunecă repede în scaunul mobil din fața laptopului său ultraperformant, pe care-l îmbunătățise personal. Degetele îi alunecau peste taste cu viteză, în

timp ce pe ecranul plat se perindau o serie de imagini. Alecsandra se opri în spatele lui, așteptând. Marcus intră în programul guvernamental câteva secunde mai târziu, spărgându-i codurile și accesând fișierele angajaților. Tastă numele în combinația pe care ea i le dictase și dosarul lui Maxwell Robert Jacobi începu să ruleze încet. Eleni, care se alăturase și ea cu câteva momente în urmă, se aplecă peste umărul lui Marcus, studiind avidă poza bărbatului de pe display.

Alecsandra bănuie că era o poză mai recentă. Etala fața colțuroasă a unui bărbat șaten, cu ochi verzi, pătrunzători. Avea bărbia proeminentă, nasul cu septul o idee deviat, sprâncene groase, frunte înaltă și o gură bine definită, cu buze subțiri. Treizeci și cinci de ani, un metru optzeci și șapte înălțime. Nu era un bărbat neapărat frumos, cât mai degrabă interesant, dur și atrăgător.

Și mirosea delicios, gândi Alecsandra, simțind cum mușchii gâtului i se contractă când își aminti aroma înnebunitoare a pielii lui.

— Mmm, yummi! făcu Eleni, arcuind o sprânceană subțire spre Alecsandra. E noua ta cucerire?

Din gâtul lui Marcus se auzi un mârâit scăzut. Marcus era gelos până și pe aerul pe care ea-l respira și Alecsandra își dădu ochii peste cap, agasată.

— Nu. Este tipul care se ocupă de investigarea crimelor din Downtown.

— Și? o provocă grecoaica.

— Vreau să aflu mai multe despre el. În noaptea când am plecat să luăm urma colțosului ăluia, el se afla acolo. Am fost neatentă și m-a văzut. Numai pentru o secundă, dar se pare că a fost suficient. Aseară l-am întâlnit din nou la licitația lui Gallagher. M-a recunoscut.

Eleni tăcu un moment, rumegând informația.

— Nasol, își dădu ea cu părerea. O să devină o problemă pentru noi?

— Sper că nu, rosti Alecsandra precaută. O să-l țin la distanță, dar vreau să știu ce-i poate pielea. Te superi? îl întreabă ea pe Marcus.

Marcus se ridică și-i cedă locul, privind-o încordat și suspicios.

— Mersi.

Alecsandra se așază și ținu cursorul apăsător. Paginile se derulau cu repeziciune prin fața ochilor ei iar creierul absorbea informațiile, stocându-le în memorie în ordine cronologică. Îi luă o jumătate de minut să-i parcurgă dosarul și să-și dea seama că, în realitate, lucrurile nu stăteau tocmai roz.

Jacobi era un individ îngrijorător de deștept. Terminase colegiul cu doi ani mai devreme decât era normal și fusese admis la Harvard unde, patru ani mai târziu, își sfârșise studiile și-și luase doctoratul în psihologie.

Urmașe FBI Academy din Virginia și ieșise șef de promoție.

Se specializase în electronică, telecomunicații și explozibili. Un trăgător de elită și un individ care avea la activ un număr impresionant de cazuri încheiate cu succes. Avansase destul de rapid în lanțul trofic din cadrul agenției, dar preferase munca de teren în schimbul unui biroul călduț și confortabil la sediul central din Quantico.

În fișa postului figura o fostă soție și un copil pe nume Jessica. Era divorțat de doi ani. Provenea dintr-o familie veche și foarte înstărită, însă averea sa personală de după divorț se reducea la două apartamente, unul în Washington D.C., altul aici, în Chicago, și două mașini: Porsche-ul roșu cu care ea îl văzuse și un Hummer H3 de culoare neagră.

Alecsandra închise fișierele și se lăsă pe spate, meditând. Chiar și fără aceste informații știa că individul n-avea să se lase deloc păgubaș. Jacobi îi păruse încă de la început un individ care știa ce voia. Era un bărbat tenace. O privise cu admirație, dar și cu suspiciune. Îl mințise și știa că el își dăduse seama de asta. Ochii lui o analizaseră ca pe o posibilă parteneră de joacă, dar și ca pe un potențial suspect. Avea s-o urmărească sau să-i pună coadă în viitorul apropiat, de asta era sigură. Tipul era o

complicație și o posibilă amenințare nu doar pentru ea, ci pentru toți cei din Refugiu.

— Guido trebuie informat, se auzi vocea rece a lui Marcus din spatele ei.

Alecsandra închise ochii pentru o secundă, simțind un junghi de regret în adâncul ei. Problema nu putea fi ignorată și o știa. Una era să ai de a face cu un simplu civil, alta era să-ți sufle FBI-ul în ceafă.

— O să-i spun eu, rosti Alecsandra cu o voce inexpressivă.

Se ridică și citi în ochii lui Marcus un licăr de supremă satisfacție, pe care acesta nici măcar nu se ostensi să și-o ascundă. În acel moment, Alecsandra avu o revelație șocantă: atâta vreme cât Marcus se bucura de nemurirea lui, ea n-avea să-și poată permite niciodată vreun iubit. Constatarea o umplu de mânie și enervare. Marcus se asigura, în egoismul lui monstruos, că nimeni n-avea să braconeze pe teritoriul lui.

Trecând pe lângă el, îi zâmbi delicat, zăpăcindu-l, și-n fracțiunea de secundă următoare îi seceră picioarele de sub el, lăsându-l lat și confuz.

Eleni chicoti și se luă după ea.

— Nu fi supărată pe el, încercă ea s-o împace. Marcus se simte amenințat de orice posesor de cromozom Y care respiră în preajma ta.

— Marcus este un idiot, fu tot ce putu Alecsandra să rostească printre dinții încleștați de furie.

Trecuser o săptămână de la dezastrul din zona depozitelor și încă nu dăduseră de vampirul Steve.

Alecsandrei îi venea să urle de nervi. Guido își întinsese antenele peste întregul continent. Steve fusese văzut ultima dată în Los Angeles, iar Mario și Sofia plecaseră imediat în căutarea lui, dar ajunseseră acolo prea târziu. Vampirul ștersese puțină cu câteva ore înainte ca ei să ajungă în oraș. Zăbovisc doar atât cât să-și potească setea în vreo două rânduri și-și cumpărase un bilet numai dus la un zbor transatlantic cu escală la Roma și destinația finală Moscova. Următorul zbor era

programat abia a doua zi dimineată și Mario îl sunase pe Guido, care le ceruse să se întoarcă acasă.

Între timp, crimele din Downtown continuau. Alte două femei își pierduseră viața, de această dată turiste. Ziarele vuiau. Lumea era neliniștită.

Alecsandra își luase concediu și răscolise orașul de la un capăt la altul. Vampirul pe care-l vâna era fie unul deștept și intuitiv, fie al dracului de băftos. Își schimba ascunzătoarea în permanență, ca și cum ar fi *știut* că este vânat. Cercetase toate gurile de canal și rețeaua subterană a metrourilor, răscolind fabricile părăsite din afara orașului și casele nelocuite. Îi prinsese mirosul de mai multe ori, dar de fiecare dată urmele se dovediseră a fi vechi de o zi.

— Individul ăsta mă scoate din minți! izbucni ea, privind-o pe Sena, care-i aranja tacticoasă pungile în congelator. De fiecare dată sunt cu un pas în urma lui. A ajuns să mă obsedeze.

— Se distrează, rostise Sena într-un târziu, încruntându-se gânditoare.

— Ce?

— Îi place să se joace cu tine, cu noi toți. Știe că suntem pe urmele lui și găsește asta foarte amuzant.

— Înseamnă că ne cunoaște.

— Nu neapărat. S-ar putea doar să ne „vadă”. Există vampiri care au talentul de a privi în viitorul apropiat, oftă Sena, închizând ușa frigiderului și sprijinindu-se cu spatele de ea.

Era îmbrăcată într-o rochie de cașmir de culoarea vinetelor coapte, lungă până-n pământ, fără mâneci, peste care își luase o jachetă elegantă din piele neagră. Purta ghetе din piele moale cu toc de opt și o poșetă asortată. Părul și-l împletise în două cozi spic după urechi, care-i atârnav pe piept. În urechi avea două discuri din argint lucrate în filigran. Era fardată discret și arăta ca o proaspătă absolventă de colegiu, lucru care nu era prea departe de adevăr. Sena avusese aproape douăzeci și unu de ani când fusese transformată. Chipul ei veșnic tânăr

avea o candoare care te subjugă.

— În urmă cu aproape trei secole am cunoscut la Londra un vampir pe nume Morgan. Era brunet, frumos și carismatic. Ne-am... împrietenit. Sena zâmbi scurt, amintindu-și. Avea o casă superbă în centrul orașului, cu terase largi și grădini minunate. Pasiunea lui erau trandafirii. Era bogat, înfiorător de bogat. Încăperile casei lui gemeau de antichități și lucruri scumpe. Îi plăceau virginele. Adora să le corupă. Era un amant excepțional. Le seducea și apoi le suga sângele, pentru că este bine cunoscut faptul că în preajma orgasmului sângele victimei devine mai cald și are un gust mai... rafinat. Motiv pentru care unii dintre masculii speciei noastre îmbină deseori vânătoarea cu sexul. În fine. Vrei să știi cum le selecta?

— Cum?

— Avea lângă el un vampir, Molina, un spaniol, care fusese vrăjitor în viața lui umană. Molina avea darul de a citi trecutul fiecărei persoane pe care o privea. El îi alegea „miresele”.

— Ce s-a întâmplat cu el? vru Alecsandra să știe, captivată de poveste.

Sena surâse blând, ridicând din umeri senină.

— Pe Morgan l-am părăsit după vreo zece ani. Era... dificil. Și foarte egoist. Infidel. Mă călca pe nervi și n-am mai putut suporta. Însă altundeva voiam să ajung. Cu vreo sută și ceva de ani în urmă, adăugă ea, îngustându-și ușor ochii de culoarea caramelului, am cunoscut o bulgăroaică pe nume Anna. Locuia la Florența. Putea prevedea la o distanță de o zi ceea ce urma să i se întâmple și asta o ajuta să evite neplăcerile. Suferea cronic de singurătate și-i plăceau băieții foarte tineri, pe care-i transforma în neștire și pe care nu izbutea să-i țină sub control după aceea. A fost foarte greu să-i dăm de urmă și s-o scoatem din joc. Oricum, ideea este că există vampiri dotați cu talentul excepțional de a evada din prezent, într-o direcție sau alta. Dacă un om cu anumite capacități extrasenzoriale, oricât de slabe ar fi ele, este transformat, acestea sunt potențate de veninul creatorului său și se

ascut odată cu timpul. Ia cazul tău, al lui Guido, Mal și Vivien. Deși talente ca ale Annei sunt excepțional de rare, există totuși posibilitatea să avem de a face acum cu cineva care are acest dar.

— La naiba, murmură Alecsandra, analizând în mintea ei posibilitățile. Asta înseamnă că va fi foarte dificil să punem laba pe el...

— Sau pe ea, sublinie Sena încet.

Alecsandra își îngustă ochii, rememorând mirosul vampirului care făcea ravagii în Downtown.

— Este un el, clătină ea din cap. Nu mă întreba cum de știu asta, dar sunt aproape sigură. Cum ați pus atunci mâna pe Anna?

— Am alergat-o prin jumătate din Europa și am încolțit-o la granița cu Montenegro. Ne-am aliat cu un grup de trei vampiri cehi, dintre care unul avea darul de a anihila talentele extrasenzoriale ale oricui pe o distanță de cinci mile. Dvorack a fost cel care a făcut posibilă capturarea ei...

Telefonul din living începu să sune. Alecsandra își ridică scurt un deget, avertizând-o să nu-și uite vorba, și dispăru în camera alăturată. Ridică receptorul, rostindu-și numele reflex în aparat, însă persoana de la capătul celălalt al firului închise și se auzi tonul de ocupat. Alecsandra mârâi frustrată și reveni în bucătărie.

— Cine a fost?

— Nu știu, ridică Alecsandra din umeri. Cineva care ori a greșit numărul, ori nu i-a plăcut vocea mea. Poate că ar trebui să luăm legătura cu acest Dvorack, sugeră ea. Dacă v-a ajutat atunci...

— Poate, dar mă tem că este imposibil.

— De ce?

— S-a dat la Sofia, rosti Sena, analizându-și unghiile lăcuite într-o nuanță vineție. Insistent, aș zice.

Alecsandra amuți. Nu-i era greu să-și imagineze ce se întâmplase. Mario era o fire cumpătată până la o anumită limită. Iar Sofia era punctul lui nevralgic.

— Păcat, oftă Alecsandra, văzând cu i se spulberă

speranțele.

— Da. Uite ce e, Lex, s-ar putea să mă înșel. E doar o teorie. Poate că șobolanul ăsta nici nu posedă un asemenea dar. Poate că pur și simplu este foarte deștept. Șansele să fi auzit de noi sunt infime, dar chiar și așa, n-ar fi rezistat tentației să nu ne cunoască, prin urmare...

Sonerie de la ușă țârâi scurt, de două ori.

— Aștepți musafiri?

— Nu, se încruntă Alecsandra. O fi administratorul. Trebuia să-mi aducă zilele trecute un rest de bani de la reparația liftului. Mă întorc imediat.

Nu fu nevoită să se uite pe vizor ca să-și dea seama cine se afla la ușa ei. Mirosul lui ajunsese la ea prin spațiul dintre ușă și tocul metalic. Se opri panicată în mijlocul holului, fixând ușa nemișcată. Soneria se auzi din nou, de data asta mai lung. Poate că dacă se prefăcea că nu era acasă, el avea să renunțe și să plece...

— Alecsandra, știu că ești acolo, se auzi vocea lui plăcută. Eu te-am sunat mai devreme de la telefonul din coțul de vizavi.

Ochii tinerei se îngustară, maxilarele i se încordară. Sena apăru lângă ea și adulmecă aerul concentrată.

— Mmm, miroase absolut divin. Pun pariu că are un gust la fel de delicios, comentă Sena, făcând-o pe Alecsandra să se uite chiorâș la ea. Poate că ar trebui totuși să-i deschizi. Tipul care-ți sună la ușă are glandele inflamate și hormonii foarte zglobii.

— Este tipul de la FBI, șopti enervată Alecsandra.

— Aa!

— Mi-a trimis flori toată săptămâna.

— Ce nesimțit!

— E un cretin insistent. L-am refuzat la telefon de nu știu câte ori.

— Lex, scumpo, insul care stă în fața ușii tale nu poartă uniforma de serviciu. Vrea pur și simplu să te vadă.

— Nu vreau să mă vadă. Nu vreau să se apropie de mine! izbucni ea, speriată.

— Guido n-o să intervină decât în cazul în care tipul

se apropie prea mult de noi, dacă asta te îngrijorează cu adevărat, o liniști Sena. Însă nu cred că l-ar deranja dacă ar ști că el are alte intenții în ceea ce te privește.

— Nu am de gând să mă gudur pe lângă el și să fâlfâi din gene. Este agent guvernamental. Și mă suspectează.

— Poate că n-ar strica, tocmai din acest motiv, să-l ții sub observație. I-ai putea abate atenția de la ceea ce este important.

— Nu pot! șuieră Alecsandra, ajunsă la limita răbdării. Mirosul lui mă întărește și mă scoate din minți.

— Ah! dădu Sena din cap, complet edificată. Atunci e nasol!... Totuși, asta ar fi o bună ocazie să-ți dovedești ție însăși cât ești de puternică. Ia-o ca pe o provocare.

— O să salivez încontinuu, se plânse ea, disperată.

— Și după colega aia a ta, Giny, ai salivat două luni, și ai izbutit să treci peste.

— Asta pentru că i-am făcut viața un iad la galerie și am forțat-o să-și dea demisia!

— Păi, eu nu cred că situația de față o să dureze atât.

Mai deliberară alte patru secunde, apoi Alecsandra deschise ușa larg.

El arăta și mai bine decât mirosea. Purta o canadiană crem, blugi cu tivurile roase și pantofi sport Nike. Pe dedesubt avea o cămașă albă și o bluză bleumarin cu anchior, care se mula pe trupul cu mușchi temeinic lucrați. Alecsandra se pomeni gândindu-se că omul acela o putea face să saliveze și din alt motiv decât cel de natură pur gastronomică.

— Bună, zâmbi el și fața i se lungi când dădu cu ochii de Sena, care stătea în spatele ei la o distanță de un braț. N-am știut că ai musafiri...

— Eu sunt doar în trecere, surâse Sena.

Agentul îl învălui pe vampirul blond de lângă ea cu o privire apreciativă și Alecsandrei îi încolți în minte o idee. Făcu un pas în spate și-și puse un braț în jurul umerilor delicați ai Senei, compunându-și un zâmbet vag jenat, o idee timid.

— Max, ți-o prezint pe iubita mea, Sena Meyer. Sena,

el este domnul Jacobi, fratele senatorului Jacobi.

Ochii lui se bulbucară-n cap, în timp ce se uita înmărmurit de la una la cealaltă.

— Încântată să te cunosc, Max, dădu Sena din cap, înghițindu-și hohotul năvalnic de râs. Și regret că trebuie să te dezamăgesc, dar nu sunt lesbiană. Alecsandra te tachinează doar.

— A! se încruntă el, confuz. Prin urmare... ești sau nu ești lesbiană? se răsuci el spre Alecsandra, privind-o serios.

Alecsandra își dădu seama că râdea de ea și probabil că ar fi roșit dacă asta ar mai fi fost posibil.

— Aș putea fi, mormăi ea, uitându-se urât la trădătoarea Sena.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec. Sena se aplecă și o sărută delicat pe obraz. Să mă suni, bine?

— Mă mai gândesc.

Max privi în urma blondei scandalos de atrăgătoare care cobora sprintenă treptele imobilului și reveni cu atenția asupra Alecsandrei, care-l fixa nemișcată din spatele pragului.

— Pot să intru?... Știu un site cu lesbiene. Poate găsim ceva pe gustul tău.

Alecsandra îl privi lung, fără a-și putea ascunde zâmbetul, și făcu doi pași în spate, invitându-l înăuntru.

Max păși în interiorul unui apartament elegant și spațios, mobilat cu gust. Pereții erau zugrăviți într-o nuanță ștearsă de olive, podeaua era din lemn natur, lăcuit, care se continua și în restul încăperilor. Livingul era destul de mare, cu pereții exteriori semicirculari și arcade care dădea spre celelalte camere. Nu existau alte uși în afara celei de la intrare. În mijlocul lui trona o canapea mare din piele de culoarea ciocolatei amărui, peste care fusese aruncat un pled țesut în culori vii. Trei fotolii comode stăteau grupate în jurul unei măsuțe delicate din sticlă fumurie pe care se afla un bol plin cu camelii albe, plutitoare. Un televizor cu plasmă, se afla poziționat pe tot

peretele dinspre nord, diagonala lui de doi metri, stârnindu-i invidia. Biblioteca stil fagure ocupa peretele opus și era ticsită de cărți. Erau trei perechi de ferestre mari, arcuite, ascunse în spatele unor perdele transparente și lucioase din organza de culoarea șampaniei. O statueta din bronz, reprezentând un Cupidon înaripat, se afla în apropierea ușii de sticlă care dădea spre terasa largă. Cupidonul își ținea o mână arcuită în față, într-o postură aproape imploratoare, iar între degetele ușor răsfirate era înfipt un aparat de telefonie fixă.

— Drăguț, comentă Max, întorcându-și privirea amuzată spre Aleksandra, care stătea la doi metri de el, privindu-l fix, nemișcată.

— M-am gândit că-i poate vine dorul s-o sune pe Psyche, rosti ea cu un zâmbet scurt, silit.

Max tăcu, încercând să nu se holbeze la ea. Aleksandra purta o pereche de blugi cu genunchii franjurați și un tricou lălâi din bumbac negru, cu deschiderea la baza gâtului destul de largă cât să-i alunece într-o parte, dezgolindu-i un umăr rotund și neted. Contrastul dintre culoarea tricoului și pielea ei era puternic. Părul îi era împletit într-o coadă groasă la spate. Avea picioarele goale și unghiile micițe îi erau date cu lac incolor. Arăta palidă, frumoasă și insuportabil de sexy.

— Ăăă... ai vreun program în seara asta?

— Nu.

— Vrei să iei cina cu mine?

Alexandra dădu afară cu grijă aerul pe care îl ținuse în plămâni încă din clipa în care el intrase. Ideea de a petrece câțva timp acolo, numai ei doi, era nu doar o idee proastă, ci și riscantă. Un loc aglomerat, plin de mirosuri noi, avea să-i distragă atenția de la nodul greu care i se pusese în gât.

— Dacă accept, aceasta nu va fi considerată drept o întâlnire, preciză ea încordată.

— De acord.

— Așteaptă-mă un minut, până mă schimb.

— Ok.

Alecsandra făcu un efort să nu se repeadă în dormitor. Îl ocoli cu pași lejeri, ținându-și respirația și asudând din greu. Ajunsă în dormitor, își încleștă mâinile pe una dintre barele de inox ale patului, modelând-o după forma degetelor ei, în timp ce se lupta cu senzația de uscăciune din gât. Mirosul lui îi gâdila nările seducător și Alecsandra își dori să fi avut pe undeva în casă o sticlă cu cloroform, pe care să și-l toarne în sinusuri!...

Trebuia să-l scoată de acolo și asta imediat!

În graba de a-și schimba hainele, își sfâșie tricoul și-și buli fermoarul de la blugi. Mârâind frustrată în sinea ei, deschise dulapul și înșfăcă primul lucru care-i căzu în mână. Era o rochie scurtă, tricotată, din lână de un roșu bordo, lungă până la genunchi, cu mânecile evazate. O îmbracă rapid și-și trase cu înfinită grijă ciorapii de mătase bej, apoi încălță o pereche de cizme scurte cu toc. Își despleti părul și-l răsuci de mai multe ori pe ceafă, improvizând un coc decent. Nimeri din prima rujul asortat și-l întinse pe buze expert.

În sufragerie, Max abia apucase să-și scoată canadiana când ea apăru brusc în arcadă, aranjată și gata de plecare.

— Uau! exclamă el, făcând ochii mari, uluit. Ai fost foarte rapidă.

Alesesandra se strâmbă, blestemându-și imprudența. În nebunia ei de pleca cât mai iute din casă uitase că ar fi trebuit să mai tragă de timp. Probabil că nu-i luase mai mult de treizeci de secunde să se aranjeze, asta cu tot cu maltratatul propriului pat.

— Așa sunt eu, rapidă, zâmbi ea scurt. Mergem?

— Mda, făcu Max, trăgându-și canadiana la loc. E cam răcoare aici la tine, observă el, ieșind pe ușă.

— Mi s-au stricat caloriferele, minți ea, încuind ușa în urma ei.

— Nu-ți iei o haină cu tine?

— Ce? A! Am uitat, îi aruncă un zâmbet jenat, răsucindu-se.

Înjurând în gând, scoase cheile din poșetă și descuie

ușa. Ar fi putut să iasă goală pușcă în miezul iernii pe viscol și tot n-ar fi simțit frigul. Dar se presupunea că este om, iar oamenii începeau să dârdâie și la cincisprezece grade plus.

Își luă pardesiul negru cu care se ducea la muncă și-l îmbracă, având grijă să-i încheie toți nasturii până sus.

O duse la un restaurant chinezesc plutitor și primiră o masă lângă ferestrele care dădeau spre lacul Michigan. Părea să cunoască patronul, pentru că acesta, un chinez destul de înalt pentru rasa lui, îl primi zâmbind cu gura până la urechi, turuind ca o mitralieră în limba maternă. Max conversă lejer cu el, apoi o luă pe Alecsandra de cot și o conduse la masa rezervată.

— De unde știai că o să accept să ies cu tine? îl întreabă ea, mulțumită că aroma condimentelor era destul de puternică și mai estompa mirosul lui.

— Am mizat pe farmecul meu incredibil, zâmbi el, făcându-i cu ochiul. M-am gândit că dacă mă vezi la ușa ta făcând mutra aia de cățel cu ochi mari și apoși, n-o să mai ai tăria să mă mai refuzi încă odată. A mers.

Alecsandra surâse, încercând să se relaxeze.

— Ce vrei să mănânci?

— Sunt vegetariană, așa că poți să alegi orice vrei, ținând cont de asta.

— Bine.

Max luă meniul și selectă mai multe feluri, comandând în chineză, apoi se întoarse spre ea, privind-o cu atenție.

— Ești o femeie remarcabil de frumoasă și probabil că asta ți s-a mai spus de nenumărate ori înainte.

— Nu chiar. N-am prea ieșit în ultima vreme.

Nu mai ieșise în oraș de mai bine de șase ani. Ultimul bărbat din viața ei fusese Leo...

— Îți spun asta pentru că, în cazul în care o să mă holbez la tine ca un idiot, să știi care este cauza, o avertiză el calm. Și dacă te stingheresc cumva, poți să-mi dai una în fluierul piciorului pe sub masă.

Alecsandra chicoti, clătinând amuzată din cap. Dacă

ar fi fost să țină cont de sfatul lui, el ar fi plecat acasă cu ambele tibii fracturate. Oricum, era nevoită să recunoască în sinea ei că tipul nu era plictisitor.

— Povestește-mi despre tine, Max. Asta ar putea să te țină ocupat pentru o bucată de timp și să te împiedice să te faci de râs.

— Sunt un bărbat divorțat, am o fetiță de cincisprezece ani, Jessica, fac treizeci și cinci la începutul lui ianuarie viitor și lucrez la FBI. Tu?

— Lucrezi la FBI și vrei să te cred pe cuvânt că nu mi-ai scormonit trecutul, agent Jacobi? replică ea, arcuindu-și o sprânceană ironic.

Alecsandra era liniștită în privința asta. Marcus se ocupase de toate detaliile în urmă cu șase ani, fabricându-i o viață de cetățean model.

— Vinovat, mustăci bărbatul, părând stingherit că-l prinsese cu șoalda. Bine, oftă el, o să vorbesc numai eu până ne aduce mâncarea.

Alecsandra se lăsă pe spate, pregătită să-l asculte și să-și formeze o impresie mai clară despre bărbatul din fața ei. Fu extrem de surprinsă când își dădu seama că el alesese să fie brutal de sincer cu ea. Îi povesti despre familia lui, despre studii, despre mariajul eșuat. Nu încercă să-și găsească scuze și nici nu aruncase întreaga culpă în ograda fostei soții. Mai puțin partea cu mariajul, pe care nu avea cum s-o probeze încă, toate celelalte informații erau exacte și concordau cu ceea ce aflase ea din dosarul lui. Nu înflorea adevărul și nici minimaliza anumite aspecte, care ar fi putut suna a lăudăroșenie în gura altcuiva. Nu era modest, ci realist și pragmatic. Era un bărbat cu bun simț, lucru rar.

— Acum este însărcinată cu cel de-al doilea copil și este fericită, sfârși el, fără ranchiună, retrăgându-și coatele de pe masă și făcându-i loc chelneriței, care începu să așeze o mulțime de castronașe pline cu diverse chestii care miroseau picant.

Max începu să-i prezinte felurile de mâncare aduse și Alecsandra alese un castronel în care amestecul i se părea

destul de inofensiv. Recunosc salata, morcovii tocați mărunț și feliile de ardei roșu. Își potrivește bețele între degete cu grijă și luă o gură prudentă, pregătită să dozească în șervețelul de pânză din poală dacă gustul i se părea dubios. Mestecă încet, cu grijă, apoi oftă și începu să mănânce relaxată, savurând gustul delicios al salatei.

— Nu duci niciodată dorul proteinelor? o întrebă Max, terminându-și porția cu creveți și atacând una cu pește crud, marinat, aseasonat din belșug cu orez fiert.

— Nu. Organismul meu nu tolerează carnea și nici alcoolul.

— Adică... nu te-ai cherkhelit niciodată în viața ta? o privi el cu milă.

— De vreo două ori în colegiu, mărturisi ea, zâmbind.

— Și?

— Păi, lumea e roz, lucrurile se învârt în jurul tău, te amuză până și cele mai stupide chestii, picioarele nu te ascultă... gesticulă ea cu bețele prin aer. Bănuiesc că știi mai bine ca mine.

— Eu nu reușesc să mă îmbăt niciodată, declară el simplu.

— Niciodată? îl privi ea circumspectă, arcuindu-și o sprânceană.

— Nu. Dacă depășesc măsura, organismul meu se revoltă și sfârșesc prin a mă răsti la capacul de la budă. Nu-i prea plăcut, așa că evit să-o fac. Adică, să depășesc măsura. Câte o bere când și când e ok pentru mine.

— Și ce faci în timpul liber?

— Dacă se întâmplă să fie unul din weekend-urile mele favorite din lună, atunci mă distrez cu Jess. O dată la două săptămâni. Săptămâna trecută ar fi fost rândul meu, dar s-au hotărât să plece la cascade, așa că aveam de ales între a-mi petrece seara în fața televizorului la un meci, cu o bere alături și o pizza cu de toate, și a-l lăsa pe Noah să mă scoată în lume. Mă bucur că n-am ales meciul, adăugă el, privind-o pătrunzător.

Alecsandra își feri ochii, alegând bolul cel mai apropiat de ea. Își amintea de conversația lor, de gafa ei de

atunci, pe care reușise s-o repare la timp, dar nu suficient de repede încât să nu-i trezească suspiciuni, și știa că și el își amintea asta. Culese cu bețele echivalentul unei înghițituri și o vârî rapid în gură, ca să aibă o scuză pentru a nu-i răspunde, în caz că lui îi veneau iar idei. În clipa următoare încremeni.

Max o văzu schimbându-se la față și făcând ochii mari. Tânăra femeie își duse șervetul la gură și-l coborî repede, ca și cum s-ar fi tamponat discret.

— Ce e? se aplecă Max spre ea, îngrijorat.

Mirosul lui o izbi în față și Alecsandra se retrase speriată, închizând ochii strâns, copleșită.

— Carne, izbuti ea să articuleze printre dinții încleștați.

Împinse castronul în față și-și luă paharul cu suc de mandarine, golindu-l pe nerăsuflăte, spălându-și gustul de putred din gură.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Vina e a mea. Trebuia să fiu mai atentă.

Oare dacă-și vărsa în nas toată sticla cu sos picant de pe masă, avea să-și anestezieze afurisita aia de mucoasă olfactivă?! gândi ea, hăituită. Fusese o idee proastă și o greșeală din partea ei să-i deschidă ușa apartamentului în seara aceea! O neglijență care o costa mult prea scump acum. N-avea de gând s-o mai repete. N-avea să-i mai permită niciodată lui Max Jacobi să se apropie de ea!

— Îmi cer scuze, dar trebuie să plec. Mi-e foarte rău, rosti ea purul adevăr.

— Pot să te ajut cu ceva?

Da! Stai departe de mine!

— Nu, zâmbi Alecsandra subțire, ridicându-se și luându-și haina.

— Vrei să facem câțiva pași pe jos? Aerul curat o să-ți facă bine.

— Nu cred. Organismul meu are o recție foarte promptă și virulentă la carne. Trebuie să ajung urgent acasă.

— Te conduc. Așteaptă-mă afară până plătesc.

Alecsandra dădu din cap și se conformă. Max zăbovi doar un minut, atât cât să achite consumația, apoi se îndreptă grăbit spre ieșire. Ea nu se vedea nicăieri și el trase adânc aer în piept, încercând să nu se enerveze.

Știuse, cumva simțise, încă dinainte să ajungă pe trotuarul pustiu, că femeia de care se îndrăgostise ca un prost avea să-l lase cu ochii în soare.

Alecsandra alergă într-un suflet până acasă, tăind orașul în curmeziș. Îi venea să plângă. Probabil că o și făcea, dar n-avea cum să-și dea seama, din moment ce glandele ei lacrimare se sigilasera complet în urmă cu șase ani!

Oare n-avea să-i fie hărăzită niciodată fericirea simplă de a se bucura de compania unui bărbat, fără să-i fixeze ca o idioată carotidele?!

În ultimii trei ani o curtaseră destui masculi, dar niciunul nu-i fusese pe plac... din cauza mirosului! Acum întâlnise unul care-i plăcea, atrăgător și inteligent, dar pe care nu-l putea accepta... tot din cauza mirosului! Mirosul lui Max Jacobi era prea... irezistibil și ea pur și simplu nu reușea să facă abstracție de el.

Ajunsesese aproape de casă când realizează că-și uitase poșeta în restaurant. Înjură cu patos și trase nervoasă un șut unui tomberon care-i stătea în drum, catapultându-l dincolo de intersecția aflată la o distanță de optzeci de metri în față. Tomberonul izbi o fereastră de la erajul cinci al unui bloc de pe cealaltă parte a străzii și Alecsandra se chirci când auzi zgomotul de sticlă spartă și, mai apoi, sunetul înfundat făcut de acesta când intră în contact cu asfaltul.

Își duse mâinile la gură și-și frecă fața cu putere, respirând adânc și încercând să se calmeze.

O lua razna! Și era de rău, foarte de rău, dacă nu se putea controla.

Se opri la două blocuri distanță de cel în care locuia, încercând să-și amintească dacă lăsase vreo fereastră deschisă în apartamentul ei. Nu-i convenea să-și dărâme

ușa de la intrare, deși asta n-ar fi presupus din partea ei decât să-i dea un brânci ușor cu cotul în canat, cât să-i smulgă balamalele din toc. Dar asta ar fi presupus să aibă o explicație plauzibilă pentru vandalizarea propriei uși sau să raporteze o spargere falsă. Asta implica poliția, declarații... mai bine nu!

Vag, își aminti că lăsase geamul la baie deschis. Oftă și ocoli blocul prin spate, apoi își flexă genunchii și țâșni, ușoară și grațioasă, până la etajul nouă, unde se agăța de balustrada scării de incendiu. Geamul ei se afla la o distanță de șase metri. Floare la ureche. Se balansă o singură dată și sări din nou, vârându-și mâna prin cadrul îngust al ferestrei. Se apucă de uscătorul de prosoape, pe care-l fixase destul de sus, tocmai pentru situații ca acestea, își răsuci corpul într-o rână și se ajută de cealaltă pentru a și-l strecura prin deschizătură. O secundă mai târziu era în bucătărie, deșertând o pungă de sânge în prima cană care-i căzu în mână. Fu tentată să-l bea așa, rece, dar făcu un efort să se stăpânească și-l puse la încălzit. Cele trei sferturi de minut se scurgeau ca melcul și Alecsandra îl scoase cu cincisprezece secunde mai devreme, bându-l lacomă, în picioare, avându-l pe Max în minte.

Gândurile i se amestecau în cap și, din cauza nervozității, caninii îi pulsau sâcâitor în alveole. Cochetă simultan cu mai multe idei. Prima: să sune la firmă și să-și dea demisia, pe motiv că primise un job în Europa și că se muta acolo definitiv. Doi: să-l roage pe Marcus să-i însceneze moartea și să se retragă la Refugiu pentru următoarele cinci decenii, timp suficient pentru ca un bărbat de treizeci și cinci de ani să îmbătrânească și să moară de cauze naturale. Trei: să-l mintă pe Guido, pretextând că Max Jacobi devenise o amenințare pentru ei, și să-l facă să ia decizia de a-l elimina.

Tăie ultima variantă în mintea ei. Bărbatul nu avea nicio vină că ea avea o problemă cu nasul! Celelalte două variante erau înjositoare și făceau din ea o femeie lașă. Sau un vampir laș, mai bine zis.

Alecsandra își înfipse mâinile în păr și se ghemui pe podeaua bucătăriei, pradă deznădejdi. Ce era de făcut? Nimic. Dumnezeu îi era martor că încercase să-l țină la distanță. Dar Max era tenace ca un nenorocit de rottweiler, odată prin natura meseriei lui și pentru că, probabil, era o chestie genetică...

Sunetul strident al telefonului o făcu să tresară, dar rămase nemișcată. Probabil că el era, anunțând-o că urma să-i aducă poșeta. Nu voia să vorbească cu el. Nu voia să-l mai vadă. Cel puțin, nu în seara asta, când era într-un asemenea hal.

După al cincilea apel, intră robotul.

Alecsandra se încordă când auzi vocea plăcută a lui Mal:

— Puștoaico, avem vești mari. Tocmai am prins urma lui Steve. Și ghici ce? Este aici, în Chicago. Mario, Sofia, și Kay sunt deja pe drum. În caz că...

— Mal, sunt aici, șopti Alecsandra în receptor. Unde trebuie să vin?

— Intersecția West Lockport cu Main Street. Îi sun să te aștepte.

— Mal, îl opri ea, înainte ca el să închidă. De unde știi că este Steve?

— L-a văzut Cyril în urmă cu patru minute intrând într-un bar. Se ducea cu Vivien, Sena și Guido să vadă un film în oraș. Ăla care a înhățat cele mai multe Oscar-uri anul trecut. În fine, tipul corespunde perfect semnalmentelor date de blondină și miroase corespunzător. Să nu începeți fără noi, bine?

Alecsandra închise încet și se îndreptă spre terasă, deschizând ușile larg.

Vântul rece îi biciui obrajii și Alecsandra închise ochii, trăgând adânc în piept mirosurile orașului.

Prinse o urmă slabă, străină, diferită de cea pe care o vâna de aproape trei săptămâni. Aproape imediat simți mirosul Senei, a lui Guido, al lui Cyril și Vivien, patru mirosuri diferite, distincte și extrem de familiare. O așteptau la o distanță de șase intersecții mai sus, spre

oraș.

Înima îi bătea cu putere în clipa în care sări dincolo de balustradă.

CAPITOLUL 7

— Nu credeți totuși că exagerăm? îi întrebă Alecsandra, când îi zări pe Mario, Sofia și Kay apărând de după colț.

N-o lua însă nimeni în seamă.

— Mă ucide lent chestia asta, se plânse Kay. Nu găsești un loc ca lumea să parchezi.

— Nu te mai smiorcăi atât, mai ales când te-ai descurcat atât de frumos, îl cuprinse Sofia pe după gât, sărutându-l drăgăstos pe frunte.

Era mai înaltă ca el cu o jumătate de cap și, când purta tocuri ca acum, se detașa clar de el. Însă centimetrii în plus o făceau să ajungă cu creștetul la bărbia lui Mario, care era încântat că nu trebuia să se mai aplece ca s-o poată săruta pe gură.

— Era un SUV parcat cam aiurea, pe care Kay l-a „mutat”, explică Sofia, chicotind. Proprietarul o să-și iasă din minți când o să-și găsească mașina cu trei străzi mai jos...

— Parcă era vorba să nu mai țineți de prostii, îi dojeni Guido, răbdător.

— Nu ne-a văzut nimeni, se disculpă Kay, făcând mutre. Era pustiu ca în deșert, gesticulă el cu mâinile în față, ca și cum ar fi cuprins scena fictivului deșert.

Sena se aplecă spre Alecsandra și o întrebă în șoaptă:

— Și? Cum a mers în seara asta?

— Prost, mărturisi Alecsandra, încruntându-se. Nu vrea să vorbesc despre asta acum.

— Bine, acceptă Sena, zâmbindu-i ușor.

— Lume, lume, ia uitați-vă acolo, rosti Sofia, trăgănând cuvintele, cu ochii strălucindu-i de încântare în timp ce privea în lungul străzii, peste umărul masiv al iubitului ei. Pe bune dacă nu sosește cavaleria!

— Măi să fie! exclamă și Mario, întorcând capul și

rânjind cu gura până la urechi.

Alecsandra se săltă pe vârfuri, încercând să zărească ceva pe lângă Mario, care-i ocupa tot câmpul vizual. Era înghesuită între Sena și Kay, cu Cyril și Guido în spate, și nu prea avea loc să se miște. Destul de târziu avea să-i pice fisa că toți se strânseseră în jurul ei ca un fel de zid protector.

Lui Mario i se făcu milă de ea și se răsuci puțin. Alecsandra încremeni. Mal nu venise singur, ci însoțit de Eleni, Henna și... Marcus!

— Ce caută Marcus aici? întrebă Alecsandra, răsucindu-se îngrijorată spre Guido. Este încă sensibil la mirosul de om și...

— A vrut să facă și el parte din comitetul de primire, o lămuri Sena. Dă-i mai mult credit, iubito. Se străduie din răspuțeri și face asta pentru tine.

— Nu trebuia, mormăi Alecsandra cu jumătate de gură. Nu-ți dai seama că suntem puțin ridicoli? Suntem o duzină de vampiri contra unuia singur!

— Suntem familia ta, Lex, se aplecă Guido spre ea, luându-i cu blândețe fața în palmele sale și privind-o adânc în ochi. Vrem cu toții să te ajutăm să-l răzbuni pe Leo. Niciunul dintre noi nu poate suporta tristețea nesfârșită din ochii tăi, chiar și atunci când pari să râzi din tot sufletul. Nu vrem să te mai vedem nefericită. Dorim, la fel de mult ca și tine, să-ți găsești liniștea. Ești a noastră, te iubim enorm și-ți vom sta alături. Igor va trebui să știe asta. Nu ești singură... nu mai ești singură, se corectă el. E destul de clar pentru tine?

Alecsandra înghiți în sec și dădu din cap mutește, știind că era prea emoționată ca să poată vorbi. În schimb se întinse și-și lipi buzele de obrazul lui sfâșiat, lung și apăsător, apoi îl îmbrățișă cu putere.

— E destul de clar pentru tine *asta*? îl cită ea, retrăgându-se zâmbind.

Guido surâse și-i dădu un bobârnac drăgăstos în vârful nasului.

Steve stătea retras și singur la o masă în fundul

barului, lângă ferestrele care dădeau spre bulevard, cu un cocteil neatins în față. Alura și trăsăturile îi trădau originile slave: foarte înalt, foarte blond, cu ochi care-i fuseseră cândva, cel mai probabil, albaștri. Acum erau căprui închis și Alecsandra bănuia că purta lentile de contact. Era îmbrăcat foarte elegant, într-un costum de marcă de culoarea grafitului, cămașă albă și cravată gri cu dungulițe argintii.

Un vampir spilkuit care aducea a funcționar guvernamental. Sau a bancher.

— Te deranjez?

Alecsandra se opri în fața lui, cu un zâmbet timid pe buze. Vampirul se lăsă pe spate, învăluind-o într-o privire lungă, apreciativă. Ea știa că o analiza atât din punct de vedere sexual, cât și ca pe o posibilă cină tardivă. Nu se îndoia că-i auzea inima în piept și că-și calcula șansele în minte.

— Regret, dar aștept niște prieteni, rosti el, zâmbindu-i fermecător. Poate mai târziu, dacă nu te grăbești și mă aștepți la bar, o să-ți iau ceva de băut...

— Nu merge așa, Steve, rosti ea mătăsos, aplecându-se spre el, doar atât cât să fie sigură că i-a prins mirosul, înainte de a-și trage scaunul din fața lui. O să-mi iei băutura aia acum și o să stăm puțin de vorbă, ce zici?

Vampirul își îngustă ochii, vizibil derutat de bătaia constantă din pieptul ei. Reacționa la fel cum făceau toți ceilalți vampiri pe care ea îi încolțise în trecut. O fixa confuz, neputând să accepte faptul că un om putea să miroase ca un vampir, neștiind la ce să se aștepte din partea ei.

— Cine ești? De unde-mi știi numele?

— Sunt o veche cunoștință de-a lui Igor și numele tău îl știi de la o altă cunoștință comună, Beatrice. Ești drăguț să-mi comanzi un Bloody Mary?

— Cară-te!

— Nu așa se vorbește cu o doamnă, îl admonestă Sofia cu blândețe, răsărind lângă el, pe banchetă.

Steve făcu ochii mari, înspăimântat. Se trezi

înghesuit între Sofia și Vivien, în timp ce Henna, Eleni și Sena agățaseră în drumul lor scaunele de la o masă liberă și se așezară lângă Alecsandra, flancând-o.

— Acum, când sunt atâtea doamne drăguțe la masă, ar trebui să fii un adevărat cavaler și să comanzi la toate câte un Bloody Mary, sugeră Alecsandra cu dulceață în glas.

Steve își calculează opțiunile. O privi pe Sofia, care rânji mios la el, apoi la Vivien, care-l privea cu coada ochilor ei alungiți și superbi. Eleni își propti bărbia în podul palmei și-i trimise o bezea din vârful buzelor, făcându-i cu ochiul. Sena aruncă o privire curioasă prin bar. Henna își scosese pila din poșetă și-și aranja o unghie, sunetul strident al pilirii călcând-o pe nervi până și pe Alecsandra. Era conștient că nu avea cum să treacă de cinci vampiri și... jumătate.

— Ce vrei? își fixă el privirea pe fața inexpresivă a Alecsandrei.

— Informații.

— Ce fel de informații?

— Păi, ai putea începe prin a-mi spune unde-l găsesc pe Igor, sugeră Alecsandra moale.

Vampirul tresări.

— Nicio șansă!

Alecsandra oftă.

— Uite ce e, Steve: poți alege calea ușoară și să-ți salvezi fundul nemuritor, sau te putem lua de aici ca să stăm liniștiți de vorbă în altă parte, dar atunci o să dai de naiba, pricepi?... Tu alegi.

— Crezi că reușești să mă sperii? rânji el, prinzând curaj. În câteva minute, voi veți fi cele care vor avea probleme!

— Te-nșeli. Ce-ar fi să arunci un ochi pe fereastră?

Steve îi urmă sfatul cu un zâmbet disprețuitor și îngheță. Pe trotuarul din fața geamului larg stăteau șase bărbați, arătând unul mai înspăimântător decât celălalt, care-i rânjiră scurt la unison, arătându-și colții la el. Steve se chirci.

— Cine sunteți voi? bâigui el, îngrozit.

— Pe cine mai aștepți, Steve? îl întreabă Alecsandra cu o voce suavă, în timp ce studia preocupată meniul și lista de prețuri.

— Încă trei, se bâlbâi el.

— Trei ce, Steve? îl repezi Sofia, începând să-și piardă răbdarea. Vampiri? Oameni?... Deci vampiri, concluzionează ea încântată, când îi văzu expresia.

— Vă rog...

— Ne rogi degeaba, Steve. Nu ne plac amenințările, îl informă sec Alecsandra, punând deoparte meniul și luându-i paharul din față, pe care-l adulmecă ușor. Mmm, Sun râse! N-ai gusturi proaste, îl complimentă ea, înapoindu-i-l. Deci!... Ne spui unde-l găsim pe Igor sau va trebui să-ți smulgem șira spinării?

— Nu știu unde locuiește, scânci vampirul, întorcându-și fața spre fereastră și pălind când îl văzu pe Kay scobindu-se fără jenă între dinți.

Caninii acestuia ieșiseră cu totul din gingii și Alecsandra știa că se dădea în spectacol.

— E iubitul meu, îl informă Eleni cu mândrie, trimițându-i lui Kay un pupic prin sticlă, pentru a-l vedea făcându-i șmecherește cu ochiul. Știi, răspunsul ăsta ni l-a dat și Beatrice, își întoarse atenția spre Steve, privindu-l catifelat. Ne-a făcut să ardem gazul de pomană și asta ne-a cam sictirit. Te asigur că *nu vrei să știi* cum descurs *discuțiile* cu ea.

— O să mă ucideți oricum, se jelui Steve, dându-și seama dintr-odată de teribilul adevăr.

— Da, confirmă Sena, zâmbindu-i. Numai că o putem face rapid și curat, sau putem să ne distrăm cu tine luni întregi, poate chiar ani. Și aici poți să alegi. Suntem generoși de felul nostru.

Lui Steve i se bulbucară ochii.

— Vă rog, nu știu unde este Igor! Niciodată nu mă invită la el. Doar mă sună și-mi indică locul de întâlnire. Facem afaceri împreună...

— Ce fel de afaceri, Steve? Are cumva legătură cu

HHS43? îl chestionă Sofia.

Vampirul își umezi buzele.

— Da. Și asta.

— Și asta? Își arcui Sena o sprânceană, privindu-l intrigată.

Vampirul o privi fix, apoi își plimbă privirile peste fețele din jurul lui. Alecsandra observă în ochii lui încolțind un licăr de speranță.

— Dacă vă spun, mă lăsați în pace?

— Asta depinde de ce anume auzim, Steve, rosti Alecsandra evaziv. Dar mai întâi vreau să-l suni pe Igor. Am o vorbă cu el.

— O s-o fac, promise el cu ardoare. Dar mai întâi negociem.

— Greșit. Îl suni acum și pe urmă negociem.

Steve își mușcă în mod repetat buza de jos, probabil un tic cu care rămăsese din viața lui umană, încercând să se decidă. În cele din urmă făcu alegerea corectă, scoțându-și telefonul mobil și apăsând una din tastele de apelare rapidă. Înainte să apuce să-l ridice la ureche, Alecsandra se mișcă fulgerător, smulgându-i-l din mâini.

O voce joasă, plăcută, răspunse după al doilea apel.

— Steve, prietene. Sper că ai un motiv al naibii de bun ca să mă deranjezi de la masă!

Alecsandra simți un gol imens în stomac. Amintirea acelei voci o făcu să tremure scurt, ura pulsând ca o magmă în venele ei.

Trase adânc aer în piept, controlându-și impulsul de a împrósca cu obscenități și amenințări triviale în telefon. Așteptase momentul acesta șase ani! N-avea de gând să strice totul acum.

— Bună seara, Igor, rosti ea cu o voce moale, satinată. Regret că ți-am întrerupt cina.

În receptor se lăsă o liniște adâncă.

— Tu cine naiba ești? întrebă rusul cu o voce distantă. Dă-mi-l pe cretinul de Steve la telefon! îi ceru el poruncitor.

— Te-a făcut cretin, îl informă Alecsandra pe Steve,

astupând microfonul cu palma. Vampirul păli și fața frumoasă i se schimonosi. Regret, Igor, dar Steve este... indisponibil pe moment, ca să zic așa. Am un mesaj pentru tine.

— Chiar?

Glasul vampirului era plictisit, poate o idee iritat.

— Mhm, confirmă Alecsandra suav. Uite o scenă la care să te gândești până nu ți se răcește „apetitivul”: este noapte, plouă torențial și te afli pe un drum șerpuitor de munte. Ți-e foarte, *foarte* sete. Ai rămas cu mașina în pană sau chiar te gândești la asta ca la o diversiune. Câteodată oamenii sunt înduioșător de nesăbuiți încât să oprească pe o astfel de vreme, mai ales dacă văd un seamăn intrat în necaz. Norocul îți surâde și chiar se găsesc unii care s-o facă pe bunii samariteni. Sunt doi, un bărbat și o...

— Alecsandra. Curajoasă Alecsandra.

Numele ei, rostit încet, cu un oftat, îi risipi concentrarea, făcând-o să încremenească. Nu se așteptase ca el să percuteze atât de repede. În vocea lui se ghicea plăcere și surpriză deopotrivă.

— Știam că ai supraviețuit, dar ai dispărut înainte să apuc să vin după tine, continuă Igor blajin. Crede-mă că nu te-aș fi abandonat acolo, în halul în care erai, dacă m-aș fi prins la timp că ai reușit să scapi cu viață. Unde ești acum?

— N-are importanță. Vreau să ne întâlnim și să stăm de vorbă.

— Firește, râse vampirul, scăzut și seducător. Spune-mi unde dorești și vin imediat.

— Acum sunt prinsă cu ceva, dar te sun eu mai încolo, răspunse Alecsandra, culisând clapeta și închizându-i telefonul.

Preț de un minut întreg, nimeni de la masă nu se clinti. Apoi Alecsandra inspiră profund și un rânjel larg i se întinse lent pe toată fața.

— A mușcat momeala, ciripi Sena, aplaudând scurt, încântată.

— Da. Alecsandra deschise telefonul lui Steve și-l butonă, afișând pe ecran ultimul număr apelat. E în

Austria, șopti, când văzu prefixul de străinătate. Copie numărul în propriul telefon și-l salvă, apoi îi înapoie lui Steve pe al său.

— Putem merge după el, sugeră Sofia, zâmbind surescitată. Austria e o țară mică și...

— Nț. Îl lăsăm pe el să vină aici. Va juca pe terenul nostru. Ei bine, Steve, se răsuca Alecsandra spre el, acum sunt dispusă să negociem. Dar nu aici, ci în altă parte, într-un loc discret, unde să nu fim deranjați.

— Oh, la naiba, la naiba, la naiba! Începu vampirul să se jeluie, în timp ce se ridicau în picioare și ieșeau din separeu.

— Pentru Dumnezeu, Steve, îl bărbat! îi arse Sofia în joacă una după ceafă. Vampirul se împletici doi pași, apoi se uită la ea urât, sâsâind și arătându-și colții. Ei, așa te vreau! se declară ea, satisfăcută. Dar fi cuminte până ieșim, ok? N-aș vrea să mă răzgândesc și să *păstrez* pe post de element de divertisment. Mă plictisesc foarte greu, să știi.

Steve îi aruncă o privire neagră și se îndreptă cât putu de demn spre ieșirea din bar. Aveau să i-o plătească până la ultimul, își jură el. Dacă izbutea să-și joace ultima șansă corect, avea să se întoarcă după ei și să-i mazilească unul câte unul. Iar pe roșcată asta antipatică avea s-o păstreze la sfârșit.

Se uită cu speranță în jur, dar nu zări niciun chip cunoscut. Era singur.

Vampirii din stradă îi așteptau deja în dreptul ușii și cel mai voinic dintre ei, o namilă cu fața tuciurie, îl înșfăcă de braț, ținându-l strâns, cu un pumn ca o menghină. Doi dintre ei dispărură după primul colț. Câteva minute mai târziu, două mașini de teren traseră în fața barului, blocând pentru zece secunde traficul, apoi semnalizară și se înscriseră în trafic.

Trotuarul rămăsese gol.

La două blocuri distanță, trei vampiri stăteau ghemuiți pe acoperișul unei clădiri vechi, urmărind atenți și încordați grupul excesiv de numeros din fața barului.

Unul dintre ei avea un aparat de fotografiat performant cu care trăgea cadru după cadru. Se opri din fotografiat abia când cele două mașini de teren dispăruseră în trafic. Era extrem de mulțumit. Izbutise să-și focalizeze teleobiectivul pe numerele de înmatriculare și să prindă cel puțin două cadre cu fiecare separat.

— I-ai luat pe toți? se interesă cel mai în vârstă din ei.

— Da.

— Bine. Să mergem.

CAPITOLUL 8

Alecsandra se suise în mașina lui Kay, alături de Marcus, Sofia, Mario și Steve. Eleni stătea în față lângă Kay, dând din cap pe ritmurile susținute ale formației Rammstein, care-și urla în difuzoare melodia *Amerika*. Alecsandra era încadrată de Sofia și Marcus, ocupând bancheta dinspre portbagaj, în timp ce pe cea din față lor Mario stătea într-o poziție cam incomodă, cu genunchii la gură și un cot vârât în gâtul lui Steve, ținându-l nemișcat. În mașina lui Cyril se înghesuiseră restul.

Trecură de cea de a doua intersecție, cotind spre una dintre străzile mai puțin aglomerate, când Kay încetini, fără însă a opri. Marcus și Sofia deschiseră portierele în următoarea secundă, sărind din mers și alăturându-se lui Mal și Senei, care-i așteptau deja pe trotuar. Cei patru vampiri dispărură în noapte înainte ca mașinile să accelereze din nou.

Eleni se strecură prin spațiul îngust dintre tetieră, portiere și umărul masiv al lui Mario, alunecând zâmbitoare pe banchetă alături de Alecsandra.

— Dă muzica aia mai încet, Kay, îi strigă Alecsandra, dându-și părul după ureche. Kay se conformă imediat, zâmbindu-i în retrovizoare. Și acum, Steve, o facem puțină conversație de complezență înainte de a trece la lucruri mai serioase, bine?

Vampirul, care nu-și dezlipise niciun moment ochii de pe fața ei, mormăi suspicios:

— Ce vrei să știi?

— Poți începe prin a-mi spune cu cine trebuia să te întâlnești în seara asta, sugeră Alecsandra. Și să nu dea naiba să mă minți. Cei patru care au părăsit formația s-au dus să vâneze. Sper că știi ce înseamnă asta, nu? Amicii tăi sunt ca și morți. Le-am simțit mirosul încă de când am ieșit din bar. Probabil că și ei ni l-au simțit pe al nostru, având în vedere câți eram, dar ori au fost prea curioși, ori prea idioți, pentru că nu s-au dus prea departe.

Steve tăcu încăpățânat, privind-o urât.

— Numele lor, Steve, îi ceru Alecsandra, încrucișându-și picioarele cu eleganță și privindu-l răbdătoare.

Fâșâitul ciorapilor ei de mătase îi distraseră vampirului atenția pentru o clipă. Mario își mări presiunea din braț, împingându-l pe Steve și mai tare în scaunul șoferului.

— Ce naiba, Mario, dacă vrei să-l lași pe ăsta să conducă nu trebuie decât să spui, nu-i nevoie să-mi nenorocști bancheta! bombăni Kay. Mai am puțin și mă sui pe bord.

— Scuze, rânji Mario, privindu-l peste umăr în timp ce-și slăbea priza.

— Steve, ai face mai bine s-o ascuți pe doamna, dacă nu vrei să regreți, îl sfătui Eleni, privindu-l compătimitoare. Știi, niciunul dintre noi nu suportăm s-o vedem tristă sau nemulțumită. Am fi în stare de orice pentru asta. Absolut *orice*.

— Ce contează, rosti vampirul, strâmbându-se deprimat. Ce mai contează dacă le știți numele sau nu, din moment ce vă închipuiți că-i veți putea ucide pe toți!?

— Nu obișnuim să visăm cu ochii deschiși, Steve, iar numele lor contează, replică Kay, strecurându-și cu lejeritate mașina prin traficul strâns. Ținem un catastif cu idioți ca tine. Dacă memoria nu mă înșală, cred că figurezi într-una din pagini. Cât ai? O sută optzeci? Cu vreo doi ani în plus sau în minus? Te-ai *născut* în Arizona și tatălul tău a fost Mathias, nu-i așa?

— Nu era cumva tipul ăla pletos, cu mustață și barbă,

care arăta ca Iisus? întrebă Eleni cu candoare, încruntându-se în încercarea de a-și aminti. Vampirul căruia i-am dat foc pe cruce și a ars ca un foc de artificii în mijlocul deșertului?

— Exact, dulceată, confirmă Kay, privind-o distrat. Tocmai ai câștigat o excursie în Jamaica!

Eleni aplaudă, fiindu-se încântată pe banchetă. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit brusc de bunele maniere, se răsuci spre Steve și rosti serioasă, cu o față extrem de sobră:

— Îmi pare rău, Steve. Condoleanțele mele tardive.

Steve făcu ochii mari, buimăcit și speriat. Alecsandra își împinse limba în obraz ca să nu zâmbească. Kay și Eleni erau cei mai sadici dintre ei. După Sofia și Mal, firește!

— Oricum, se amestecă Alecsandra în discuție, ideea este, Steve, că noi obișnuim uneori să luăm prizonieri. Ne place să știm ce se mai întâmplă prin lume, mai ales într-a noastră, care este atât de mică și palpitantă. Așa că dacă, din întâmplare, informația pe care tu o ai pentru noi, și în schimbul căreia vrei să-ți negociezi eternitatea, o cunoaște cel care primește lozul câștigător din cei trei amici ai tăi, și le-o vinde oricărui dintre noi înainte ca tu să apuci s-o faci, atunci îți vei pierde avantajul, înțelegi? Negocierea nu va mai avea loc și tu o să te trezești într-o situație foarte delicată și jenantă.

— Până la urmă, unde-l ducem mai exact? se interesă Kay, trecând pe culoarea roșie la semafor. Acasă sau la bază?

— Îl ducem la bază, mormăi Mario, vizibil dezamăgit. Alecsandra a apucat să-i promită că va avea parte de privilegiul târguielii. Asta înseamnă că s-ar putea să ai șansa să te mai bucuri pe viitor de nopți palpitate, deși, eu unul, aș fi mai zgârcit cu șansele tale, îl lămuri el pe Steve cu un rânjet plin de cruzime.

— Ok, ok! făcu repede Steve, râsuflând zgomotos. Îi cheamă Byron, Claudius și Victor. Claudius e cel mai bătrân dintre ei...

— Byron? făcu Eleni o față surprinsă, privind-o pe

Alecsandra uimită. E unul și același cu...

— Nu. Poetul s-a stins de moarte bună, sau pe aproape. Continuă, îi ceru lui Steve.

— Trebuia să ne întâlnim și să discutăm detalii despre un nou transport de HHS43, dar de data asta în Boston, rosti vampirul, morocănos. Am pierdut unul important acum două săptămâni și tind să cred că voi ați fost cei care v-ați vârât nasul pe acolo...

— Și tu o să primești o excursie în Jamaica! îl felicită Eleni, entuziasmată.

— Eleni, pentru Dumnezeu! oftă Alecsandra exasperată.

— Bine, bine, nu mai zic nimic, se îmbufnă grecoaica, încrucișându-și brațele pe piept și privind pe geam în noapte.

— Steve, concentrează-te asupra mea, bine? îl rugă Alecsandra.

— Mai erau de stabilit niște detalii, apoi trebuia să discutăm despre un proiect.

— Ce proiect?

— Unul foarte important și informațiile despre el vor face parte din negociere, o fixă Steve precaut. Ai spus că vrei să avem o discuție de complezență, nu? Și i-aș fi recunoscător amicului tău dacă nu mi-ar mai strivi laringele.

Alecsandra îl privi pe Mario și dădu imperceptibil din cap. Mario oftă și-și coborî brațul, dar se răsuci pe banchetă astfel încât să aibă posibilitatea de a acționa în caz că lui Steve îi veneau idei.

— Cine a comandat transportul de HHS43?

— Igor. În locul tău, eu aș avea grijă cu el...

— Nu ești în locul meu, Steve, rosti Alecsandra mios. Dă-mi detalii despre transportul din Boston.

În următoarele minute, Steve ciripi ca un canar. Alecsandra îl ascultă atentă, fără să-l întrerupă. Transportul din Chicago fusese unul gras. Cele trei tiruri adăpostiseră aproximativ treizeci de kilograme de HHS43, pe lângă muniție și armament, însă pe ei îi interesau numai

drogul.

Igor fusese extrem de supărat. Se bazase pe încărcătura respectivă și plătise o parte din bani în avans. Opt milioane de dolari, din care jumătate se duseseră pe apa sâmbetei. Paguba îl scosese din minți: pierduse banii, încărcătura și cei pe care îi trimisese să încheie tranzacția dispăruseră fără urmă. Steve se întâlnise cu el la Moscova și încercase să-l îmbuneze, promițându-i că avea să se ocupe personal de următorul transport, asigurându-l totodată că avea să-și recupereze și dauna de patru milioane. Încărcătura din Boston era mai subțire, de doar zece kilograme. Tehnologia de fabricare a HHS43 era complicată și costisitoare, solvenții folosiți fiind înfiorător de scumpi, fapt care explica și prețul usturător al acestuia. Exista o perioadă de „maturare” a amestecului de substanțe din compoziția drogului, etapă care nu putea fi pășită și nici grăbită, existând riscul ca lotul în lucru să fie compromis. Era vorba despre niște reacții care aveau loc în timp - chimie pură - reacții care asigurau proprietățile stupeficante ale pulberii, și din care Alecsandra nu pricepu nimic, deși Steve avusese amabilitatea să-i explice. Datorită acestui fapt, transporturile care ajungeau pe piață erau mici și apăreau la intervale de câteva luni, loturile fiind epuizate instantaneu. HHS43 avea o mare căutare, atât pentru rasa umană cât și pentru cea a vampirilor. Oricum, se părea că lotul care avea să fie livrat la Boston peste exact patru săptămâni făcea parte dintr-o rezervă personală a celui care se ocupa de fabricarea lui.

Kay îi scosese din oraș și, odată ajuns pe autostradă, călcă accelerația până-n podea, făcând slalom printre mașini cu îndemânare, trecând razant pe lângă acestea.

Steve era singurul care nu gusta cursa aceea nebunească, pentru că nu știa la ce să se aștepte la sfârșitul ei. Era încordat și speriat.

Alecsandra îl înțelegea perfect și, cumva, îi era milă de el. Steve încă mai trăgea speranțe c-o să scape însă, indiferent dacă informațiile lui se dovedeau utile ori ba, tot aveau să-l ucidă. Trebuia scos din joc numai și pentru

simplul fapt că-i văzuse pe toți și le știa acum fețele.

Ajunseră la bază în mai puțin de douăzeci de minute. Chiar înainte să apuce să deschidă portierele, Cyril frână în spatele lor.

Alecsandra coborî prima, urmată de Eleni și Kay. Mario izbuti să-și extragă trupul enorm din mașină, fără să-i avarieze portierele, și-și întinse mâna, înșfăcându-l pe Steve de gât. Porniră cu toții spre clădirea părăsită, care părea să dateze din timpul primului Război Mondial. Locul era pustiu și semăna cu un cimitir al vechiturilor: mașini fără roți, cu caroseriile ruginite, stivuite claie peste grămadă, frigidere și alte aparate de uz casnic stricate, mobile deteriorate, mormane de gunoaie pline de resturi nereciclabile.

Clădirea pe două nivele avea mai multe geamuri sparte și în interiorul ei era răcoare, curent și mirosea a mucegai, praf și urină de șobolani. Pânzele de păianjen atârnav pe la colțuri și din pereții de beton ieșeau armături din fier mâncate de umezeală.

Kay acționă comutatorul de lângă intrare și becul care atârna din tavan pâlpâi anemic, înainte de a se aprinde, aruncând o lumină chioară. Încăperea era pătrată, fără ferestre, semănând cu o magazie. Era goală, cu excepția unui scaun din fier forjat, cu blatul lipsă, în care Mario îl trânti pe Steve fără menajamente. Alecsandra se opri în fața lui la un metru și jumătate distanță, ceilalți se răsfirară de o parte și de alta a ei ca un evantai.

— Ai la dispoziție cinci minute ca să-ți negociezi nemurirea, Steve, îl informă Alecsandra, consultând ceasul de la mâna lui Vivien.

— Dacă mi se garantează că... începu el panicat.

— Nu ți se garantează nimic, Steve! îl repezi Kay, arătându-și prodigioșii canini. Tu vorbești și noi decidem dacă rahatul pe care ni-l spui merită osteneala. Comprendre, mi amigo?

Steve înghiți în sec.

— Este o informație foarte valoroasă... se bâlbâi el.

— Asta noi decidem, interveni Alecsandra cu

duritate. Dă-i bice!

Steve păli. Creatura aceea din fața lui îl speria cel mai rău dintre toți. Mirosea la fel ca unul de-al lor, însă inima nu i se opriese odată cu transformarea, fapt care-l zăpăcea. Nu știa la ce să se aștepte din partea ei. Foșnetul lichid și seducător al sângelui ei prin vene îi risipea concentrarea mult prea des și-i umplea gura de venin, pe care era nevoit să-l înghită, senzația de uscăciune din gâtlej devenind chinuitoare.

— Ți-e sete, constată Aleksandra cu o voce învăluitoare. M-ai lua dacă ai putea, nu-i așa, Steve?

— Inima ta... se bâlbâi el, cu ochii holbați asupra cicatricelor palide, sidefii, de pe gâtul ei. Inima ta bate încă...

— Mda, imaginează-ți că bățiile alea eu le aud tot timpul și sunt *atât* de sedusă de ele, încât m-aș mușca singură de jugulară dacă aș putea! replică ea sec. Și dacă nu încetezi cu zgâitul, o să-l pun pe Mario să-ți scoată ochii și să ți-i mestece ca pe Juicy Fruit Chewing Gum, pricepi?

Steve tresări violent și se uită speriat la Mario, care rânji și clănțani în gol, mimând rumegatul comic al unei vaci cu gura plină de implanturi. Aleksandra făcu un efort să nu râdă. Mario era incorigibil.

— Deșteptarea, Steve! pocni ea din degete de două ori prin fața ochilor lui. Mai ai trei minute pe ceas. Valorifică-le.

— Este vorba de arme, rosti el repede, lărgindu-și inutil nodul cravatei.

— Ce fel de arme?

— Unele... create în scopul de a răni și ucide un vampir, chiar și de la distanță.

Informația căzu ca o bombă în mijlocul lor. Nimeni nu se mișcă, nimeni nu respiră. Singurele sunete din încăpere erau inima Aleksandrei, care-și accelerase pulsul simțitor, și ronțăitul unui șobolan care toca între fălci un cablu electric în peretele din stânga lor. Avu loc un schimb rapid de priviri încordate, apoi toate se fixară asupra lui Steve.

— Detaliază, îi ceru Guido calm, privindu-l atent.

— Igor mi-a spus că arată ca revolverele obișnuite, numai că muniția este complet diferită. Nu le-am văzut încă. El este cel care finanțează proiectul de peste opt decenii și...

— De ce? De ce-l interesează să fabrice o armă care ne-ar putea distruge rasa?

— Vrea supremație. Steve își linse buzele, neliniștit și înspăimântat de expresia identică pe care o vedea în cele opt perechi de ochi, a căror culoare varia ciudat, de la galben la auriu. Vrea să dețină controlul asupra tuturor teritoriilor. Își doresc asta de multă vreme...

— El... și mai cine?

— Igor are un stăpân, căruia îi este devotat și loial. Un vampir puternic, a cărui identitate o protejează. Nimeni nu știe cine este.

Guido schimbă o privire scurtă cu Aleksandra, care se înțepeni pe picioare. Răfuiala ei personală cu Igor alunecase subit pe planul doi. Nu-i convenea asta, dar era conștientă că altele erau prioritățile lor acum.

— Povestește-ne despre muniție, îl îndemnă Guido. Ce fel de gloanțe sunt?

— Nu știi! izbucni Steve. Jur să nu știi!... Igor n-a spus decât că ele sunt aproape gata și că vrea să le testeze înainte de a porni producția.

Tăcerea se instalează din nou.

— Pe cine voia să le testeze?

— Pe cerșetorii nomazi. Victor, Byron și Claudius au misiunea de a-i captura lui Igor cât mai mulți. Demersurile au început încă de acum opt luni. În seara asta trebuiau să-mi dea un raport cu ultimele achiziții, pe care urma să i-l duc lui Igor, și să discutăm despre plata lor.

— Bani? făcu Cyril cu dezgust.

— Nu. Urma să le livrez un pachet patru kilograme de HHS43 pentru serviciile prestate până acum.

— Nu aveai niciun colet cu tine în bar, rosti Eleni, îngustându-și ochii și vizualizând locul. Sunt destul de sigură de asta...

— Nu-l aveam pentru că ultimul transport n-a mai

ajuns la noi! declară Steve, ridicând vocea înfuriat. Scuze, se chirci el în scaun, când se izbi de sprânceana ridicată sarcastic și ironic a lui Kay.

— Hai să facem o mică recapitulare, propuse Aleksandra, ridicând un deget în aer. Igor își dorește domenii pe care să vâneze liber și nestingherit și pentru asta pregătește o mică insurecție. Ideea asta o clocește de foarte mulți ani, dacă l-a dus mintea să caute să fabrice o armă cu care să-și doboare adversarii, în scurt timp și cu minimum de efort. Din ceea ce a spus Steve, putem trage concluzia că arma în cauză este gata și nu mai trebuie decât să fie validată, corect? Deci, are nevoie de ținte vii pe care s-o testeze. Alege nomazi, pentru că asta nu bate la ochi. Ce șanse sunt ca oricare dintre noi să se îngrijoreze de soarta unora care preferă singurătatea și discreția, sau a celor care călătoresc pe distanțe mari, chiar și în grupuri mici?

— Rahat! șopti Kay.

— Exact, confirmă Aleksandra sumbru.

— Are arma, are muniția și este dispus să plătească un preț exorbitant pe câteva kilograme de HHS43. Care-i legătura aici? făcu Cyril nedumerit.

— Strânge o armată, rosti Guido încet, cu nările fremătând de furie, încleștându-și fălcile. Am auzit că drogul dă dependență încă de la prima doză. Tu l-ai încercat, Steve? își îngustă el ochii aurii, de reptilă, privindu-l fix.

— Nu. Steve înghiți în sec. Igor mi-a interzis s-o fac, pentru că cei care îl încearcă se... smintesc. Ajung să prefere sângele uman numai dacă acesta conține o cantitate considerabilă de narcotic.

— Oh! exclamă Cyril, făcând ochii mari când revelația în lovi drept între sprâncene. Vrei să zici că Igor achiziționează gunoiul ăsta doar pentru a-i constrânge pe alții să i se alăture?! urlă el la Steve, în culmea mâniei și a indignării.

Vampirul se făcu mic în scaun, ținându-și ochii plecați, ca să nu-l provoace. Cyril, cu fața lui băiețească,

arăta înfiorător când se enerva. Ochii i se injectau instantaneu și trăsăturile îi deveneau atât de aspre, încât ai fi putut să răzuiești pereții cu mutra lui.

— Calmează-te, Cyr, rosti Vivien, cu o voce ca mătasea prelinsă pe mătase, punându-i o mână pe umăr ca să-l poată ține-n loc dacă acesta își pierdea cumpătul. Steve nu este decât un mesager.

Cyril își dezgoli caninii.

— Știi care este soarta mesagerilor, Steve?

— Cyril.

Vocea leneșă a lui Guido avu un efect mai prompt decât cea moale și împăciuitoare a chinezoaicei. Steve își dădu seama în acel moment care era liderul de fapt al acelui grup numeros. Femeia șatenă, apetisantă, pe jumătate vampir, care-l voia pe Igor cu orice preț, îl indusese voit în eroare. Bărbatul înalt, cu obrazul sfâșiat... el era cel care avea ultimul cuvânt. Prin urmare, Steve îl abordă pe acesta.

— Am fost de bună credință, își pledă el cauza cu o voce tânguitoare. Informațiile sunt valoroase și reale. Puteți verifica...

— Cu siguranță o vom face, făgădui Guido blajin. Regret, Steve, dar sper să înțelegi că nu avem încotro.

— Nu! se zvârcoli vampirul sub mâna pe care Mario i-o trântise în cap, ținându-l în loc, cu degetele răsfirate pe scalpul lui. Mi-ai promis! urlă el la Alecsandra. Mi-ai dat cuvântul tău!

— Da, recunosc eu senin. Dar ei nu ți-au promis nimic.

În clipa următoare se auzi un pârâit, ca și cum o foaie de tablă ar fi fost sfâșiată în două. Mario smulse capul lui Steve de pe umeri, cu tot cu șira spinării. Trupul vampirului fu cuprins de convulsii. Cyril și Kay îl dezmembrară fără remușcări, în timp ce Nena plecase să aducă din mașina lui Kay canistra cu benzină.

Vivien își consultă delicat ceasul scump de la mână, în timp ce vâlvățile cuprindeau rămășițele lui Steve.

— Cred că încă mai avem vreme să apucăm filmul

care rulează de la unșpe, rosti ea cu seninătate.

Era aproape ora trei dimineața când Alecsandra ajunsese în fața blocului ei.

Cyril îi făcuse pe plac iubitei lui și o duse la filmul pe care i-l promisese în seara aceea, restul se întorseseră la Refugiu.

Marcus, Sofia, Mall și Sena ajunseră la un ceas după miezul nopții.

Erau abătuți și ofțițați. Cei trei amici ai lui Steve le scăpaseră printre degete. Îi urmărisese dincolo de periferia orașului și le pierduseră urma, semn că cei trei crai de la răsărit avuseseră o mașină rapidă care-i aștepta și cu care șterseseră puțină.

Sofia dispăru să se schimbe. La fel și Marcus. Mal și Sena rămaseră să le povestească.

— Unul dintre ei este cel pe care-l căutăm, o informase Sena, sorbind delicat din paharul cu sânge uman reîncălzit, pe care Guido i-l pusese în mână încă din clipa în care intrase pe ușă. I-am recunoscut mirosul. E imposibil să mă înșel.

Alecsandra dădu din cap, mestecând gânditoare din mărul pe care și-l luase din bucătărie.

— Or să se întoarcă, dulceată, o consolă Mal. Și atunci o să le tăbăcim fundurile nemuritoare, sfârși el rânjind, luând-o pe Henna pe după talie și trăgând-o în brațele lui pentru un sărut mistuitor. Vouă cum v-a mers?

— Să-i așteptăm și pe ceilalți, propuse Guido cu un zâmbet încordat.

— O! Chiar așa de rău a fost? se interesă Sena, recunoscând licărul de îngrijorare din ochii lui.

Guido nu făcuse decât să ofteze și o mângâiasse ușor pe obrazul neted, cu vârfurile degetelor lui lungi, de pianist. Era un gest de tandrețe pură și nesfârșită iubire, care întotdeauna o mișca pe Alecsandra.

Au discutat în contradictoriu cam un ceas și jumătate. Sofia, Kay, Mario și Mal voiau ca Alecsandra să-l sune imediat pe Igor și să-i ceară să vină la Chicago ca să mântuie cu el, o dată pentru totdeauna. Restul erau de

părere că trebuiau să aibă răbdare, să cugete pe îndelete la problemele ivite și să culeagă cât mai multe informații înaintea de a acționa.

Alecsandra se scuzase și plecase în toiul dezbaterilor. Se simțea extrem de obosită. Avea nevoie de o baie și de un somn bun. Dorea să reflecteze la cele întâmplare și la șocantele informații ale lui Steve. Să aibă capul limpede și perfect lucid atunci când avea să pună țara la cale.

Îi simți mirosul încă de când se dădu jos din cupe-ul gri metalizat pe care Sena i-l împrumutase, înainte ca Porsche-ul roșu, parcat pe cealaltă parte a străzii, să-i atragă atenția. Și înjură. Prelung, trivial, printre dinți.

N-avea chef de el. Nu se simțea pregătită să-l înfrunte și să-i explice de ce-l lăsase ca un fraier pe faleză. Max probabil că venise să-i aducă lucrurile, imaginându-și că nu avea cum să intre în propria casă, din moment ce cheile de la apartament erau în poșeta pe care și-o uitase ca o idioată în restaurant.

Alecsandra luă liftul, încruntându-se ranchiunoasă la cifrele luminoase care se derulau pe afișajul electronic. Ascensorul se mișca precum melcul, dându-i răgazul să se gândească la o scuză plauzibilă pe care să i-o trântască în brațe, imediat ce-și recupera lucrurile, și să-i facă vânt.

Cifra nouă licări pe panou și mai dură două secunde înainte ca liftul să se oprească și ușile să se deschidă lent. Mirosul lui o sufocă instantaneu, făcând-o să înghită în sec saliva amestecată cu venin, care-i țâșni din gingii.

Max stătea în picioare, cu spatele sprijinit de peretele apartamentului ei. Arăta adorabil de ciufulit, obosit și încordat. Ceva în pieptul ei zvâcni, risipindu-i o parte din furie. Știa că o așteptase acolo întreaga noapte, chinuit de griji, frământându-se pentru soarta ei. Găsi gestul lui stupid și înduioșător și-i dădu în sinea ei un punct mare și roz pentru faptul că nu intrase în apartamentul ei și nu-i scotocise prin lucruri.

— Bună, rosti el răgușit, îndreptându-se de spate. Ești bine?

— Aproximativ.

Alecsandra se opri lângă el, privindu-l și așteptând focul încrucișat și fierbinte al întrebărilor.

— Bine, dădu el încet din cap. Ți-ai uitat asta în restaurant. Îi întinse poșeta mică din piele neagră.

— Mulțumesc, schiță Alecsandra un zâmbet palid.

Amândoi se priviră nemișcați în tăcerea încordată care se lăsă. Trecu un minut, apoi încă unul.

— Nu mă întrebi unde am fost? îl ispiți ea, surprinsă de faptul că el nu spunea nimic, nici măcar n-o privea cu reproș.

— Nu. Dacă o să simți nevoia să-mi spui, atunci o vei face.

— Corect. Presupun că-ți datorez niște scuze...

— Nu-mi datorezi nimic, o întrerupse Max. Mă bucur că ești în regulă. Mi-am făcut o mie de griji pentru tine.

— Știu.

— Orașul ăsta nu este un loc sigur, continuă el, trecându-și o mână neliniștit prin păr, ciufulindu-l și mai rău. Investighez o serie de crime, în care majoritatea victimelor sunt femei. Mi-au trecut o groază de scenarii prin minte cu tine, zăcând fără suflare pe o alee părăsită...

— Îmi pare rău, rosti Alecsandra, simțindu-se îngrozitor de vinovată. N-am cafea, dar dacă vrei, aș putea să-ți fac un ceai.

Cuvintele pur și simplu îi ieșiră pe gură. Nu avusese de gând să-l invite. Făcu ochii mari, rugându-se fierbinte în sinea ei ca el să fie suficient de supărat pe ea încât s-o refuze.

— Sunt foarte tentat să intru, zâmbi Max ușor, dar trebuie să plec. Nu vreau s-o fac, adăugă el, studiindu-i umbrele de sub ochi, dar avem amândoi nevoie de somn. Însă păstrez invitația pentru altă dată.

Alecsandra dădu din cap, extrem de ușurată și de recunoscătoare. Neatentă, trase adânc aer în piept, intoxicându-se cu mirosul lui. Însă, în mod surprinzător, nu-și mai simți mușchii gâtului contractându-se decât foarte puțin.

— Ești liberă mâine?

Alecsandra îl privi, încercând să se decidă dacă să-l mintă sau nu.

— N-am niciun program, recunosc eu, întrebându-se într-o doară dacă nu cumva își pierduse mințile.

— Ți-ar place să facem o excursie cu barca pe lac?

— Navighezi? își ridică ea sprâncenele fine, plăcut surprinsă.

— Câteodată, zâmbi Max. Fratele meu are o ambarcațiune mică și rapidă. O iau ori de câte ori simt nevoia să-mi spăl creierul și să mă rup de lume.

— Bine, acceptă ea. Bănuia că, fiindu-i datore pentru înțelegerea de care el dăduse o dovadă surprinzătoare și pentru discreția-i neașteptată, ieșirea de a doua zi avea să-i spele păcatul din seara aceea. Însă după aceea intenționa foarte serios s-o rupă cu el. La ce oră?

— Zece?

— E perfect.

— Ok. La zece sunt la tine, promise el, dar nu schiță niciun gest să plece.

Alecsandra își înălță ușor o sprânceană. El o privea ciudat, lung și răbdător, cu o expresie amuzată și totodată serioasă în ochii incredibil de verzi și de frumoși.

Abia când se aplecă spre ea cu o jumătate de centimetru, Alecsandra îi ghici intenția. Făcu brusc un pas în spate, încordându-se. În parte pentru că se temea de ce anume s-ar fi putut întâmpla dacă el își lipea gura de a ei într-un sărut firesc de noapte bună, în parte pentru că o șocase să simtă în măruntaie, după atâta timp, acel fior neașteptat și intens de jind, care n-avea nicio legătură cu lichidul vital și cald care curgea prin venele bărbatului.

Max zâmbi cu regret și se retrase.

— Noapte bună, Alecsandra.

— Noapte bună, Max.

Vocea aia, gâtuită și tremurătoare, chiar fusese a ei?!

...

Max îi vârî o șuviță pe după ureche, apoi îi mângâie obrazul cu latura degetului arătător, un gest care o zăpăci

și mai mult.

— Intră în casă. Ești înghețată. Fă un duș și culcă-te, bine?

— Îhî!

— Ne vedem mâine.

— Mhmmm...

Max o ocoli și se îndreptă cu spatele spre lift, legănându-se pe picioare, apăsând pe dibuite butonul de apelare al ascensorului. Îi zâmbea larg, părând stupid de mulțumit. Alecsandra rămase nemișcată ca o statuie, privindu-l lung, fără să clipească, până când ușile se închiseră în urma lui.

— Oh, la naiba, răsuflă ea zgomotos, închizând ochii.

Își scoase cheile și intră în apartament, închizând ușa și rezemându-se cu spatele de ea. Prin ușile deschise ale terasei prinse sunetul pașilor lui jos, pe trotuar. Rămase nemișcată până când îi auzi mașina demarând și-și trecu mâinile peste față, expirând lent aerul pe care și-l ținuse în plămâni în cele patru minute lungi, care se scurseseră din momentul în care el pășise în lift și până când plecase cu adevărat.

— Oh, la naiba, șopti ea, mușcându-și buzele, nefericită.

Se rugă în sinea ei ca ziua care începuse deja să fie una mohorâtă și ploioasă. Nu strica dacă venea și-un viscol, ceva...

Deprimată, porni spre terasă și închise ușile duble din spatele perdelelor care fâlfâiau.

CAPITOLUL 9

La ora zece fix, Max îi sună la ușă. Era extrem de punctual, încă o bulină roz în favoarea lui, gândi posomorâtă Alecsandra, înhățându-și jacheta sport din dulap și mergând să-i deschidă ușa.

Se măsurară din priviri peste prag și-și zâmbiră amuzați. El purta o geacă identică cu a ei, numai culoarea lor diferea: a ei era portocalie, a lui – kaki. Pantalonii lui negri din bumbac aveau pe exteriorul cracului două dungi subțiri kaki, a ei două oranj. El purta o șapcă cu cozoroc cu

emblema universității Harvard, a ei avea sigla de la Red Bulls. El purta pantofi negri Adidass, a ei era Nike, aceeași culoare.

- Bună, frumoaso, rosti el, privind-o în ochii negri.
- Bună și ție, Max. Mergem?
- Mhm.

Alecsandra trase ușa după ea, încuietorile blocându-se automat, și-l urmă spre lift.

Max își parcase mașina în față și-i deschise portiera, galant. Alecsandra își stăpâni zâmbetul și alunecă în scaunul comod de piele, fixându-și centura. Max ocoli sprinten botul mașinii și se instalează în scaunul șoferului, întinzându-și picioarele lungi. Răsuci contactul și din difuzoare se revărsară acordurile zguduitoare și grave ale unei formații rock. Alecsandra îl privi surprinsă.

— Dacă nu-ți place, am în torpedou câteva MP3-uri cu muzică clasică...

— Nu, asta este perfectă. *Mein Teil* este una dintre favoritele mele.

— Îți place Rammstein? o privi el încruntat...

— *Ador* Rammstein. De fapt, toți prietenii mei sunt înnebuniți după muzica rock. Albumul *Reise, Reise* este uluitor. Știi, și-au lansat de curând pe un site porno prima melodie de pe următorul album, *Liebe ist fur ales*. Se numește *Puszy* și este rupere.

Max râse.

— Mă surprinzi, domnișoară Greydon.

— Mă flatezi, domnule Jacobi.

Max surâse și se lansă în trafic.

— Spune-mi ceva, domnișoară Greydon: cum se face că ești singură? îi ceru el, strecurându-se cu îndemânare printre mașini.

— Faptul că n-am o relație stabilă cu un bărbat nu înseamnă că sunt neapărat singură. Sunt înconjurată de ca... de foarte multe persoane care mă iubesc, se corectă ea, gândindu-se la cei care locuiau la Refugiu, o adunătură pestriță de vampiri, unul mai ȋicnit ca altul, dar mult mai adevărați, mai onești și mai corecți decât marea majoritate

a oamenilor pe care îi cunoscuse vreodată.

— Dar ai avut?

— Ce să am?

— O relație stabilă.

— Una singură, recunosc eu într-un târziu. Acum câțiva ani. Alecsandra privi pe fereastră ca să-și ascundă durerea. Am fost la un pas de a mă mărita cu el, dar...

— Continuă, o îndemnă el, când ea se opri brusc.

— A murit, declară ea plat, împletindu-și degetele în poală.

— Îmi pare rău. Vocea lui suna sinceră și Alecsandra întoarse capul, privindu-l suspicioasă pe sub cozorocul șepcii. Fața lui era sobră, trăsăturile pline de compasiune. Știu ce înseamnă să pierzi pe cineva drag, adăugă Max, zâmbind strâmb. Cum a murit?

— Într-un accident nefericit. Alecsandra se întinse și apăsă unul dintre butoanele de pe portieră, lăsând geamul în jos. Aerul rece care-i biciui obrajii fu ca o dulce binecuvântare. A fost o pierdere îngrozitoare pentru toată lumea, rosti ea încet.

— Dar mai ales pentru tine.

— Da.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum șase ani. Îmi pare rău, dar nu pot să vorbesc despre asta. E încă dureros pentru mine.

— E-n regulă. Înțeleg foarte bine.

Alecsandra știa că el chiar o înțelegea și asta îi aduse, într-un anume fel, alinare. Pierderea lui Leo îi lăsase un gol imens și rece în spatele sternului, pe care timpul îl mai micșorase pe la margini, dar doar atât. Evita să se gândească la el în timpul zilei, pentru că invariabil o apuca un dor mistuitor care o făcea să se cocoșeze de jale și durere. Însă noaptea își lua tributul întotdeauna: nu trece una fără să-l viseze, pe el și noaptea aceea teribilă care-i schimbase viața complet...

Max bătu darabana cu degetele în volan, așteptând să se schimbe culoarea la semafor. O pală de aer rece i se strecură pe sub guler și el își aranjă geaca, trăgând

fermoarul în sus.

— Dacă ți-e frig, pot să închid geamul.

— Nu, e ok. Ai dormit bine?

— Ca un prunc.

— Arăți odihnită. Și încordată. De ce am impresia că prezența mea te agită?

Alecsandra oftă și-și impuse să se relaxeze. Stătea țeapănă în scaun, ca și cum ar fi fost în stare s-o rupă la fugă în orice moment.

— N-am nimic personal cu tine, Max. Îmi placi. Chiar îmi placi...

— Asta mă bucură nespus, pentru că și eu te plac pe tine, își întoarse capul atât cât să-i facă ștremgărește cu ochiul.

— Dar, adăugă ea, apăsând cuvântul, nu sunt pregătită să încep o relație cu nimeni. Nu sunt persoana care crezi că sunt în realitate.

— Atunci ce ești? Vreun vampir, cumva?

Alecsandra tresări violent și-l privi cu gura căscată.

— Am glumit, râse el, văzându-i expresia stupefiată. Însă, chiar și așa stând lucrurile, nu cred că mi-ar păsa prea mult.

— Nu știi ce vorbești, Max, rosti ea moale, privind drept în față.

Valul de panică care o lovise din plin mai devreme se retrase ușor. Poate că el făcuse o glumă nevinovată, dar impactul acelui cuvânt o zdruncinase din temelii. Trebuia să fie foarte, foarte atentă cu el.

— Să nu-mi spui că ești o pasionată a genului ocult, care crede în marile legende și mituri ale lumii? o tachină Max.

Alecsandra nu făcu decât să-și înalțe o sprânceană, ironică și amuzată deopotrivă.

— Toate legendele și miturile lumii au avut la bază o poveste adevărată, Max.

— Deci... își țuguie el buzele într-o atitudine gânditoare... sirenele chiar au populat mările și oceanele lumii, ademenind marinarii și trăgându-i la fundul apelor?

Alecsandra zâmbi.

— Poate. Oricum, dacă legenda este adevărată, atunci înseamnă că au avut parte de o moarte dulce. Se spune că se înecau fericiți, cu zâmbetul pe buze, profund îndrăgostiți de miresele apelor.

— Mda, pare o moarte dezirabilă. Max execută o manevră complicată, ieșind din bulevardul unde circulația se blocase, și o luă pe o rețea de străduțe lăturalnice. Totuși, continuă el amuzat, nu cred că ultimul lucru pe care aş dori să-l iau cu mine înainte de a păși pe tunelul luminos ar fi amintirea unor buze reci și irezistibile.

Alecsandra îi aruncă o privire îngustată, intrând brusc în defensivă. Declarația lui era... dezamăgitoare. Dacă l-ar fi lăsat s-o sărute cu o seară în urmă, exact asta ar fi fost amintirea pe care el ar fi luat-o cu sine în mormânt. Se cutremură în sinea ei și-și impuse să se gândească la altceva.

Ruga ei fusese ascultată parțial. Cerul era mohorât deasupra orașului, dar nu simțea în aer mirosul ploii. Dacă avea să plouă totuși, atunci acest lucru avea să se întâmple cam peste vreo opt ceasuri.

— Cunoști foarte bine orașul, observă Alecsandra, când el ieși pe strada care ducea spre port

— Mi-am petrecut aici o parte din adolescență. Am fost un puști catastrofal de slab și de timid. Deșirat și ascuțit ca lupta de clasă, numai piele și ciolane. Purтам ochelari și eram disprețuit pentru că-mi mergea creierul mai repede decât a celorlalți. Am încasat-o de vreo zece ori de la David Adamsky înainte de a mă decide că trebuia să-mi dezvolt și fizicul, nu doar intelectul, și să intru într-o sală de forță.

Alecsandra fu cuprinsă de un sentiment de milă față de adolescentul ochelarist și marginalizat de atunci. Încercă să și-l imagineze, dar nu reuși. Îi era greu să-l vadă pe puștiul de atunci în bărbatul cu umeri largi și mersul sigur de acum.

— În opt luni am reușit să arăt cu Brandon Lee și Adamsky m-a lăsat în pace, rânji Max spre ea. Între flotări

și genuflexiuni cu greutate de treizeci, mi-am descoperit o a doua credință.

— Bravo ție, comentă ea, zâmbind dulce. Cât ridici acum?

— Patruzeci și cinci.

— Impresionant.

— Tu?

— De unde știi că ridic greutate?

— Ai un trup ca un vis, prințesă. Natura nu este niciodată atât de generoasă cu cineva, deși s-ar putea să mă înșel și tu să fi excepția. Ești foarte bine proporționată.

Îi aruncă o privire apreciativă și Aleksandra oftă.

— Regret, Max, că trebuie să te dezamăgesc, dar nu sunt în căutarea unei aventuri.

— Chiar mi se citește asta pe față?

Întrebarea îi fusese pusă pe un ton relaxat, dar Aleksandra ghici iritarea care mocnea pe dedesubt.

— Nu mă cunoști, Max. Și nici n-ai să apuci s-o faci.

— De ce?

— Pentru că este... complicat.

— Îmi plac complicațiile, declară el senin, parcând aproape de pilonii care limitau faleza.

— Îți spun eu că genul ăsta de complicație nu ți-l dorești.

— Nu caut aventuri, Aleksandra. Nu mai am vârsta necesară pentru ele. Sunt foarte atras de tine și cred că măcar atâta lucru ți-e clar. Însă sunt dispus să-ți las timp, dacă asta este problema. Hai să ți-o prezint pe Eternity.

Schimbarea bruscă de subiect n-o făcu să se destindă, ci dimpotrivă. Max nu părea genul de persoană care renunța ușor în fața primului obstacol ivit în cale, însă părea exact genul de bărbat care ataca o situație din mai multe unghiuri, până dibuia fisura care distrugea întreaga apărare.

— Eternity? își înălță Aleksandra o sprânceană, amuzându-se copios pe seama numelui ales.

Max deschise portiera și-i atinse brațul ușor când o văzu schițând intenția de a-i copia gestul. Aleksandra

așteptă cuminte ca Max să ocolească mașina ca să i-o deschidă pe a ei. Un gentleman de modă veche nu se dezmințea niciodată.

Temperatura scăzuse cu două grade și briza era destul de rece, aducând cu ea mirosul apei și a viețuitoarelor din ea. Alecsandra simți izul de alge, mâl și pește. În larg se vedeau câteva vase de agrement care tăiau lin suprafața liniștită a lacului, profitând de vântul iute care bătea dinspre nord.

Max se întinse să-i ia mâna într-a lui, dar Alecsandra se eschivă cu dibăcie, luându-l de braț. Se îndreptară tăcuți spre cheiul lung, unde erau amaratate mai multe bărci cu velele strânse. Max se opri în fața uneia din lemn lăcuit, lungă și grațioasă, cu două catarge și o cabină micuță, care se legăna delicat. Un mulatru solid stătea pe puntea curată. Se ridică la vederea lui Max și-i zâmbi cu toți dinții.

— Salut, Jamil. Cum o mai duci?

— Relativ color, rânji mulatru. Aștept ca Leticia să nască dintr-o clipă într-alta. O să am o fetiță, anunță el, vădit încântat de perspectivă.

— Alecsandra, el este Jamil, cel care se ocupă cu întreținerea bărcii lui Noah. Jamil, ea este Alecsandra Greydon, făcu Max prezentările.

— Domn'șoară, își duse Jamil mâna la cozorocul șepcii. Să aveți o plimbare plăcută, le ură el, sărind pe chei cu ușurință. Și să nu aveți grijă. Dacă va ploua, va fi taman la noapte, târziu.

Alecsandra zâmbi, surprinsă de prognoza aproximativ exactă a lui Jamil.

— Mersi că mi-ai spus. Te sun când ne întoarcem, îi aruncă Max peste umăr, pășind pe punte.

Se răsuci și, înainte ca Alecsandra să apuce să se ferească, o apucă de talie și o culese de pe picioare. Alecsandra se lăsă cât de greu putu, însă știa că e în zadar. Max o adusesse deasupra punții, dar n-o lăsă jos. Ochii lui o fixară nedumeriți.

— Câte kilograme ai?

— Patruzeci, umflă ea cu mult peste valoarea reală pe

care i-o arăta orice cântar.

— Cu hainele ude? o tachină el.

— Nu, brut. Am oasele foarte ușoare. Vrei să mă lași jos odată?

— Da, desigur, murmură Max, deconcertat de totul ei devenit brusc distant. O puse cu grijă în capul oaselor. Puteam să jur că ai cam cincizeci și cinci, având în vedere înălțimea și toate cele.

— Moștenesc constituția delicată a mamei mele.

Aici nu mințea. Diana Drummond era o femeie firavă și scundă, care părea veșnic în pericolul de a fi doborâtă de pe picioare la cea mai mică adiere de vânt. Ultima dată când o văzuse, Diana își tunsese părul scurt și era aproape albă în cap. Tragedia de a-și fi pierdut unul dintre copii în floarea vârstei o terminase. Alecsandra o privise de la distanță și-și dorise din tot sufletul să se poată apropia ca s-o mângâie și să-i aline durerea.

Gândul la mama ei o întristă, motiv pentru care-l alungă. Pentru ei toți, ea era moartă. Nu existase altă soluție. Alecsandra încă mai continua să plătească prețul acela usturător. Odată la câteva luni, când dorul de ei devenea insuportabil, se ducea să-i vadă. Nigel și Daniel deveniseră bărbați în toată puterea cuvântului. Nigel era avocat și se căsătorise anul trecut. Aștepta primul lui copil în preajma Crăciunului. Daniel își publicase primul roman polițist în urmă cu doi ani, un adevărat succes, și Alecsandra se deghizase ca să poată asista la lansarea cărții. Avea în bibliotecă un exemplar cu dedicația fratelui ei, care n-o recunoscuse atunci când îi înmânase cartea proaspăt cumpărată și-i zâmbise emoționat. Rachell o făcuse mătușă de două ori până acum și ajunsese directoarea clinicii în care lucra. Tatăl ei suferea de cancer hepatic, dar nu renunțase la catedră. Continua să predea studenților care-l iubeau și pe care-i iubea. Alecsandra suferea cel mai mult pentru el. Ei doi fuseseră extrem de apropiați și ea nu se putea abține să nu se întrebe cât din tragedia care-i marcaseră pe toți în urmă cu șase ani constituia acum parte din boala lui. O altă cărămidă

adăugată poverii de pe umerii ei.

Sena o asigurase că acea suferință avea să se încheie odată cu moarte lor. Alecsandra se îndoia sincer. Părinții ei își asiguraseră continuitatea prin Rachell, Nigel și Daniel, și aveau să dăinuie prin nepoții lor și copii copiilor acestora. Iar Alecsandra avea să-i privească pe toți cum îmbătrânesc și mor, generație după generație, până când avea să vină și vremea ei. Trist, extrem de trist, dar asta doar una dintre laturile neplăcute ale noii ei vieți.

— Ai mai navigat până acum? o întrebă Max, aducând-o în prezent.

— Nu.

Alecsandra se încruntă nemulțumită. Cu Max alături, își aducea aminte mult prea des de lucrurile pe care le pierduse, lucrurile pe care le sacrificase, lucrurile care îi fuseseră *luate*.

Max îi interpretează greșit expresia feței.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Vom merge încet și voi fi atent să nu ți se...

— Nu vreau să mergem încet, îi surâse Alecsandra, forțându-se să se relaxeze. Îmi plac viteza și provocarea.

— Ești sigură?

— Absolut.

Max dădu din cap și se aplecă să dezlege parâma, apoi își aduse aminte de ceva pentru că se plesni cu palma peste frunte.

— La naiba! Am uitat.

— Ce?

— Coșul cu mâncare. L-am uitat în portbagaj. Mă întorc într-un minut, bine?

— Nu plec nicăieri, făgădui Alecsandra, dar zâmbetul îi păli când îl văzu îngustându-și ochii ușor. La fel spusese și seara trecută și îl lăsase baltă, își aminti ea. De data asta promit, făcu ea rușinată.

Max zâmbi și o șterse, mergând cu pași mari. Se mișca precum un bărbat care știa exact unde anume voia să ajungă și ce anume dorea de la viață: sigur de sine, rapid și ferm.

Alecsandra clătină din cap. Nu era bine. Nu era bine deloc. Își dori să fi avut ceva puteri mistice și să invoce ploaia ferecată în norii de deasupra lor. Dar asta ar fi presupus să petreacă restul de timp rămas în apartamentul ei... sau al lui. Ar fi fost prea mult. Mult prea mult pentru fiecare dintre ei doi.

Max se întoarce cu coșul de picnic și-l vâri grăbit sub una dintre banchete, făcându-i semn să ia loc.

Alecsandra se instalează comod și îl urmărește atentă. Max părea să știe ce face. Meșteri ceva la niște frânghii legate în scripeți și imediat se auzi un șuierat deasupra lor, urmat de un pocnet scurt, când pânzele se desfășură și captară vântul. Vasul se urni, alunecând grațios deasupra apei, lăsând o dâră ușoară de spumă în urmă. Apoi prinse viteză, din ce în ce mai mult, îndreptându-se în larg ca o pasăre în zbor, în timp ce Max îi explica noțiunile de bază ale navigatului și făcea manevrele necesare.

La un moment dat, pe când barca spinteca valurile ca o săgeată, Alecsandra simți un zvâcnut ușor în abdomen, un freamăt de neastâmpăr și anticipație. Emoția puse stăpânire pe ea instantaneu și Alecsandra sări în picioare, îndreptându-se spre prora vasului ca trasă de fire nevăzute.

— Ai grijă! îi strigă Max, legând frânghiile.

Alecsandra nu-l luă în seamă și se strecură grațioasă printre obstacole, cățărându-se direct pe copastie, atrasă de nemărginirea apelor. Sub ea, valurile izbeau corpul bărcii, clipocind seducător. Pradă unui impuls de moment, își scoase șapca și și-o îndesă pe jumătate în buzunarul de la piept al jachetei, lăsându-și părul liber să-i fluture pe umeri. Vântul îi mângâia obrajii și senzația, combinată cu viteza, era amețitoare.

Echilibrându-se cu simțul înăscut al vampirilor, Alecsandra renunță la orice precauție și dădu drumul cablului care ancora ultima velă de punte. Își ridică brațele lateral, cu palmele îndreptate spre întinderea de apă, și închise ochii, trăgând adânc în piept aerul rece.

Max îngheță. Orice înclinare a vasului avea s-o

arunce drept în valuri. Nici măcar nu știa dacă ea avea habar să înoate. Și chiar și așa, temperatura apei avea s-o bage direct în șoc hipotermic. Se blestemă pentru imprudența de a nu-i fi pus o vestă de salvare înainte de a ieși în larg și se grăbi să termine nodul. Apucă să facă doar un pas spre ea și se opri îngrozit când vasul se aplecă mult spre stânga, împins de briza puternică. Se agăță de copastie, încercând să-și mențină echilibrul, și rămase cu ochii la ea, uluit.

Alecsandra își flexase genunchiul stâng, îndreptându-și trunchiul în direcție opusă, ținându-și brațele lateral, preluând mișcarea vasului atât de lin și de firesc, de parcă ar fi avut tălpile sudate de balustrada de lemn iar restul trupului i-ar fi fost făcut din gumă. Apoi remarcă un alt lucru care-l șocă. Bordura din lemn lăcuit de sub picioarele ei era perfect circulară. Punctele de sprijin erau extrem de puține, suprafața de contact dintre lemnul neted și tălpile pantofilor ei sport reducându-se la o fâșie foarte îngustă. Un om normal n-ar fi izbutit să stea mai mult de câteva secunde în echilibru pe acea bârnă, și asta în condițiile în care vasul ar fi fost perfect nemișcat, vântul n-ar fi suflat cu putere iar omul ar fi fost trapezist. Cum de izbutea ea să-și păstreze echilibrul fără să se țină de nimic?!...

Vasul își reveni din balans și Alecsandra își revizui poziția fără efort și fără să se gândească. Senzația era incredibilă. Viteza pe care vasul o atinsese era cam mică pentru gustul ei, dar nu se plângea. De foarte multă vreme nu se simțise atât de liberă și de fericită! Hohotul de râs îi explodă în piept pe neașteptate și Alecsandra chiui prelung, savurând momentul.

Râsul ei cristalin căzu asupra lui ca o ploaie argintie, derutându-l pe moment. Părea să guste plăcerea acelei curse din toată ființa ei, dezinhibată și fără să se teamă. Avea un râs fermecător, subțire, înalt și limpede, ca un clinchet de clopoței.

Barca se balansă din nou, tăind apa în curmeziș, și ea își redresă din nou poziția cu o grație infinită. Max se forță să înainteze, simțindu-și inima în gât. Ajunse în spatele ei

și-și ridică mâinile spre ea, dar n-o atinse. Îi era groază ca nu cumva s-o sperie și ea să-și piardă echilibrul și să cadă în apă.

— Alexandra, rosti el blând, având grijă să-și ridice vocea doar atât cât să scopere sunetul vântului care plesnea pânzele.

Ea tresări și sări repede înapoi, ciocnindu-se de el și măturându-l de pe picioare. Max avu impresia că-l izbise o stâncă în plin. Căzu pe spate, alunecând pe punte ca pe derdeluș, și se izbi cu capul de piciorul metalic al unei banchete. I se făcu negru în fața ochilor și probabil ar fi leșinat dacă ea nu l-ar fi înșfăcat de haină în clipa următoare, scuturându-l cu o asemenea forță încât își mușcă limba. Probabil că durerea limbii mușcate fusese factorul decisiv pentru care mintea lui coti la milimetru marginea prăpastiei întunecate din capul lui, luând-o înapoi, spre lumină.

— Max!!!

Alecsandra îi luă fața între palmele ei. Mâinile reci avură darul de a-l ancora și mai bine în realitate. Deschise ochii năuc și se uită la ea.

— Iisuse, m-ai speriat! urlă ea, îmbrâncindu-l la loc cu putere. Max se lovî cu creștetul în același loc și gemu când durerea îl sfredeli până-n creieri. Să nu mai faci asta niciodată, mă auzi?!... Niciodată să nu te mai furișezi așa, prin spatele meu!... Cristoase!

— Nu... mai... striga așa, o imploră el, strofocându-se să se ridice în fund, ținându-și locul lovit cu mâna. O privi cu ochi încetoșați de durere, străduindu-se să-și limpezească imaginea care i se unduia la periferia câmpului vizual. Ce naiba mănânci în afară de buruieni? Steroizi? bâigui el, strâmbându-se când își simți un ditamai cucuiul înflorind spectaculos sub degetele lui.

Alecsandra îi aruncă o privire intensă și strălucitoare, și se lăsă cu grijă în fund, frecându-și fața palidă cu mâinile.

— Îmi pare nespus de rău, rosti ea după câteva momente. N-am vrut să te lovesc. M-ai speriat de moarte,

repetă ea cu un glas gătuit.

— Regret, dar nu asta mi-a fost intenția. Îi aruncă o privire încruntată. Unde ai lucrat înainte să te angajezi la galerie? mormăi el, masându-și cucuiul. La circul din Moscova?... N-am mai văzut pe nimeni, niciodată, cu un asemenea echilibru!

— Am făcut balet în copilărie, încercă ea o scuză jalnică, ridicându-și privirea mohorâtă spre orizont și încremenind în următoarea secundă.

— Pentru cât ești de ușoară, pe atât ești de... compactă! murmură el, retrăgându-și degetele și verificând dacă nu cumva sângera. Am avut impresia că m-a lovit expresul de...

— Max? îl întrerupse ea cu blândețe, scoțându-și șapca din buzunar și îndesându-și-o pe cap.

— Da?

— Te simți în stare să pilotezi?

— Cred că da. De ce mă întrebi?

Alecsandra nu-i răspunse. Privea drept în față, cu ochii larg deschiși și ficși. Max îi urmări privirea și ochii îi săriră din cap. În stânga lor, la o distanță de cincisprezece metri, un yacht înainta cu toată viteza spre ei. Cel care-l manevra ori nu-i văzuse, ori făcea sport extrem.

Max înjură, sărind în picioare și repezindu-se spre cârmă.

— Ține-te bine! îi urlă Alecsandrei, apucând cârma cu ambele mâini și virând dreapta la maximum.

Eternity se înclină într-o parte, menținându-și viteza constată, și Max își încheștă maxilarele, conștient dintr-odată că nu mai putea face nimic. Idioții ăia avea să intre drept în ei!...

Aruncă o privire spre ambarcațiunea care se apropia cu repeziciune, aproape perpendicular cu ei, și trase adânc aer în piept, înțepenindu-se bine pe picioare. Îi despărteau mai puțin de șapte metri, ceea ce însemna că, la viteza pe care o aveau acum, urmau să se ciocnească în care patru secunde. Patru secunde, raportate de viteza lor, însemna cam doi metri câștigați în linie dreaptă. Dacă aveau noroc,

yachtul avea să-i lovească în partea din spate...

Noah avea să-i pună pielea-n băț pentru asta! îi trecu lui prin minte, aruncând o privire îngrijorată spre Alecsandra, care îi urmăse sfatul și se ținea cu ambele mâini de catargul subțire dinspre proră, în timp ce fixa încremenită vasul care se apropia de ei ca o ghiulea.

Brusc, lui Max îi încolți în minte o idee. Aruncă o privire rapidă și speculativă peste umăr, calculându-și șansele. Putea să meargă și, chiar dacă nu reușea s-o ducă până la capăt, avea să diminueze mult din impactul cu celălalt vas. Însă, înainte de a apuca să schieze vreun gest, prinse o mișcare cu coada ochiului. Aproape imediat se auzi un bubuit năprasnic, ca și cum ar fi trăsnet deasupra lor, și yachtul făcu o întoarcere spectaculoasă în unghi de nouăzeci de grade, balansându-se amenințător spre partea stângă. Eternety se înclină brusc și mai mult spre partea dreaptă, ca și cum ar fi primit un șoc din direcție opusă, și spintecă apa la doi metri distanță de celălalt vas, săltând cu putere pe valurile mari și trecând de yacht înainte ca acesta să alunece și s-o lovească din lateral.

Max însă apucă să vadă lemnul zdrobit al prorei celeilalte nave și fu străbătut de un val de nădușeală când își dădu seama că nu i se păruse. Chiar văzuse ceva mai devreme. Acum era sigur de asta. Ceva luminos, ca o rază de soare în apus, fulgerând aerul. Părea imposibil... dar ceva lovise vasul care se îndrepta vijelios spre ei, deturnându-i direcția! La viteza pe care o avea yachtul și la greutatea lui, indiferent cât de priceput ar fi fost omul care-l pilota, acel viraj, din punct de vedere al tuturor legilor fizicii și ale gravitației, ar fi fost cu neputință de executat. Nu existase nici destul spațiu și nici timpul necesar pentru a evita coliziunea!

Max își întoarse privirea îngustată spre cealaltă ambarcațiune, care se înclina într-o parte și-n alta ca o jucărie de hârtie, în timp ce oamenii de la bordul ei țipau îngroziți, apoi o privi pe Alecsandra, care stătea ghemuită pe punte, într-o poziție stranie, pe vârfuri, ținându-se cu o mână de un cablu metalic, cu ochii fixați asupra yachtului.

Era încremenită ca o statuie și câteva șuvițe de păr îi fluturau ușor în jurul feței frumoase, cu trăsături imobile și palide ca marmura.

— Ești rănită? Ai pățit ceva?... Alecsandra! ridică el vocea, îngrijorat de faptul că ea nu reacționa în niciun fel.

Fața ei golită de orice expresie se întoarse încet spre el și Max îi văzu ochii plini de șoc.

— Sunt bine, murmură ea, expirând aerul cu putere. Sunt bine, repetă ea, sprijinindu-și fruntea de genunchi, copleșită.

CAPITOLUL 10

Max făcu o întoarcere largă, manevrând-o pe Eternity cu îndemânare și aducându-l aproape de vasul care se stabilizase oarecum. Încă se mai clătina pe valuri ca un om beat, dar nu se răstunase, un lucru uimitor având în vedere unghiul ascuțit sub care se înclinase mai devreme. Pe puntea lui se aflau trei bărbați îmbrăcați cu haine de fițe, care-l priveau livizi. Pe latura dinspre el, mai jos de balustrada din lemn de tec, numele vasului era pictat cu litere stilizate, de un albastru regal: Aurora Boreală.

— Ahoy, Aurora! le strigă Max. Toată lumea este în regulă la voi?

— Da. Ne pare teribil de rău. Bărbatul care îi răspunse era un mulatru în jur de patruzeci de ani și era verde la față. Nu v-am văzut, jur că nu v-am văzut! Iisuse, îngăimă el, aplecându-se peste bord și vomând convulsiv.

— Nu-i nimic, îl asigură Max, simțindu-și propriul stomac tresărind în asentiment cu starea îngrozitoare a tipului. Cine conduce bijuteria asta?

— Eu, ridică o mână vlăguită cel care dădea la rațe, icnind peste balustrată.

— Superbă manevră, îl felicită Max.

— Ce manevră? bâigui bărbatul pierit, rezemându-se istovit de copastie. V-am văzut cu două secunde înainte să intrăm în voi...

Max simți un fior înghețat scurgându-i-se pe șira spinării.

— N-ați intrat în noi, izbuti el să spună. V-ați răsucit

înainte de a ne lovi.

— Cum să nu intrăm în voi?! făcu unul din ceilalți doi ochii mari, holbându-se la Max de parcă acesta n-ar fi fost în toate mințile. Am simțit șocul! Pe mine m-a smuls de pe picioare și m-a trântit de peretele cabinei. Cred că am coastele rupte, se plânse tipul, protejându-și zona rănită cu un braț.

Max tăcu, rumegând... imposibilitatea. Nu se ciocniseră de ei, asta știa clar, însă cei de pe Aurora erau convinși că asta se întâmplase. Ca dovadă stătea lemnul zdrobit și așchiat din partea din față a yachtului. Ceva intrase ca un bolid în prora lor, deviindu-le cursul.

— Vă simțiți în stare să ajungeți la chei sau vreți vă luăm cu noi?

— Nu... pilotul înghiți în sec, refuzând ajutorul cu o fluturare anemică a mâinii. O să ne întoarcem imediat ce... mă liniștesc puțin. Mulțumim de invitație, oricum.

— Nicio problemă.

Max le făcu semn cu mâna și manevră barca, punând distanță între ei.

Alecsandra, care până atunci nu se clintise, se ridică încet în picioare, cu privirile ațintite în gol. Apoi se clătină pe picioare și-și lipi fruntea de lemnul rece al catargului.

— Te simți bine? o întrebă Max cu o voce calmă.

— Da. Dar... nu înțeleg ce s-a întâmplat, rosti ea cu o voce tremurătoare.

— Nici eu. Max fixă poziția vasului și păși spre ea, scoțându-și șapca de pe cap și punându-i-o ei. Dar a trecut și suntem teferi. Nimeni n-a fost rănit.

Alecsandra dădu din cap, evitându-i privirea, și se încordă când el se întinse și o trase brusc în brațele lui, strângând-o cu putere. Mirosul acela ispititor îi arse beregata și ea înghiți convulsiv în sec, impunându-și să rămână pe loc. Se presupunea că era o biată ființă umană, șocată și îngrozită, care avea nevoie de consolarea unui umăr neclintit și invincibil...

N-avea nimic, cu excepția faptului că fusese înfiorător de nesăbuită. Dar nu avusese de ales. Când își

dăduse seama că ciocnirea aceea era inevitabilă, pur și simplu acționase, fără să se mai gândească la consecințe...

Făcuse greșeli după greșeli! Dacă nu i-ar fi venit ideea cu Titanicul, el nu s-ar fi îngrijorat și n-ar fi luat-o prin surprindere, făcând-o să reacționeze atât de stupid. Însă pur și simplu nu-l simțise apropiindu-se de ea! Și nici n-ar fi avut cum, își dădu ea seama: vântul îi bătea din față, ducând mirosul lui departe, în spate...

O speriasse ca toți dracii! Și ea reacționase pe măsură. Faptul că realizase, cu o fracțiune de secundă înainte să-l dărâme de pe picioare, că nu era în pericol, nu o ajutase decât să evite ceva ce n-avea să-și ierte niciodată. L-ar fi ucis, fără-ndoială. Fusese la un fir de păr distanță de a-l ataca. Izbutise la limită să-și distribuie întreaga forță în membre, lăsându-și propria greutate să-și urmeze cursul, însă chiar și așa îl rănise!... Și dacă nu l-ar fi doborât, el ar fi văzut din vreme rahatul ăla care venea cu toată viteza spre ei și ar fi putut să evite coliziunea prin propriile forțe, fără ca ea să intervină. Și ca totul să fie absolut minunat, șapca ei se afla acum undeva, pe puntea vasului pe care-l lăsaseră în urmă, și care se naviga încet spre chei!

Îi venea să urle de nervi. Trebuia să-și recupereze șapca înainte să trezească întrebările și suspiciunile tuturor, dar mai ales pe cele ale bărbatului de lângă ea.

Alecsandra își întoarse fața, lipindu-și obrazul de umărul lui și calculând distanța care-i separa de Aurora. Apoi oftă. Era prea departe. Oricum, chiar și dacă unul dintre cei trei avea să i-o găsească și să se mire, ea avea să dea vina pe vântul care i-o zburase în timpul balansului. Era o explicație plauzibilă și nimeni n-avea să se întrebe cum de fusese posibil acest lucru, din moment ce vântul bătea dintr-o direcție nepotrivită și toată lumea era prea ocupată să angoaseze ca să mai fie atentă și la detalii.

— Ai înghețat, șopti Max deasupra creștetului ei, respirația lui fierbinte făcând-o să se înfloreze până-n vârful unghiilor de la picioare.

— Sunt încă în stare de șoc, minți ea, având grijă ca

vocea să-i sune mică și neajutorată. Am crezut c-o să murim! adăugă apoi, pentru efect.

— Mda, și eu m-am speriat ca naiba, recunosc Max, oftând la rândul lui. Alecsandra îl simți adulmecându-i părul și se trezi zâmbind. O să crezi că-mi filează o lampă, dar am văzut ceva, adăugă el într-un târziu.

— Ce-ai văzut?

Deși se lăsase moale în brațele lui, sprijinindu-se de el ca să dea valoare stării ei emoționale așa-zis vulnerabile, Alecsandra își simți fiecare mușchi și fibră din trupul ei împietrind.

— Nu știu. Ceva. Tu n-ai observat nimic ciudat?

— Nu. Nu cred. Adică... ce anume trebuia să văd?

— Este... inexplicabil!... Teoretic și practic, și oricum aș lua-o, n-am fi avut nicio șansă să evităm ciocnirea. Ceva a izbit yachtul și i-a deviat traiectoria.

— De ce crezi asta?

— Avea partea din față făcută zob!

— Poate că era așa înainte de a ieși din chei...

— Nu! se încăpățână Max. Știu ce-am văzut!... Tipii ăia miroseau a bani și a clasă. N-ar fi ieșit în larg dacă vasul ar fi fost avariat.

— Presupun că ai dreptate, murmură Alecsandra, încetând să mai respire. Mirosul lui era înnebunitor și ea își strânse pleoapele cu putere, luptându-se cu tentația irezistibilă de a întoarce capul, înălțându-se pe vârfuri, pentru a-și lipi buzele reci de scobitura vulnerabilă și caldă a gâtului lui. N-am fost prea atentă la detalii, minți ea, retrăgându-se cu grijă din brațele lui. Nu te supăra, dar trebuie să stau jos. Am genunchii moi și mi-e greață. O reacție întârziată la ceea ce s-a întâmplat... cred.

Max dădu din cap, înțelegător, și o luă pe sus, așezând-o pe una dintre banchete, apoi ridică blatul celeilalte și scoase o pătură moale de lână, cu care o înveli până la gât.

Alecsandra îi zâmbi slab. Grija lui era înduioșătoare. Intuiția și simțurile lui erau îngrijorătoare. Știa că o văzuse, însă percepția ochiului uman era mult prea

slabă ca el să-și dea seama *ce* anume văzuse. Ajunse la concluzia că n-avea rost să se mai gândească la asta și să-și facă griji inutile. Adevărata problemă era alta. Se afla într-un loc unde nu trebuia să fie, cu un bărbat de care n-ar fi trebuit să se apropie nici măcar cu gândul, a cărui viață era suficient de importantă încât să facă gestul prostesc de mai devreme. Abia acum realiza că singurul lucru care o împinsese să sară nu fusese cine știe ce instinct natural de a evita pericolul, ci ceva mult mai profund: sărise pentru a-l proteja pe el!

— Vrei să ne întoarcem? o întreabă Max, lăsându-se pe vine în fața ei și privind-o cercetător.

Avea pupilele ușor dilate și irișii de un verde tulbure, semn că încă nu-și revenise din șoc, însă avea un sânge rece și o capacitate de autocontrol absolut remarcabile... pentru un om.

Aleksandra cochetă cu ideea pentru o fracțiune de secundă, după care o respinse, clătinând încet din cap. Ar fi fost o lașă dacă accepta. În plus, îi promisese ziua de azi și avea să se țină de cuvânt. Din cine știe care motiv, gândul la sfârșitul acelei zile o întristă. Avea să-i facă vânt, era necesar s-o rupă cu el, pentru binele amândurora. El nu era în siguranță cu ea, și nici ea cu el. Însă simțea regretul renunțării încă de pe acum. Max umpluse pentru un foarte scurt interval timp un gol din viața ei de care nici măcar nu fusese conștientă.

— Ești sigură? insistă el, mijind ochii.

— Categorie, zâmbi Aleksandra, ridicând mâna ca să netezească acea cută adâncă de îngrijorare dintre sprâncenele lui.

Împietri cu mâna în aer din două mari motive: unu - fusese o mișcare pur involuntară și, implicit, primejdioasă, doi - nu mai făcuse acel gest cu nimeni de când îl pierduse pe Leo. Întotdeauna cu o zi înaintea curselor, Leo devenea agitat și nervos, și era în permanență atât de încruntat încât, în nouă cazuri din zece, se pricopsea cu câte o migrenă. Aleksandra avea leacul ei pentru asta. Îl puneă să se întindă și-i lua capul în poală, masându-i fruntea ușor și

insistent până când îl simțea relaxându-se complet și el sfârșea prin a ațipi câteva minute.

Imaginea aceea din altă viață îi apăru extrem de clar în minte și durerea pierderii suferite o sfredeli până-n măduva oaselor, tăindu-i respirația.

Max îi luă mâna și i-o duse la gură, lipindu-și buzele de degetele ei. Alecsandra închise ochii. Ceva se zvârcoli în adâncul ei. Contrastul dintre buzele lui calde, aspru-mătăsoase, și pielea ei rece, era șocant și seducător.

— Am două lucruri în minte, rosti Max răgușit, făcând-o să deschidă ochii și să-l privească fix. Primul și cel mai plăcut ar fi să te sărut de să-ți fac creierii praștie. Pot să-ți dau o mostră gratuită din pachet, dacă vrei.

— Pas. Câteodată, gratis poate fi foarte scump. Și al doilea lucru? îl întreabă Alecsandra moale, rezistând tentație.

— Să mâncăm ceva. Am un gol în stomac cât Marele Canion, și nu este numai din cauză că era cât pe ce să plonjăm spre fundul lacului. În fine, oftă el adânc, am suc de mandarine, de mere și de țelină cu alte rădăcinoase, salată de morcovi, salată de sfeclă, salată de anginare, salată de salată verde, mix și alte vreo două amestecuri la fel de dezgustătoare. Le-am făcut personal după rețetele unei mătuși de-a mele vegetariene și să nu mă înjuri dacă nu-ți plac. Eu m-am străduit!

— Ai făcut toate astea pentru mine? Ce drăguț! zâmbi Alecsandra. Și tu?

— Două Big Mac, o porție mare de cartofi prăjiți și o cola.

— Bleah!

— Ție *bleah*! se strâmbă el, făcând-o să zâmbească, întinzându-se apoi și scoțând coșul acoperit cu o față de masă în pătrățele alb cu bleu.

Douăzeci de minute mai târziu, Max o privi cu buzele țuguiate gânditor. Alecsandra avusese curajul să guste din ce pregătise el și se arătase foarte încântată de rezultatele muncii sale de două ceasuri de tocat și mărunțit verdețuri din acea dimineață. Ca dovadă, răsese cinci din cele șapte

salate și băuse tot sucul de mandarine și de mere, iar acum îl ataca pe celălalt, care avusese un aspect dubios încă din clipa în care țâșnise din storcător.

— Ori ți-a fost foarte foame, ori ești o femeie teribil de politicoasă, comentă el, lingându-și degetele de sarea de pe ultimul cartof.

— Politețea mea nu merge până într-acolo, Max, încât să îndes în stomac chestii care nu-mi plac. Organismul meu este tare pretențios. Cât privește cantitatea, ei bine, am arderile foarte intense. Oricum, au fost bune și-ți foarte mulțumesc.

— Mă bucur că ți-am nimerit gustul. Max adună resturile și le puse în coș, apoi o privi lung. Vrei să te învăț să pilotezi?

— Pe Eternity? făcu ea ochii mari, încântată. Da, sigur că vreau.

Max se ridică și-i întinse mâna, pe care Alecsandra o studie precaută. Ridicând din umeri în sinea ei, își lăsă mâna într-a lui și-l urmă.

Zece minute mai târziu, Alecsandra constată că-i plăcea ceea ce făcea. Vasul de agrement era iute, ușor și stabil, spintecând grațios întinderea de apă. Pierdu noțiunea timpului, izbutind să se relaxeze și să se distreze așa cum n-o mai făcuse de foarte multă vreme. Nu se mai gândi nici la informațiile alarmante pe care le storseseră de la Steve cu o seară în urmă, nici la vampirul a cărui amintire o hăituisese în ultimii șase ani, ajungând să fie o mare obsesie pentru ea, nici la războiul pe care acesta îl pune la cale, o amenințare teribilă care, dacă nu avea să fie oprită la timp, urma să pună în pericol nu doar lumea ei, ci întreaga omenire. Problemele îi ieșiră complet din minte, ca suflate de briza rece, și Alecsandra petrecu una dintre cele mai plăcute după-amiezi din viața ei.

Max o contempla, sedus de frumusețea ei imposibilă. Ceva din făptura ei îi tăia respirația și-l atrăgea ca un magnet, iar Max se străduia să înțeleagă ce anume. Era învăluită într-o aură de mister și de o strălucire care nu avea nimic de a face cu fața ei delicată sau cu trupul

armonios, perfect. Părea... eterică. Părea fragilă... dar nu era. Trupul ei avea o duritate surprinzătoare. Era ușoară ca o pană, avea un echilibru de invidiat și o forță incredibilă. Îl măturase de pe picioare ca pe un fulg, proiectându-l în partea cealaltă a vasului. Nici măcar alunecarea de-a lungul punții lăcuite nu-i frânase viteza. Se lovise la cap atât de rău încât văzuse stele verzi. Cele patruzeci de kilograme ale ei intraseră în competiție cu cele nouăzeci și patru ale lui și câștigaseră. Max era un tip greu de urnit. Încasase la viața lui pumni de la indivizi de două ori cât el care nici măcar nu-l clintiseră din loc. Un lucru ciudat, inexplicabil. La fel de inexplicabil și de ciudat ca spărtura din prora Aurorei. Ceva îi spunea că exista o conexiune între cele două întâmplări, că ele se legau indirect de o alta, la fel de stranie, care avusese loc în urmă cu două săptămâni, într-o noapte agitată și bizară, dar logica îl făcea să respingă ideea aceasta imposibilă. Oricum, incidentul din acea zi ar fi putut face subiectul unui episod din Zona Crepusculară. Încă mai simțea adrenalina făcând ravagii prin sistemul lui nervos.

Virară spre pontoane târziu, când întunericul începuse să se întindă. Max legă barca de pilonii groși și-i aruncă lui Jamil cheile. Ambarcațiunea era dotată și cu motor, însă nu-l folosiseră. Max îi explicase că rolul lui era mai mult decorativ și era pornit numai în cazul în care vântul slăbea și nu te mai puteai folosi de vele ca să te întorci la mal.

În mașină, Max dădu drumul la căldură la maxim, frecându-și mâinile înghețate. Alecsandra îndură cu stoicism căldura, având impresia că face saună. Dacă ar fi fost un vampir declarat, n-ar fi avut niciun inconvenient în legătură cu asta. De fapt, Sena îi explicase că ei nu simțeau nici frigul și nici căldura. Ceea ce nu simțeau nu avea cu ce să te deranjeze. Dar cum transformarea ei fusese oprită la jumătate, Alecsandra percepea căldura mult mai intens decât frigul, motiv pentru care verile erau pentru ea un adevărat iad.

Max o conduse acasă, parcând mașina în fața intrării.

Opri și motorul, și căldura, și se răsuci spre ea, privind-o lung.

— Răspunde-mi sincer la o întrebare: o să te mai văd după ziua de azi?

Întrebarea lui directă o prinse cu garda jos. Ea nu făcuse nimic prin care să-i dea de bănuît acest lucru, și totuși el îi ghicise intenția. Un lucru era cert: intuiția lui funcționa la fel de precis ca laserul.

Alecsandra ezită cu mâna pe portieră, apoi se lăsă în scaun, privind prin parbrizul măturat încet de ștergătoare. Începuse să picure de câteva minute și trecătorii mergeau repede, adăpostindu-se sub umbrele. Se decise să fie sinceră cu el.

— Nu cred, Max. Ești un bărbat inteligent și o companie fermecătoare.

— Dar?

— Dar, din motive pe care nu ți le pot explica, cel mai bine ar fi ca de acum înainte noi doi să ne vedem de drum separat.

— Înțeleg.

Max se abținu să-și frece coșul pieptului, acolo unde durerea aceea neașteptată părea să-și fi fixat epicentrul.

— Ba nu înțelegi, îl contrazise Alecsandra cu fermitate, posomorându-se.

— Așa e, nu înțeleg, recunosc el, îngustându-și ochii. Dă-mi un singur motiv pentru care nu vrei să încerci și promit că o să-l înghit fără să insist.

— Aș vrea, crede-mă că aș vrea. Dar... nu pot!

— Nici dacă am rămâne prieteni?

— Prieteni, Max? Își arcui ea o sprânceană cu ironie. Ai fi în stare să te întâlnești cu mine, când și când, și să mă privești ca pe prietena ta cea mai bună? Tipa cu care ieși la un pahar la barul de pe colț și-i povestești necazurile tale, fără să aștepti nimic de la ea, decât o prietenie sinceră și dezinteresată, și o afecțiune pur platonice?

— Nu. Niciodată n-aș putea să mă uit la tine fără să-mi doresc cu totul alte lucruri.

— Exact. Voi fi sinceră cu tine, Max. Nu pot fi

împreună cu tine pentru că te-aș pune tot timpul într-un mare pericol.

— Sunt deja îndrăgostit de tine, declară el liniștit. Ce m-ar pune în pericol mai mult decât atât?

Aleksandra îl privi cu gura căscată. Iisuse, cum se ajunsese la asta?!... Și de ce simțise nevoia să i-o spună în față tocmai acum!? De ce naiba nu ținuse asta pentru el!?

...

Închise ochii, simțind nevoia viscerală de a se da cu capul de bord.

— Crede-mă, sunt o sută de alte lucruri care te pun în pericol lângă mine și acesta este cel mai inofensiv dintre toate, articulă ea cu grijă, străduindu-se să-și păstreze cumpătul. Ți-ai pierdut mințile?! izbucni ea dintr-odată, privindu-l cu ochi scăpărători, furioasă și revoltată.

— Așa s-ar părea, rânji Max amuzat.

— Ești un *mare* prost, Max! Asta ești: un mare prost!

— Ai dreptate.

— Asta nu schimbă lucrurile, îi scăpă ei un mârâit din gât. Și nici nu mă va face să mă răzgândesc.

— Dar te enervează, observă el detașat. De ce ești atât de supărată, Lex?

— Pentru că asta nu trebuia să se întâmple! șuieră ea printre dinți. M-ai văzut de patru ori în viața ta și te-ai gândit: ce frumos ar fi să am o mică idilă în deplasare!... Nici măcar nu mă cunoști!

— Taci o clipă, făcu el, îngustându-și ochii și ordonându-și ideile în minte. Unu: n-am intenționat să simt pentru tine ceva atât de intens și de complet într-un timp atât de scurt. S-a întâmplat și trebuie să accept situația ca atare, fără să mă ascund după deget. Doi: ți-am mai spus și mai devreme că nu-s în căutarea vreunei aventuri. Am fost căsătorit timp de aproape treisprezece ani și i-am fost credincios femeii care mi-a purtat numele. Sunt divorțat de doi ani și jumătate și pot să număr pe degetele de la o mână câte întâlniri am avut în tot acest timp. Trei: poate că stau cam prost cu matematica dar, după calculele mele, drumurile noastre s-au intersectat numai de trei ori până

acum, nu de patru. Sau poate că ne-am mai văzut și înainte? Își înclină el capul, privind-o pătrunzător.

Alecsandra înțepeni. Datul cu capul de bord deveni brusc irezistibil.

— Prima dată a fost în seara licitației, a doua oară, ieri seară, a treia a avut loc azi dimineață devreme, când mi-ai adus lucrurile, și ultima dată astăzi, când ne-am dat întâlnire la zece, le înșiră ea cu grijă. Mie-mi ies patru la număr.

— Mda, socotite după metoda ta, într-adevăr au fost patru întâlniri, murmură el, bătând darabana cu degetele în volan. Ei bine, oftă el teatral, presupun că va trebui să trăiești cu ideea că undeva, în lumea asta mare, există un mare prost care se gândește la tine.

— N-o să mă faci să mă simt vinovată, Max! îl preveni Alecsandra, strângându-și buzele enervată.

— Ba exact asta o să fac, promise el cu un rânjet larg. O să te sun și o să mă plâng că nu pot să dorm, să mănânc și să mă concentrez asupra lucrurilor importante din viața mea, pentru că mă gândesc la tine tot timpul. O să-ți trimit flori și bilețele siropoase de amor. Am să sufăr ca un cocher spaniel și o să latru la pereți. Și nu cred că ai să fi chiar atât de crudă încât să mă lași să mă perpelesc de dorul tău ca un imbecil.

Alecsandra privea drept înainte, calmă și părând ușor plictisită. Singurul lucru care-i trăda neliniștea erau nările ei mici și delicate, care fremătau. Ultimele lui cuvinte aduseră pe buzele ei un zâmbet rece și nemilos.

— Habar n-ai cât pot să fiu de crudă, Max. Pentru binele tău, nu mă mai deranja niciodată pe viitor. Îți doresc succes și să-ți vină mintea la cap cât mai curând posibil, rosti ea cu o voce inexpressivă, deschizând portiera și ieșind agale din mașină.

Închise portiera cu mare grijă, pentru că dacă ar fi trântit-o, așa cum îi venea s-o facă, i-ar fi băgat mașina direct în service, și porni hotărâtă spre intrarea în bloc, fremătând de nervi, supărare și furie. Îi venea să ia toți pereții la șuturi!

Idiotul naibii! Idiot încăpățânat și prost!

Avusese parte de o zi memorabilă. De ce trebuise el să i-o strice așa, la final!?

Începu să accelereze pe scări, parcurgând în fugă cele nouă nivele și ajungând în fața apartamentului ei de șase ori mai repede decât dacă ar fi luat liftul. Intră în hol și străbătu apartamentul fără să aprindă luminile, oprindu-se în bucătărie, în fața frigiderului.

Se opri înainte de a deschide ușa. Dacă mai continua să se repeadă așa la congelator după fiecare întâlnire cu el, avea să sfârșească prin a ajunge dependentă de hrana lichidă și să-și dea metabolismul peste cap.

Se rezemă cu fruntea de frigider și rămase așa două minute, tremurând și rezistând tentației. Tresări când telefonul din living începu să sune. Se materializă lângă el și-l privi fix, concentrată. Ezita să răspundă, dar apelul ar fi putut veni din partea oricui altcuiva. Înșfăcând receptorul, îl duse la ureche, ascultând.

Vocea caldă, învăluitoare și o idee amuzată a lui Max picură din difuzor:

— Noapte bună, inimă de gheață.

Alecsandra își îngustă ochii enervată, nările îi fremătară. Așeză cu grijă receptorul în furcă, sperând ca el să înțeleagă mesajul.

Avea să-și schimbe numărul de fix începând de mâine. Și să-și înainteze demisia. Avea să se mute pentru o vreme la Refugiu. Max n-avea să renunțe, iar ea n-avea să-i riște viața, punct. Trebuia să dispară pentru un timp din Chicago, până când el își termina treaba acolo și plecă.

Hotărârea aceasta o duru mai mult decât se așteptase. Era ca și cum s-ar fi înjunghiat singură. Stomacul o ardea și caninii îi zvâcneau în gingii.

De data asta cedă și deschise ușa congelatorului, înșfăcând o pungă și deșertându-i conținutul într-o sondă de sticlă. Așteptă cuminte ca programul cuptorului cu microunde să-și termine ciclul și luă paharul, bându-l încet, cu înghițituri mici, încercând să nu se gândească la nimic.

Sângele cald avea întotdeauna darul s-o calmeze, însă de data aceasta nu avu niciun efect asupra sistemului ei nervos. Alecsandra rămase o clipă nemișcată, privind fix paharul gol din mâna ei, apoi îl izbi cu toată forța de peretele opus. Cioburile ricoșară în toate direcțiile, unele ciocnindu-se de fața ei dură cu un clinchet subțire, altele zuruind pe gresia italienească a bucătăriei.

Un om normal ar fi fost mutilat. Fața ei rămăsese intactă și rece.

Acesta era unul dintre motivele, își aminti Alecsandra, pentru care îi era sortit să rămână singură până la sfârșitul zilelor ei.

CAPITOLUL 11

Max rămase cu telefonul mobil în mână și cu ochii spre ferestrele întunecate de la etajul nouă. Tăcerea ei fusese mai mult decât elocventă.

Înjurând, Max se vârî în mașină și făcu o întoarcere periculoasă în mijlocul străzii, cu scârțâit cu roți, depărtându-se în trombă de blocul și de cartierul ei afurisit.

Era furios, și supărat, și se simțea jignit. Tâmpilele îi pulsau sub valul de nervi și frustrare fierbinte care-l stăpânea.

Fusese un bou cretin pentru că forțase nota și-i spusese ce era în inima lui. O greșeală imensă. Probabil c-o speriasse. Abordarea nu fusese tocmai cea mai potrivită.

Izbi cu pumnul în volan și, pentru că până și tăcerea din interiorul mașinii îl scotea din pepeni, se întinse și dădu drumul la muzică la maximum. Vocea gravă a solistului de la Rammstein se revărsă zguduitoare din boxe, lovindu-l drept în moalele capului. Îi amintea atât de mult de fața ei incredibil de frumoasă și de zâmbetul ei seducător, încât opri și scoase CD-ul, înlocuindu-l cu cel al formației Haggard.

Rockul simfonic umplu interiorul mașinii, vocea limpede și pură a sopranei calmându-l suficient încât să înceapă să gândească totul la rece.

Conducea cu viteză, rătăcind aiurea, fără țintă,

vârându-se pe străduțe întortocheate, până când se trezi în fața cheiului. Rămase nemișcat câteva momente, apoi răsuci cheia și o scoase, coborând din mașină.

Temperatura scăzuse simțitor și el își trase fermoarul jachetei până sus, înălțându-și gulerul ca să împiedice ploaia mărunță și rece să-l ude până la piele. Porni spre cheiul slab luminat, mergând cu pași lejeri, fără să se grăbească, scrutând vasele amaratate.

Descoperi Aurora ancorată în capătul sudic și înjură când își dădu seama că lumina era prea slabă ca să studieze partea avariata a vasului. Se întoarse spre locul unde Eternity tresălta ușor pe valurile molcome și pași pe puntea ei. Cabina era luminată și prin ferestruica ușii îl văzu pe Jamil tolănit pe canapea, uitându-se la un meci de rugby.

Max bătu scurt, făcându-l pe mulatru să sară-n picioare, și intră.

— Hei, Max. M-ai speriat.

— N-am vrut s-o fac. Cine joacă?

Jamil îi spuse numele echipelor și scorul la pauză. Era supărat. Echipa lui era împuținată ca număr și pierdea lamentabil.

— Ai uitat ceva? îl întrebă Jamil, când intrară reclamele.

— Nu. Am nevoie de o lanternă.

— Se face.

Jamil dispăru și se întoarse cu una cu halogen.

— Ți-o aduc în douăzeci de minute, promise Max, ieșind în ploaie.

Se întoarse la Aurora și fixă lumina pe adâncitura din coca acesteia. Lemnul era îngropat în scheletul din lemn pe o porțiune destul de mare, iar în unele locuri fibra cedase și plesnise. Se apropie cât putu de mult, însă nu avea unghiul potrivit și nici distanța ca să studieze temeinic lovitura.

— Hei, tu! Ce faci acolo?!

Bărbatul masiv, cu barbă și plete, stătea pe puntea Aurorei, privindu-l bătaios. Max își scoase legitimația și o

deschise, întorcând lanterna astfel încât tipul să-i vadă figura din poză, apoi răsuci fascicolul spre fața lui ca să se identifice.

— Jacobi, FBI.

— Ăăă...

— Investighez un accident. Cine-i proprietarul?

— D-l Rhymes. London Rhymes. E vreo problemă? Îl întrebă individul, bâlbâindu-se.

— Cum te cheamă?

— Lucas, domnule.

— Lucas, am nevoie de o mână de ajutor. Poți să ții lanterna asta cum îți zic eu?

— Desigur, domnule.

Max se urcă la bordul Aurorei și-i întinse lanterna.

— Ai vreo frânghie disponibilă?

— Da. Vi-o aduc imediat, dădu Lucas din cap, nedumerit și suspicios.

Cât timp Lucas fu plecat, Max studie ambarcațiunea. Era o navă grațioasă și, evident, scumpă. Banchete din piele, punte solidă, echipament de ultimă generație. Yachtul era nou, probabil că proprietarul îl achiziționase cu puțin timp în urmă.

Lucas apăru cu un colac de frânghie nefolosită și Max îl desfăcu, petrecându-și capătul printre picioare și legându-l în jurul taliei. Verifică balustrada, testându-i rezistența, apoi petrecu celălalt capăt pe după un pilon. Păși peste bord și se lăsă în rapel, reglând distanța cu ușurință, așa cum făcuse de nenumărate ori la antrenamentele de la academie.

— Apleacă-te, îi ceru el lui Lucas, legănându-se în ritmul vasului. Ține lanterna mai în față.

Îl ghidă pe paznic până când acesta orientă fascicolul în unghiul potrivit și-și trecu degetele ușor peste zona avariata. Lemnul neted și dur fusese izbit cu putere de un obiect destul de mare. Impactul fusese scurt și brutal, lemnul mulându-se aproape după conturul proiectilului înainte de a se despica. Fibrele care se vedeau desprinse din lemn cedaseră ulterior.

— Poți să mi-o dai?

Lucas se aplecă și Max o recuperează lanterna, vârandu-și-o în gură. Ținu faza îndreptată spre adâncitură, cercetând-o centimetru cu centimetru, ferm convins că-i scăpa ceva.

Și atunci le văzu. Șocul îl făcu aproape să scape lanterna din gură. Firele de păr erau prinse de un fragment de lemn și capetele care scăpaseră neudate de ploaie fluturau ușor. Verifică rezistența nodului pe care-l făcuse, apoi își eliberă și cealaltă mână și desprinse cu grijă firele de așchia care le agățase. Le învârti pe deget, ca un mosor, după care se scotoci prin buzunare, blestemând. Întotdeauna avea la el recipiente sterile pentru probe, dar în dimineața aceea își lăsase arsenalul acasă. N-avusese niciun motiv să le ia cu el, din moment ce era ziua lui liberă și se întâlnea cu o femeie încântătoare și inofensivă!

Își scoase portmoneul și le îndesă cu grijă în compartimentul pentru monede, apoi în trase fermoarul și strecură portofelul în buzunarul din interior. Stinse lanterna și o vârî în sân, desfăcu nodul și se ridică pe puntea Aurorei.

— Ați găsit ceva? îl întreabă Lucas, frecându-și nervos barba sură.

— Nu, minți el. Știi cumva unde-l pot găsi pe proprietar?

— Nu știu unde locuiește dar vă pot da numărul lui de telefon, dacă doriți.

Max dădu din cap, încercând să se dezmeticească. Lucas își scoase mobilul și-i dictă numărul. Max îl tastă pe propriul telefon și-l salvă, apoi îi mulțumi paznicului și sări pe chei. Înapoie lanterna lui Jamil și se îndreptă spre mașină.

Mâinile îi tremurau atât de tare încât scăpă cheile într-o băltoacă, fapt care-l făcu să suie cu înverșunare. Le recuperează, descuie mașina și se lăsa moale în scaun, apucând volanul cu ambele mâini și sprijinindu-și fruntea de el.

Rămase nemișcat preț de cinci minute, incapabil să accepte ceea ce era atât de evident și de... imposibil!

Scoase mobilul și-l sună pe Rhymes, verificându-și ceasul. Era aproape nouă. Proprietarul Aurorii răspunse după al doilea apel.

— Bună seara. Sunt Max Jacobi, cel pe care era să-l transformi astăzi în momeală pentru pești.

— Hei, salut! Vocea lui Rhymes era un pic cam prea entuziasmată și speriată cât cuprinde. Tu și prietena ta sunteți bine?

— Da. Max simți un gol în stomac, dar îl ignoră. Ascultă, Rhymes, n-aș vrea să te rețin, dar am o mică problemă. Poate poți să mă ajuți.

— Orice, prietene. Dacă ai nevoie de reparații la barcă, o să rezolvăm asta imediat, fără să ne complicăm foarte mult...

— Ușurel, Rhymes. N-am de gând să te dau în judecată. Voiam să te întreb dacă e totul în ordine cu tine și amicii tăi. Arătați destul de rău când v-am lăsat în urmă.

— Suntem bine, se auzi în receptor oftatul de ușurare a mulatrului. Brent avea vreo două coaste fisurate și l-au reținut peste noapte la spital. Eu și Jake nu ne-am ales decât cu sperietura și cu răul de după.

— Mă bucur să aud asta. Max își îngustă ochii. A fost un miracol că am scăpat cu toții, nu-i așa?

— Da. A fost... tare ciudat.

— Da? De ce zici asta?

— Păi, ne-am izbit de voi cu putere și totuși barca voastră a rămas intactă. Trebuie să-mi dai neapărat numele tipului care a proiectat-o!

— O voi face, minți Max. Are o marfă calitate la întâi și cred că mai poți negocia la preț.

— Poate ne întâlnim la un pahar, propuse Rhymes, relaxându-se. Să discutăm detaliile. O să-ți aduc și șapca.

— Ce șapcă?

— Șapca prietenei tale, rosti Rhymes. Am găsit-o pe puncte când ne-am întors. E una mică, cu emblema de la Red Bulls pe ea. Am presupus că este a ei. Probabil că i-a

luat-o vântul.

Max trase încet și cu grijă aer în piept. Avea senzația că se sufocă. Palmele i se umeziseră, inima îi bubuia în stern, lovindu-i coastele ca un ciocan pneumatic.

— Da, cred că și-a pierdut-o când... când ne-am ciocnit. Ascultă, Rhymes, o să te sun zilele astea când am o pauză, ca să stabilim o întâlnire.

— Oricând ai timp, Jacobi. Sunt la dispoziția ta.

Max închise și expiră prelung, umflându-și obraji. Făcu un efort să iasă din starea de șoc și să-și pună creierul la treabă.

Văzuse ceva spintecând aerul, cu o secundă înainte ca yachtul să vireze în unghi drept. Nu ceva, ci mai degrabă *cineva* zdrobise prora Aurorei, deviindu-i cursul... dacă punea la socoteală ceea ce tocmai descoperise.

Se lăsă pe spate, trecându-și o mână peste gura amortită.

Mintea lui începu să deruleze filmul încet. Firele de păr pe care le recoltase aveau o lungime și o textură familiară. Aprinse lumina din plafonieră și-și scoase portofelul, extrăgând cu grijă ghemotocul. Îl aduse mai aproape de lumină, studiindu-l cu atenție. Păr castaniu cu o tentă de roșcat. Îl desfășură atent, verificându-i încă odată lungimea. Se potrivea. Erau cinci fire cu totul și aveau rădăcinile intacte, ca și cum ar fi fost smulse.

Era cu neputință ca ea să... Nici măcar nu-și putea duce ideea la capăt fără să aibă senzația că-i patinează neuronii. Pur și simplu era de necrezut.

Le rulă din nou și scotoci prin torpedou, dând peste rezerva de punguțe. Vârî firele în ea și o sigilă, dându-i drumul în poală, apoi căută stiloul-lanternă pe care-și amintea vag că-l lăsase undeva, prin mașină. Îl găsi pierdut printre carcasele de CD-uri și-l aprinse, cercetând scaunul de piele de lângă el. Descoperi alte două fire de păr, lungi și închise la culoare, pe care le înfășură cu grijă, strecurându-le atent într-o altă punguță pe care o sigilă cu grijă. Își făcu curaj și le ridică pe amândouă în lumina mată, comparându-se. Aceeși culoare, aceeași grosime,

același lucru viu... Era imposibil! Și totuși, avea dovezile că încă nu-și pierduse bunul simț și nici mințile. Firele de păr erau ale ei, ale femeii pentru care făcuse o pasiune subită, inexplicabilă și mistuitoare.

Cine era Aleksandra Greydon, în realitate? Sau, și mai corect, ar fi trebuit să se întrebe *ce* anume era ea!

Încercă să-și amintească ce știa despre ea. Unicul copil al unei familii de funcționari publici, mama - grefieră la o firmă de avocatură locală, tatăl - inginer în automatizări, Aleksandra Marie Elizabeth făcuse colegiul în Chicago și urmăse cursurile de artă ale universității Julliard. Părinții ei muriseră amândoi într-un accident de mașină cu un an înainte ca ea să-și termine studiile. Absolvise printre primii din generația ei, luându-și licența în istoria artei renaștentiste, și se angajase aproape imediat la Inovation's, unde lucra de aproximativ trei ani. Își achita impozitele la timp, avea o asigurare medicală modestă și era membru activ al unei fundații ecologice. Cazierul ei era imaculat ca voalul unei mirese. Nu primise nici măcar o amendă pentru parcare în locuri interzise. Era scrupulos de corectă și de cinstită. Dosarul ei părea ca tras cu rigla. Prea perfect.

Privind în urmă, Max își dădu seama cât de tâmpit și de orb fusese.

În seara licitației o recunoscuse în ea pe femeia misterioasă pe care o văzuse ieșind în noaptea aceea de pe alee. Deși era întuneric și apariția nu-și întorsese decât pentru o clipă fața tulburătoare spre el, Max apucase totuși să i-o fotografieze. Fusese un adevărat șoc pentru el s-o revadă o săptămână mai târziu, tocmai când se convinsese că avusese niște halucinații cauzate de oboseală și stres și că femeia de pe alee nu existase decât în imaginația lui.

În noaptea aceea, după ce părăsise hotelul care găzduise licitația, Max se dusesse acasă, își butase computerul și făcuse cercetări minuțioase în legătură cu ea.

O femeie frumoasă, de douăzeci și cinci de ani,

necăsătorită, cu o viață normală, fără cazier. Asemănarea dintre ea și femeia ciudată pe care o văzuse în capărul aleii era izbitoare. Și dacă era una și aceeași persoană, întrebarea care se ridica era: ce căutase ea oare în acea parte a orașului, la acea oră târzie, în fundătura aceea sordidă? Fusesse la doi metri în spatele ei și pășise în gang cu o secundă în urma ei. Nu avusese unde să dispară de sub ochii lui, nu avusese *când* să dispară! Și totuși apariția se volatilizase pur și simplu, ca o fantomă! Un lucru bizar, inexplicabil și illogic, pe care mintea lui nu-l putuse accepta decât ca pe o disfuncție temporară a simțurilor sale, cauzată de stres și prea multe nopți nedormite. Nu văzuse femeia, i se păruse că doar o vede. Fusesse o viziune...

Și cu toate acestea, reconstituind totul pas cu pas, își dădu seama că simțurile lui funcționaseră corect. Nu o luase pe arătură... nu încă, deși simțea că acum era pe cale s-o facă.

Această femeie fascinantă, misterioasă, seducătoare, incredibil de frumoasă și de distantă era... ca un joc de puzzle în care piesele nu se potriveau. Avea în jur de un metru șaiszeci și doi înălțime, era perfect proporționată și surprinzător de ușoară. Se mișca cu o grație și o naturalețe felină și avea un simț al echilibrului absolut incredibil. Pe lângă ea, Halle Barry părea o adevărată mediocritate în rolul ei din Catwoman. Mânca numai crudități, ceea ce explica constituția ei suplă și delicată, dar care nu explica și acea forță brută, nimicitoare, care zăcea în ea. O forță care-l smulsese de pe picioare și-l proiectase în celălalt capăt al punții, ca și cum ar fi fost o păpușă din cârpe și nu un bărbat de aproape o sută de kilograme!

Max își aminti senzația pe care o avusese în momentul în care ea sărise ca arsă și intrase în el: fusese ca și cum l-ar fi izbit frontal un crucișător sovietic! îi simțise trupul ca pe ceva dur și compact și nu trebuia să-și salte hainele ca să verifice faptul că nu se alesese doar cu gâlma care-i pulsa sâcâitor în vârful capului. Riscă totuși. Preț de un minut, nu fu în stare nici să respire, holbându-se șocat, cu mintea goală, la hematoamele negre care-i

acopereau pieptul și coastele. Nici dacă l-ar fi tocat cineva mărunț cu o bătă de baseball și tot n-ar fi arătat așa! Era de mirare cum de nu i se fisurase niciun os, dar nu strica să facă o radiografie ca să fie sigur.

Max se acoperi, forțându-se să respire, încet și profund, străduindu-se să rămână lucid. Ce fel de constituție avea ea dacă izbutise să-l vatăme în halul ăla de la o distanță atât de mică?...

Îi ținuse trupul în brațe. Un trup armonios și zvelt, care la prima privire sugera o moliciune seducătoare, pur feminină. Un trup superb, care-ți incendia imaginația. Ea nu era fragilă și nici moale, ci tare ca o stâncă și la fel de rece. Îi simțise răceala pielii ca marmura când îi mângâiasse obrazul cu o seară în urmă și astăzi, când îi ținuse mâna într-a lui și-i sărutase degetele. Îi simțise duritatea mușchilor de sub haine în clipa în care o săltase pe puntea lui Eternity. Bănuise că-și fortifica trupul prin sălile de forță și-n sinea lui apreciasse asta, dar...

Max închise ochii, strângându-și rădăcina nasului între degete, făcând o recapitulare a lucrurilor pe care le aflate despre ea, bazându-se exclusiv pe propriile sale observații.

Alecsandra Greydon era o femeie singură, care ducea o viață echilibrată, alimentându-se sănătos și făcând sport. Lucra la o galerie de artă, locuia într-un apartament deloc ieftin și conducea un Polo argintiu, pe care-l cumpărase la mâna a doua când își terminase studiile. Până acum nimic bătător la ochi. Avusese un logodnic care murise într-un accident în urmă cu șase ani.

Max își îngustă ochii, încercând să-și amintească dacă ea precizase împrejurările în care acesta își pierduse viața. Nu, nu pomenise nimic despre asta, fiind evazivă, ca de obicei.

Exista în ea o anumită... rigiditate, deși bănuia că nu acesta era cuvântul potrivit pentru a descrie corect starea de imobilitate în care intra în cea mai mare parte a timpului. Era rezervată, distantă și foarte atentă. Privirea îi era de cele mai multe ori de o fixitate stranie și

deconcertantă își alegea întotdeauna cuvintele cu mare grijă, niciodată nu se grăbea să răspundă la o întrebare și nu făcea gesturi inutile. Părea să-și calculeze fiecare vorbă rostită și fiecare mișcare.

Max bănuia că în adâncul ei nu reușise să treacă peste moartea celui pe care-l iubise și pe care încă-l mai jelea. Probabil că fusese prima ei mare iubire și primul ei bărbat. Probabil că avuseseră o relație reușită. Ceea ce ar fi putut explica refuzul ei de a se implica acum într-o alta, indiferent cu cine.

Ceea ce însă nu-și putea explica defel era cum naiba izbutise o mână de femeie să devieze traiectoria unui vas de aproape trei tone!?

Una era să măhuri nouăzeci de kilograme de țesut uman de pe picioare, ar fi fost în stare să pună asta pe seama faptului că-l luase prin surprindere și chiar ar fi ajuns s-o și creadă, alta era să schimbi cursul unui vas de tonaj mare în plină viteză. Adâncitura de la bordul Aurorei semăna destul de mult cu mulajul unui trup. Dacă nu ar fi găsit firele acelea incriminatorii de păr, ar fi trăit toată viața cu amintirea unei experiențe care sfida naturalul. Însă le găsisese și firele acelea n-ar fi avut cum să ajungă acolo decât dacă Alecsandra, prin cine știe ce puteri supranaturale, sărise și izbise prora Aurorei.

Și din acest punct pornea adevărata problemă. Ce forță trebuia să dezvolte un corp uman ca să se deplaseze cu o iuțeală imperceptibilă și să lovească un vas de trei tone, a cărui greutate sporea datorită vitezei de deplasare, să-l răsucescă în unghi drept și să se și întoarcă în punctul de plecare?

Max se pricepea la matematică destul de bine, însă rezultatul aproximativ al calculelor sale era... de-a dreptul absurd! Ridicol! De neconceput! Și perfect valabil, pentru că acum dezlega și enigma dispariției ei din acea seară. Dacă Alecsandra reușise să sară în lungime aproape șapte metri și să străbată distanța îndărăt într-o fracțiune de secundă, timp în care mai și mutilase pe deasupra partea din față a yachtului, atunci era perfect capabilă să facă

acest lucru și pe verticală. În seara aceea el scotocise aleea peste tot, însă nu privise în sus. Nu existase niciun motiv ca s-o facă. Și în sus fusese singura ei opțiune de a o șterge de acolo. Dar cum naiba reușise?

Lui Max i se tăie respirația și un val de transpirație rece i se prelinse pe coloană când revelația îl pocni drept între ochi. Poate că unghiul de abordare ales nu era cel potrivit. Raporta totul la capacitatea unui om. Dar dacă ea nu era... om? Dacă aparținea cine știe cărei rase extraterestre?

— Iisuse Cristoase, murmură el, lăsându-și capul pe volan, copleșit.

Nu-i venea să creadă că i se întâmpla asta tocmai lui! Se îndrăgostise de o... ce, mai exact? Nici el nu știa. Și faptul că nu știa îl înnebunea.

Și acum, ce-o să facă? Ce mai putea să facă? Să se ducă la ușa ei și să-i ceară explicații, aruncându-i dovezile în față?... Era exclus! Numai și din principiul mândriei și n-avea s-o mai deranjeze. N-avea s-o deranjeze, dar avea s-o țină sub observație. Iar asta intra în sfera preocupărilor și a slujbei sale, era unul dintre lucrurile pe care știa să le facă și să-l facă bine.

Max vârî cheia în contact și demară, oprind la prima stație de benzină care-i ieși în cale. Alimentă mașina și plăti la casă, luându-și o cola la cutie, șase doze de bere, un baton de Mars, un pachet de țigări și o brichetă. Scoase mașina și intră în trafic, apoi își consultă ceasul.

Făcu ochii mari când își dădu seama că petrecuse trei ore zbuciumate în port, fiind atât de întors pe dos încât pierduse noțiunea timpului. Cadranul îi indica o oră destul de târzie: era cu cinci minute înainte de miezul nopții.

Poate că Mike nu se culcase încă. Formă numărul lui și transferă apelul pe bluetooth, apoi își desfăcu pachetul de țigări, scoțând una și aprinzându-și-o cu o mână nesigură. În difuzoarele mașinii se auzi sunetul de apelare. Max trase primul fum cu sete și se înecă. Tuși sufocat, după care se uită chiorâș la jarul aprins, lăsă geamul din stânga jos și aruncă țigara în stradă, înlocuind-o cu

batonul de ciocolată.

Mike răspunse după al optulea apel. Vocea lui morocănoasă umplu interiorul mașinii.

— Mda.

— Mike, scuze, dormeai?

— Taman ce ațipisem. Care-i necazul?

— Am nevoie urgentă de niște licurici. Poți să-mi faci rost?

— Când ai nevoie de ei?

— Ieri, răspunse Max, desfăcând ambalajul cu dinții.

Se lăsă o pauză, apoi se auzi un oftat.

— Dă-mi o juma' de oră, bine?

— Perfect.

— Unde ți-i aduc?

Max îi dădu adresa și închise. Gândurile care i se învâртеau în cerc începură să se ordoneze. Începu să-și amintească discuțiile dintre ei.

„— Nu mă cunoști, Max. Și nici n-ai să apuci s-o faci.

— De ce?

— Pentru că este... complicat.

— Îmi plac complicațiile.

— Îți spun eu că genul ăsta de complicație nu ți-l dorești”.

Mda, tocmai se pricopsise cu una, reflectă el, cu amărăciune, oprind la un semafor.

„— Voi fi sinceră cu tine, Max. Nu pot fi împreună cu tine pentru că te-aș pune tot timpul într-un mare pericol.

— Sunt deja îndrăgostit de tine. Ce m-ar pune în pericol mai mult decât atât?

— Crede-mă, sunt o sută de alte lucruri care te pun în pericol lângă mine și acesta este cel mai inofensiv dintre toate”.

Care erau pericolele despre care ea îl prevenise în felul ei atât de criptic? Știa acum că era mai mult decât capabilă să-l rănească. Probabil că dacă s-ar fi străduit puțin, l-ar fi putut omorî numai cu o simplă suflare. Razant, lui Max îi trecu prin minte că ea nu intenționase nicio secundă să-i facă rău. O speriasse și ea - și pierduse

cumpătul. Reacția ei fusese defensivă și-i ceruse scuze după aceea, arătând destul de zguduită. Nu l-ar fi rănit intenționat, cel puțin asta i-ar fi plăcut lui să creadă.

Tocmai termina de mestecat ultima înghițitură din baton când auzi clicul sec pe care sinapsele îl făcură în capul lui, născând o altă idee, care merita toată atenția. Ochii i se îngustară, analizând această posibilitate care-i scăpase din vedere.

Alecsandra era perfect conștientă de potențialul ei, motiv pentru care și fusese atât de atentă și de grijulie tot timpul la ceea ce-i ieșea pe gură și la mișcările pe care le făcea. Nu dorea să trezească suspiciuni nimănui. Asta îl conducea la concluzia că avea un autocontrol foarte bine pus la punct. O persoană cu o asemenea capacitate de stăpânire, extrem de prudentă, n-ar fi riscat niciodată să facă un gest atât de stupid, prin care să-și trădeze natura și abilitățile ieșite mult din comun, cum ar fi să deturneze un vas de trei tone!

Max era convins că ea n-ar fi pățit absolut nimic dacă Aurora i-ar fi izbit în plin... însă cu el era cu totul altă poveste. El era un om normal, cu o viață și aptitudini normale. Și în momentul impactului s-ar fi aflat exact în calea nimicitoare a botului Aurorei. Yachtul n-ar fi lovit-o frontal doar pe Eternity, ci l-ar fi spulberat și pe el, care se afla la centrul de comandă. Oare Alecsandra procedase astfel doar pentru a-l proteja pe el? Părea singurul răspuns logic. Și asta avu un efect neașteptat asupra lui.

Ei îi păsa de el. Alecsandra recunoscuse deschis faptul că-l plăcea. De altfel, nici nu credea că ar fi acceptat să iasă cu el dacă nu l-ar fi plăcut.

Însă nu înțelegea de ce ieșise totuși cu el dacă nu era dispusă să se implice într-o relație serioasă. Poate pentru că știa că el știa că o recunoscuse pe alee și voia să-i amortească bănuielile? Dacă asta era, atunci îi reușise de minune... până la un punct.

Max parcă la trei blocuri distanță de al ei și tresări când văzu luminile aprinse în apartamentul ei. Dorul de ea îl sfredeli până-n măduva oaselor. Îl furnicau degetele să

pună mâna pe telefon și s-o sune... numai ca să-i audă vocea aceea ca un susur de izvor.

Desfăcu cutia de cola și luă o gură, spălându-și uscăciunea din gât și punându-se pe așteptat.

CAPITOLUL 12

Alecsandra avusese parte de o noapte albă.

Nu dormise deloc, perpelindu-se în așternuturi, măcinată de gânduri negre și furie. Când îi fu limpede că somnul avea s-o ocolească în noaptea aceea, se ridicase și făcuse curățenie prin tot apartamentul.

Urma să lipsească pentru o lungă perioadă de timp și dorea să lase totul în ordine. Drept pentru care se apucase să-și împacheteze lucrurile, reușind să le înghesuie în două valize enorme din trei încercări. Își goli congelatorul într-o ladă frigorifică portabilă, apoi debarasă rafturile de sucurile și dulciurile pe care le păstra pentru copii Maurei și pentru nepoata lui Peter, care o vizitau destul de des, aruncându-le pe toate la gunoi. Scrise un bilet administratorului și-l puse într-un plic, alături de cinci bancnote de o sută, care aveau să acopere costurile de întreținere pe următorii cinci ani, asta în cazul în care nu reușea să-și găsească un chiriaș între timp. Așteptă să se facă ora potrivită și sună la compania telefonică, anulându-și contractul, apoi apelă o agenție imobiliară și-și lansă apartamentul pe lista anunțurilor de închiriere. Avea să se întâlnească într-una din zilele viitoare cu agentul și să-i predea cheile.

Cel mai greu fu să-i sune pe Peter și pe Maura și să-i mintă, spunându-le că primise o ofertă irezistibilă de la o galerie din Viena și că se muta acolo pentru o perioadă nedefinită de timp. Era ora opt dimineața când coborî și-și încărcă bagajele în mașină, apoi își aruncă gunoiul în ghenă și vârî plicul pe sub ușa administratorului. Probabil că acesta avea să se mire cum izbutise să i-l strecoare în hol, din moment ce nu exista niciun spațiu între ușă și toc, dar asta o preocupa prea puțin.

Ploua mărunț când viră cu mașina pe drumul îngust care ducea spre Refugiu. Trecu de prima cotitură când

telefonul ei mobil începu să bâzâie. Alecsandra se uită la numele apelantului și culisă clapeta.

— Bună dimineața, soare, gânguri ea, ascunzându-și nefericirea din glas.

— Dulceață, se auzi vocea senzuală a lui Marcus în receptor, va trebui să faci stânga împrejur și s-o iei frumusețel înapoi. Ești plină de ploșnițe. Îl trimit pe Kay după tine, ok?

Alecsandra înlemni și apăsă frâna brusc, oprindu-se în mijlocul cărării.

— Am înțeles, articulă ea cu o voce plată.

Închise telefonul cu grijă, înghițindu-și urlatul de furie care-i râcăia pieptul. Senzorii pe care Marcus îi plantase de-a lungul căii de acces care ducea spre Refugiu semnalaseră existența unor dispozitive de urmărire care erau atașate de mașina ei. Marcus instalase niște sisteme de filtrare pentru a preveni eventualele neplăceri. Existau și câteva camere mobile, amplasate strategic de-a lungul drumului, în cazul în care aveau musafiri nepoftiți. În cei o sută patruzeci de ani de când Refugiul fusese construit, nu avuseseră decât vreo trei incidente mărunte. Un cuplu de vampiri prinseseră mirosul lui Mario și a Sofiei în oraș și-i urmăriseră până acolo, mânați de curiozitate. Un ceas mai târziu, Guido le tăia numele în catastif și Vivien le compunea epitaful. În celelalte două dăți, avuseseră de a face cu niște turiști proști și amatori de drumeții, care se rătăciseră în noapte. Nu ajunseseră până la Refugiu pentru că Mai și Henna le ieșiseră în cale și-i ghidaseră pe drumul corect.

Alecsandra băgă schimbătorul în marșarier și dădu repede cu spatele până într-un loc în care putu întoarce, apoi se înfipse în accelerație, forțând mașina spre autostradă. Trebuia să iasă cât mai repede din perimetru înainte ca dispozitivele să apuce să-și transmită semnalul și să fie localizate.

— Nemernicul naibii! șuieră ea încet printre dinți, îndreptându-se spre oraș ca o tornadă. Ticălos nesimțit ce ești!

O mâncau palmele să pună mâna pe telefon și să-l sune, dar n-avea numărul lui mobil. Îi venea să se ducă după el, să-l înhațe de ceafă și să-i care șuturi cu nemiluita în dosul ăla afurisit... dacă ar fi știut unde se găsea în acel moment!

Se simțea... trădată și insultată. Fusese o mare fraieră. Ar fi trebuit să-și dea seama că, după ziua de ieri, el avea să intre și mai abitir la bănuieli.

Dacă Marcus n-ar fi montat filtrele alea, ea l-ar fi condus pe Max drept la ei.

Conduse ca o maniacă până-n oraș, intrând în parcare subterană a primului mall care-i ieși în cale. Se mira cum de nu-i ieșise încă fum de sub capotă. Mârâind scăzut, îl sună pe Kay și-i comunică locul de întâlnire.

Range Roverul Holland al lui Kay apăru două minute mai târziu, rulând încet printre șirurile de mașini parcate. O văzu aproape imediat și trase lângă ea. Toate mașinile din Refugiu aveau geamurile fumurii securizate, dotate cu filtre care le ecranau interiorul de acțiunea nimicitoare a razelor UV și IR, făcându-le posibilă deplasarea și pe timp de zi. Sticla era atât de întunecată încât îți era imposibil să vezi înăuntru.

Kay deschise portiera și coborî vesel din mașină, fluierând ușor, în timp ce scruta parcare. Era numai ei doi și Kay îi luă cu tandrețe fața în palmele sale, dându-i sărutul ritualic de întâmpinare, o apăsare scurtă, castă și rece a buzelor lui, un gest de afecțiune pur platonice, care nu deranja pe nimeni din Refugiu, cu excepția lui Marcus, desigur! Eleni se distra întotdeauna pe seama asta, tachinându-l fără milă, spunându-i că pe ea n-o deranja deloc să-l împartă pe Kay cu altcineva. Marcus era de cu totul altă părere.

— Bună dimineața, frumoaso!

— Aș vrea eu, mormăi Alecsandra, strâmbându-se.

— Nu fi tristă, o mângâie el consolator pe păr. Viața nu este întotdeauna roz. Hai să-ți mut lucrurile și să aruncăm o privire, bine?

Vorbeau extrem de încet, știind că discuția lor ar fi

putut fi ascultată și înregistrată. Pe Alecsandra o mânca limba să inițieze un dialog lasciv cu Kay, destinându-l exclusiv urechilor lungi ale lui Max, dar se abținu. Kay ar fi intrat în joc imediat, savurând plăcerea răutăcioasă de a oftea masculul altei specii... însă Max nu merita osteneala.

Kay îi transferă valizele și lada frigorifică în portbagajul lui, apoi se ghemui în fața mașinii ei. Alecsandra aruncă o privire atentă în jur, asigurându-se că nu-i vede nimeni. Existau câteva camere de supraveghere, dar Alecsandra le dibuise pe toate și-și parcase mașina într-un unghi mort. În plus, SUV-ul lui Kay, care fusese tras în fața mașinii ei, le asigura toată intimitatea de care aveau nevoie, blocând privirile indiscrete.

Alexandra se aplecă, strecurându-și mâna sub botul mașinii, și o ridică fără efort, în unghi de patruzeci și cinci, dându-i posibilitatea lui Kay să-i cerceteze caroseria pe dedesubt. Un minut mai târziu, Kay se ridică sprinten și Alecsandra lăsă cu grijă mașina jos.

— Au fost extrem de ocupați, rânji Kay, vorbind încet și arătându-i cele opt dispozitive mici și plate care se aflau în palma lui. S-au asigurat că nu le scapi, în caz că se pierde vreunul.

Alecsandra își strânse buzele enervată, îngustându-și ochii periculos. Întinse mâna și culese patru dintre ele, apoi se împrăștiară, operând rapid.

Trei minute mai târziu, Range Roverul părăsi parcare subterană, îndreptându-se spre ieșirea din oraș.

Alecsandra privea deprimată în gol. Procedase corect, deși decizia o luase puțin cam prea târziu. Dacă și-ar fi ascultat logica și bunul simț de prima dată, multe lucruri ar fi putut fi evitate din timp. O zbâncise și o știa. Îi pusese în pericol pe toți, nu numai pe ea.

— Nu te mai necăji, micuț, încercă Kay s-o bine dispună. Nu este vina ta și, oricum, suntem cu toții încântați că te întorci acasă. Mai ales Marcus, își dezlipi el privirea de la drum pentru a-i rânji malițios.

— Of, mai scutește-mă, se strâmbă Alecsandra. Ați mai aflat ceva?

— Nu. Guido și-a întins toate antenele și suntem cu toții în așteptare. Sofia, Henna și Mal au făcut o razie completă în oraș azi-noapte. S-au întors cu jumătate de oră înaintea răsăritului și erau ofticați rău. Tipii n-au mai pus piciorul în oraș. Marcus nu s-a clintit de lângă tăraboanța lui, o informă el, referindu-se la computerul ultraperformant al acestuia. A încercat să ia legătura cu vechi cunoștințe, dar niciun rezultat. Oricum, caută informații peste tot. Tocmai spărgea baza de date de la PSI, din cadrul CIA-ului, când te-a simțit.

— Igor?

— A sunat pe numărul lui Steve de vreo patru ori ieri noapte și de atunci e liniște.

— Sper că nu i-ai păstrat telefonul!

— Ce naiba, iubito, chiar așa de tâmpiți nu suntem! I-am deviat apelurile și Marcus a făcut o șmecherie prin care să le putem primi fără ca nimeni să le dea de urmă.

— Bine. Alecsandra oftă. O să preiau eu căutările pe timp de zi. În ce stadiu îmi este mașina?

— Lucitoare ca un bănuț nou-nouț și cu revizia tehnică la zi.

— Super, zâmbi ea, încântată.

După primul an petrecut la Refugiu, Alecsandra primise în dar din partea lui Guido un Lamborghini Spyder de culoare neagră, o adevărată bijuterie. Se folosisese de mașina aceea prea puțin, neputând-o lua cu ea atunci când se hotărâse să părăsească Refugiul și să se mute în oraș.

Decizia de a pleca de acolo o luase din trei mari motive.

Primul: dorea o viață cât de cât normală și voia să vadă dacă se putea integra din nou în lumea din care Igor o smulsese cu brutalitate.

Doi: în oraș avea posibilitatea de a ține și mai bine sub observație elementele criminale.

Trei: lua o distanță sănătoasă de Marcus, care ajunsese să-i respire în ceafă în fiecare secundă, exasperând-o.

Îi plăcea de Marcus, și ca intelect, și ca ambalaj.

Niciodată nu se plictisea în compania lui. Creierul lui Marcus înghițise de-a lungul secolelor biblioteci întregi și puteai conversa cu el despre absolut orice. N-avea umorul sucit al lui Kay, nici sarcasmul lui Mal, nici diplomația lui Guido, nici stilul galant al lui Mario și nici firea plăcută lui Cyril. Vampirul care se înamorasese de ea era un specimen realmente superb, carismatic și volatil, suspicios și complet imprevizibil, lucruri care o atrăgeau spre el dar care o și puneau în gardă, făcând-o să păstreze distanța.

Ceea ce o uimea și o înspăimânta pe Aleksandra cel mai mult la el era profunzimea și statornicia sentimentelor lui. În cei cinci ani de când își declarase în mod deschis afecțiunea pentru ea, niciodată nu-i fusese infidel. Era un mascul ca toți masculii, cu necesități fizice normale. Vampirii, prin însăși natura lor, erau niște creaturi extrem de senzuale, care practicau sexul cu aceeași plăcere cu care vânau. Marcus renunțase de bunăvoie la acel aspect important al existenței lui, preferând să aștepte clipa când ea avea să-și încheie socotelile cu trecutul, lăsându-și în urmă pentru totdeauna amintirile din cealaltă viață.

Deși niciodată nu-i spusese în față care era termenul limită a răbdării lui, Aleksandra știa că Marcus avea să considere drumul spre ea ca fiind liber de îndată ce numele lui Igor avea să fie tăiat din catastif.

Aleksandra oftă din nou, făcându-l pe Kay s-o privească pe furiș, cu coada ochiului.

— Zi-mi ce te apasă, puștoaico.

— Nimic nu mă apasă.

Toate o apăsau!

Problema de care avea să se izbească de îndată ce avea să treacă pragul Refugiului era Marcus. Dacă ar fi fost să fie sinceră cu ea, atunci și-ar fi îngăduit să recunoască faptul că Marcus o atrăgea sexual într-o oarecare măsură, însă doar atât. Îi era drag și-l iubea, la fel cum îi iubea pe toți ceilalți, dar nu era îndrăgostită de el. Și din moment ce acest lucru nu se întâmplase până acum, Aleksandra se îndoia sincer că avea să i se întâmple vreodată. Motiv pentru care nici nu-l încurajase vreodată.

N-ar fi fost corect din partea ei, deși se îndoia că lui Marcus i-ar fi păsat prea mult. Atâta vreme cât o avea în patul lui, nimic n-ar mai fi contat cu adevărat. Era prea egoist ca să-i pese.

Marcus suferise teribil când ea plecase. Poate cel mai mult dintre ei toți. Fusese irascibil luni întregi, frecându-le nervii tuturor, calmându-se numai în momentele în care ea venea în vizită sau mai petrecea când și când câte un sfârșit de săptămână pe acolo. Marcus fusese atât de dificil și zănatec, încât pe Mario, care era un monument de răbdare și îngăduință, îl cuprinsese disperarea. Fusese în stare s-o implore în genunchi să se întoarcă la Refugiu, însă Alecsandra rămăsese neînduplecată. Își dorea viața înapoi și un loc în care să stea pe propriile picioare. Și se descurcase. Până la un punct.

Acum se întorcea și toată lumea avea să fie fericită. Cu excepția ei.

Golul pe care Leo îl lăsase în inima ei fusese parțial umplut de prezența trecătoare a lui Max prin viața ei. Acum, când îi pusese cruce, Alecsandra resimțea golul și mai adânc și mai rece decât fusese până-n urmă cu trei zile. Max trezise ceva în inima ei amorțită. Nu se îndrăgostise de el dar... ar fi ajuns s-o facă dacă nu s-ar fi dezmeticit la timp. Cunoștea alunecarea aceea lină într-un ocean de nepăsare roz. O mai simțise și în seara în care îl întâlnise pe Leo, numai că atunci, neștiind ceea ce știa acum, făcuse saltul cu capul înainte, înecându-se pe loc.

În lunile agonizante din spital, când trupul ei începuse să-și modifice structura și simțurile să i se ascută până la paroxism, inima ei intrase într-o etapă lentă de pietrificare. Lucrurile care înainte o emoționau teribil nu mai aveau niciun efect asupra ei. Devenise detașată și obiectivă, pragmatică și cinică, dură, rece, nemiloasă, crudă și letală. Până-ntr-o zi, când se privise în oglindă și-și dăduse seama cât de mult se schimbase femeia pe care Leo o iubise până-n ultima clipă a vieții lui. Nu mai era Alecsandra cea veselă și plină de efervescență, care râdea din tot sufletul și se bucura de orice mărunțiș pe care

soarta i-l scotea în cale. Se transformase în ceva rece și neclintit, încălcându-și promisiunile pe care i le făcuse sieși și lui Leo cândva.

Avusese nevoie să se desprindă de Refugiu pentru a se regăsi pe sine, sau măcar o parte din ceea ce fusese cândva. Învățase de la oamenii din jurul ei să redevină umană. Începuse să sape în adâncul ei... și să simtă din nou. Și izbutise să-și echilibreze cele două jumătăți din ea, ajungând să fie om în aceeași măsură în care era vampir. Dusesse o luptă grea și dificilă, dar reușise până la urmă. Și-și jurase că niciodată în viața ei, atât cât îi era dat să trăiască, n-avea să mai lase bestia din ea să preia vreodată controlul. Îi datora asta lui Leo. De dragul amintirii lui, avea să rămână umană.

Se integrase perfect în societate și-și clădise o viață nouă, care îi aducea destule satisfacții. Îi plăceau oamenii cu care lucra, colabora ușor cu cei care pășeau pragul galeriei. Își făcuse prieteni noi. Trăia la granița dintre două lumi care făceau parte din ea în egală măsură și pe care le dorea în egală măsură. Lucrurile care nu-și găseau împlinire întruna, și-o aflau cu siguranță în cealaltă. Când își dorea tihnă, ieșea cu Maura și copii ei în oraș, la film sau la spectacole de teatru și vodeviluri. Nevoia de acțiune și adrenalină îi era satisfăcută de cei care locuiau la Refugiu. Dacă dorea o seară zbuciumată și perfectă, se amesteca printre Gallagheri.

Peter era capul unei familii tipice de irlandezi, numeroasă și gălăgioasă, care știau că viața era dată numai pentru a fi trăită cum se cuvine. Peter avea patru fii și două fiice, toți căsătoriți și cu cel puțin doi copii la activ fiecare, plus veri și nepoți din partea acestora, emigranți din Dublin sau din comitatul Claire, care se stabiliseră la Chicago în urmă cu vreo trei decenii. Când se strângea întregul clan, casa mare a lui Peter devenea brusc neîncăpătoare. Vorbeau toți deodată, beau, mâncau chestii pe care Alecsandra nu le putea înghiți, deși miroseau delicios, râdeau și se certau ca la ușa cortului. Era o adunătură colorată și cei mai mulți dintre ei erau incredibil

de talentați: Margaret picta, Maeve sufla sticla în niște forme uluitoare, Aidan modela în lut, iar Liam sculpta lemnul. Toți patru, plus Marry, mezină familiei, Peter și încă doi veri de ai lui, cântau la câte un instrument și aveau niște voci splendide. Baladele irlandeze pe care le ascultase acolo fuseseră printre primele lucruri care-i urniseră inima Alecsandrei. Vocea ca o vrajă a lui Marry țesea melodii imposibil de triste și dureros de frumoase, care vorbeau despre dragostea neîmplinită, despre lupta pentru libertate a irlandezilor de pretutindeni, despre zânele care slăsluiau pe tărâmul fermecat de sub comitatul Claire. Deși erau atât de zgomotoși și aveau niște firi turbulente, Alecsandra niciodată nu se simțise între ei altfel decât minunat. Se integrase în mijlocul lor rapid și fără probleme și ajunsese să-i îndrăgească pe toți. Însă slăbiciunea ei rămânea fără niciun dubiu micuța Noreen, fiica lui Aidan, care avea acum patru ani și jumătate și o față absolut încântătoare.

Brunetă, cu părul cârlionțat, fața ca un porțelan, ochi mari, verzi, un năsuc mic și cârn și plin de pistrui, Noreen o sedusese instantaneu, din primul moment. Dulceața aceea cu fața ca cea a unei zâne irlandeze își întinsese mâinile spre ea în clipa în care o văzuse și-i ceruse fără cuvinte să fie luată în brațe.

Alecsandra încremenise ca o ciută în bătaia puștii, simțind panică și groază. De când se mutase în Chicago și-și începuse noua viață, evitase să se apropie de copii în general și de cei foarte mici în special. Nu știa ce reacție urma să aibă în preajma lor și nu putea risca. Însă Aidan o culesese pe Noreen și i-o pusese în brațe, făcându-i cu ochiul și lăsând-o să se descurce singură.

Alecsandra își amintea foarte bine acel minut interminabil, în care agonizase cu făptura aceea moale, caldă, vulnerabilă și imposibil de dulce din brațele ei. Noreen o privise foarte serioasă în ochi, apoi îi zâmbise cu acea strălucire a nevinovăției, după care îi luase fața rece între palmele ei dolofane și-și lipise gura mică de a ei într-un sărut apăsător și umed, plin de afecțiune caldă și sinceră.

O clipă mai târziu, își lipise obrazul grăsun de gâtul ei, încolăcindu-i gâtul cu brațele și mângâind-o pe păr, ca și cum ar fi vrut s-o consoleze. Inima Alecsandrei aterizase în stomac ca un bolovan.

Nimeni, niciodată, nici chiar când fusese un om întreg, nu-i oferise dragostea și încrederea într-un mod atât de spontan, de complet și de dezinteresat! Noreen o demolase efectiv. În acel moment, în inima ei se născuse un sentiment puternic și tulburător pe care nu-l mai simțise pentru nimeni. O dragoste adâncă, pură, intensă și posesivă. Noreen îi răscolise acea parte a ființei ei care n-avea să-și găsească împlinirea niciodată. Ovarele ei se pietrificasere, uterul la fel, și niciodată n-avea să cunoască bucuria de a fi mamă. Niciodată n-avea să dea naștere unei vieți pe care s-o ocrotească la sânul ei. Un preț usturător plătit unei existenței pe care n-o dorise. Un alt lucru care-i fusese luat.

Acum trebuia să renunțe la tot ce clădise, la toate lucrurile pe care le câștigase în ultimii trei ani din cauza lui Max, care se încăpățănase să-i stea înfipt ca un spin între coaste. Trebuia să renunțe la oamenii de care se atașase și să dispară pentru totdeauna din viața lor. Fusese forțată să renunțe la micuța Noreen, cu care acum ajunsese să aibă cele mai interesante și mai amuzante dialoguri din viața ei. Asta îi zdrobise inima cel mai tare: renunțarea la acea făptură gingașă și pură, pe care o iubea din tot sufletul.

În adâncul ei, Alecsandra realiza că de fapt nu avea ce să-i reproșeze lui Max, dar asta n-o împiedica să fie mai puțin furioasă pe el.

Colțosul ăla nenorocit, care vâna pe teritoriul lor și-și lăsa resturile cinelor pe unde apuca, era singurul responsabil pentru toate neplăcerile ei din ultimele săptămâni. Dacă nu ar fi fost cadavrele, la care ea ajungea de fiecare dată prea târziu, FBI-ul nu s-ar fi implicat și nu l-ar fi întâlnit pe Max niciodată. Și dacă ea n-ar fi fost atât de distrată în noaptea aceea când ieșise de pe alee, preocupată doar de mirosul celui pe care-l vâna, el n-ar fi

văzut-o și probabil că în seara licitației ar fi trecut unul pe lângă celălalt ca doi străini.

Lucrurile merseseră prost și în parte merseseră prost din cauza ei. Singurul lucru pe care i-l putea imputa lui Max era faptul că i se aprinseseră călcâiele după ea. Nu, se corectă Alecsandra, ceea ce o supăraseră cel mai rău era faptul că i-o spusese și că reușise s-o tulbure suficient de mult cât să-i pieră somnul.

Și totul numai și numai din cauza unui vampir cretin și retardat, care-și imagina că poate încălca regulile după cum avea el chef!

Ei bine, având în vedere că acum nu mai avea o slujbă cu normă întreagă și nici obligații sociale care să-i ocupe tot timpul, avea de gând să-și direcționeze întreaga concentrare și energie asupra vânătorii. Indiferent care din cei trei vampiri, Byron, Claudius sau Victor, era vinovat de crimele din Downtown, Alecsandra intenționa serios să-l facă să plătească scump pentru asta.

— S-a pus în mișcare, anunță Mike, pliiind o lamă de gumă roz, cu aromă de fructe, și vârând-o absent în gură.

Max se ridică și se strecură în spațiul îngust al dubitei, aplecându-se peste umărul lui Mike și privind țință monitorul cu harta orașului, urmărind punctul roșu care pulsa și se mișca de-a lungul străzii macate cu două linii paralele de culoare gri.

— Imediat or să vină și imaginile prin satelit, clefăi Mike, în timp ce degetele lungi și nervoase îi alunecau pe tastatură. A luat-o spre nord.

Zece secunde mai târziu avură contactul cu satelitul și pe ecran apăru imaginea străzii aglomerate și a mașinii micuțe, argintii, care se strecura ca melcul prin traficul de vârf. Oamenii se îndreptau spre locurile de muncă, copii erau duși la școală.

Era aproape nouă și ea ar fi trebuit să fie deja la galerie. Ce căuta în partea aceea a orașului?

Pe Max îl ardeau buzele după o țigară dar se stăpâni. Era încordat ca un arc și pica din picioare de oboseală. În ultimele două nopți dormise cam patru ore puse cap la cap

și încercase să-și forțeze organismul să funcționeze la cote normale cu aproape doi litri de cafea. Băuse patru cola și fumase aproape un pachet întreg. Nervii îi rodeau stomacul, care începuse să-l doară și din cauză că nu mai mâncase nimic în afara ciocolății de la miezul nopții. Undeva, în spatele tâmplor, se insinua o durere surdă și sâcâitoare.

Volkswagen-ul Polo ieși din oraș, luând-o pe autostradă. Max își masă coastele care-l dureau ca niște măsele stricate.

Unde naiba se ducea?

Mike îi întinse o pereche de căști și-și puse și el unele. Într-un colț al display-ului erau afișate ora și data precum și viteza de deplasare a mașinii.

Alecsandra mergea constant, cu optzeci de mile la oră, și se îndepărta din ce în ce mai mult de oraș. În mașina ei era liniște. Satelitul transmitea imaginea autostrăzii cu fidelitate și a colinelor golașe din jur. După vreo jumătate de oră, peisajul se schimbă, pășunile fiind înlocuite de zone împădurite. După încă zece minute, Max o văzu cotind pe un drum care abia se observa printre copacii desfrunziți.

Semnalul începu să oscileze și la un moment dat pierdură contactul audio. Ceva interfera cu semnalul, bruindu-l. În căști se auzea un țiuit neplăcut, care-l făcu pe Max să și le scoată cu totul și pe Mike să le lase doar în jos. Mașina nu se mai vedea, însă satelitul recepționa semnalul transmis amplificat de cele zece dispozitive de urmărire și continua să focalizeze pădurea. După aproape opt minute, mașina ei ieși din nou pe autostradă și viră spre oraș.

Afișajul din colțul monitorului indica o viteză de o sută zece mile la oră. Se grăbea să se întoarcă. Max încercă să se relaxeze. Conducea prea repede. La viteza aia, dacă ceva îi ieșea în cale, avea să se facă praf. Ba n-avea să pățească nimic, își aminti el, strâmbându-se. Alecsandra avea niște reflexe excelente și un trup tare ca granitul.

Totuși, ce căutase în pădure?

Poate că simțise nevoia să ia o gură de aer proaspăt. Sau se întâlnise cu cineva. Sau se răzgândise. Sau uitase ceva.

Douăzeci de minute mai târziu, Alecsandra intră în oraș și viră spre parcare subterană a ceea ce părea a fi un mall. Ultima variantă părea plauzibilă. Uitase ceva și se întorsese ca să-l cumpere.

Se puseră pe așteptat. Minutele se scurgeau lent și după vreun sfert de oră ceva piui.

— Se pune din nou în mișcare, rosti Mike. Și-a pus și muzică, adăugă zâmbind, ridicând unul din capetele căștii și ascultând.

Max își fixă căștile. Din difuzoare se revărsau acordurile unei simfonii de Mozart. Douăzeci de secunde mai târziu, satelitul începu să focalizeze imaginea unei Toyota Yaris roșie.

— Ce naiba!?!...

Mike se aplecă spre tastatură, tastând comenzi după comenzi. După nicio jumătate de minut, prim-planul cu Toyota se micșoră și satelitul își focaliză transmisia asupra unui Ford sedan negru care ieși din parcare mall-ului și care se îndreptă în direcție opusă, minimalizând-o într-o fereastră pe care o așeză alături de prima.

Mike începu să înjure, Max își îngustă ochii.

— E imposibil! Satelitul ăsta s-a tâmpit. Dispozitivele trei și șapte sunt în mișcare, restul stau pe loc. Stai așa! Mike se aplecă peste keyboard și mai tastă o comandă. Și doi se deplasează acum. Să mă fut!

Max își presă degetele pe globii oculari, îndesându-i în orbite. Brusc, începu să râdă.

— Satelitul n-are nimic, Mike. Transmisia e corectă. Pe cât facem pariu că o să mai recepționăm și alte imagini cu mașini diferite?

— Rahat! Mike își smulse căștile și le aruncă enervat în ecranul pe care apăruse o Mazda 3 de culoare albă. S-a prins! Se luă cu mâinile de cap, presându-și țeasta, ca și cum ar fi vrut să-și îndese acolo ceea ce mintea lui refuza

să accepte. Ne-a tras-o! Cum naiba s-a prins? Când a avut timp să le scoată și să le împrăștie? Cum?!... Ne-am chinuit două ore să-i lipim drăciile alea!

— Nu știi. E deșteaptă. Foarte deșteaptă. Ia legătura prin telefon cu cei de la echipa de securitate de acolo. Cere-le să verifice parcare subterană și să-ți raporteze dacă Polo-ul e acolo. Bag mâna-n foc că l-a lăsat și a plecat cu altceva. Mă întorc în zece minute.

Deschise ușile duble ale dubitei, sări în stradă și porni în fugă spre blocul ei. Inima îi bătea cu putere. Luă liftul până la etajul nouă și se opri în fața apartamentului. Își scoase trusa micuță cu scule și o alese pe cea mai îngustă, vârand-o în broască. După un minut se afla în apartamentul ei.

În aer plutea un iz de chimicale și produse de curățenie cu aromă de lămâie și ceară de albine. Parchetul strălucea ca o oglindă, ca și cum fusese temeinic lustruit. Cuierul din stânga lui era gol. Cuprins de neliniște, Max se repezi în dormitorul ei și deschise larg ușile dulapurilor. Erau goale. La fel și noptierele care flancau patul imens. Intră în baia de culoarea liliacului înflorit. Nu văzu niciun produs cosmetic pe nicăieri. Se întoarse în living, simțind cum panica ia locul neliniștii. Lipseau câteva cărți din bibliotecă, dar în rest, totul părea la locul lui. Verifică bucătăria, însă știa că era inutil. Frigiderul era gol și scos din priză, la fel și celelalte aparate de uz casnic. Până și gunoiul fusese dus.

Aleksandra plecase. Iar instinctul îl avertiza că plecase pentru totdeauna.

Nu-și permise să dispere decât în clipa în care sună la galerie și i se confirmă că ea își dăduse demisia. Femeia cu care vorbise era în stare de șoc și plângea. Îi venea și lui să plângă. De nervi, de mânie și de durere.

Se lăsă încet pe canapeaua din piele maronie și-și îngropă fața în palme.

Nu putea accepta ideea că n-avea s-o mai vadă niciodată. Însă tăcerea goală din jurul lui era mai mult decât grăitoare. Era... zdrobitoare.

Și cu toate astea n-avea să renunțe. N-avea să se dea bătut. Nu putea să renunțe. Avea s-o găsească cumva. Trebuia s-o găsească!

Se ridică greoi și părăsi apartamentul, întorcându-se la dubiță. Mike îl privi ursuz.

— Mașina ei este acolo. A avut grijă să și-o parcheze în afara camerelor de luat vederi. Nu a intrat în mall și nici nu știu cu cine a părăsit parcare. Din momentul în care a intrat și până la Toyota care ne-a derutat, au mai intrat cinci mașini și au plecat alte trei.

— Sună-i înapoi și spune-le să păstreze casetele cu înregistrările făcute până la ora asta și transmite-le că o să trec să le iau în maximum o oră. Ia legătura cu cei de la telefoane și cere-le să ne listeze apelurile date și primite în ultima lună la numărul acesta. Max îi notă numărul de fix al Alecsandrei pe o bucată de hârtie. După aia te duci acasă și bagi cornul în pernă. Te sun mai încolo.

Max făcu un ocol până la mall și zăbovi cam un ceas pe acolo, cercetând parcare și mașina ei, după care se duse acasă și se vârî direct sub duș.

Ziua de ieri fusese halucinantă iar noapte care o urmase istovitoare de-a dreptul. Se simțea frânt și cu moralul la pământ. Vânățăile de pe pieptul și coastele lui se întinseseră spre umeri și spre spate într-o pleiadă de culori care-i răneau ochii. Îl dureau, dar era o durere surdă, mai degrabă enervantă.

Însă mult mai rău de atât îl durea inima.

Și aceea era o durere insuportabilă.

CAPITOLUL 13

Alecsandra se instalează în vechea ei cameră de la etaj și-și goli valizele, aranjându-și hainele în dulapul masiv din lemn de acaju, care data din perioada de glorie a barocului în Italia, asta însemnând cam pe la jumătatea secolului al XVII-lea. Cele două fotolii și măsuța pe care o flancau din dreptul ferestrelor mari erau în set cu dulapul care ocupa tot peretele dinspre vest.

Refugiul fusese astfel conceput încât soarele să pătrundă cât mai puțin în interiorul lui. Era orientat cu

spatele spre nord și cu fața spre sud, soarele răsărind despre partea stângă a clădirii elegante și apunând în cealaltă parte. Singurul anotimp în care soarele le dădea mai mult de furcă era iarna, însă zilele senine erau puține, pentru că în acea regiune ploua destul de mult.

Camera ei era cea mai mică din Refugiu, însă chiar și așa, tot era mai mare decât tot apartamentul ei din oraș. Fostul apartament, se corectă Alecsandra, impunându-și să nu simtă nimic în timp ce-și aranja pe ultimul raft încălțăminte, ordonând-o în după criteriul utilității: pantofii cu toc în spate, ghetele și cei sport mai în față. Închise ușile dulapului și-și luă trusa cu cosmeticele, îndreptându-se spre baie.

Încăperea însuma cam zece metri pătrați, acoperiți cu marmură de culoarea caramelului. Cada era îngropată în podea și avea robinetele stilizate din aramă. Chiuveta ovală era încastrată într-un bloc de marmură crem, sculptată cu frunze de viță de vie și ciorchini de struguri, iar deasupra ei trona o oglindă mare, ovală, încadrată de o ramă din argint vechi ciocănit. Un vraf de prosoape de culoarea untului fuseseră așezate pe placa din granit crem, care ieșea din peretele din stânga chiuvetei, la nivel cu aceasta.

Alecsandra își aranjă obiectele de toaletă pe polița din granit și pe marginea căzii, apoi se întoarse în dormitor, zăbovind o clipă în prag.

Aceasta avea să fie camera unde urma să-și petreacă următoarele trei sau patru decenii. În patul mare cu baldachin ar fi putut încăpea lejer patru persoane. Așternuturile erau din mătase de culoarea șampaniei, în partea dinspre perete fiind stivuite un morman de perne mari și moi, din puf. Cele două noptiere care flancau patul aveau fiecare câte o lampă veche din aramă, cu piciorul răsucit grațios în formă de gât de lebedă, iar abajurul era dintr-un cristal atât de delicat, încât Alecsandrei îi era frică până să și respire lângă el. Covorul Aubusson din centrul încăperii avea o vechime de aproape trei sute de ani. Culorile păliseră cu timpul, însă modelul era superb.

Un brâu de trandafiri de un roz stins, împodobiți cu frunze de un verde pal, aflați în diferite stadii de înflorire, înconjurau buchetul central, care era așezat pe un fundal crem. Covorul costase o avere și fusese achiziționat în cadrul unei licitații private de către Guido, în urmă șase decenii. Inițial, împodobise pardoseala bibliotecii, dar cum ei îi plăcuse atât de mult, Marcus îl făcuse sul și-l dusesse în camera ei.

Alecsandra porni desculță spre ferestrele mari și trase draperiile grele de catifea, privind spre pădurea încremenită și udă. Copacii arătau trist în ploaia mărunță de afară, cu brațele lor noduroase și goale, răsucite implorator spre un cer ca plumbul. Covorul de frunze moarte se întindea pretutindeni, într-o explozie de nuanțe calde: teracotă, aur, cupru și apus de soare. Contrastul era amețitor.

— Impresionant, nu-i așa?

— Da, oftă Alecsandra fără să vrea, refuzând să se întoarcă.

— Întotdeauna ai preferat toamna celorlalte anotimpuri. Ce te frământă, dulceată? o întrebă Marcus cu blândețe, desprinzându-se din prag și pornind agale spre ea.

— Poate vrei să spui ce anume mă mă scoate din minți, îl corectă ea dulce, răsucindu-se spre el.

Marcus avea pe el nelipsitul tricou negru mulat și jinși închiși la culoare, tălpile goale și părul liber. Arăta frumos ca un înger, strălucitor ca un zeu și insuportabil de sexy.

— Bine, zâmbi el, oprindu-se lângă ea și întinzându-și mâna ca să se joace cu o şuviță din părul ei Ce anume te scoate din minți?

O privea cu capul înclinat într-o parte, cu ochi scânteietori și ficși.

— Totul. Lumea băgăcioasă de afară, cretinul ăla care uită să-și strângă resturile de la masă și le aruncă în curtea noastră, lucrurile pe care ni le-a spus Steve despre Igor și planul lui dement. Alecsandra îl privi cu ochii

îngustați, luându-l în colimator. Tu mă enervezi!

— De ce? rânji Marcus viclean. Nu ți-am făcut nimic.

— Știi la ce mă refer. Nu m-am întors aici pentru nimeni.

— Dar ești aici și asta mă face fericit. Poate pentru că nu ți-am făcut încă nimic ești așa de ciufută? sugeră el cu un rânjat parșiv.

— Nu-s ciufută și nici frustrată sexual, dacă la asta ai vrut să te referi. Și ai face bine să mă ocolești pentru o vreme, pentru că sunt într-o stare atât de nasoală, încât nici chiar eu nu mă pot înghiți.

Alecsandra îl ocoli și se duse să-și aranjeze pe noptieră puținele cărți pe care le luase cu ea. Romanul lui Daniel, Tărâmul Tăcerii, îi arse degetele. De două ori fusese nevoită să renunțe la cei pe care-i îndrăgea și, dacă intenționa să-și păstreze promisiunile pe care și le făcuse, aveau să mai existe pe viitor și alte renunțări. O vârl sub teancul de cărți și se răsuci spre valizele goale, trăgându-le fermoarele și îndesându-le sub pat.

Se ridică și-și strânse buzele, uitându-se urât la el. Marcus se tolănise în patul ei, cu brațele încrucișate sub cap, urmărind-o cu o privire zâmbitoare. Bicepșii care i se conturau pe sub pielea dură ca diamantul erau de-a dreptul impresionanți. Nu în stilul lui Mario, care avea constituția unui taur. Marcus era mai degrabă zvelt și imposibil de grațios, însă trupul sculptural părea a fi creat numai din fibre și corzi de oțel frumos împletite, iar forța care zăcea în ei era teribilă.

— Mă bucur că te simți confortabil, zâmbi Alecsandra mios. Ce ar fi să te cari?

— Ce ar fi să te scot la o plimbare prin pădure? i-o întoarse el amabil. Vivien spune că vremea rămâne constantă pentru următoarele treizeci și șase de ore. Am putea alerga. Sau, adăugă el, privind-o provocator cu coada ochiului, te-aș putea invita la un meci și să te las să câștigi primele trei runde. Ai mai scăpa de o parte din nervi.

— Fac ceva pe oferta ta, mârâi Alecsandra,

aruncându-i o privire cruntă.

— Mi-o retrag atunci, dar invitația rămâne în picioare.

Aleksandra îl măsură cu o privire speculativă. Marcus rânji.

— S-a făcut, acceptă ea cu o voce catifelată. Cobor în două minute.

Marcus zâmbi încântat și sări vesel din pat, dându-i un brânci amical, care o făcu să zboare de pe picioare și să se izbească de peretele din capătul celălalt al încăperii. Aleksandra își simți toate oasele vibrând în urma impactului și scoase un șuierat furios în clipa în care ateriză lin pe vârfuri. În alte condiții nici n-ar fi clintit-o, dar o luase pe nepregătite. Marcus era imprevizibil și niciodată nu știa la ce să se aștepte din partea lui.

— Ăsta e bonusul, o informă Marcus răutăcios, dispărând înainte ca ea să apuce să riposteze.

Bombănind, Aleksandra se duse spre dulap să-și ia treningul. Dar se răzgândi în clipa în care deschise ușile. Zâmbind malițios, culese o pereche de pantaloni scurți și mulați și o bustieră, ambele de culoare neagră, și niște ghetete din piele care se încheiau în șireturi, lungi până la jumătate gambei. Își împleti părul în două cozi spic de grâu pe care le lăsă să-i atârne peste sâni.

Simțindu-se incomparabil mai bine, coborî sprintenă scările și dădu cu privirea de Mai și Kay, care discutau în hol în contradictoriu pe seama meritelor ultimului joc video lansat pe piață. Amândoi făcură ochii mari, măsurând-o șocați din cap și până-n picioare, cu gura căscată. Era pentru prima dată când o vedeau îmbrăcată așa, pentru că ea prefera întotdeauna stilul comod, clasic, și indiscutabil decent, și niciodată nu-și expunea părți ale anatomiei sale doar din pură vanitate, așa cum o făceau Sena, Sofia și Eleni.

— Salut, băieți, îi salută ea, râzând cristalin, profund amuzată.

— Unde te duci? izbuti Mal să articuleze.

— Să dau cu Marcus de pereți, zâmbi ea larg,

ocolindu-i și îndreptându-se spre sala de antrenament cu pasul ștregarului.

— N-are nicio șansă, murmură Kay, cu ochii pierduți în gol.

— Cine? Ea sau Marcus?

— Tu ce crezi? se întoarce Kay spre el cu un rânjel larg, diabolic. Sună adunarea! O să fie un meci interesant de urmărit.

Aleksandra intră în sala de antrenament, o încăpere de cincizeci de metri pătrați, situată la demisol, cu un zâmbet suav pe buze. Și savură fiecare secundă minunată din minutul pe care Marcus îl petrecu holbându-se la ea, nemișcat, cu ochii cât cepele.

Expresia buimacă de pe fața lui compensa cu vârf și îndesat afrontul pe care i-l adusese mai devreme, sugerându-i că era destul de slabă încât să-și poată măsura forțele cu el și să-l învingă cinstit. Dar acesta nu era decât începutul, își jură Aleksandra, îndreptându-se fără grabă spre suportii metalici în care erau suspendate setul de gantere cu care se antrena de obicei. Pentru cele trei reprize pe care el făgăduise să i le cedeze, avea să îndure exact trei minute agonizante de salivat.

Aleksandra se întoarce cu spatele la el, oferindu-i o priveliște completă, și-și alege ganterele de două sute. Începu să-și lucreze lent bicepsii, cu atenția fixată asupra mutrei chinuite și confuze a lui Marcus, a cărui imagine se reflecta în oglinda imensă care acoperea tot peretele din fundul încăperii.

— Ce faci?

Vocea lui era nesigură și sugrumată. Aleksandra clipi cu inocență și-i zâmbi cu nedumerire prin intermediul oglinzii.

— Mă încălzesc puțin înainte.

— Înainte de ce?

Ar fi putut să jure că-i văzuse mâinile tremurând.

— Înainte de a da cu tine de pământ.

Marcus șuieră și îi aruncă o privire nimicitoare.

— Dacă ai ales ținuta asta numai ca să mă chinui și

să mă faci să sufăr, atunci ți-ai atins scopul.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet rece.

— Crezi că m-am îmbrăcat așa ca să-ți distrag atenția?

— Cred că ai devenit peste măsură de sadică, iubito. Spune-mi: sunt admise orice prize? o întrebă el cu o voce îmbietoare, apropiindu-se de ea felin.

— Dacă îndrăznești să mă pipăi, atunci îmi fac bagajele și am dispărut pentru totdeauna din peisaj, pricepi?

Tonul dur îl făcu să se dezmeticească. Maxilarele i se încordară, un mușchi zvâcni periculos pe tâmpla lui, și el făcu un pas prudent în spate. Alecsandra îi cronometră timpul rămas, profitând de el și lucrând concentrată, iar când ultima secundă expiră, așeză cu grijă ganterele la loc.

Se răsuci spre el, rotindu-și umerii și gâtul încet, provocator.

— Ești gata? îl întrebă ea, privindu-l galeș.

Vampirul țâșni înainte ca ea să termine. Alecsandra sări mult în sus, dar nu suficient de repede. Marcus o înșfăcă de gleznă și o roti prin aer, proiectând-o cu toată forța spre peretele din dreapta lui. Aerul vâjâi pe lângă urechile ei și Alecsandra izbuti să evite contactul dur cu zidul, apucându-se de o grindă cu vârfurile degetelor, pe care o folosi pe post de pivot, răsucindu-se în aer și făcând o întoarcere completă, în unghi de o sută optzeci de grade. Se împinse cu putere în brațe și-l izbi cu tălpile în piept, aruncându-l în spate. Marcus se redresă din aer, ghemuindu-se ca o cobră și lovi peretele care se apropia vijelios de el cu ambele picioare, plonjând în față cu o viteză și o grație ireală. Alecsandra îi ghici intenția și se lăsă mlădioasă într-un șpagat lateral, lipindu-și trunchiul și fața de podea. Marcus trecu ca o umbră pe deasupra ei și ateriză lin la opt metri mai încolo, ghemuindu-se pe vârfuri. În clipa următoare erau amândoi în picioare, dându-și târcoale atenți.

— Tu i-ai chemat? o întrebă Marcus, arcuindu-și o sprânceană ironic și indicându-i cu o mișcare a bărbiei ușa

sălii.

Alecsandra nu întoarse capul, riscând să-l scape din ochi și s-o încaseze. Totuși, după încă doi pași, își dădu seama la ce se referise el. Toți vampirii din Refugiu stăteau aliniați cuminți lângă peretele de lângă intrare, urmărind confruntarea lor cu aviditate. Le mai lipsea popcornul și paharele din carton cu chimicale lichide ca scena să fie completă!

— Nu i-am chemat eu, se încruntă ea. Mal sau Kay, unul dintre ei a fost. Te deranjează?

— Deloc. Marcus zâmbi ușor și o atacă.

Se mișcă atât de repede încât Alecsandra n-avu timp să-l evite. Fu înșfăcată de gât și trântită de podea atât de dur, încât întreaga sală răsună. Aerul îi şuieră printre buze când plămânii i se comprimară și, preț de o secundă, văzu punctișoare negre dansându-i în fața ochilor. Închise ochii amețită și se chinui să tragă aer în piept.

— Punct pentru mine, îi șopti seducător Marcus la ureche, răsuflarea lui înghețată mângâindu-i obrazul.

Alecsandra deschise ochii și-l privi crâncen. Fața lui fermecătoare se afla la un lat de palmă distanță de a ei, dar expresia din ochii lui era una chinuită. Era excitat de mama focului. Inspirată, Alecsandra își îndulci privirea, fixându-și-o asupra gurii lui, și-și trecu vârful limbii peste buza de sus, într-o mișcare lentă, erotică. Ochii lui se aburiră instantaneu, respirația i se îngreună și concentrarea i se risipi ca suflată de vânt. În clipa următoare zăcea răsturnat pe spate, cu dinții ei lipiți de jugulara împietrită.

— Nu lupți cinstit, mormăi el, posomorât. Sunt deja excitat de moarte și probabil că o să-mi ia luni de zile ca să-mi revin. Și dacă n-ai de gând să-mi sfâșii beregata, ai face bine să te dai jos de pe mine. Începe să devină... incomod, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Alecsandra zâmbi și se retrase, abținându-se să-și treacă limba încet și seducător peste grumazul lui. Asta l-ar fi făcut să se cațere pe pereți.

— Îmi pare rău, rosti ea spășită, înghițindu-și hohotul

de răs.

Marcus își îngustă ochii, pe jumătate iritat, pe jumătate amuzat.

— Regulă: dacă eu nu am voie să te pipăi, atunci nici tu n-ai voie să-mi distragi atenția, folosindu-te de fascinantul tău chip. De acord?

— S-a făcut, zâmbi Alecsandra împăciuitoare.

În următoarele opt runde, s-au luptat corect, totul terminându-se în mai puțin de un sfert de oră. Alecsandra câștigă doar trei din ele, dar asta nu-i strică buna dispoziție. Marcus era unul dintre cei mai rapizi vampiri cu care se luptase vreodată, mult mai rapid și decât Sofia, care se putea deplasa cu o viteză care o egala pe cea a sunetului, atunci când își dădea interesul. Așa că patru runde din zece i se părea un scor mai mult decât echitabil. Dacă ar mai fi câștigat una în plus, asta însemna să-l fi egalat ca iuțea și forță, ceea ce, tehnic vorbind, era imposibil.

— Te simți bine? o întrebă Marcus, încruntându-se vinovat la multitudinea de vânătăi care-i pavoazau pielea de pe umeri, brațe, abdomen și coapse, și care păleau văzând cu ochii.

— Termină cu prostiile, își dădu ea ochii peste cap, exasperată. Știi foarte bine că n-am nimic! În cinci minute sunt ca nouă.

Marcus rânji și-și flexă genunchii, înconjurându-i pulpele cu un braț și aruncând-o lejer pe umărul lui. Alecsandra nu protestă. Făcea parte din ritual. Marcus însă se deplasa cu o viteză incredibilă, făcând-o să chirăie, și o duse în bucătărie, punând-o cu fundul pe blatul din granit de culoarea malachitului al bufetului.

— Ce preferi? o întrebă el, deschizând ușa frigiderului.

— Morcovi, mere, țelină și sfeclă roșie, deliberă ea după trei secunde.

Marcus scoase fructele și legumele nominalizate și le aranjă pe bufet, trăgând storcătorul spre el. Îi prepară sucul și i-l întinse fără să se strâmbe, așa cum făcea la

început, când nu reușea să înțeleagă nevoia ei organică de alte lichide în afara celui clasic.

— Mersi, zâmbi Alecsandra, luând paharul și golindu-l însetată.

— Nu vrei și un cocteil alături? o ispiti el.

— Cred că ar merge un pahar.

Marcus deschise congelatorul și scoase o pungă cu sânge animal, etichetat cu grijă de Sena, ca să nu-l confunde cu cel uman, pe care-l cumpărau mai nou de la un centru de recoltare din Belgia. Alecsandra luă o pară și începu s-o ronțăie visătoare, bălăbănindu-și picioarele sub ea, în timp ce cuptorul cu microunde își făcea treaba. Își privi pulpele, studiind absentă urmele vânătăilor care tocmai își încheiau ciclul de vindecare, absorbindu-se complet și lăsându-i pielea curată.

În mod ciudat, se simțea bine. Partida cu Marcus îi consumase o parte din frustrări, îi abătuse gândurile mizerabile în altă parte și-o energizase. Metoda lui funcționase perfect și intenționa să-i mulțumească pentru asta.

— Ești obosită, murmură Marcus, întinzându-i paharul cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi atinse delicat umbrele de sub ochi. N-ai dormit deloc astă noapte?

Alecsandra clătină din cap în semn că nu și luă o înghițitură mică. Aroma delicioasă a sângelui cabalin îi trimise papilele gustative direct în orgasm. Înghise ochii, savurând-o, și mai luă înghițitură.

— Trebuie să te odihnești dacă vrei să ieși diseară cu noi pe teren.

— Mda. Voi încerca.

— Hai cu mine. Știu remediu ideal pentru asta. Tu stai întinsă pe spate, închizi ochii și-ți scoți toate gândurile din minte, iar eu o să-ți...

— Marcus! mârâi ea avertismentul nerostit.

— ...masez tălpile, sfârși el, rânjind. Vezi? o dojeni apoi cu un zâmbet amuzat. Nu eu sunt cel care se gândește la prostii!

Alecsandra oftă. Ideea era irezistibilă, așa că-și bău

paharul și sări jos de pe bufet.

În camera ei se așază pe marginea patului, lăsându-i lui Marcus plăcerea de a-i scoate ghetetele. Se săltă în spate, se întinse, potrivindu-și două perne sub cap, și închise ochii, abandonându-și picioarele în poala lui.

Marcus nu se lăudase degeaba cu remediul lui. Mâinile îi era ferme și totuși blânde, găsimd puncte de tensiune pe care le masa cu pricepere, risipind încordarea din trupul ei.

— Mmmmm, gemu Alecsandra de plăcere, făcându-l să zâmbească. Îl privi pe sub pleoapele grele și-i surâse pe jumătate adormită. Cred că până la urmă o să te păstrez. O să-mi fi sclav și o să te las să-mi mesteci tălpile de două ori pe zi. Ba nu, se răzgândi ea, căscând prelung. De șase ori pe zi, cât un ceas și jumătate... sau poate două...

În clipa următoare o fură somnul. Marcus continuă să-i maseze tălpile încă zece minute, apoi i le așază cu grijă pe pat. Aproape imediat Alecsandra se strânse ghem, răsucindu-se pe o parte. Marcus se aplecă deasupra ei, ținându-și respirația.

Fața aceea pierdută în vise îl fascinase din primul moment. Frumusețea ei îl lovide ca un pumn de catifea în piept și îi luase doar o fracțiune de secundă ca să înțeleagă că ea era cea pe care o așteptase veacuri de-a rândul.

Se îndreptă de spate și luă un colț al cuverturii aurii, acoperind-o, apoi se întinse și o sărută ușurel pe păr. Alecsandra scoase un sunet, nici geamăt și nici suspin, și buzele ei se mișcară în somn.

Nu rostise cuvântul, mai mult buzele ei se modelară în jurul lui, însă impactul fu similar cu cel al unui pumn primit în plină față din partea lui Mario. Marcus sări ca ars și făcu un salt mare în spate, lipindu-se de dulap cu un sunet imperceptibil, ca cel făcut de aripile unei molii lovind sticla unui bec. Ochii i se injectară și mâinile i se încleștară în pumni, în vreme ce durerea îl sfâșie în două, ca o sabie.

Rămase pe loc preț de două minute, cu ochii larg deschiși, fixați pe fața ei, tremurând de o ură și o furie

nimicitoare, apoi se răsuci pe călcâie și ieși tăcut.

Coborî scările ca o tornadă, trecând pe lângă Henna și Eleni, și se năpusti afară din Refugiu drept în ploaie. Cele două se priviră nedumerite, ca trei secunde mai târziu să audă răcnetul lui îndepărtat de mânie.

Eleni se încruntă, aruncând o privire bănuitoare spre etaj.

— Crezi că i-a dat cu tifla? făcu ea în șoaptă.

— Nu știu, răspunse Henna, ridicând din umeri. Hai să aflăm!

Dar și mai mare le fu confuzia când o găsiră pe Alecsandra dormind.

CAPITOLUL 14

Trecuseră trei zile de când Alecsandra se mutase înapoi la Refugiu și lucrurile continuau să stagneze. Nu riscau să-l contacteze pe Igor și să-i întindă o cursă, până când nu aveau dovada spuselor lui Steve sau până când un alt vampir din afară, care avea o legătură cu rusul, nu confirma varianta acestuia.

În aer plutea o stare de iritare generală, însă cel care genera cea mai mare cantitate de nervozitate electrostatică din atmosferă era Marcus.

După ce ea adormise, el dispăruse fără să spună nimănui nimic și lipsise întreaga după amiază, toată noaptea și o bună parte din ziua următoare. Se întorsese cu o expresie sălbatică în ochi, cu tricoul sfâșiat, mirosind a rășină de pin, a blană udă de urs și a unui „nu vă apropiați de mine!” clar. Nu salută pe nimeni, nu se uită la nimeni și se duse glonț în camera lui, baricadându-se acolo. Când ieși, pe la orele șapte seara, părea într-o dispoziție mai bună, dar nu cine știe ce. Se spălase, își schimbase hainele și-și dăduse barba jos. Își luă porția de sânge uman din congelator și se retrase în camera de deasupra livingului, adâncindu-se în căutări pe net. Nu vorbi nici cu Guido și nici cu Mal, cu care se înțelegea cel mai bine dintre toți, și refuzase categoric să-și explice absența, ceea ce le sporise îngrijorarea și mai mult.

Alecsandra îl lăsase în boii lui. Avea destule pe cap,

nu mai dorea să-și suplimenteze creierii și cu atitudinea pasiv-agresivă și beligerantă a unui vampir ciufut și dificil, așa, de felul lui.

În noaptea în care Marcus lipsise, dăduse o raită prin oraș, împreună cu Kay, Sofia, Mario, Sena și Eleni, căutând urme noi. Se împrăștiaseră și o luaseră metodic, răscolind fiecare gaură, fără niciun rezultat. Cei trei vampiri nu se mai întorseseră. A doua zi, la primele ore ale dimineții, alte două cadavre fuseseră descoperite, de data aceasta în Blue Island.

— N-au plecat, ceea ce e bine, spusese Guido, schimbând posturile și căutând unul care să reia știrea. Ne-au văzut sâmbătă seara adunați laolaltă și s-au speriat când au realizat că au trecut pe un teritoriu deja luat. Totuși, nu s-au speriat îndeajuns pentru a șterge puțină. Ceva îi ține pe loc. Întrebarea de douăzeci de puncte este: ce anume?

În următoarea seară, Alecsandra, însoțită de Sena, Vivien, Cyril și Mal, au plecat în Blue Island și au scormonit orașul de la cap la coadă. Prinseră alte două urme noi, distincte, care însoțiseră mirosul cunoscut al celui pe care-l căutau. Însă vampirii în cauză își aveau culcușul în altă parte. Cum soarele stătea pe cale să răsară, abandonară căutările și se suiseră cu toții în mașina lui Mal, un BMW seria 7, întorcându-se la Refugiu.

În seara aceea aveau s-o ia de la capăt, numai că aveau să formeze echipe de câte trei și să ia cu asalt orașele satelit din jurul Chicago-ului: Mario cu Henna și Eleni aveau să plece în Hammond; Guido, Sena și Mal luau Evaston-ul în primire; Vivien, Cyril și Sofia optaseră pentru Blue Island, iar ea, împreună cu Kay și Marcus, urmau să se ocupe de Calumet.

Consemnul era ca de îndată ce descopereau vreo urmă proaspătă, echipele să se unească înainte de a acționa. Îi voiau pe toți în viață și pentru asta trebuiau să acționeze împreună.

Alecsandra fură o privire pe după draperie. Soarele avea să apună în cel mult douăzeci de minute și ei urmau

să plece imediat. Se retrase și-i aruncă o privire lui Kay, care îi șoșotea ceva lui Eleni la ureche, aprinzând scânteii de surpriză și plăcere în ochii ei. Mario și Sofia dispăruseră sus și, după zgomotele înfundate de la etaj își dădu seama că erau în toiul pasiunii. Mal stătea într-un fotoliu, cu Henna ghemuită în brațele lui. Henna își sprijinea zâmbitoare obrazul de pieptul lui și-și ținea ochii închiși, în timp ce Mal îi mângâia visător umărul gol, cealaltă mână fiindu-i ocupată cu un jeton de pariuri, pe care-l răsturna cu dexteritate peste fiecare falangă, preluându-l pe următoarea, într-un du-te-vino amețitor. Guido răsfoia plictisit ziarele de după amiază, în timp ce Sena se distra, jucându-se în părul lui și ciufulindu-l în fel și chip. Cyril și Vivien erau concentrați asupra unei partide interminabile de șah.

Marcus stătea în picioare în capătul celălalt al livingului, cu umerii și ceafa rezemate de perete, brațele încrucișate pe piept și ochii închiși. Părea cufundat în meditație, însă linia dură a maxilarului îi pulsa spasmodic. Era plin de draci, pe care și-i rumega în tăcere.

Alecsandra trase cu grijă aer în piept. O evitase cu ostentație întreaga zi și, când fusese nevoit să rămână în aceeași încăpere cu ea, o ignorase pur și simplu. Atitudinea lui i se părea de neînțeles și o neliniște. Era mai mult decât ofticat pe ea și Alecsandra nu pricepea cu ce-i greșise. Încercase să-l abordeze cu câteva ore înainte, dar privirea înghețată și plină de avertisment, pe care i-o aruncase înainte de a-i întoarce spatele ca un nesimțit, o făcuse să bată în retragere. Și, având în vedere că celorlalți le vorbea numai ei nu, nu-i mai rămânea decât să tragă singura concluzie valabilă și anume că proasta lui dispoziție se datora în exclusivitate ei.

Alecsandra expiră și porni spre Guido.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Guido lăsă ziarul jos, privind-o răbdător.

— Vreau să mă muți în altă echipă, rosti ea cu grijă, uitându-se la Marcus, care deschise ochii brusc și o privi fix, nemișcat.

— De ce? o întrebă Guido, privind-o serios.

— Așa este mai bine, se forță Alecsandra să zâmbească.

— Nici nu se pune problema, rosti Marcus moale, apărând lângă ea. Echipele sunt gata formate, nimeni nu se mai schimbă cu nimeni, punct.

— Cine zice asta? se stropși Alecsandra la el, absurd de mulțumită că o vedea și i se adresa, în sfârșit.

— Eu, zâmbi el periculos de blând. E vreo problemă, dulceață?

— Da. Și trebuie s-o lămurim acum, îi aruncă ea peste umăr, topindu-se în bibliotecă.

Marcus scrâșni din dinți și o urmă, închizând ușa încet în urma lui.

— Îmi zici și mie, dracului, de ce ești atât de supărat pe mine?! izbucni Alecsandra, privindu-l furioasă și jignită. Ce am făcut atât de cumplit, de intolerabil, încât să începi să mă tratezi ca pe un gunoi?

El tresări, păli și se retrase un pas, privind-o nemișcat.

— Nu te-am tratat ca pe un gunoi, rosti el încet.

— Nu? mârâi ea, îngustându-și ochii, făcând un pas spre el. Adică, în opinia ta, a nu vorbi cu o persoană, a te preface că nu există și a-i întoarce spatele atunci când vrea să discute cu tine este o atitudine normală?!... O să-ți spun ceva, Marcus, ceva ce o să te facă să *zburzi* de fericire. Imediat ce încheiem raidul din seara asta, îmi fac bagajele și plec!

— Nu!...

Ochii lui se umplură de panică.

— Oh, ba da, o să plec, promise Alecsandra, zâmbindu-i viforos. N-o să-ți mai stau în cale și poate că, așa, toată lumea va fi scutită să facă ulcer din cauza ta înainte de Crăciun!

— Nu pleci nicăieri! sâsâi el, privind-o neliniștit.

— Ei bine, își arcui ea o sprânceană victorioasă, aici chiar n-ai niciun cuvânt de spus.

— Alecsandra, murmură el, închizând ochii, chinuit.

— Nu mă lua pe mine cu Alecsandra! Ori îmi zice ce naiba ai cu mine, ori îți revii la normal și-ți ceri scuze.

— O să-mi revin la normal, făgădui el, strâmbându-se. Și o să-mi cer și scuze. Scuză-mă.

Lui Marcus nu-i plăcea să primească ultimatumuri și nici să-și ceară iertare când o dădea în bară. Faptul că el fusese atât de prompt în a-i face pe plac o făcu să-și îngusteze ochii.

— Și n-o să-mi spui ce te consumă în halul ăsta?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că doare! erupse el, privind-o sălbatic. Mă doare ca dracu'!

Alecsandra îl privi șocată. Niciodată nu-l văzuse suferind așa, torturat și complet deznădăjduit. Ceva tremură în inima ei, se sparse, și întreaga furie i se mistui.

— Marcus, își împlânzi ea vocea, apropiindu-se de el. Vorbește cu mine. Te rog. Nu suport să te văd așa!...

— Nu pot! ridică el vocea, exasperat. O să mă facă să mă simt și mai prost decât mă simt acum și, pe deasupra, o să arăt și ca un imbecil în ochii tăi. Îmi pare rău, Alecsandra. N-am vrut să te supăr. Problema nu este la tine, ci la mine. Te iubesc. Sunt un dobitoc. Iartă-mă. Mă ierți?

— Marcus, nu sunt idioată. Am făcut ceva, ceva care te-a scos din minți. Vreau să știu ce.

— N-ai făcut nimic, crede-mă.

— Atunci am spus ceva.

El tăcu încăpățânat, evitându-i privirea. Brusc, Alecsandrei îi pică fisa.

— Am vorbit în somn, așa-i?

Tăcerea lui îi confirmă bănuiala.

— Ce-am spus?

Marcus o privi neînduplecat și mut ca un zid.

— Spune-mi ce-am spus, insistă ea. Sau plec, îl amenință, făcând doi pași spre el, încolțindu-l.

Marcus se enervă și deschise gura, dar Kay vârî capul pe ușa și-și mută privirile curioase de la unul la

celălalt.

— Trupă, e timpul.

— Venim imediat, rosti Marcus, oftând.

— Nu. Marele maharajah a zis *acum* sau să vă aduc în dinți dacă-mi faceți nazuri.

— Vorbim când ne întoarcem, rosti Alecsandra, trecând pe lângă Marcus și furișându-se pe lângă Kay în hol.

Ascultau Apocaliptica cu sonorul dar la maximum în timp ce intrau în Calumet. Alecsandra își conducea Lamborghini-ul cu lejeritate pe străduțele înguste. Pe autostradă călcase accelerația până-n podea, în timp ce se strecura razant pe lângă celelalte mașini. Vitezometrul se lipise de limita maximă indicată pe cadran și nu se mai urnise de acolo. Până și Kay, care era stătea pe scaunul din dreapta ei, și care era un maniac declarat al vitezei, stătea încordat ca un arc lângă ea. Marcus, pentru că nu încăpuse pe scaun lângă Kay, preferase să stea cocoțat în spatele lui, cu fundul pe capotă, savurând neclintit cursa aceea nebunească, jucându-se cu părul ei care flutura haotic în bătaia vântului.

Drumul, viteza amețitoare și vântul rece care bătea dinspre lacuri, îi limpeziseră mintea și o calmaseră. Era surescitată și gata de vânatoare.

Alecsandra dădu volumul la un nivel acceptabil, rulând încet spre centrul orașului. Trecură pe lângă magazinele de pe strada principală, pe lângă pizzerii și restaurante, cinematograf și primărie. Era nici opt și lumea ieșise să cineze sau să se distreze.

Alecsandra regretă că nu aleseseră să ia Lexus-ul lui Henna, care era mai puțin bătător la ochi. O mașină decapotabilă și rea, ocupată de doi bărbați superbi, cu fețe dure, neîmblânzite, și o brunetă atrăgătoare la volan, atrăgeau atenția chiar și într-un cartier de lux pentru vedete plătite cu cifre urmate de șase zerouri.

O blondă pe tocuri imposibile traversă strada, silind-o pe Alecsandra să încetinească. Era înaltă, suplă, cu forme generoase. Purta o pereche de blugi elastici și o jachetă de

lână moale. Părul lung era plin de inele și era machiată strident. Îi aruncă o privire languroasă lui Kay, făcându-i cu ochiul. Kay își ascunse rânjetul fabulos în palmă și o privi amuzat. Alecsandra își împinse limba în obraz.

— Nu te zic lui Eleni dacă vrei să faci o șustă, îl tachină ea, oftând exagerat și ocolind-o cu grijă pe blondă, care încremenise în mijlocul străzii când Marcus, care până atunci fusese mai preocupat de părul ei decât de ceea ce se petrecea în jurul lui, își întoarse fața să vadă de ce se deplasau cu viteza melcului turbat.

— Nu mă interesează, replică Kay. Eleni m-ar jupui de viu dacă ar simți mirosul alteia pe mine. Marcus, își dădu el ochii peste cap. Nu te mai uita atâta la ea, că face fata infarct.

Marcus rânji și-i trimise blondei care se holba la el o bezea plină de tandrețe. Tipa se clătină ca pălită în moalele capului, făcând-o pe Alecsandra să pufnească în râs.

— Mare nemernic mai ești, comentă ea.

— Mda, chicoti el, reluându-și activitatea de stilist.

— Lasă-mi părul în pace și zi-mi pe unde s-o iau.

Marcus oftă și îi dădu instrucțiunile necesare.

Alecsandra parcă în fața unui club de noapte și Marcus sări grațios pe trotuar, oprindu-se în fața unei namile cu un cap mai înalt ca el, probabil unul din cei care se ocupau cu clienții mai dificili. Între degetele lui Marcus se ivi o bancnotă de o sută, pe care o ridică în fața ochilor acestuia.

— Ai grijă ca bijuteria asta să nu dispară, îi ceru el cu blândețe.

— Tu cine dracu' ești? îl întrebă namila cu dispreț.

Marcus aruncă o privire rapidă în jur, asigurându-se că nu-l vede nimeni, și-l înșfăcă pe ins pe beregată, săltându-l la două palme de pământ. Îl ținu așa doar o secundă, suficient cât să-i intre bine în cap individului în care dintre ei doi era concentrată cea mai mare cantitate de mușchi și testosteron, apoi îl lăsă la loc, pe picioarele transformate brusc în gelatină.

— Asta ți-a răspuns la întrebare? făcu Marcus, înălțându-și o sprânceană și privindu-l fix, sălbatic, îndesându-i cu grijă bancnota în buzunarul de la piept al canadienei groase. Să nu mă dezamăgești, ok?

— Da, domnule, făcu omul, dând speriat din cap. N-o să plec de lângă ea.

— Chiar trebuia să faci asta? îl bombăni Alecsandra pe când se îndepărtau de zona clubului. Să bagi groaza în toți cei pe lângă care treci nu este tocmai o idee înțeleaptă, Marcus.

— Mă asigur doar că nu va exista nimeni pe care să-l vânez mai târziu, declară el sec.

Dădură colțul unei clădiri vechi, nimerind pe o alee pustie. Săriră în același timp, aterizând fără zgomot pe acoperișul de țiglă aflat cu douăzeci de metri mai sus de locul unde stătuseră, și se ghemuiră pe marginea lui.

Alecsandra închise ochii și trase încet pe nas mirosurile orașului, aduse de vântul rece. Zeci de arome năvăliră în nările ei, unele puternice și sufocante, alte mai palide și mai îndepărtate.

— Simți ceva? o întrebă Marcus, adulmecând la rândul lui.

— Gura, mârâi Alecsandra, expirând prelung și inspirând încă odată, mai adânc și mai lent.

Toate mirosurile pe care vântul le purta spre ea erau „curate”. Își schimbă poziția, respirând din nou, concentrându-se.

De data aceasta, prinse o urmă foarte slabă. Deschise ochii brusc și întoarse capul. Țâșni pe acoperișul vecin, care se afla la zece metri mai la dreapta de clădirea pe care stăteau cocoțați și mai jos cu vreo doi metri decât cel pe care-l lăsase în spate, blocând oarecum vântul. Inspiră încă odată și un zâmbet crud i se întinse încet pe față.

Urma era proaspătă. Vampirul trecuse pe acolo de niciun ceas. Încercă să nu se simtă dezamăgită de faptul că mirosul nu aparținea celui pe care ea-l voia în mod special. Dar dacă puneau mâna pe acesta, ceilalți doi erau ca și morți.

Marcus și Kay, care o urmaseră aproape imediat, prinseră și ei mirosul și se împrăștiară rapid, acoperind zona.

— Pe aici, șuieră Marcus și păși în gol, dispărând din fața lor.

Alecsandra sări odată cu Kay. Acoperișul se derulă cu viteză pe sub ei și amândoi își corectară direcția abia când ajunseră deasupra pasajului dintre clădiri, lăsându-și toată greutatea în picioare. Aterizară pe vârfuri lângă Marcus, fără zgomot, și-n clipa următoare nasurile lor captară mirosul, de data aceasta mult mai clar.

— Ce noroc pe capul nostru, rânji Marcus, luând mâna Alecsandrei într-a lui și sărutându-i-o galant.

Alecsandra îi zâmbi, bucuroasă că, în sfârșit, el ieșise din buda cosmică în care se bălăcise trei zile, redevenind același individ fermecător pe care-l știa dintotdeauna și-l iubea cam tot de pe atunci.

— Hai să vânăm, propuse Kay, rânjind larg, malițios.

Colții îi ieșiseră complet din gingii, semn că era suficient de exaltat și de provocat încât să lupte, indiferent cu cine, atâta vreme cât putea să se bucure de o încăierare pe cînste.

Alecsandra îi aruncă o privire lui Marcus, care părea calm și detașat, dar asta nu era decât o aparență. Cu cât Marcus părea mai plictisit și mai apatic, cu atât mai încordat și mai întărâtat era de fapt în realitate.

— Regulă, ridică ea un deget, captându-le atenția. Îi dibuim culcușul, apoi îi sunăm și-i așteptăm și pe ceilalți să vină.

— Da' ne descurcăm cu el, se plânse Kay.

— Trebuie să-l capturăm viu, își pierdu ea răbdarea. Și cum naiba vrei să-l ducem la Refugiu, Kay, când mașina mea are numai două locuri!?... Marcus a venit călare pe capotă. Doar n-o să-l legăm de roți!

— Ba ar fi o idee, se arătă Marcus încântat. Bine, bine, oftă el, ridicându-și mâinile împăciuitoare, când Alecsandra se uită chiorâș la el. Îl localizăm și sunăm goarna. Ești mulțumită, Alteță?

— Da. Foarte. Alecsandra rânji. Să-i dăm drumul.

— Ești sigur? întrebă Max, traversând în fugă bulevardul și instalându-se la bordul Porsche-ului.

— Așa cred, domnule, se auzi vocea posacă a polițistului în receptor. Adică, sunt aproape sigur. Semăna destul de bine cu poza pe care ne-ați trimis-o, deși, vă spun sincer, arată mult mai bine în carne și oase.

— Bine, făcu Max, trăgând portiera și pornind motorul. Dă-mi adresa.

Polițistul i-o dictă și Max închise telefonul, aruncându-l pe scaunul de lângă el. Își butonă GPS-ul, introducând adresa, și așteptă ca dispozitivul să-i arate configurația celui mai scurt traseu înainte de a porni.

Inima-i bătea cu putere și nervii începură să-i zvâcnească în stomac.

Ieși din oraș și, odată ajuns pe autostradă, calcă accelerația până-n podea. Nu-i venea să creadă că norocul îi zâmbise atât de curând. Și nu intenționa să lase ocazia să-i scape printre degete. Dacă polițistul din Calumet nu se înșela, și după descrierea făcută erau prea puține șanse s-o facă, atunci avea să o vadă pe Alecsandra și să obțină niște explicații.

După nici zece minute de șofat sportiv, traficul se încetini și se opri complet. Undeva în față avusese loc un accident și circulația se blocase pe o bucată bună de drum. Ambulanțele ajunseseră deja la fața locului. Max le vedea girofarurile în funcțiune. Ieși din mașină și o luă la fugă printre autovehiculele oprite bară la bară, străbătând grăbit sfertul de milă care-l separa de punctul mort al traficului.

Un Mercedes C Klasse izbise un BMW seria 6 Coupé, făcându-i partea stângă praf. BMW-ul se răsucise din șocul impactului și zdrobise fundul Mercedesului, aruncându-l în lateral și izbindu-l de parapet, iar un Chrysler 300C intrase în plin în BMW, făcându-i zob și partea dreaptă. Chryslerul primise o pupătură în fund de la un Mitsubishi Lancer Clasic, care-l transformase Chryslerul într-un acordeon. Încă trei mașini se ciocniseră în linie dreaptă, intrând una-

ntr-alta, dar avariile erau minore. Fusesse un carambol de toată isprava și Max ajunsese exact când paramedicii acordau primul ajutor. Erau prezente trei mașini de poliție, și unii dintre polițiști luau deja declarații martorilor oculari.

Max se apropie de unul dintre ei, care era îmbrăcat în haine civile și avea insigna poliției atârnată de gât, scoțându-și legitimația din mers.

— Jacobi, FBI.

— Rahat, își dădu polițistul ochii peste cap, vădit agasat. Voi nu dormiți niciodată, băieți?

— Ce s-a întâmplat aici? îl ignoră Max.

— Un smintit cu un SUV a produs toată mizeria asta. A trecut ca un dement pe lângă șoferul Mercedesului, atât de aproape încât tipul jură că era să-i smulgă oglinda. Tipul s-a speriat și a tras dreapta de volan, intrând în bijuteria de acolo, arătă el spre coupé. Restul mizeriei a curs de la sine.

— Morți?

— Nu, deși șoferul BMW-ul este destul de șifonat. N-aveau cine știe ce viteză și, bănuiesc, armata îngerilor venea din spate cu surle și trâmbițe. Restul au câteva vânătăi ici-colo și sunt speriați ca naiba.

— Ok. Max dădu din cap. Am nevoie de o mașină. A mea e blocată-n spate și sunt într-o misiune. Mă cam grăbesc. Aș prefera una care să nu arate oficial.

— Mai ai și alte pretenții? rânji polițistul răutăcios. Scaune de piele încălzite, poate?

Max zâmbi subțire, întunecat.

— Ți-e dor de un post de paznic de noapte, ofițer Kinsky? îl chestionă el blajin. Știu unul la o măcelărie și, dacă nu te miști în trei de secunde ca să-mi aduci o mașină viabilă, îți promit că acolo ajungi în mai puțin de două ore. Obstrucționare, rea voință, limbaj jignitor la adresa unui federal. Și dacă o să mă screm mai bine, s-ar putea să fac din dosarul tău o lectură extrem de interesantă.

Rânjetul se șterse de pe fața polițistului, care mormăi o înjurătură porcoasă printre dinți în timp ce-și vâra mâna

în buzunarul gecii, pescuind niște chei. I le aruncă și Max le prinse din zbor, mârâind un mulțumesc strepezit.

— Ai grijă de mașina mea, îi aruncă el cheile Porsche-ului. Dacă are vreo zgârietură când mă întorc după ea, ți-am ars fuduliile.

— Aceeași chestie e valabilă și pentru tine, mârâi ofițerul, făcându-i un gest cu mâna în spate, spre un Saab Sport Sedan roșu, nou-nouț, parcat lângă una dintre ambulante.

Max își ascunse zâmbetul de satisfacție că nu primise cine știe ce rablă.

— Te caut eu mai târziu, îi aruncă peste umăr polițistului, îndreptându-se cu pași mari spre mașina împrumutată.

Urcă la volanul sedanului, își împinse scaunul mult în spate ca să-i încapă picioarele și o luă din loc.

Douăzeci de minute mai târziu, intra în Calumet.

Alecsandra se ghemui în spatele gardului, cercetând clădirea cenușie, construită pe două nivele, din fața ei. Părea o fabricuță părăsită de mulți ani, dacă lua în considerație aspectul ei jalnic. Bălăriile crescuseră în curtea interioară și smocuri de iarbă uscată se ițeau printre crăpăturile asfaltului. Locul fusese abandonat și lăsat în paragină și nu diferea cu foarte mult de cel în care-și fixaseră ei baza. Ba, dacă era să fie sinceră, arăta chiar mai curat decât al lor.

La ultimul etaj, un neon pâlpâia chior, trăgând să moară.

Kay se ghemuise lângă ea, fixând avid ferestrele luminate. Marcus stătea în spatele ei, suflându-i în ceafă. În sunase pe ceilalți și acum erau pe drum. Guido le dăduse mână liberă să se miște în cazul în care prada dădea semne că intenționa s-o șteargă din loc, dar deocamdată nu se vedea nicio mișcare.

Mirosul vampirului din clădirea pustie era intens și imposibil de dulce. Mai existau și alte două mirosuri, la fel de dulci, dar erau mai slabe, semn că amicii lui erau plecați cu treburi.

— Vrei să te dai mai încolo? șuieră Alecsandra, când Marcus își vârî nasul în părul ei.

Îi dădu un ghiont cu cotul în stomacul dur, fără să-l clinească niciun milimetru măcar. Singurul lucru cu care se alesese din isprava asta era o vânătaie în vârful articulației.

— Doar îmi clătesc nările, se disculpă el cu nevinovăție. Miroși delicios... a fum și a pădure, șopti el, identificând aroma șamponului ei. De la duhoarea ăluia sunt pe cale să dau în diabet.

— Nu ești singurul, bombăni Kay, fără a-și lua privirea de la clădire.

O umbră trecu prin dreptul geamurilor. Pe Alecsandra o furnicau tălpile s-o ia din loc și să arunce o privire înăuntru.

Trei minute mai târziu, o pală de vânt i se strecură prin păr. Îl simți pe Kay încordându-se lângă ea și relaxându-se aproape imediat. Mireasma delicată a Sofiei îi ajunsese în nări.

— Salutare, șopti rusoaica, ghemuindu-se lângă ea. Te superi?

Marcus bombăni și se dădu cincisprezece centimetri mai la dreapta, făcându-i loc și uitându-se chiorâș la ea.

— Guido ajunge în câteva minute, începu Sofia să-i informeze, îngustându-și ochii la etajul luminat. Mario m-a sunat de pe autostradă acum zece minute. A avut loc un accident care a blocat traficul și mai întârzie puțin. S-a întâmplat din vina lui Cyril, îi aruncă ea o privire ascutită inculpatului, care stătea la un metru în spate, afișând o expresie de copil aspru pedepsit pe nedrept. A condus ca un turbat până aici!

— Ne grăbeam, îi sări Vivien lui Cyril în ajutor.

— Gura, gheișă nemernică ce ești! o repezi Sofia. Din cauza ta a mers așa! L-ai frecat la icre că ne-apucă Anul Nou până ajungem!

Vivien surâse dulce, neafectată. Faza cu gheișă era aproximativ reală.

Numele ei adevărat era Swinday-Lee și fusese

amanta principală a celui de-al doilea împărat din dinastia Tang. Când Cyril o întâlnise și amândoi făcuseră o pasiune subită și mistuitoare unul pentru celălalt, Cyril îi declarase ea că avea față de Vivien. Swinday-Lee fusese de acord să-și schimbe numele de dragul iubitului ei, datorită pronunției dificile. Numai Vivien era în stare să-și pronunțe numele corect din punct de vedere fonetic, iar ceea ce ieșea pe gură când și-l rostea semăna cu sunetul unei tigăi de inox scăpată pe gresie.

Desigur, fosta ocupație a lui Vivien din viața ei umană se apropia de cea a unei gheișe, numai că acestea erau de origine japoneză. Însă pentru Sofia, termenul de gheișă, noțiunea de kung-fu și ochii oblici erau tot pe strada aia.

— Au fost morți? se interesă Alecsandra.

— Nu, din câte a observat Mario. Membre fracturate, vreo câteva capete sparte și contuzii minore. Poliția, ambulanțe, gură cască... bla, bla, bla. Mai rău au pățit-o mașinile implicate decât șoferii lor. Vreo două dintre ele erau în hemoragie masivă. Mario zicea că nici dracu' nu le mai repară!

— Lui Guido n-o să-i convină asta, murmură Alecsandra.

— Cel care a condus trage ponoasele, nu? zâmbi Sofia rece.

— De ce nu i-ai dat cap în cap, dacă ai văzut că fac prostii? mormăi Marcus, încruntându-se la ea.

— Pentru că și mie-mi place viteza, îi declară Sofia peste umăr cu un rânjel mios.

— Foarte *matur* din partea ta, Sofia, oftă Alecsandra. Și dacă îți imaginezi că o să scapi basma curată în fața lui Guido, te-nșeli. O să vă pună pielea-n băț la toți trei.

— Uhuhuuu... tremur de frică! se cutremură Sofia, mimând groaza.

Alecsandra clătină din cap. Sofia putea fi uneori așa o ticăloasă!

Câteva minute mai târziu ajunseră și Guido, împreună cu Sena și Mal.

— Mario n-ajunge la timp, îi înștiință Sena, vârandu-

se ca supozitorul între ele două. Începem fără ei.

Se înțeleseseră din priviri și acționară în tandem, fiecare luându-și sarcina în primire. Alecsandra și Marcus intrară pe ușa din față, urcând scările în viteză, Vivien și Cyril aterizară pe acoperiș, Guido și Sena intrară direct prin ferestrele luminate. Mal, Sofia și Kay se împrăștiaseră în jurul clădirii, rămânând să le asigure spatele.

O clipă mai târziu, încolțiră un vampir mic și slab, care sărise ca o muscă pe tavan, rămânând lipit acolo și sâsâind la ei, arătându-și colții. Marcus oftă, Sena își dădu ochii peste cap, Guido zâmbi amuzat la creatura aceea ridicolă, Alecsandra se strâmbă nemulțumită. Se simțeau cu toții peste măsură de jigniți. Se așteptaseră la un vampir mai țeapăn, care să le ofere ceva distracție. Lipitoarea aceea din plafon își umilea specia.

Ce naiba văzuse creatorul acestuia la el, de se deranjase să-l transforme?

În clipa următoare avură răspunsul. Creatura sâsâi și scuipă, iar saliva lui ateriză pe mâna Senei. De fapt, îi ochise fața, dar Sena își ridicase mâna instinctiv, protejându-și-o, iar saliva îi ajunsese în palmă. Carnea ei sfârâi, urmată de urletul prelung de durere. O fracțiune de secundă mai târziu, se întâmplară două lucruri: Marcus și Guido țâșniră spre vampir, smulgându-l din tavan și izbindu-l de podeaua din beton, Cyril și Vivien se năpustiră prin ferestre, aterizând în centrul încăperii. Vampirul sări și flegmă din nou, însă Guido alunecă lateral, izbutind să se ferească. Vivien sări în cărca creaturii, doborând-o cu fața la pământ, și-și lipi palma de țeasta ei, paralizând-o.

Guido se repezi spre Sena, care căzuse în genunchi și-și ținea încheietura mâinii rănite în pumn, cu fața contorsionată de durere.

— Mă arde! hohoti ea, cu respirația tăiată. *Mă doare!*

...

— Șșșt... Dă-mi să văd, rosti Guido, luându-i palma în mâinile sale.

Saliva stârpiturii, o chestie vâscoasă de culoarea puroiului, bolborosea și săpa în carnea ei. Guido își sfâșie

mâneca jachetei și șterse rapid rana, din exterior spre interior, având grijă să n-o întindă. Materialul fâsâi, în timp ce veninul dizolva fibrele, întinzându-se rapid. Ochii lui Guido se umplură de o furie ucigașă când văzu micul crater din podul palmei ei.

— Oh, iubita mea, rosti el cu infinită blândețe, lipindu-și fruntea de a ei, răscolit.

Sena își mușcă buzele cu putere, înghițindu-și geamătul de durere.

Alecsandra își simți stomacul întorcându-i-se pe dos. Dacă ar fi nesocotit ordinele lui Guido, oricare dintre ei ar fi putut încasa scârboșenia aceea acidă, care ar fi mutilat fața Senei dacă ea n-ar fi avut inspirația să-și ridice mâna la timp. Geamătul de durere al acesteia se transformă într-un sâsâit plin de agonie, care lovi mult mai adânc în inima Alecsandrei decât urletul ei de adineaori.

Urnindu-se din loc, Alecsandra se lăsă pe vine lângă creatura pe care Vivien o controla, atentă să n-o atingă, deși o mâncau palmele să-i întindă mutra pe ciment. Privi fața vampirului cu o ură nesfârșită. Știa că o aude, fiindcă talentul lui Vivien nu acționa decât asupra nervilor motori, nu și a celor senzitivi.

— O să-ți cerșești moartea pentru asta, insectă dezgustătoare ce ești! rosti ea, abia mișcându-și buzele. Suntem ași în a tortura pe cineva, dar pentru tine, îți garantez asta, vom deveni și mai creativi.

Se ridică și în clipa următoare încremeni, simțind cum tot sângele i se scurge din cap în picioare.

În fundul halei, pe un panou de doi metri pătrați, erau prinse cu bolduri un set de instantanee alb-negru. Fețele tuturor celor din Refugiu fuseseră surprinse cu claritate și mărite mult, plus una de grup, făcută în fața barului în care-l încolțiseră pe Steve. Însă fața ei era cea care domina colecția, fiind mult mai mare decât a restului și așezată central, ca un punct de interes general.

— Rahat! murmură Marcus, când îi urmări privirea și dădu cu ochii de ele.

Se mișcă atât de repede, încât Alecsandra abia izbti

să-l vadă, ajungând la panou înainte ca inima ei să bată din nou.

Preț de aproape un minut, nimeni nu se mișcă. Toți se holbau increduli la panoul lângă care Marcus înghețase, fiecare recunoscându-și figura imortalizată pe hârtia lucioasă. Din pieptul lui Guido răzbătu primul mârâit sinistru, urmat aproape imediat de celelalte.

Alecsandra își auzi propriul sunet înfundat din gâtleej. Trecuseră patru zile de când fuseseră fotografiați. Suficient timp ca să se poată face seturi întregi de copii și trimise... cui? Cine mai avea fotografiile acelea?... Igor!

Făcu un efort animalic să nu se repeadă și să sfâșie pozele.

Într-o secundă fu lângă Marcus. Lângă panou era un banc de lucru pe care se mai aflau și alte poze cu grupul lor, însă cea afișată era și cea mai reușită. Fețele lor fuseseră extrase separat din acele fotografii și prelucrate cu grijă. Din cauza rezoluției, contururile erau vag estompate însă, chiar și așa, fiecare dintre ei putea fi identificat cu ușurință.

— Sunt... destul reușite, izbuti Alecsandra să spună, desprinzând cu grijă propria fotografie din panou.

Fusesse surprinsă din lateral-spate, cu fața întoarsă spre Mario, zâmbindu-i acestuia peste umăr. Avea o privire intensă și fixă, oarecum tristă. În fundal se zărea conturul șters al obrazului sfâșiat al lui Guido.

— Uită-te la tine, Marcus. Zău că ești fotogenic!

— Termină, Lex! mârâi el, făcând un efort colosal să-și păstreze nervii în frâu. Brusc, aceștia cedară. *Îl omor!*...

Se repezi orbește, înainte să-și dea seama de prostie. Cyril îi agăță brațul din zbor, încercând să-l oprească. Izbuti să-l tragă spre el, dar nu suficient de repede. Vârful bocancului lui Marcus șterse razant umărul lui Vivien, care nu se clinti nici măcar cu un sfert de milimetru, și amândoi fură străbătuți de șocul electric care se descărcă din trupul ei. Cyril căzu pe spate, cu Marcus deasupra lui, și rămaseră amândoi nemișcați.

— Idiotul naibii! şuieră Vivien, privindu-l dușmănos

pe Marcus, pe care începu să-l înjure în dialectul regiunii ei natale.

Vivien era supărată pe Marcus doar în măsura în care îl implicase și pe Cyril în prostia lui.

Aleksandra nu cunoscuse niciodată pe propria piele puterea talentului micuței chinezoaice, însă pe câțiva dintre masculii Refugiului îi mâncase curiozitatea în urmă cu câteva decenii și ținuseră de musai să și-o satisfacă. Mal recunoscuse că faza cu paralizia nu era chiar atât de nasoală, cât durerea atroce care-ți rașcheta nervii în lungimea lor. Era o senzație de durere amestecată cu o usturime indescriptibilă, ca și cum cineva îți trăgea nervii de capete în direcții opuse, iar altcineva ți-i râcăia meticolos cu o bucată de șmirghel.

Talentul lui Vivien ținea în exclusivitate numai de voința ei. În mod obișnuit era inofensivă, însă dacă intra „în priză”, cel mai bine era să eviți s-o atingi, unda de șoc propagându-se cu viteza fulgerului prin orice țesut viu, putând paraliza un stadion întreg. Chestie pe care Marcus, în culmea furiei, o uitase.

Aleksandra oftă. De regulă, efectele atingerii Meduzei, cum o tachina Cyril pe iubita lui, durau cam zece minute din momentul în care Vivien îți dădea drumul. Cele zece minute de coșmar, cum le numise Mal.

Aleksandra aruncă o privire spre Vivien, una spre cei doi vampiri damblagiți, apoi se duse spre Sena, ghemuindu-se lângă ea și trăgând-o în brațele ei.

— Du-te și aruncă o privire, îi șopti ea lui Guido. Stau eu cu ea.

Guido își miji ochii, livid de mânie, dădu din cap și se ridică, pornind spre expoziția de artă fotografică.

Aleksandra începu să o legene pe Sena ușor, într-un gest instinctiv de consolare mută.

— Cum te simți? o întrebă ea cu blândețe.

— Nu mă mai arde... așa de tare, suspină Sena, strângându-și mâna rănită la piept. A fost... cumplit! Am avut impresia că mă spintec în două. Mai rău decât arsura pe care ți-o dă veninul când te transformă. Mult, mult,

mult mai rău!

Alecsandra nu îndrăzni nici măcar să-și imagineze o asemenea suferință. Pentru ea transformarea fusese incompletă, lentă și aproape deloc dureroasă, din cauza tranchilizantelor pe care medicii i le pompaseră în vene, înainte ca acestea să devină dure ca diamantul. Își amintea că branula pe care o avusese în mână rezistase cel mai mult. Cu două zile înainte ca Guido și Sena să vină la ea, propriul organism respinsese acul și scuiase pur și simplu dispozitivul afară. Asistentele încercaseră să-i atașeze o altă branulă, dar niciun ac nu izbutise să-i străpungă pielea tare și rece ca o bucată de marmură.

Sena se strânse ca un fetus în brațele ei, părând dintr-odată mică și înspăimântător de fragilă. Alecsandrei îi trecu prin minte toate înjurăturile posibile și imposibile. Ar fi dat orice să fi încasat rahatul acela în locul ei, chiar dacă asta ar fi însemnat să rămână desfigurată pe viață. Sena îi era mai mult decât prietenă: era sora pe care o pierduse, mama pe care nu și-o putuse păstra, pilonul de rezistență a lumii ei.

Avea s-o facă pe reptila aia veninoasă să se zvârcolească în chinurile iadului, ani în șir! Nimic n-avea să fie îndeajuns de mult și de satisfăcător în ceea ce o privea.

Dacă Igor primise pozele lor, și nu se îndoia că acest lucru deja se întâmplase, atunci avea să fie foarte prudent.

Dintr-odată, capturarea lui deveni din nou un vis îndepărtat și Alecsandra simți o nevoie viscerală de a imita poziția vulnerabilă a Senei. Dacă nu reușea să pună mâna pe Igor, capturarea Olgăi și a lui Meg devenea imposibilă. Alecsandra nu le uitase niciodată pe cele două creaturi care secaseră viața din trupul lui Leo, dar își concentrase eforturile asupra găsirii lui Igor, știind că, odată prins, acesta avea s-o conducă negreșit la ele.

— Plecăm, anunță Guido, răsărind în fața ei.

Îi dădu vraful de poze, apoi o culese pe Sena cu grijă din brațele ei, strângând-o la pieptul său ca pe un copil părăsit, și zbură prin ferestrele sparte.

Alecsandra își rezemă fruntea de genunchi, incapabilă să se miște. Avea senzația că se va sparge dacă o face. Îi venea să plângă. Gâtul îi era contractat și simțea o senzație de usturime în spatele lui.

Vivien se săltase în picioare, trăgându-l după ea și pe vampirul scuiptor. Își încleștase mâna în părul lui și-l târa fără milă spre ferestrele pe care ieșise Guido.

Alecsandra o privi descumpănită cum se pierde în noaptea deasă. Își îndreptă ochii spre Cyril și Marcus, care încă mai zăceau nemișcați pe cimentul plin de praf.

Mal se materializă lângă Alecsandra și se lăsă pe vine.

— Ești bine, puștoaico? o întrebă el, mângâind-o grijuliu pe păr.

— Oh, Mal!

Întreaga fațadă a controlului ei se fisură. Fața i se descompuse într-un hohot de plâns uscat și Mal o trase în brațele lui, mârâind frustrat. Alecsandra se agăța de el, devastată.

— Oh, Doamne, Sena! Biata de ea!... Mi-a frânt inima!

— Inima ta bate, de aceea este și atât de ușor de frânt! Își lipi el buzele înghețate de fruntea ei. Dar, chiar dacă inima mea s-a oprit, este la fel de plină de durere și de mânie, Alecsandra. Voi avea grijă personal de viermele ăla! mârâi el, cu nările dilatate de ură și furie.

Alecsandra inspiră adânc, cu lăcomie, luptându-se cu ceea ce simțea. Nu servea la nimic și nimănui dacă nu se putea controla. Mirosul lui Mal, de ceață și întuneric, avu darul s-o calmeze mai mult decât cuvintele lui. Dacă avea să clacheze, atunci avea să o facă la Refugiu, în camera ei, unde nu o vedea nimeni cum se desface în bucățele mici, mici de tot. Se retrase din brațele lui și-și dădu părul după ureche, zâmbindu-i jenată.

— Iartă-mă! M-am pierdut cu firea!... Unde este Kay și Sofia?

— Sofia a luat mașina lui Cyril și a plecat împreună cu Vivien. Kay i-a luat pe Guido și pe Sena în mașina mea.

N-a suportat să fie în același spațiu cu creatura aceea, murmură el, îngustându-și ochii nimicitor. A făcut-o pentru ea. Este destul de zdruncinată și speriată și nu vrea să-i creeze emoții în plus. După mine, e mai bine așa. Nu cred că Guido ar fi rezistat tentației de a-l sfâșia.

— Mario?

— Vine încoace. Eu rămân cu ei. Tu o să te întorci la refugiu cu Marcus și Cyril, de îndată ce vor fi amândoi în stare să circule.

— Nu! scrâșni Alecsandra. Voi rămâne cu voi...

— Lex, poate că tu ne vei fi de ajutor, dar ei mai mult ne vor încurca decât ne vor ajuta. Vor fi confuzi și lenți o bună perioadă de timp, știi asta, și noi va trebui să ne asumăm și grija lor.

Mal avea dreptate. Marcus și Cyril urmau să fie puțini cam țepeni pentru vreo patru ore din momentul în care-și reveneau și reflexele lor aveau mult încetinite.

— Nu trebuie să ai... grija... nimănui, bolborosi Marcus, saltându-se cu dificultate în mâini. Mă... descurc... și singur. Pot să...

— Poți pe dracu'! zâmbi Mal, ajutându-l să se înalțe. Ești terci!

— Afurisita aia de... Vivien! bâigui Marcus, scuturându-și capul ca să și-l limpezească. Îl văzu pe Cyril nemișcat și făcu ochii mari când își aminti. O, la naiba!

— Vivien o să te pună la zid și nimeni n-o s-o condamne pentru asta. L-ai luat și pe Cyril cu tine și știi că nu suportă să se atingă nimeni de el!

— Fute-m-aș! Marcus își trecu o mână nesigură peste fața amortită. Iisuse! E mult mai puternică... acum... decât îmi... amintesc.

— Eu aș zice s-o ocolești vreo două zile până-i trec dracii pe tine, îl sfătui Mal, bătându-l amical pe umăr și făcându-l să se clatine ca o frunză în bătaia vântului. Alea-s foto-rahaturile? se încruntă la teancul din mâna Alecsandrei.

Alecsandra se strâmbă și-i întinse pozele. Marcus le răsfoi, părând destul de calm și detașat. Se opri cu

fotografia lui Marcus în mână, fluierând ușor.

— Zău, Marcus, dacă n-ar trebui să filmezi o reclamă la Calvin Klein! rânji Mal, atrăgându-și o privire neagră din partea acestuia. Ai mai aduce și tu un ban cinstit în casă.

— În mă-ta, îl gratulă Marcus, mișcându-și umerii înțepeniți cu grijă.

— În taică-miu, mai bine zis, chicoti Mal, înveselit. Pe maică-mea nu mi-o aduc aminte prea bine. A trecut aproape o juma' de mileniu de atunci, se scuză el, zâmbind rușinat.

Cyril se mișcă și gemu. Deschise ochii și fixă tavanul o secundă, apoi se înalță în șezut. Clipi, un lucru pe care vampirii nu-l făceau niciodată în condiții de bună funcționare, și-și focaliză privirea asupra lui Marcus.

— O să-ți... ard... dosul ăla nemernic de... îndată ce o să... pot, articulă Cyril împleticit.

— N-o să poți niciodată, îl contrazise Marcus reverențios. Of, Cyr, îmi pare tare rău!

Cyril acceptă ajutorul Alecsandrei, care-l săltă fără efort în capul oaselor și-l sprijini pe picioarele nesigure.

— Mersi, se strâmbă el, nemulțumit.

— Como está, a banda? se auzi o voce groasă și amuzată, din spatele lor.

Alecsandra se întoarce și pufni în râs. Mario stătea prijit în mâini pe pervaz, chinându-se să-și strecoare trupul masiv prin cadrul ferestrelor. Alecsandra nu înțelegea de unde grija lui subită de a păstra intacte tocurele mâncate de carii ale ferestrelor. Henna era deja în brațele lui Mal, cu picioarele în jurul taliei lui, dându-i un sărut umed și pasional. Eleni ateriză grațioasă lângă ei, scuturându-și mâinile de praf. Mario cedă psihic și dădu un dos de palmă tocurelor de lemn, care se spulberară dimpreună cu bucăți mari din zid.

— Mai bine veneam pe scări, bombăni Mario, aruncând o privire încruntată în jurul lui. Brusc, îl înhăță pe Cyril de ceafă și-l scutură ca pe o păpușă din cârpe. Am auzit că din cauza ta am ratat totul! îi reproșă el, dându-i drumul brusc.

Cyрил abia izbuti să nu aterizeze în fund. Începu să-l înjure pe Mario, folosind toate expresiile triviale pe care le auzise vreodată.

Mario rânji și-l ignoră, ciufulind-o drăgăstos pe Alecsandra.

— Você está certo, minha linda?

— Sunt în regulă, îi răspunse Alecsandra, zâmbindu-i. Mă gândesc să-ți accept propunerea aia și s-o tulin la Vegas.

— Acum?

— Păi, dacă nu mă duci acum, până mâine s-ar putea să mă răzgândesc.

Mario își trecu limba peste dinți cu un aer gânditor.

— Neah! făcu el, strâmbându-se. Sofia încă reușește să alerge ca o afurisită de amazoană. Ne-ar prinde înainte să apucăm să trecem granița.

— Ce-ar fi să lăsați pe mâine discuția asta, care cu cine se mărită și cine pe cine aleargă, și să ne apucăm de treabă? sugeră Mal amabil.

Alecsandra îl luă pe Marcus de mână, trăgându-l după ea. Mergea repede, mai repede decât putea el să se deplaseze, dar știa că dacă-l cocoloșea, avea să-l scoată din sărite. În plus, așa îl forța să-și revină mai repede din amorțeală. Eleni și Henna îl luară fiecare de câte un braț pe Cyril și săriră cu el pe geam.

Se mișcau iute, conștienți că fiecare minut era important. Ceilalți doi vampiri se puteau întoarce oricând și trebuiau capturați de vii. Mario și Mal erau suficienți de puternici pentru a-i imobiliza, dar aveau nevoie de un șofer că să-i aducă la Refugiu.

Ajunseră în fața barului în mai puțin de zece minute și, printr-un miracol, reușiră să-i înghesuie pe amândoi în scaunul de lângă șofer. Eleni și Henna se evaporară în noapte.

Alecsandra ocoli spatele mașinii și se sui la volan. Intenționa să-i lase pe cei doi la Refugiu și să se întoarcă înapoi, dacă până atunci amicii scuiătorului nu-și făceau apariția. Voia în mod special să asiste la capturarea lor. În

plus, era îngrijorată pentru cei patru pe care îi lăsase în urmă. Talentul creaturii pe care Vivien o pusese la pământ îi luase pe toți prin surprindere și Sena fusese grav rănită. Printre arhivele Refugiului nu figura niciun personaj întunecat cu un asemenea dar și nu știa dacă ceilalți doi nu posedau vreun talent similar și la fel de periculos, care să le dea de furcă lui Mario, Henna, Mal și Eleni. Trebuia să se întoarcă și în mod sigur Kay și Sofia aveau să vină cu ea. Unde erau mai mulți, puterea creștea.

Vârî cheile în contact însă, înainte de a apuca să pornească motorul, în nări i se insinuă un miros seducător și tulburător de familiar. Alecsandra își ținu respirația, apoi expiră încet și închise ochii, trăgând aerul rece pe nas cu lentoare. Printre atâtea alte arome, cea a lui Max era inconfundabilă. Și foarte proaspătă. Și alarmant de irezistibilă. Deschise ochii brusc și rămase nemișcată câteva momente, cu nările fremătând, adulmecând atentă. Mirosul lui venea de undeva din stânga.

Uluită, își întoarse fața încet și fixă Saab-ul roșu parcat peste drum de ea. Geamul dinspre partea șoferului era lăsat complet. Simți un gol în stomac când privirile li se întâlneau.

Cum de era posibil? gândi Alecsandra, complet năucită. De unde știuse el că ea era acolo, în Calumet?!

Și totuși era acolo, țintuind-o cu o privire tăcută, grea, sfredelitoare. Stătură așa aproape un sfert de minut, cincisprezece secunde interminabile, pline de încordare și tensiune, care fură întrerupte de un mârâit scăzut și lugubru.

Alecsandra reacționează instantaneu. Întinse mâna și-o propti în pieptul lui Marcus, care se căznea să iasă din spațiul îngust în care fusese înghesuit alături de Cyril. Nările îi erau dilatate și privirea injectată de ură era fixată asupra bărbatului din sedan. Niciodată nu mai văzuse o asemenea expresie înfricoșătoare pe fața lui frumoasă, care acum era schimonosită de-a dreptul.

— Îl omor! Pe ăsta *chiar* îl ucid! continuă el să mârâie amenințător.

În glasul lui părea să se fi concentrat o haită întreagă. Sunetul pe care-l scotea și pe care ea nu-l mai auzise până atunci, îi ridică părul în cap.

— Dacă te miști de aici, o să regreti amarnic, scrâșni Alecsandra, continuând să-l împingă înapoi în scaun, mulțumind cerului pentru faptul că el era încă amortit, căci altfel n-ar fi avut nicio șansă să-l țină pe loc. Uită-te la mine!... La naiba, uită-te la mine! Marcus își aținti privirea sălbatică asupra ei. Dacă îndrăznești să-i clintești măcar un fir de păr, tu vei înceta să mai existe pentru mine, articulă ea încet, făcând un efort să-și păstreze vocea calmă și fermă. M-ai înțeles?... Ajunge câte s-au întâmplat într-o singură noapte!

Marcus tremură violent sub mâna ei și buzele frumoase i se subțiară de furie, dezgolindu-i colții.

— Marcus, te rog! îl imploră ea, speriată de întunericul lipsit de orice urmă de rațiune din ochii lui.

Alecsandra mai degrabă intuitu mișcarea înainte de a o simți propriu-zis și-și răsuci îngrozită fața spre sedanul roșu de vizavi. Max deschisese portiera Saab-ului și coborâse din el. Privirea îi era calmă și hotărâtă și ea știa că nu mai putea rămâne acolo nicio clipă, încercând să țină la distanță un vampir turbat de gelozie de un bărbat care era complet expus unui atac fulgerător și letal din partea acestuia. Trebuia să-l scoată pe Marcus de acolo înainte să se întâmple ceva ce avea să regrete pentru totdeauna.

Îl pironi pe Max cu o privire îngustată, plină de avertisment, întinzându-și mâna spre chei. Ochii lui prinseră mișcarea ei și se dilatară ușor.

— Alecsandra! Așteaptă!

Dar ea - și feri privirea, răsuci cheile și mașina țâșni de pe loc cu un scrâșnet de roți, topindu-se în noapte, înainte ca el să apuce să facă măcar un pas.

CAPITOLUL 15

— La naiba!

Max începu să înjure spurcat, sărind la volan și pornind Saab-ul înainte să închidă portiera. Făcu o întoarcere spectaculoasă în mijlocul străzii, tăind fața unui

Ford al cărui șofer îl claxonă speriat, apoi trase portiera, trântind-o din mers, și se năpusti cu mașina în direcția în care Lamborghini-ul o luase.

Conduse susținut, încălcând toate limitele de viteză și circulație, lăsându-se pe mâna intuiției și a logicii, îndreptându-se spre ieșirea din oraș.

Ușurarea aproape îl amorți când zări fundul Lamborghini-ului, la cincizeci de metri în față, pe autostradă. Călcă accelerația până-n podea, blestemând când mașina percută cu întârziere. Lamborghini-ul țâșni, intercalându-se printre mașinile din traficul împuținat, măbind distanța dintre ei văzând cu ochii. Alecsandra îl văzuse în retrovizoare, nu se îndoia de asta, și se încăpățâna să se țină de promisiune.

Maxilarele i se încheștară când își dădu seama că n-avea nicio șansă s-o prindă din urmă. Mașina pe care ea o conducea ca un pilot de Formula Unu era prea puternică și mult mai nervoasă decât Saab-ul nenorocit cu care se pricopsise. Dacă s-ar fi aflat la bordul Porsche-ului său, alta ar fi fost situația acum. S-ar fi ținut lipit de coada ei și poate că ar fi reușit s-o exaspereze suficient cât s-o facă să oprească și să stea de vorbă cu el.

Lamborghini-ul dispăru în zare și Max izbi volanul Saab-ului, frustrat și neputincios. În cele din urmă încetini și trase pe dreapta, aprinzându-și avariile. Se lăsă pe spate, rumegându-și deznădejdea.

Nu-i venea să creadă că fusese la nici cinci metri de ea și n-o putuse atinge măcar! Totul se petrecuse repede, mult prea repede ca el să poată reacționa.

Și cine mama naibii erau tipii ăia doi, care erau cu ea în mașină!? Păreau turmentați, deși arătau mai degrabă bolnavi. Erau îngrozitor de palizi amândoi și... imposibil de frumoși. Mai ales blondul, care arăta ca un afurisit de lover boy internațional și care părase gata să sară la el. Individul avusese exact expresia pe care o are un mascul când simte amenințarea unui alt mascul: turbată, feroce și plină de ostilitate.

Oare era iubitul ei?

Gelozia îl înșfăcă de beregată, făcându-l să respire chinuit. Alecsandra îi spusese că nu are pe nimeni. Îl mințise... sau îi spusese adevărul și atunci zeul acela blond, înalt și luciferic nu era decât o altă inimă zdrobită de frumusețea ametoitoare de lângă el?... Încă un mister ce se prindea în plasa de taine care învăluia făptura înșelătoare a Alecsandrei Greydon, cea cu o viață aparent normală.

Cele două minunății ambulante care îi însoțiseră până la mașină concurau cu frumusețea femeii care ajunsese să-l obsedeze. Niște apariții de vis, care-l făcuseră să tresară în primul moment. Una era o blondă înaltă și grațioasă, îmbrăcată într-un costum de stofă fină de culoarea fumului, care-i venea ca turnat, cealaltă - mai scundă cu o palmă, era brunetă și delicată, etalând o față la fel de frapantă, cu trăsături fine, cizelate. Bruneta era îmbrăcată într-o salopetă din piele neagră, mulată pe formele ispititoare, și purta niște cizme cu tocuri înalte, subțiri, arătând strălucitoare și foarte rea. Genul acela de răutate care zăpăcește hormonii unui bărbat. Amândouă se mișcau cu o grație care rivaliza cu a Alecsandrei și dispărură în noapte atât de repede, încât Max clipi derutat, având senzația că halucinează.

Dar Alecsandra era acolo, la volanul acelei decapotabile luxoase, stând nemișcată ca o statuie și arătând exact la fel ca în noaptea în care o văzuse întâia oară, atât de reală, atât de aproape, încât nu avea cum să se înșele. Părul lung se inela seducător în jurul celui chip îngust și magnific. Era îmbrăcată într-o jachetă de piele moale, de culoare neagră, cu revere mari și un cordon lat în talie, prins cu o cataramă dreptunghiulară din plastic lucios, pantaloni mulați și ghete legate în șireturi până sub genunchi.

Nu purta aceleași haine ca în noaptea aceea, însă modul în care păsea, grațios și felin, agilitatea cu care ocolise partea din spate a mașinii înainte de a se așeza vioaie în ea, toate acestea îi aminteau de acea primă întâlnire a lor.

Max își îndesă ochii în cap cu podul palmelor, având zguduitoarea senzație că-și pierde mințile încet și sigur.

Cumva, știa că n-avea s-o mai revadă niciodată, că aceasta fusese șansa lui, ultima lui șansă, și o ratase. Și nu putea să accepte acest lucru. Pur și simplu nu putea!

Pe dibuite, își aprinse o țigară, trăgând primul fum cu sete. O mulțime de întrebări fără răspuns i se învălmășeau în minte. Ce căutase ea în Calumet în seara aceea? Cine erau bărbații și femeile acelea, care păreau desprinși cu toții dintre paginile unui număr special al revistei Vogue?

Când îi văzuse apărând în fața barului efectiv i se tăiase respirația. Eleganți, seducători, palizi și șocant de frumoși, mișcându-se cu aceeași suplețe hipnotică, toți cinci formau un tablou uluitor și fascinant. Păreau... prea perfecți pentru a fi reali!

Și nici asta nu-l șocase într-atât, cât mârâitul acela înăbușit, cumplit și amenințător, profund animalic, pe care blondul îl scosese din gâtlee în timp ce-l privea cu ochi injectați, de om drogat. Un sunet inuman, de fiară, care încrețise carnea pe el...

Tipul *chiar* mârâise la el?! se întreabă Max, îngustându-și ochii enervat și jignit, nevenindu-i încă să creadă. Cum putea cineva care arăta așa cum arăta el să se simtă amenințat de un bărbat pe care nu-l văzuse în viața lui? Căci acesta fusese reacția lui: cea a unui mascul întărâtat, gata să se lupte pentru a-și păstra teritoriul intact. Sau simplul fapt că Alecsandra îl cunoștea pe el îl scosese pe individ din sărite?

Ceva nu era în regulă cu el, cu ei toți, începând cu Alecsandra. Nu era vorba numai de modul în care se deplasau, de parcă legea gravitației era opțională în cazul lor, și nici chiar înfățișarea lor desăvârșită nu-l intriga atât de mult. Exista ceva sub toată acea strălucire, ceva... întunecat și rece, o anumită duritate care-l încremenise preț de o secundă.

Oftând încet, Max se îndreptă în scaun. Încă nu se terminase. Chiar și dacă Alecsandra avea să se vâre într-o gaură de șarpe și să nu mai iasă niciodată de acolo, el tot

avea să afle adevărul în legătură cu ea. Și știa exact care avea să fie următorul pas.

Lamborghini-ul acela avea un număr, pe care el și-l notase în memoria telefonului mobil, pentru mai multă siguranță. Avea să-și întindă antenele și să afle cine este proprietarul. Singurul lucru pentru care se ruga fierbinte era ca mașina să nu fie furată.

Stinse avariile și porni mașina, conducând până la prima secție de poliție. Se legitimă și dădu tipei de la dispecerat, o roșcată creață și nostimă, numele ofițerului căruia îi împrumutase mașina, lăsându-i-o pe a lui. Roșcata îl rezolvă rapid, înmânându-i adresa lui Kinsky împreună cu numărul ei de telefon. Max îi mulțumi și părăsi secția.

Două ceasuri mai târziu, deschidea ușa apartamentului său. Era trecut de unu, îl dorea stomacul de foame și se gândea serios să se îmbete.

Știu, încă dinainte de a păși în holul îngust, că nu era singur. Își scoase arma tăcut, înlăturându-i piedica, și se lipi cu spatele de zid, ascultând. Singurul sunet care se auzea era ticăitul ritmic al pendulei din fața lui. Toate luminile erau stinse. Max își amintea că o lăsase pe cea din bucătărie aprinsă și televizorul mergând în living. Se mișcă încet, pășind cu grijă peste porțiunile de parchet despre care știa că scârțâiau, lăsându-și ochii să se acomodeze cu întunericul.

Mieunatul plângăcios al lui Belzebuth îl făcu să tresară. Cineva îi închisese pisica în bucătărie!

Îngustându-și ochii enervat, Max deschise ușor ușa băii, îndreptând arma spre cadă și mașina de spălat, deplasându-și brațul în ambele direcții în mai puțin de o secundă. Baia era goală. În bucătărie nu era decât motanul maidanez pe care-l adoptase în urmă cu doi ani și de care se ocupa Noah când el era plecat. Deci, nu mai rămânea decât livingul, camera pe care o transformase în birou și dormitorul lui.

Se prelinse pe lângă peretele cu baia și trase adânc aer în piept. Luându-și avânt, acționează comutatorul și ținti. Lumina se revărsă blând din spoturile montate în tavan,

inundând încăperea, în aceeași secundă în care glasul lui tună agresiv:

— Nu mișca!

— Nu mișc.

Vocea moale și amuzată a Alecsandrei îl sfredeli până-n miezul șalelor. Max se holbă consternat la ea un moment, apoi închise ochii strâns, coborând arma. Expiră aerul cu putere și se sprijini de tocul ușii, încercând să-și recapete echilibrul interior, care-i fusese spulberat.

Surpriza și șocul îi tăiaseră picioarele. La orice s-ar fi așteptat, numai la asta nu. Alecsandra continua să fie la fel de imprevizibilă ca vremea. O clipă mai târziu, ca și cum s-ar fi temut că totul nu era decât o plăsmuire a minții lui, deschise ochii brusc.

Alecsandra stătea relaxată pe canapeaua lui, picior peste picior, privindu-l detașată. Purta aceleași haine în care o văzuse în Calumet și, lângă ea, pe canapea, se afla dosarul pe care el îl întocmise despre ea, cu propriile lui însemnări și observații.

Max simți un zvâcnit de iritare în măruntaie, deranjat de faptul că-i scotocise prin lucruri, dar își păstră vocea rezonabilă.

— De ce mi-ai închis motanul în bucătărie?

— Pentru că pisicile nu prea mă înghit și nici eu pe ele, replică ea cu un surâs înghețat. Ai fi asistat la un meci de scuipături și sâsâieli reciproce.

Max tăcu, încercând să-și țină cumpătul în frâu.

— Ești complet inconștientă să vii aici, așa, rosti el încet. Iisuse Cristoase, puteam să te împușc!

— Puteai, aprobă ea la fel de calm, privindu-l fix, cu ochi strălucitori. Dar, dacă este să mă iau după raportul pe care l-ai întocmit despre mine, șansele să mă ucizi sunt cam mici, nu crezi?... Un glonț de nouă milimetri n-ar putea opri pe cineva care este în stare să devieze o navă de trei tone.

Max o privi lung. Fiecare întrebare la timpul ei, conchise el, simțindu-se dintr-odată absurd de fericit că o vedea acolo.

- Cum ai intrat?
- Pe fereastra din bucătărie.

El dădu din cap, părând să accepte aberanta explicație.

— Nu mă întrebi cum am făcut-o? îl ispită Alecsandra, privindu-l curioasă.

— Presupun că era mai comod pentru tine să urci șase etaje pe scări sau cu liftul, dar din moment ce nu te-au tentat, nu pot decât să bănuiesc că ești verișoară bună cu Batman și c-ai zburat până aici.

Alecsandra își dădu capul pe spate și râse fermecător.

— Aș vrea eu să fiu rudă cu liliacul acela chipeș, clătină ea din cap cu regret, trăgând adânc aer în piept. N-ai nimerit-o nici măcar pe aproape, Max.

— Atunci ești medaliată olimpică la săritura în înălțime, se hazardă el.

Alecsandra ridică din umeri, zâmbind drăgălaș. Apoi se uită la el cu capul înclinat într-o parte, cântăritor.

— Te-ai apucat de fumat, Max?

— Da. Trebuie să fie ceva condamnabil pentru o persoană ca tine, care trăiește atât de... zen, se strâmbă el.

— Sunt plămânii tăi, federalule, zâmbi ea șters. Iar viața îți aparține.

— De ce ai venit, Alecsandra?

Alecsandra se ridică fluid în picioare și porni agale spre ferestre. Orașul dormea. Unii nu dormeau niciodată, reflectă ea cu amărăciune.

— Am venit să-ți dau un sfat. Presupun că ești un tip al naibii de încăpățânat, dar, la o adică, poate că reușim cumva să o scoatem rezonabil la capăt. Se răsuci fulgerător spre el și-l privi extrem de dur. Stai departe de mine, Max. E pentru ultima oară când îți mai spun lucrul acesta.

— Spune-mi adevărul, Alecsandra, și poate vom negocia acest aspect.

— Nu avem ce negocia aici, Jacobi. Te bagi în ceva care te depășește și te pune în pericol.

— Situația m-a depășit deja, dar vreau să înțeleg, se încăpățână el.

— Mă tem că nu te pot ajuta.

— Bine. Max trase adânc aer în piept. Atunci, spune-mi măcar ce căutai acolo, în noaptea aceea.

Privirea ei deveni rece. Un zâmbet mic, pur ironic, curbă colțul gurii ei. Se priviră în tăcere câteva secunde, pândindu-și reacțiile. În cele din urmă, ea oftă.

— Vânam.

— Ce anume vânai? o întrebă Max cu grijă, simțind cum i se strânge stomacul.

Alecsandra îi aruncă o privire opacă.

— Foarte corect formulată întrebarea, Max. N-ai spus pe *cine*, ai spus *ce*. Ești un tip perspicace. Ți-am mai spus că-mi placi?

— Da, replică el sec. Răspunde la întrebare.

— Îl vânam pe cel pe care îl vânai și tu, numai că o făceam în felul meu. Și este singurul răspuns pe care o să-l capeți în privința asta.

Max o privi lung, cântărind cuvintele ei.

— Ce făceai în noaptea asta în Calumet?

— Voi fi nevoită să mă repet: vânam.

— Vrei un măr?

Alecsandra clipi, derutată de schimbarea bruscă de subiect.

— Mă scuzi?

— Cred că mai am un măr prin frigider...

— Nu te deranja pentru mine. Ezită, privindu-l încordată. Max, trebuie să plec. Și vreau să te rog ceva înainte s-o fac, dar mai înainte am să te întreb un lucru.

— Dă-i drumul.

— Ai vorbit serios când ai spus că ai unele sentimente pentru mine?

Inima lui se împiedică, apoi începu să bată cu putere. Urechile ei prinseră sunetul dulce, lichid, și gâtlejul i se contractă.

— O să încerci să mă escrochezi și să mă șantajezi emoțional, domnișoară Greydon? o întrebă el pe un ton

distrat, dar pe sub care se întindea o pojghiță nesfârșită de gheață.

— Vinovată. Alecsandra închise ochii, strângându-și pleoapele cu putere. Max, tipul pe care-l vrei, cel care ucide...

— Da?

— Nu va mai lovi din nou. Deschise ochii și-l privi insistent. Crede-mă pe cuvânt! Nu vor mai exista alte victime. Cazul tău este mort. Nu-l vei prinde niciodată, pentru că niciodată nu va mai lovi din nou. Întoarce-te la New York și uită totul. Uită de mine!

— Te iubesc, declară el la fel de simplu și de tulburător ca întâia oară. Mi-e teamă că-mi ceri imposibilul, Alecsandra.

— Nu mă cunoști! Își pierdu ea cumpătul, privindu-l crunt. Dacă m-ai cunoaște, ai fugi mâncând pământul!

— Parcă motto-ul vostru era: am venit cu gânduri de pace!

Alecsandra clipi și izbucni într-un râs cristalin.

— Crezi că sunt vreo afurisită de rasă extraterestră?! făcu ea, vag amuzată.

— Nu ești? se miră Max. Făcu un pas spre ea, clătinând din cap. Nu-mi pasă ce ești, Alecsandra, atâta vreme cât ești aici, cu mine...

Peste ochii ei trecu o umbră.

— În locul tău nu m-aș apropia prea mult, Max! îl preveni ea dur, ținându-și respirația. Sunt încă indecisă dacă să te las să trăiești sau să teucid.

— Ai putea, dar n-o s-o faci, și știm amândoi foarte bine asta. N-o să-mi faci rău, repetă Max încet, făcând încă un pas spre ea.

Alecsandra țâșni în capătul celălalt al încăperii, aterizând în poziție ghemuită pe un vraf de tratate de criminalistică. Se sprijinea pe vârfurile ghetelor joase și pe buricele degetelor de la mâini, pe o carte cu suprafața mică, ultima dintr-un teanc de șase, stivuite pe o măsuță delicată din cristal șlefuit.

Max încercă să nu lase panica să-i pătrundă în

sistem, deși picioarele i se cam înmuiaseră. Viteza cu care ea se deplasase era uluitoare. O unduire neclară a aerului și iat-o acolo, la patru metri de el, privindu-l fix, cu ochi sălbatici și părul legănându-i-se seducător în jurul chipului palid și incredibil de frumos. Părea încordată ca un arc, pregătită să fugă... sau să-l atace.

— Dacă vrei să mă spulberi, acum e momentul, o ademeni el, vorbind cu grijă. Pentru că al naibii să fiu dacă renunț!... Sau spune-mi adevărul și vom cădea la o înțelegere. Indiferent ce anume ai făcut, indiferent cine ești, voi face totul ca să te protejez. Îți promit asta. Fă-mă să înțeleg, Alecsandra. Faptul că nu știu mă scoate din minți!

— Adevărul a ucis pisica! zâmbi ea dulce, și ochii îi sclipiră primejdios.

— Auzi, să nu te legi de motanul meu! o preveni el, încruntându-se indignat. El chiar n-are nicio vină!

Alecsandra încercă să se mențină furioasă pe el și să nu uite care era motivul pentru care venise aici. Se hotărâse să-i facă o vizită pentru a-i da un avertisment clar, pe care spera ca el să-l înțeleagă. Însă ar fi trebuit să-și dea seama din capul locului că Max avea să-i îngreuneze sarcina, făcându-i-o de-a dreptul imposibilă. Îi simțea mirosul fricii, amestecată cu fascinație și surescitare. Și dorința. Era speriat de ea, dar totodată o și dorea. Era prost... sau nebun. Una din două. Sau amândouă.

— Trebuie să plec, declară ea brusc.

— Rămâi.

Simplu. N-o implorase, nu încercase s-o constrângă. I-o ceruse simplu, cu demnitate, dezarmant.

Alecsandra reflectă un lung moment, apoi se sprijini în mâini și făcu un flic-flac lent, aterizând grațios lângă el. Îl privi cu ochi ficși și strălucitori. Max înghiți în sec, ea-și îngustă ochii ușor, evitând să respire în preajma lui.

— Dacă o să-ți spun, va trebui să juri că păstrezi secretul și c-o să te întorci la New York. Abandonezi totul și nu mai încerci să-mi stai în drum. Aceasta este condiția. Accepți sau plec. Alege, Max.

— Îmi vei spune adevărul? Întrebă el, simțind cum i se cască un gol dureros în inimă.

Ea n-avea de gând să mai rămână după aceea. Probabil că avea să-i spună din adevăr suficient cât să-l facă să înțeleagă cu ce anume se confrunta și apoi să plece. Iar el n-avea s-o mai revadă niciodată.

— Nu chiar pe tot, zâmbi ea fără chef. Te voi ajuta doar să înțelegi. Ești de acord?

— Bine, acceptă el, înghițindu-și disperarea. De unde începem?

— Ai dosarele cazului tău pe birou. Vom începe de acolo.

CAPITOLUL 16

— Cât timp ai la dispoziție? o întrebă Max, scoțându-și jacheta și vârându-și arma în hamul prins de umeri.

Alecsandra ezită o secundă. Adevărul era că nu avea prea mult timp la dispoziție. Trebuia să se întoarcă la Refugiu cât mai repede. Pe drumul de întoarcere din Calumet avusese parte de o ceartă înfiorătoare cu Marcus, care-o înspăimântase și o făcuse să ia decizia de a veni aici, în noaptea asta.

Când ajunsese pe autostradă, îl văzuse pe Max în spatele ei. Îl văzuse și Marcus, și asta-l făcuse să înnebunească de-a binelea. Țâșnise efectiv din scaun, repezindu-se să sară din mașină.

Alecsandra încă mai continua să se mire cum naiba izbutise să-l înșface la timp de gleznă și să-l țină lipit de capotă, în vreme ce se străduia să mențină direcția mașinii și să nu intre în celelalte vehicule de pe drum! La viteza pe care o aveau, dacă agățau vreo mașină, aveau s-o facă praf.

Disperarea și groaza îi dăduseră puteri nebănuite. Știa că dacă-l scăpa din mână, totul avea să fie pierdut. Nu se putea compara ca forță și viteză cu el și gelozia sălbatică îl smulsese din amorțeala în care-l băgase Vivien. Fusesse nevoită să facă schimb cu Cyril, ca să-l poată trage pe Marcus înapoi în scaun și să-l țină cu forța acolo. Ca să-l imobilizeze, trebuise să-l încalece efectiv și să-l ia în brațe,

cu tot cu scaun. Iar el mârâise întruna, tremurând sub ea ca un animal rănit. Reacția lui îi zdrobise inima.

Când ajunseseră la Refugiu, Marcus tot nu izbutise să se calmeze. Începuse să urle la ea și s-o amenințe că el tot avea să plece după federalul ăla împutit și să-l facă bucăți. Îi întorsese spatele și se îndreptase spre garaj, cu gândul de a-și duce intenția la capăt chiar în noaptea aceea. Alecsandra se văzuse silită să treacă la represalii imediat și-i sărise în cârcă, doborându-l la pământ.

— Ascultă-mă bine, Marcus! îi șuierase ea la ureche, mărind presiunea în priza cu care-l imobilizase, deși știa că dacă el își punea mintea cu ea, ar fi trântit-o pe spate în secunda doi. Însă el fusese luat prin surprindere și Alecsandra profitase de avantajul câștigat. Dacă Max Jacobi pățește ceva, eu voi pleca pentru totdeauna de aici. Și nu mă vei putea opri! Nu ești stăpânul meu și n-ai niciun drept să te amesteci în viața mea...

— Ești îndrăgostită de el! o acuzase Marcus, răcnindu-și disperarea.

— Nu sunt îndrăgostită de el, tâmpit sadic ce ești!... De unde naiba ți-a venit ideea asta?!

— I-ai rostit numele! urlă Marcus, încordându-se și eliberându-se de sub ea. Se răsuci și o privi cu ferocitate. Acum trei zile i-ai rostit numele în somn! Nu pe al lui Leo! Nu m-ar fi deranjat să-l aud pe al lui Leo. Cu asta deja eram obișnuit, sâsâi el, cu fața schimonosită de ură. Dar tu l-ai șoptit pe cel al copoiului! Și *asta* m-a scos din sărite!

Alecsandra încremenise, privindu-l cu gura căscată.

— Și din cauza asta ai dispărut așa acum trei zile?

Marcus tăcuse, fixând-o furios, cu ochi scăpărători.

— Ești un cretin și un monstru egoist, Marcus, rostise Alecsandra după o clipă, privindu-l mâhnită. Dacă un nume te face să reacționezi așa... Și ce naiba vrea să însemne atitudinea asta? Primul venit, primul servit? Asta este ceea ce gândești? Adică: dacă nu sunt cu tine, n-am dreptul să fiu cu nimeni altcineva?!... *Este viața mea*, Marcus! Eu decid ce vreau să fac cu ea, cu cine mă întâlnesc și cu cine vreau să mă zbungui prin fân. Tu nu ai niciun cuvânt de

spus în această privință!

— Te iubesc! strigase el, întărâtat.

— Nu! țipase și ea, pierzându-și cumpătul și sărind în picioare. Nu mă iubești, Marcus! Asta nu este iubire! Ceea ce simți tu pentru mine este... pur și simplu nebunie! Dacă m-ai iubi, n-ai fi atât de suspicios, de idiot și de crud. Și nu mi-ai da niciun motiv să-mi fie frică de tine, așa cum ai făcut în seara asta!...

Avusese nevoie de un mic răgaz înainte de a continua, fiindcă simțise impulsul de necontrolat de a-l spinteca verbal, folosind cuvinte pe care era conștientă că avea să le regrete mai apoi. Îi luase aproape un minut să-și recapete calmul, timp în care el o privise încremenit, părând șocat de-a dreptul.

— Nu m-am culcat cu bărbatul acela și nici n-am de gând s-o fac. Și chiar dacă aș face-o, tu tot n-ai avea niciun drept să te porți astfel, pentru că nu ți-am promis nimic, niciodată!... Țin enorm de mult la tine și mă atragi, însă în seara asta m-ai făcut să te urăsc și să-mi pierd încrederea în tine, sfârșise ea îndurerată, făcând un salt în spate și alunecând la volanul mașinii ei.

— Unde te duci?!

Marcus o privise panicat. Era atât de îngrozit încât nici măcar nu schiță gestul de a o opri.

— Să-i dau o mână de ajutor lui Mal, replică ea pe un ton înghețat.

— Vin cu tine...

— Nu. O să stai aici și o să-ți bagi mințile în cap. Ai grijă ca el să rămână pe loc, îl rugase pe Cyril, care asistase neputincios și uluit la întreaga vijelie, pornind motorul.

— Alecsandra, nu pleca!... Îmi pare rău!...

Tonul implorator, disperat, îi lovise inima. Ar fi trebuit să rămână, ar fi vrut să rămână, însă era prea supărată și furioasă pe el, și se simțea jignită și... șocată și înspăimântată. Era pentru prima dată când se certau în felul acesta, zbierând unul la celălalt ca doi smintiți. Reacția pe care el o avusese în Calumet și de-a lungul

drumului de întoarcere o umpluse de groază și o făcuse să intre în panică. Trebuia neapărat să discute cu Guido despre asta. Marcus nu trebuia să mai iasă cu ei pe teren dacă nu se putea controla și-și pierdea cumpătul atât de ușor.

Îl sunase pe Mal de pe drum să-i spună că se îndrepta spre ei. Îi răspunse Eleni, care ciripise veselă că deja ieșiseră din Calumet și că-i aduceau cu ei și pe celelalte două lipitori. Alecsandra își înghiți nemulțumirea de a fi ratat momentul. Asta era viața, nu le puteai avea pe toate!

Următorul apel îl făcu spre Sofia, ca să se intereseze de Sena și de soarta prizonierului. Sofia îi făcuse rezumatul pe scurt: Sena se afla încă în stare de șoc și era cu Guido în camera lor, Vivien îl încarcerase pe vampirul scuiător în pivniță și-i pusese o botniță pe care Kay i-o confecționase dintr-o tavă de inox. Vampirul încă nu-și revenise suficient ca să poată vorbi și, oricum, îl așteptau pe Mal să vină și să se apuce de treabă.

Cum deja se afla în centrul metropolei, Alecsandra o sunase pe Sofia să-i spună că întârzie puțin și se îndreptase spre casa lui Max. Trebuia să rezolve problema cu el și să-l determine să dispară din peisaj.

Știa adresa lui pentru că i-o memorase când îi lecturase dosarul. Datele o conduseseră în fața unui bloc de doisprezece etaje, situat într-o zonă destul de fandosită, cu portar la intrare. Alecsandra zâmbise uimită, făcu un tur de cartier, parcându-și mașina vizavi de secția de poliție, asigurându-se astfel că o mai găsea la întoarcere, și se depărtase făcându-le șmecherește cu ochiul celor doi polițiști în uniformă de la intrare, care se holbaseră cu gura căscată la ea.

Era puțin după miezul nopții și sperase să-l găsească acasă. Îi nimerise apartamentul din patru încercări și fusese cât pe ce să-l rateze. Geamul de la bucătărie era larg deschis și duhnea a tutun de-i mutase nasul din loc. Max nu fuma. Și-ar fi dat seama de asta în cele două zile pe care le petrecuse cu el. Se aflase la un pas de a sări pe

pervazul următor, când de sub acel miros dezgustător prinse izul lui. Nedumerită, sărise și aterizase în mijlocul bucătăriei spațioase, adulmecând atentă. Simțea mirosul lui destul de clar și, tiptil, se strecurase în holul larg. Televizorul din living mergea și îi luă doar o secundă ca să-și dea seama că Max nu ajunsese acasă.

Surpriza cea mai mare o avusese când, intrând în biroul lui, o pisică mare și tărcată îi sărise direct la beregată. Alecsandra o înșfăcase de ceafă din zbor și o privise în ochii galbeni, cu irisul atât de dilatat încât își văzuse propriul chip reflectat în ei. Motanul își lipise urechile de cap, se zburliase tot, o scuiase și sâsâise la ea. Amuzată, Alecsandra îl sâsâise și ea, dezgolindu-și colții. Motanul ripostase imediat, miorlăind scăzut și amenințător, în timp ce ghearele-i patinau pe fața ei ca pe sticlă, scoțând un scârțâit deranjant.

Animalul avea vână în el, își zise ea distrată, în timp ce rabata geamul de la bucătărie. De regulă, pisicile o scuiiau și fugeau speriate. Niciuna n-o mai atacase până atunci. Închise motanul în bucătărie, stinse lumina, apoi se întoarse în living și opri televizorul. Cercetă dormitorul lui, vârându-și curioasă nasul peste tot, fără jenă. Mirosul lui Max, puternic, seducător și extrem de masculin era peste tot, intoxicând-o. Tresări violent când se pomeni adulmecându-i perna pe care dormise. Asta nu era bine. Nu era bine deloc!

Dispăru în biroul mobilat destul de spartan și imediat dosarele îi atrăseseră atenția. Primul era mai gros și conținea rapoartele și pozele tuturor victimelor, luate din diferite unghiuri, al doilea era mai subțire și cuprindea viața pe care i-o plăsmuise Marcus, plus câteva note personale ale lui Max. Îl răsfoise rapid, cu inima bătându-i în piept. Știa că era un timp perspicace, cu un IQ impresionant, dar nu se așteptase că el să aibă un asemenea spirit de observație și să lege lucrurile între ele atât de precis. Fusesse o neglijență din partea ei să nu se întoarcă în seara aceea în port și să cerceteze prora Aurorei. Pur și simplu nu se gândise în momentul în care o

izbise, deviindu-i direcția, c-ar fi putut să lase vreo dovadă în urma ei, care s-o incrimineze mai apoi.

Situația devenise mai dificilă și mai complicată decât se așteptase. Și trebuia rezolvată imediat, înainte să ajungă și mai dificilă și mai complicată.

Acum, privindu-l pe bărbatul care izbutise să se apropie de ea mai mult decât își dorise, Alecsandra își dădu seama că lucrurile aveau să se înrăutățească și mai mult dacă nu izbutea să-l lămurească să abandoneze căutările și să înceteze s-o mai urmărească pe ea.

— Nu foarte mult, îi răspunse ea seriosă la întrebare. Cel mult două ore.

— Bine, acceptă Max, trecându-și o mână peste față. Pot să-mi fac o cafea? Am creierul pe jumătate în comă.

— O să și fumezi?

— Te deranjează?

— Da. Am... un nas foarte sensibil.

— E-n regulă. Oricum mi-e rău de la ele.

Îi întoarse spatele și porni spre bucătărie. Alecsandra se încruntă și porni după el. În clipa în care Max deschise ușa, motanul țâșni ca din pușcă și-i sări în cap.

— Belzebuth!

Alecsandra alunecă lateral și-l prinse cu grijă de ceafă, ținându-l în aer.

— E corcit cu pitbull sau ce?!

Belzebuth era zburlit ca o perie de vase, mârâia, sâsâia și scuipa, zvârcolindu-se în aer și încercând să scape din mâna ei.

— Nu știu, l-am cules de pe stradă, răspunse Max, încruntându-se. Nu l-am văzut niciodată să facă așa.

— Asta pentru că are instincte bune, Max, zâmbi ea felin. El simte pericolul pe care tu-l ignori.

— N-o să mă rănești, Alecsandra, declară el cu convingere. Am încredere în tine.

Simplu, dezarmant. De ce naiba era totul atât de simplu cu el?

— În locul tău eu n-aș fi atât de sigură, Max, oftă ea.

Max n-o băgă în seamă. Deschise unul din dulapurile

suspendate și scoase cutia în care-și ținea boabele de cafea și râșnița electrică. Alecsandra dispăru să închidă motanul angoasat în baie. Auzi sunetul turat al motorului și imediat prinse aroma proaspătă a cafelei. Se opri în prag, privindu-l atentă.

Max era un tip chipeș și carismatic. Isteț. Intuitiv. Și extrem de sexy, cu port-arm-ul din piele neagră prins în jurul umerilor solizi. Puțin cam nesocotit, dar nu-l putea blama pentru asta. Era conștientă de atracția pe care o exercitau vampirii în jurul lor, iar oamenii erau cei mai vulnerabili la acest soi de farmec întunecat. Îl plăcea și ca om, și ca bărbat. Suficient de mult încât să-și dorească să-l păstreze în viață. Nu înțelegea de ce voia asta, dar părea un lucru suficient de important ca s-o pună în mișcare și s-o determine să încerce măcar.

— Cum ai știut unde sunt în seara asta? îl întreabă curioasă.

Max își arcui o sprânceană amuzat.

— Am avut o viziune cu tine și am recunoscut locul.

— Max.

— Lucrez la FBI, Lex. Am relații. Mașina aia e furată?

— Nu.

— Presupun că dacă voi încerca să dau se posesorul ei, voi nimeri la o adresă falsă.

— Presupui corect.

— E a ta?

— Da.

— E un dar?

— Da.

Apa de pe plită începu să fiarbă. El măsură exact trei lingurițe cu vârf din cafeaua măcinată proaspăt, adăugând șase cuburi de zahăr. Alecsandra se strâmbă.

— E de la iubitul tău?

Ea oftă, dându-și ochii peste cap. Marcus îi fusese mai mult decât suficient pentru o singură noapte. N-avea chef să sufle din nou în amorul lezat al unui alt mascul, la fel de încăpățânat.

— Nu. Niciunul dintre tipii cu care m-ai văzut în

seara asta nu este amantul meu. Nu te-am mințit, Max. N-am pe nimeni care să-mi facă inima să tresară de fericire atunci când mă întorc acasă.

— Tipul ăla blond este îndrăgostit de tine până peste urechi.

— Adevărat.

Max zâmbi mâhnit, apoi zâmbetul i se topi.

— Spune-mi ceva: tipul ăla chiar a mârâit la mine? Expresia indignată de pe fața lui o făcu zâmbească.

— Da, chiar te-a mârâit.

— Nu pare... prea civilizat, mormăi el.

— Nici nu este. Mai ales cu oamenii.

Max schiță un zâmbet. Declarația ei nu-l surprinse, nu-l alarmă. Indirect, Alecsandra recunoscuse că nu era om. Atunci, ce era ea? Bănuia că avea să afle destul de curând.

— Ceva din ceea ce este el se regăsește și în tine, rosti el gânditor, turnându-și cafeaua într-o cană smălțuită de lut. Și-n tipul celălalt, și în splendorile acelea ambulante care s-au volatilizat în nopțe. Sunteți cu toții... prea perfecți!

Alecsandra tăcu, privindu-l lung.

— E sunt doar pe jumătate la fel ca ei, recunosc eu într-un târziu. Hai să mergem în biroul tău.

Max îi făcu semn s-o ia înainte. Alecsandra dispăru. Când ajunsese în cabinetul său de lucru, ea era deja așezată turcește pe tăblia biroului și scotea rapid pozele victimelor din dosarul cazului său. Le înșiră pe masă, răsucindu-se și reglând brațul extensibil al veiozei de birou, ca să aibă o lumină mai bună, apoi îi făcu semn să se așeze în scaunul mobil.

— Ce vezi când te uiți la toți oamenii ăștia, Max? îl întreabă ea, dându-și părul după ureche, cu privirile ațintite asupra fotografiilor.

— Văd zece victime cu carotidele străpunse și trupurile secate de sânge.

— Cum explici tu asta?

— Nu pot. Este imposibil ca cineva să le aspire tot

sângele prin cele două puncte fără ca presiunea creată să nu le distrugă vasele. Și totuși, la autopsie, erau toate intacte. Inclusiv capilarele.

— Ce crezi că folosește pentru asta?

— Nu pot să-mi imaginez. Un aparat bine pus la punct...

— Amicul tău, legistul, a venit în seara aceea cu o teorie mult mai interesantă și, din nefericire, foarte aproape de adevăr, pe care tu însă ai ignorat-o.

Max se încruntă, apoi își aminti. Ochii i se îngustară suspicioși.

— Nu cred în basme.

— Am mai avut discuția asta odată, Max, îi reaminti ea cu blândețe. Legende, basmele, miturile lumii... toate sunt inspirate după un fapt real.

— Vrei să spui că... vampirii *chiar* există în realitate? făcu el ironic.

— Ai vrut răspunsuri, Max. Acum ai unul. Câteodată adevărul se poate dovedi absurd și inacceptabil, dar asta nu-l face mai puțin real.

— Tu nu ești vampir! rosti el cu toată convingerea.

— Max, nu vin dintr-o altă galaxie, spuse ea serioasă, privindu-l insistent. Nu aparțin niciunei rase extraterestre și nu...

— Tu nu ești vampir, Alecsandra. Inima ta bate. O aud de aici.

— Chiar? zâmbi ea, arcuindu-și o sprânceană surprinsă, cu o urmă vagă de sarcasm.

— Da. Nu am cunoștințe în domeniu, dar am văzut *Interviu cu un vampir* și toată trilogia *Underworld*. Inima acestor creaturi este moartă, dacă e să mă iau după scenarii și...

— Greșit, zâmbi ea. Nu este moartă numai pentru că nu mai pulsează. Un vampir este capabil să simtă uneori mult mai mult decât un om. Poate simți iubirea, durerea, singurătatea și disperarea mult mai puternic decât un muritor. Iar inima mea bate pentru simplul motiv că o parte din mine a rămas umană.

— Nu te cred!...

— Max, crezi că ăștia sunt de formă? își pierdu ea răbdarea.

Alecsandra își dezgoli gingiile, forțându-și caninii să-i iasă complet din alveole pentru trei secunde întregi, după care și-i retractă ușor. Îl privi curioasă, așteptându-se la orice, numai la reacția pe care el o avu nu. Ochii lui verzi se făcură mari și se umplură de fascinație.

— Uau! Iisuse!... Mai fă odată, îi ceru el, aplecându-se spre ea ca să vadă mai bine.

Alecsandra își arcui o sprânceană într-o expresie amuzată. De regulă, oamenii o luau la fugă urlând. Max părea a fi excepția. Puțin derutată, îi făcu pe plac, etalându-și din nou armele din dotare. Max își trase scaunul mai aproape și întinse mâna să atingă vârful unui colț de aproape trei centimetri lungime. Alecsandra se retrase brusc și-i dădu mâna cu grijă la o parte.

— Nu umbla în gura mea, Max! rosti ea pe un ton înghețat. N-ar fi o mișcare prea inteligentă.

— De ce? O să mă muști?

— Mi-ar plăcea să cred că nu. Sări agitată de pe birou și se duse la fereastră, aruncând încă o privire spre strada aproape pustie. N-am mușcat niciun om până acum... dar tu mă tentezi al naibii, Max! Miroși într-un fel irezistibil pentru mine, care mă zăpăcește. Se răsucii spre el și-l privi. Acesta este și unul din motivele pentru care va trebui să păstrezi distanța de mine.

— Ți-e teamă că într-o bună zi n-ai să fi suficient de atentă și-o să-ți vâri colții în gâtul meu?

— Max, îmi lasă gura apă numai și când mă gândesc la asta, zâmbi ea cu infinită dulceață, sperând să-l sperie suficient cât să-l facă să înțeleagă riscul. De fapt, nu mă pot uita la tine fără să mă întreb cam ce gust ai avea.

— Ce ți s-a întâmplat, de fapt, Alecsandra? o întrebă el, privind-o grav.

— E o poveste lungă, Max. N-am vreme și nici chef să ți-o povestesc. Am o groază de alte probleme pe cap, infinit mai importante, care trebuie urgent rezolvate. Și trebuie

să plec. Înghiți cu greu nodul dureros din gât. Va trebui să încetezi să mă mai cauți, Max. Munca ta aici s-a încheiat. Vampirul pe care tu îl cauți va fi în curând executat. Asta îți pot spune și atât ar trebui să-ți ajungă.

— Ești în pericol acum?

Alecsandra se gândi o clipă la răspuns. Se decise să fie sinceră.

— Da. Din mai multe direcții, recunosc eu ambiguu. Și, dacă nu mă ascuți, o să ne expui pericolului pe amândoi. Nu pot avea grija ta, Max. Vreau să rămâi în viață. Îl privi și se hotărî să schimbe repertoriul. Ai un copil de crescut, la care trebuie să te gândești, Max...

Răsări lângă birou și luă poza înrămată de acolo, privind lung chipul copilei aflată la granița dintre copilărie și adolescență. Era roșcată, cu părul lung și creț de culoarea aramei, fața plină de pistrui, ochi mari și verzi – ochii tatălui ei. Zâmbetul larg dezvelea o dantură plină de sârme și era atât de drăgălaș și de inocent încât te subjuga.

— Este adorabilă, zâmbi Alecsandra, privindu-l cu ochi strălucitori. Și-ți seamănă uluitor de mult... Nici nu pot să-ți spun cât te invidiez pentru asta!

Max o privi lung, simțind durerea, tristețea și resemnarea care mocneau sub expresia neclintită a chipului ei.

— De ce?

— Cei ca mine sunt transformați, oftă ea. Nu există o naștere clasică, ci mai degrabă o... prefacere. Trupul îți încremenește și rămâne neschimbat din momentul în care ai fost mușcat. Totul în tine se împietrește și-ți devine extrem de dur, simțurile ți se ascut și ai percepțiile cu totul modificate. Câștigurile sunt imense: devenim mai puternici, ne mișcăm extrem de repede, nu avem nevoie de somn și ni se deschide înaintea o veșnicie pentru a face orice ne trăsnește prin cap, fără teama că ne expiră timpul. Cei mai puternici dintre noi izbutesc să-și păstreze o parte din conștiință, însă cei mai mulți nici măcar nu se străduie să-și bată capul cu asta. Uităm cu desăvârșire

ceea ce am fost înainte de a ne transforma, ca și cum am muri pentru a ne reîncarna într-o altă formă, doar că aceasta este cu mult mai... desăvârșită. Dar sunt și dezavantaje: dacă ești femele, nu poți procrea și nu te poți bucura de plăcerea de a-ți ține propriul copil în brațe.

— Ți s-a dat să alegi să fi ceea ce ești acum?

— Nu.

— Cei care erau cu tine în seara asta... ucid oameni ca să se hrănească?

— Nu. Însă alții o fac și noi avem grijă să plătească.

— Și atunci? Cum vă luați rația? Presupun că sângele uman stă la baza existenței voastre.

— Max, există bănci de recoltare a sângelui peste tot în lume. Îl poți cumpăra cu banii jos sau prin comandă online. Desigur, nu este atât de satisfăcător ca cel luat direct din sursă, dar eviți complicațiile și mizeria.

— Și tu bei?

Alecsandra își îngustă ochii. Pe fața lui nu se citea oroare, ci doar un soi de curiozitate morbidă.

— Consum numai sânge animal, recunosc eu încet. Este mai ușor de procurat și mai ieftin. În periferie sunt cele mai mari abatoare din zonă. Sena era cea care se ocupa de asta înainte să... plec.

Max dădu din cap, rumegând informațiile primite.

— Cât de bătrână ești de fapt? se încruntă el, privind-o cântăritor.

Alecsandra îl fixă amuzată.

— Tehnic, am împlinit trei decenii de viață, dacă este să-i socotesc și pe cei de dinainte. Dacă este să mă ghidez după timpul scurs de când m-am transformat, sunt aptă doar să absolv grădinița. Au trecut șase ani de când am fost mușcată. Și nu, nu sunt nemuritoare, îi intui ea următoare întrebare. Doar că voi îmbătrâni foarte, foarte, foarte încet.

— Cam în cât timp?

Alecsandra zâmbi.

— Păi, stră-stră-stră-stră-nepoții stră-stră-stră-nepoților tăi vor fi murit de câteva secole bune în clipa în

care ochii mei nu vor mai vedea nimic. Mi s-au garantat cam două milenii. Tragi de timp, Max? își înclină ea capul într-o parte, privindu-l cu indulgență.

— Aș încremeni timpul dacă aș putea, mărturisi el cu o expresie chinuită în ochi. Nu vreau să pleci, Alecsandra. Și mă oftică îngrozitor faptul că nu am nicio putere să te fac să rămâi. Dar nici n-o să-ți cer asta. Oricum ar fi și indiferent ce se va întâmpla de acum încolo, îți voi respecta dorința și nu te voi mai căuta. Dar voi rămâne aici. Deja am cerut transferul. Și te voi aștepta.

Alecsandra îl privi nemișcată, apoi puse fotografia Jessicăi încet pe birou. Golul din pieptul ei se dilată, sufocând-o.

— Îmi faci despărțirea foarte grea, Max.

— Îmi pare rău.

Alecsandra închise ochii, respirând cu grijă pe nas. Mirosul lui îi gâdila papilele, făcând-o să saliveze. Niciodată n-avea să poată sta lângă el complet relaxată, bucurându-se de compania lui, fără să-i poftască sângele. Deschise ochii, privindu-l înfuriată, mai mult pe ea însăși decât pe el.

— Ai grijă de tine, Max.

În clipa următoare era ghemuită pe pervazul ferestrelor duble din living, scrutând bulevardul de dedesubt. Și-și dădu seama că nu-l putea părași astfel. Pur și simplu ceva o ținea pe loc. Era mai degrabă un test, dar dacă nu era în stare să-l treacă, atunci... asta era!

Îl găsi în același loc, stând în scaun, cu o expresie distrusă pe față. Inima ei se strânse, dar hotărârea era deja luată.

— Nu te mișca, îl avertiză ea sec. Nici să nu îndrăznești să sufli măcar!

Se aplecă spre el, apropiindu-și fața de a lui, cu pleoapele pe jumătate lăsate, fixându-i gura cu prudență. Nu-și îngădui să respire și reduse încet distanța dintre fețele lor, sfârșind prin a-și lipi oblic gura de a lui.

Max îi simți buzele reci și catifelate, nespus de blânde și de dulci, și făcu un efort să rămână nemișcat.

Degetele i se crispară pe cotierele scaunului, dorința îi zvâcni sânge, fierbinte și mistuitoare ca lava unui vulcan. Își ținea ochii larg deschiși, pierduți în auriul întunecat al ochilor ei.

Alecsandra prelungi contactul doar câteva secunde, simțind cum totul se clatină și se răsucește în ea. Se retrase brusc, înghițind convulsiv în sec, și-l privi cu ochi mari, sălbatici și strălucitori. Făcu un pas în spate, apoi încă unul, fără să-l scape din priviri.

— Alecsandra... murmură el fără glas, schițând intenția de a întinde mâna spre ea.

Dar șoapta i se pierdu în aer și mâna lui căzu neputincioasă.

Ea plecase.

CAPITOLUL 17

Alecsandra ajunse la Refugiu tocmai când se crăpa de ziuă. Promise câteva apeluri de la Marcus, la care refuzase să răspundă, apoi își închisese telefonul.

Se simțea obosită, confuză și teribil de tristă. Nu se așteptase ca despărțirea inevitabilă de Max s-o răscolească în halul acela. Probabil că nu fusese o idee deloc înțeleaptă să-l sărute de despărțire. În mod sigur nu fusese!

Acum știa că nu doar mirosul lui era irezistibil și seducător, ci și gustul lui. Nu fusese pregătită să simtă asta și să realizeze că-l dorea pe el la fel de mult pe cât îi voia fluidul cald și delicios care-i curgea prin vene.

Brusc, își dădu seama că de când îl cunoscuse pe Max nu se mai gândise deloc la Leo. Un alt semn care-i spori neliniștea.

Se duse direct în camera ei și-și schimbă hainele. Când coborî, Marcus o aștepta deja la baza scărilor. Părea nervos și la fel de nefericit ca și ea.

— Alecsandra.

— Marcus, răspunse ea fără nicio intonație. Unde sunt restul?

— Jos, mai puțin Sena și Eleni, care a rămas cu ea. Putem să stăm puțin de vorbă?

— Mai târziu...

— Nu! izbucni el panicat. M-aș simți mai bine dacă am clarifica lucrurile acum, înainte să coborâm, își voală el neliniștea din glas.

— Marcus, starea ta sufletească de bine nu prezintă niciun interes pentru mine în acest moment. Îmi stai în cale, mârâi ea când, dând să-l ocolească, vampirul făcu un pas lateral și-i blocă drumul.

— Te rog!

Îl privi cu ochi îngustați un lung moment, dându-și seama că el n-avea s-o lase în pace până când nu-i spunea tot ce avea pe suflet. Se așeză pe trepte, privindu-l plictisită.

— Te ascult.

El se încruntă posomorât. Arăta ca un câine bătut.

— Îmi pare rău, Alecsandra. Chiar îmi pare rău și știu că acum nicio scuză nu are valoare în ochii tăi. Mi-am pierdut cumpătul și regret asta mai mult decât îți poți imagina. Te-am dezamăgit... și nu doar pe tine. I-am dezamăgit pe toți, inclusiv pe mine. N-o să se mai repete.

— Nici dacă mă vezi sărutându-mă cu cine știe ce latino-lover-boy? îl provocă ea.

Peste ochii lui trecu o pală de furie.

— Nu.

— Nu, ce, Marcus? N-o să sari la jugulara nimănui și nici n-o să mârâi ca un descreierat la fiecare individ care mă privește lung?

— N-am spus c-o să-mi convină, rosti el încet, ci doar că mă voi controla. O să accept orice te face fericită.

— Mă surprinzi, Marcus! Aud lucruri noi.

— Nu este nevoie să fi sarcastică.

— Crede-mă, nu sunt!

Se ridică, dând să treacă pe lângă el, dar el o prinse de braț, ținând-o cu blândețe în loc.

— Te rog, nu mai fi supărată pe mine. Ești nefericită și nu vreau asta.

Alecsandra îl privi prudentă. Părea sincer spăsit și îngrozitor de deprimat. Avea umbre întunecate sub ochi, semn că nu-și luase micul dejun și probabil că nici cina.

Faptul că-i pierise apetitul o înduioșă. Marcus avea întotdeauna un apetit colosal. Îngrijorarea i se citea clar pe fața obosită.

— Hai să luăm o gustare înainte de a coborî, vrei? Îl ispiți ea, zâmbindu-i împăciuitoare.

Fluturarea steagului alb aduse puțină lumină în ochii lui și-l făcu să scape un oftat ușor. Marcus nu ofta niciodată, un alt semn care o mișcă. Suferise teribil cât timp ea lipsise, nu se îndoia de asta. Așa-i trebuia, dacă era idiot! gândi ea, fără urmă de ranchiună.

— Ți-am pregătit un must din struguri albi, tămâioși, așa cum îți place ție, rosti el, zâmbindu-i strâmb.

— De unde ai avut struguri? se încruntă Alecsandra nedumerită.

— Am rugat-o astă noapte pe Henna să dea o raită prin mall. M-ai iertat?

— Marcus. Fu rândul ei să ofteze. Știi că țin la tine, dar câteodată ești atât de absurd!... M-ai speriat de moarte aseară!

— Îmi pare tare rău. N-am vrut asta. Ai fost la el?

Întrebarea, pusă pe un ton aproape indiferent, o făcu să tresară și să intre brusc în defensivă.

— Da. A trebuit să-l conving să-și vadă de treburi. E un om bun.

— N-o să-i fac niciun rău, făgădui el pe un ton aproape copilăros.

— Marcus. Se opri, neștiind cum să continue. El nu este o amenințare pentru tine. Nu este o amenințare pentru nimeni de aici. Își făcea doar treaba.

— Cum a știut unde să te găsească aseară?

Conversația decurgea pe un ton lejer, dar Alecsandra intuitiv că el depunea eforturi serioase să rămână calm.

— Nu știu. Este isteț. Presupun că a trimis poza mea mai multor unități de poliție. Am fost recunoscută și i s-a raportat că am fost văzută în Calumet. N-am insistat prea mult să aflu. Nu era important. S-a terminat.

Dacă el păru ușurat să afle asta, nu o arătă. Luă carafa din frigider și-i turnă un pahar. Apoi își încălzi

aproape doi litri de sânge într-un bol de ceramică. Era teribil de înfometat, își dădu ea seama, simțind cum i se strânge inima de mila lui.

— Știi, aseară m-am gândit foarte mult, începu Marcus, luând bolul din cuptor. Rase aproape jumătate din el înainte de a continua. Te iubesc cum n-am iubit pe nimeni, niciodată. Te iubesc chiar mai mult decât mă iubesc pe mine. Fericirea ta este foarte importantă pentru mine. Tu ești importantă pentru mine.

O privi cu intensitate. Culoare ochilor lui virase din stacojiu spre nuanța coniacului, iar cearcănele păliseră, semn că sângele băut își făcea efectul.

— Dacă el te atrage, atunci... sfatul meu este să nu eziți.

Alecsandrei i se lungi fața. Se holbă la el, consternată. Avea impresia că nu Marcus era cel care-i vorbea.

— Cât ar putea să dureze relația voastră?... Două, poate trei decenii, continuă el, luând încă o înghițitură din bol cu un aer gânditor. Pentru mine acest timp este doar o picătură într-un ocean. Pentru tine e mai mult. Dar el va muri și eu tot aici voi fi, așteptându-te. Dacă promiți că după ce el nu va mai fi te vei întoarce la mine, atunci voi strânge din dinți și-ți voi lăsa tot acest timp, fără să-ți reproșez nimic niciodată și fără să aștept nimic în plus din ceea ce nu ești dispusă să oferi. Ești de acord?

Alecsandra deschise gura, dar o închise brusc la loc, constatând că-i pierise glasul. Îl privi pe Marcus neîncrezătoare, însă expresia din ochii lui era calmă, lucidă și hotărâtă. Sacrificiul îl costa enorm, dar era dispus să plătească prețul numai ca ea... să fie fericită.

— Marcus...

Vocea îi suna ca o balama veche și mâncată de umezeală. Bău lacomă tot paharul cu must, fără a-și lua ochii de la el, împingând la vale nodul care i se pusese în gât.

— Nu știu ce să spun... se bâlbâi ea.

— Gândește-te la ce ți-am spus, o sfătui el grav. Dar,

dacă te hotărăști să fii cu el, atunci va trebui să-mi dai cuvântul tău că niciodată n-o să-l faci să devină unul de-al nostru. Aceasta este înțelegerea.

Alecsandra își strânse pleoapele cu putere. Propunerea lui nu era doar șocantă și surprinzătoare, ci și... Constată nu putea s-o definească. Cert era că o năucise de-a dreptul. Și o făcuse să-l privească pe Marcus cu alți ochi.

— Mulțumesc.

Fu tot ce izbuti să spună, în timp ce puneă cu grijă paharul în chiuvetă. Trecu pe lângă el, apoi se opri, reveni și, înălțându-se pe vârfuri, îl sărută ușor pe obraz. Se retrase și-l privi lung.

— Ești un tip formidabil, Marcus. N-am știut că poți fi așa. Oricum, îți mulțumesc numai și pentru că *te-ai gândit* la asta.

— Rămânem prieteni? o întrebă el, ducând bolul la gură și golindu-l rapid.

— Prieteni, zâmbi Alecsandra. Îl luă de mână, chicotind. Hai să ne distrăm.

Marcus o culese de pe picioare și zbură cu ea în brațe de-a lungul coridorului. Deschise ușa de la beci și o lăsă să o ia înaintea lui.

Alecsandra o zbughi din loc, îndreptându-se spre camerele de tortură.

Pentru prima dată în șase ani, era pregătită să savureze imaginea lui Mal în acțiune.

Îi separaseră.

Scuipătorul era în celula în care-i torturau de obicei pe cei capturați, cu Mal la cârmă. Guido, Henna, Vivien și Cyril stăteau în picioare și-l asistau pe Mal, cu expresii impenetrabile pe chipurile împietrite. Creatura avea pe față masca improvizată de Kay și se zvârcolea, icnind și şuierând, încercând fără succes să se ferească de pensula cu care Mal îi întindea tacticos pe brațul dezgolit dâre înguste de apă sfințită.

Alecsandra întâlni privirea opacă a lui Guido și se cutremură în sinea ei. Dintre ei toți, Guido era singurul

vampir care-și conservase umanitatea cel mai bine. Însă în acea clipă nu mai exista nimic din toate lucrurile pe care ea le respecta și le îndrăgea atât de mult la el. Ochii îi erau roșii și mai duri decât diamantul, plini de cruzime și ferocitate. Alecsandra nu se îndoii niciun pic de faptul că acea creatură veninoasă, care îndrăznise să-i rănească iubita, avea să putrezească acolo pentru multă vreme de acum înainte, pradă unor torturi de neînchipuit.

În încăperea următoare îl văzu pe unul din ceilalți doi prizonieri, prins cu lanțuri grele de betonul armat. Sofia, care se afla singură cu el, se distra de minune făcându-i „manichiura”. Îi smulgea cu o vădită plăcere unghiile de la mâini și picura acid sulfuric concentrat pe fiecare loc rămas gol.

Teoretic, acidul n-ar fi avut niciun efect pe pielea intactă a unui vampir, însă era cu totul altă poveste dacă metoda se aplică direct pe o rană deschisă. Sângele negru și vâscos bolborosea în contact cu acidul, provocându-i vampirului o usturime de nedescris, apoi trupul acestuia neutraliza lichidul uleios și se regenera rapid, unghia crescându-i la loc. Timp în care Sofia se ocupa conștiincioasă de celelalte, ca apoi s-o ia de la capăt.

Sofia nu se plictisea niciodată, fiind în stare să facă asta încontinuu, vreme de o lună încheiată. Asta era doar o fază preliminară interogatoriului care urma, vampirul fiind bine „frăgezit” înainte de a fi luat la rost.

Aleksandra se opri în prag și-l studie curioasă pe vampirul înalt și brunet care se smucea în lanțuri. Era incredibil de frumos, chiar și pentru un vampir. Și avea niște colți magnifici, pe care și-i dezgolea furios la Sofia, împrôșcând-o cu obscenități și amenințări pline de originalitate. Sofia îl ignora, văzându-și liniștită de treabă. Aleksandra adulmecă ușor. Nu acesta era imbecilul care-i încurcase socotelile și o făcuse să-și piardă timpul pe coclauri în ultima lună și jumătate.

Sofia îi aruncă o privire peste umăr și-i surâse.

— Ai întârziat, rosti ea cu reproș. Marcus și Mario au insistat să nu începem fără tine, dar n-au izbutit să treacă

peste voința lui Guido.

— Nu-i nimic, surâse Alecsandra, făcând cu ochiul brunetului care o țintui cu o privire plină de ură și spaimă. Te las, i se adresa Sofiei, care tocmai se decisese să treacă la „pedichiură”.

Alecsandra trecu în încăperea alăturată. Fu izbită imediat de mirosul greu al vampirului pe care Mario îl suspendase în lanțuri deasupra pardoselii de beton, cu mâinile și picioarele răstignite în cabluri de oțel, prinse de podea și pereții laterali. În jurul gâtului îi era prinsă o zgardă lată, ale cărei zale groase erau fixate de tavan. Vampirul era un individ grizonant, cu trăsături incerte. Alecsandra aprecie că transformarea lui avusese loc cam în jurul vârstei de patruzeci de ani. Pielea palidă avea o tentă cafenie, ochii îi erau migdalați, nas proeminent cu nările ușor lățite la bază. Părea să aibă origini amerindiene, dar la fel de bine putea să-și fi dus zilele ca muritor și într-un iglu de prin zona gheturilor din nord.

Deocamdată era lăsat în pace, o tehnică la fel de eficientă ca și tortura, pentru că de cele mai multe ori, răcnetele de agonie care se auzeau din încăperile alăturate, fără a ști exact ce se-ntâmpla dincolo, aveau în nouă cazuri din zece darul de a face pe oricine extrem de receptiv.

Kay și Mario îi țineau companie aztecului. Kay stătea în picioare, cu umerii sprijiniți de peretele încăperii și cu pleoapele coborâte. Părea că meditează. Alecsandra îi aruncă o privire lui Mario, care își făcea de lucru cu o bucată de lemn.

Sculptatul era unul dintre cele mai noi hobby-uri ale lui Mario. Încercase pictura, dar după vreo șase decenii de strofocare asiduă, ajunsese singur la concluzia că-i lipsea talentul. Schițele și picturile lui erau acum depozitate în pod, la insistențele Sofiei. Erau niște lucrări oribile, pline de culori aspre și scene de o cruzime înfiorătoare. Mai înainte de asta, se încăpățănase să învețe să cânte la pian. După doi ani, toți cei din Refugiu cedaseră nervos și insistaseră ca el să se apuce de orice altceva, numai să nu

se mai apropie de clapele pianului în încercarea chinuită de a-i descifra misterul. Mario era un afon declarat. Guido îi sugerase cu blândețe să se orienteze spre desen. Nici cu asta nu se descurcase, însă pentru sculptură avea un talent incredibil, pe care Alecsandra i-l recunoscuse din prima clipă. Avea ochiul format pentru proporții și linia fluidă a lucrărilor sale era realmente uluitoare. Alecsandra avea în camera ei o sculptură care reprezenta patru nimfe pornind la vânătoare. Detaliile erau incredibile iar scena insufla mișcare și o grație care te vrăjea.

— Querida, o întâmpină Mario, punând deoparte bucata de lemn.

Alecsandra își arcui sprâncenele când zări o parte din figura la care lucra. Recunoscu fruntea, sprâncenele și forma ochilor Sofiei.

— Salut. Sofia o să dea pe spate când o s-o vadă.

Mario rânji stângaci.

— Sper. Se apropie ziua ei. Uite ce ți-am adus, minha linda, făcu el un semn cu capul spre vampirul suspendat în cabluri.

— Vai de mine! Și nici măcar nu este ziua mea, ciripi ea, alunecând deasupra podelei.

Se opri în fața vampirului, privindu-l în ochii înroșiți. Expresia din ochii lui era impenetrabilă. Părea calm și vag plictisit. Mirosul lui îi râcăi nările. Era același miros pe care-l vânase fără succes vreme câteva de săptămâni.

— Cum te cheamă? îl întreabă ea pe un ton lejer.

Buzele subțiri ale creaturii se curbară într-un zâmbet vag. Ochii lui, mai degrabă vișinii decât roșii, sclipiră ironici.

— Are vreo importanță?

— Nu. Oricum clipele îți sunt numărate. Numai că nu-mi place să fiu nepoliticoasă cu oaspeții. Dacă ți-aș cunoaște numele, n-aș mai fi tentată să folosesc expresiile insultătoare pe care mi le inspiră vitrina ta și...

— Du-te naibii, cățea!

Alecsandra oftă.

— Bine. Tre' să recunosc că ai un nume cam lung.

Uite cum facem: tu poți să mă numești „cățea”, iar eu îți voi spune „sugător ieftin de rahat”. Ce zici?

Vampirul nu făcu decât să rânjească la ea, etalându-și niște colți care rivalizau cu ai lui Kay. Sprânceana ei se arcui impresionată.

— Nu prea ai față de Byron, comentă ea cu o expresie gânditoare, ștergându-i rânjetul antipatic de pe mutră. Nici numele de Victor nu ți se prea potrivește. Presupun că tu ești Claudius, deși cred că maică-ta n-a fost prea inspirată când te-a botezat așa. Știi, Steve a ciripit ca un canar. A fost foarte... cooperant. Și pentru asta s-a bucurat de îngăduința noastră. A murit repede și fără dureri. Cu tine însă presimt că lucrurile vor merge mult, mult mai încet. Dar noi nu ne grăbim. Avem o eternitate la dispoziție... nu-i așa? zâmbi ea larg, privindu-l cu ochii strălucind de o încântare diabolică.

— Crezi că poți să mă sperii? sâsâi vampirul, enervat.

— Nu, sunt absolut convinsă că pot mult mai mult decât atât, făgădui Alecsandra mieros. Te pot face să-ți blestemi existența și ghinionul care mi te-a scos în cale. Dar nu-mi place să mă laud și nici să anticipez. N-ar avea niciun haz...

Un urllet sinistru se sparse de pereții groși ai pivniței, reverberând de-a lungul galeriei. Era un sunet de agonie care o făcu pe Alecsandra ciulească urechile și să zâmbească încet, iar pe vampir să pâlească vizibil.

— Dumnezeuule, asta e muzică pură! suspină ea. Mă întorc la tine mai târziu, îi promise ea lui Claudius, întorcându-i spatele și aruncându-i lui Kay o privire semnificativă.

Se opri în prag, nevrând să rateze scena. Kay se apropie de Claudius cu un zâmbet excesiv de amabil. Îi trase pantalonii în jos și-și vârî mâna între picioarele lui. Ochii vampirului se dilatără plini de groază cu o fracțiune de secundă înainte ca organele genitale să-i fie smulse. Urletul care izbucni din pieptul lui o unse pe Alecsandra la suflet.

Gratulându-l pe Kay un pupic zgomotos, Alecsandra

se răsuci pe călcâie și se îndreptă agale spre încăperea unde Mal se decisese să-l treacă pe scuipător la nivelul următor.

Mal deschisese lampa de gaz, reglând flacăra până la dimensiunea lamei unui bisturiu, iar acum o trecea alene peste pieptul slăbănog al creaturii. Aceasta urla, cu ochii ieșiți din orbite, zvârcolindu-se. Aerul se umpluse de o miasmă sufocantă, de leș aflat în plină descompunere. De sub masca improvizată se scurgeau bale veninoase, care se prelingeau de-a lungul gâtului său, dizolvând fibrele țesăturii sfâșiate a ceea ce fusese cândva o cămașă Armani. Mal lucra cu grijă, atent să nu se atingă de veninul acela care topea orice, mai puțin metalul pe care Kay i-l trântise pe mutră cu suficientă forță încât să-i ia mulajul perfect.

Alecsandra se opri lângă Guido, punând o mână pe brațul lui. Guido se răsuci spre ea și-i zâmbi ușor, apoi o luă pe după umeri, trăgând-o lângă el și sărutând-o pe frunte. Inconștient, se trezi adulmecându-l. Guido mirosea cel mai bine dintre ei toți. Mirosul îi era foarte apropiat de cel al unei păduri după o ploaie rece de octombrie și întotdeauna o calma.

— Când îl luăm la întrebări? îl întrebă ea, sprijinindu-și obrazul de umărul lui.

— Niciodată, răspunse el cu o voce moale, sub care se întindea un ocean nesfârșit de ură și furie rece, calculată. Șarpele ăsta va putrezi aici pentru eternitate!

Alecsandra simți cum i se strâng măruntaiele în ea. Un fior de gheață i se prelinse pe șira spinării. Guido era cel mai îngăduitor dintre ei toți. Însă până și bunătatea lui avea o limită. Totul era până la Sena. Și-l înțelegea. La o adică, și ea ar fi procedat la fel. Însă ideea de a ști că preț de secole întregi aveau să aibă în pivniță un vampir care se perpelea, pradă unor cazne de neimaginat, era de-a dreptul indigestă.

Urletele vampirului deveniră ascuțite, isterice, râcâindu-le timpanele. Mal se apucase să-i scormonească prin orbita stângă cu flama, prăjindu-i globul ocular.

Alecsandrei i se ridică stomacul în gât.

Desprinzându-se cu grijă de Guido, se răsuci pe călcâie și părăsi iute încăperea, intrând în cea alăturată. Aproape se izbi de Sofia. În ochii acesteia se citea surescitarea.

— Zi-mi că n-a trecut la fața lui! o imploră ea, aproape smiorcăindu-se. Mor după sunetul ăla pe care-l scoate un ochi care explodează în cap. Se aude *exact* ca floricele de pop-corn! mai întâi fâsâie și pe urmă: poc! mimă ea cu ambele mâini ciuperca atomică. *Jur* că mă excit de fiecare dată când îl aud!

Alecsandra știa că Sofia nu se dădea în spectacol de dragul vampirului pe care-l tortura. Ea chiar savura spectacolul. În timp ce vorbea, ochii i se aprinseră de încântare și trepida toată.

— Iisuse, ești bolnavă psihic!

— Deci au început fără mine! bâzâi ea, apoi aruncă o privire cruntă peste umăr brunetului, îngustându-și ochii. Mă întorc mintenaș la tine!

Și dispăru. Alecsandra se apropie încet de vampirul legat în lanțuri, care paralizase de spaimă. O fixa cu o pereche de ochi injectați, sub care cearcănele se întinseseră ca niște vânătaii. Sofia își atinsese parțial scopul, epuizându-l pe jumătate.

Alecsandra se lăsă pe vine lângă el, privindu-l inexpresiv. Urletele de alături deveniseră de-a dreptul sinistre.

— O să-ți pun niște întrebări, rosti ea moale, făcându-l să se concentreze asupra ei. Dacă vei coopera, atunci îți promit că voi face totul posibilul să nu împărtășești aceeași soartă cu cea a amicului tău de alături. Ai priceput?

Vampirul izbuti să dea din cap, înghițind convulsiv în sec.

— Bine. Pentru început, numele tău.

— Byron. Mă cheamă Byron.

— Ok. Alecsandra zâmbi delicat. Eu sunt Alecsandra, dar poți să-mi spui și Lex. Cum se numește jigodia scui pătoare care era cu voi?

— Victor. Celălalt este Claudius, turui el, dornic să-i facă pe plac.

— Tu ai făcut fotografiile acelea cu noi, Byron? Îl chestionă ea pe un ton catifelat, privindu-l mătăsos.

Vampirul păli.

— Deci tu ai fost, concluzionă ea, dând încet din cap. Uite o întrebare de zece puncte: cui i-ai trimis originalele? Lui Igor?

Byron se chirci și fața lui frumoasă se schimonosi.

— Da sau nu?

— Da! N-am avut încotro!

— De ce?

— Igor ne-a angajat să capturăm cât mai mulți dintre ai noștri. Ne plătea foarte generos...

— Cu HHS43, îl ajută ea.

— Da. Câte un sfert de kilogram pentru fiecare individ. Voi sunteți cel mai mare grup pe care l-am întâlnit până acum. Am prins șase mirosuri distincte în decursul a mai multor seri și ne-am dat seama că există un clan prin zonă. Ne-am decis să-l folosim pe Steve ca momeală. Nu voiam să avem parte de surprize...

Albul feței lui deveni infinit când din camera vecină se auzi un urlat cumplit, care se transformă într-un hohotit care friza demența.

— Uită-te la mine, Byron, îi ceru Alecsandra calm. Ochii lui bulbucăți se întoarseră spre ea. Igor ți-a spus la ce-i trebuiau captivii?

— Nu. Cu mine n-a vorbit niciodată. Victor este cel care aranjează ploile aici, iar Steve se ocupa de plăți. Steve spunea că vom primi ceea ce vrem dacă ne facem treaba repede și bine.

— Adică?

— Ni s-au promis teritoriile din nordul Canadei, mie și lui Claudius.

— Înțeleg. Alecsandra oftă ușor, stăpânindu-și mânia. Și Victor nu s-a supărat că-l lăsați pe dinafară?

— Victor nu este din grupul nostru, mormăi Byron. Este servitorul lui Igor. A fost trimis să ne supravegheze.

— M-am prins. Câți vampiri ați reușit să-i strângeți lui Igor până acum?

— Douăzeci și unu: treisprezece masculi și restul femele.

— Și le-ai făcut poze tuturor?

— Nu. Ni s-a cerut să le fotografiem doar pe ele și să-i trimitem pozele înainte de a acționa.

— De ce?

— Îl interesa cineva în mod special.

— Cine anume? întrebă Alecsandra, ținându-și respirația, știind instinctiv răspunsul înainte să-l primească.

— Cred că despre tine este vorba...

Auzi mârâitul scăzut și amenințător al lui Marcus din prag cu o secundă înainte ca acesta să se repeadă. Nu avu timp și nici cum să-l oprească. În clipa următoare, Marcus stătea ghemuit pe pieptul lui Byron, cu pumnii încleștați pe grumazul acestuia, izbindu-l în mod repetat cu capul de podea.

— Te omor, cretin nenorocit ce ești!

— Marcus, îl apucă Alecsandra de un braț tare ca granitul. Dă-i drumul! Nu ne mai poate spune nimic dacă-i faci creierii terci!

Marcus mârâi furios, dar se conformă, nu înainte de a-l mai izbi încă odată pe captiv, scurt și îndesat, cu ceafa de beton.

— Byron. Uită-te la mine! Așteptă ca vampirul să-și ia ochii holbați de la fața fioroasă a lui Marcus. Ai mai vorbit cu Igor de când i-ai trimis fotografiile?

— Eu n-am vorbit și nici nu l-am văzut vreodată pe Igor. Păstrează legătura cu noi doar prin Victor. Igor l-a sunat și i-a cerut să nu facem nimic până când nu ne trimite ajutoare.

Marcus și Alecsandra schimbă o privire rapidă.

— Pe cine trimite încoace?

— Nu știu. A zis doar să ne retragem și să așteptăm telefonul lui.

— Bine. Când a început colaborarea voastră cu el?

— Acum opt luni, confirmă Byron spusele lui Steve.
— Ce-ați făcut cu cei pe care i-ați capturat?
— I-am închis în niște cuști speciale și i-am încărcat la bordul unui avion privat.

— Cu destinația?
— Nu știu. Nu ne-a interesat. Atâta timp cât eram plătiți la termen, noi am fost mulțumiți și...

În încăperea alăturată se făcu brusc liniște. Tăcerea subită îl scoase pe Byron din minți. Începu să se zbată ca mușcat de streche, urlând.

— Am spus tot ce știu! Jur!... Am spus tot!
— Liniște-te, Byron, eu te cred pe cuvânt, îi zâmbi Alecsandra subțire.

Sofia apăru în prag, părând ușor dezamăgită.
— Mal a început să mă enerveze, bombăni ea. Nu a vrut să-i prăjească ăluia decât un ochi! zice că pe celălalt i-l mai lasă în cap pentru o vreme.

— Ce cruzime din partea lui să procedeze așa! o căină Alecsandra, ridicându-se.

— Guido zice să luăm cu toții o pauză ca să gustărim ceva. Eu îmi bag picioarele! Vivien zicea că o să plouă după prânz, așa că mă duc să vânez.

Se răsuci pe călcâie și ieși înțepată din încăpere. Alecsandra ezită o fracțiune de secundă și se luă după ea.

— Ai chef să vânezi de una singură?
— Hai și tu, o invită Sofia, rânjind bine dispusă.
— Vin și eu cu voi, sări și Marcus.
— Normal că vii și tu, Făt-Frumos! Nu cumva să-și scrântească prințesa vreo unghie și s-a apuce jalea în mijlocul codrului...

— Auzi, nu mai fi așa de rea cu mine! o bodogăni el, încruntându-se. Ție nu ți-am făcut nimic!

— Nici n-ai putea, fermecatul! Dar dacă o mai necăjești vreodată pe micuță și mai ții la ea, așa cum zice Cyril că ai făcut aseară, o să-ți tai fuduliile și o să te pun să ți le mănânci fripte!

Marcus nu comentă nimic, făcând o mutră plouată.
Alecsandra își mușcă buza de jos. Toți din Refugiu

deveneau excesiv de protectori și de mămoși când era vorba de ea. Era cea mai tânără dintre ei și, cu excepția lui Marcus, cam toți o tratau ca pe un copil, cocoloșind-o și răsfățând-o. Dacă ea avea vreo dorință, săreau ca arși și se împrăștiau care-ncotro ca să-i satisfacă micul capriciu în timp record.

Alecsandra nu trebuia supărată, necăjită, nemulțumită, certată etc etc etc... Pentru Alecsandra nimic nu era prea mult, prea scump sau prea greu de obținut. Alecsandrei nu i se spunea niciodată *nu*!

„Alecsandra” trebuia să schimbe asta, gândi ea, îngustându-și ochii enervată. „Alecsandra” nu era handicapată și intenționa să le comunice și lor această noutate.

Și, la naiba, avea să-și rezolve singură problemele, fără să-și mai vâre nimeni nasul în oala ei!

CAPITOLUL 18

Un ceas mai târziu luară mașina lui Marcus, un Hummer H5, și se îndreptară spre nord, trecând de Gary și cotind spre zona rezervației. Mario li se alăturase în ultimul moment.

Alecsandra stătuse de vorbă cu Guido și Mal, punându-i la curent cu ceea ce aflase de la Byron. Dacă voiau să obțină informații valoroase despre rus, trebuiau s-o la întrebări pe scui pătoarea veninoasă. Guido nu comentase nimic, dar Alecsandra observase licărul criminal din ochii săi injectați. Guido nu voia decât să-l tortureze și nimic mai mult. Orice conversație cu acea stârpitură era considerată ca fiind sub demnitatea lui. Însă răzbunarea lui personală putea să mai aștepte. Existau alte priorități.

Alecsandra aruncă o privire spre norii grei care se adunau la orizont.

Vivien avusese dreptate: în cel mult un ceas avea să plouă. Totuși, pentru siguranța lor, cei trei vampiri care se aflau cu ea în mașină își luaseră ținutele de camuflaj solar. Erau îmbrăcați în niște materiale groase, matlasate, cu jachete mulate, prevăzute cu glugă și mănuși, toate de

culoare neagră. Toți trei purtau ochelari de soare, lumina deranjându-i chiar și prin geamurile securizate. Dacă în mod accidental se însenina dintr-odată, costumele le garantau protecția timp de patru ore datorită foliei metalice încorporate în căptușeală, care absorbeau ultravioletele și infraroșiile. Cu toții detestau acele cote, care le îngreunau mult mișcările, dar Guido insistase ca fiecare să-l poarte atunci când părăseau Refugiul pe timpul zilei. Singura avantajată era Aleksandra, care se îmbrăcase lejer, într-un pantalon mulat de bumbac, o bluză cu mâneci scurte și ghete de munte.

Rezervația era extinsă pe cincisprezece hectare, o zonă împădurită destul de mică, dar care le asigura vânatul într-o formă satisfăcător de variată. Găseau cam de toate pe acolo: urși, căprioare, cerbi, râși, lupi și mistreți. Nu vâneau foarte des în rezervație, de cel mult de două ori pe an. Când aveau chef să se distreze cu adevărat, luau avionul lui Mal și zburau cu toții spre nordul Canadei, unde petreceau acolo cam o lună încheiată.

Marcus ieși de pe șosea, intrând pe drumul forestier și conduse cam două mile înainte să se afunde în pădure. Parcă mașina în mijlocul unui luminiș, apoi își trase gluga mult peste frunte. La fel făcură și Mario cu Sofia și coborâră cu toții.

Aerul rece, plin de aroma pământului reavăn, a frunzelor moarte și a rășinii de pin, le gâdilă nările. Aleksandra își ridică nasul, adulmecând ușor, cu ochii închiși. Prinse izul unui mistreț aflat undeva la două mile spre nord. Se concentrează, ciulindu-și urechile, separând sunetele, până când prinse foșnetul cald al inimii lui. Deschise ochii brusc, la timp pentru a o vedea pe Sofia trecând ca un vârtej pe lângă ea.

— La naiba! mârâi ea, frustrată.

Sofia simțise și ea vânatul și i-o luase înainte. Marcus rânji la ea pe sub gluga amplă, etalându-și amuzat dantura perfectă. În clipa următoare, soarele intră în nori.

Aleksandra își ridică fața spre oceanul pufos, cu tente cenușii, pe care vântul îl împingea deasupra lor spre sud.

— Cred că vă puteţi face comozi, băieţi, le zâmbi ea.

Marcus şi Mario îşi scoaseră glugile şi studiară cerul pe care norii se îndesau nerăbdători. Lumina pălise suficient cât să-i facă să-şi scoată şi ochelarii.

— Ne întâlnim peste o oră, rosti Mario, dispărând printre copaci.

Marcus o învălui pe Alecsandra într-o privire caldă, mătăsoasă.

— Vânezi cu mine?

Ea-şi ţuguie buzele, reflectând.

— Mi-l dai mie pe cel mai gras?

— Ştii că întotdeauna îţi păstrez ce este mai bun, zâmbi el seducător.

— Ok. Atunci... cine ajunge ultimul este o sugativă de doi bani!

Şi tâşni ca din puşcă, prinzându-i bombănitul exasperat. Copacii se derulau pe lângă ea cu viteză, în timp ce atenţia îi era concentrată asupra mirosurilor din jur, separându-le din fugă. Parcurse cam trei mile când prinse mirosul unei mici turme de cerbi. Frână brusc şi Marcus se opri lângă ea, adulmecând împreună. În clipa următoare se căţărau ca nişte veveriţe pe trunchiurile a doi arţari, ajungând în vârf şi continuându-şi vânătoarea de la înălţimea lor, pentru ca animalele să nu le prindă mirosul.

Alecsandra chicoti scăzut când Marcus, mai mult cu ochii la ea, primi drept în faţă vârful unui pin pe care ea se balansase mai devreme, sărind peste o poiană plină cu flori de toamnă. Vampirul se agăţă cu o zecime de secundă înainte ca trunchiul să-l catapulteze mult în spate şi mârâi la ea, ofticat.

Turma era compusă din doi masculi, unul tânăr şi zvelt, celălalt mai bătrân şi mai impunător, plus patru căprioare şi doi pui. Păşteau liniştiţi smocurile de iarbă trecută, în timp ce puilor le ardea de joacă.

Alecsandra se balansa pe vârful unui mestecăn subţire, aruncându-i lui Marcus o privire care-l făcu să-şi dea ochii peste cap.

În clipa următoare Marcus atacă, repezindu-se drept în jugulara cerbului tomnatic și doborându-l la pământ. Se auziră behăieli speriate și turma se împrăștie.

Alecsandra zâmbi și-și dădu drumul, aterizând lin în poiană. O jumătate de secundă mai târziu își înfipse delicat colții în grumazul cerbului, privindu-l recunoscătoare pe Marcus în ochi. Vampirul își descleștă fălcile cu grijă, îi făcu cu ochiul și porni după celălalt cerb, lăsând-o să se bucure de vânat.

Alecsandra închise ochii cu un oftat. Toată acea răceală întunecată din adâncul ei străluci și se dizolvă sub alunecarea lichidă și fierbinte a sângelui sorbit. În momente ca acestea ea înțelegea foarte bine senzația de plăcere absolută, aproape sexuală, pe care o simțeau vampirii care-și urmau adevărata natură și chemare. Nimic nu se compara cu senzația aceea sublimă și frenetică în care viața prăzii trecea în trupul tău și alunga întunericul împietrit de acolo, scăldând totul în lumină și căldură. Și tot în clipe ca acestea înțelegea și sacrificiul pe care toți cei din Refugiu îl făcuseră când renunțaseră la a mai vâna oameni.

Sena îi povestise că sângele uman era infinit mai savuros decât al oricărei alte vietăți de pe fața pământului. Incomparabil mai delicios și, implicit, mai hrănitor. Ea refuzase să-l încerce. Partea care mai rămăsese umană în ea se revolta pur și simplu în fața ideii. Desigur, cu rare excepții...

Imaginea lui Max îi răsări în minte, curmându-i brusc apetitul. Ea nu vâna decât rareori în rezervație, preferând escapadele în Canada. Max ar fi fost cu siguranță oripilat s-o vadă în postura aceea, inumană și crudă, de bestie. Fu cât pe ce să dea drumul cerbului din colți, dar se răzgândi. Aspiră sângele cald până la ultima picătură, apoi se retrase, ștergându-și gura cu podul palmei.

Era ceea ce era și nu mai putea schimba nimic. Regretele n-o duceau nicăieri. Învățase să accepte asta și să supraviețuiască preschimbării. Nu ucidea decât foarte rar și, dacă Marcus n-ar fi fost cu ea astăzi, aici, și-ar fi

prins de una singură vânatul. Niciodată nu ataca animale tinere, ci doar pe cele care se apropiau de sfârșitul ciclului vieții lor. O slabă consolare, dar asta era. Avea puține plăceri și printre ele se număra și aceasta. Senzația pe care i-o dădea alunecarea fluidă a sângelui pe beregată era indescritibilă și nu se compara cu nimic altceva...

Abătută, înșfăcă animalul de coarne și-i făcu vânt într-un tufiș, apoi se întoarse la mașină să-i aștepte și pe ceilalți. Se simțea ghiftuită și... vinovată.

Începuse să picure când intră în mașină și se întinse pe bancheta lată, strângându-și genunchii la piept. Dădu drumul la muzică, dar asta n-o ajută să-și alunge nefericirea.

Gândurile i se învârteau în jurul lui Max și golul din inima ei se lărgi. Se gândi la discuția pe care o avusese cu el și la cea pe care o avusese cu Marcus când se întorsese în zori la Refugiu.

Oare ar fi fost posibil să trăiască alături de un bărbat, de care era pe jumătate îndrăgostită, fără să-l rănească? Să fie fericită lângă el, să-l privească dormind, să se bucure de el și cu el de toate lucrurile mărunte, să râdă împreună?...

Alecsandra realiza foarte bine faptul că ar fi sfârșit prin a se lega sufletește de el, cu pasiune și disperare, și ar fi urmărit cum anii trec peste ei, apropiindu-i tot mai mult de clipa în care Max avea să închidă ochii pentru totdeauna și ea să rămână din nou singură. Oare avea tăria asta?

Max avea să îmbătrânească și să moară, iar ea avea să rămână la fel de tânără ca acum, pentru mult timp după ce el se va fi stins. Oare el ar fi avut puterea să accepte această soartă crudă? Să o privească pe ea, încremenită într-o tinerețe care avea să se veștejească în secole, în timp ce ridurile urmau să se adâncească pe chipul lui de la an la an, părul să-i încărunțească și trupul să-și piardă vigoarea și sănătatea, și să continue s-o iubească așa cum era? Pentru că ea l-ar fi iubit oricum, știa asta. Nu chipul lui îi răscolise sufletul, ci ceea ce era el în fapt. Și i-ar fi

stat alături.

Asta în cazul în care ar fi reușit să treacă peste mirosul lui amețitor și să nu se mai gândească la fluidele lui vitale ca o sălbatică scăpată din lanț!

Alecsandra oftă, își rezemă fruntea de genunchi și închise ochii. Avea să-l uite. Trebuia să-l uite. Îi trecu prin minte că nu doar ea avea dilema aceasta. Și Marcus o trăia în felul lui. Marcus era nemuritor. Și avea s-o privească pe ea îmbătrânind încet, ca apoi să se stingă în cele din urmă. Își putea imagina jalea și durerea din sufletul lui atunci când ea avea să piară, golul pe care moartea ei avea să-l lase în el pentru totdeauna. Și-o încercă un sentiment de milă nespusă. Fiindcă ea avea să trăiască doar câteva veacuri cu deznădejdea ei, cauzată de moarte firească a lui Max... însă pe Marcus îl aștepta o eternitate întreagă. Pentru că o iubea cu adevărat, la un nivel absolut și complet. Suficient de mult încât să-i ofere trei decenii de libertate, în care să încerce să fie fericită în brațele altui bărbat. Cu condiția ca pe urmă ea să-i aparțină în exclusivitate lui!

Nu știa dacă Marcus era generos sau pur și simplu un ticălos calculat, cu sânge rece! Ar fi fost în stare s-o aștepte oricât era necesar, nu se îndoia de asta, numai pentru a-și atinge scopul. Era perfect conștientă că în cazul în care se hotăra să dea curs propunerii lui, și asta *dacă* Max avea să fie în stare s-o accepte așa cum era ea în realitate, în clipa în care totul se termina, indiferent cum aveau să evolueze lucrurile între ei, Marcus avea să-și ceară dreptul și s-o priponească lângă el până la sfârșitul zilelor ei.

Și-n fond și la urma urmei, acest lucru era oare chiar într-atât de cumplit? Marcus avea să-i aștearnă lumea la picioare. Nu era urât, nici prost, nici chiar atât de rău precum părea la prima vedere. Ba uneori dovedea o profunzime în idei de-a dreptul surprinzătoare. Avea umorul lui, era carismatic și inteligent. Chiar prea inteligent.

Alecsandra suspină și deschise ochii. Fu cât pe ce să

sară prin plafonul mașinii când văzu fața lipită de geam al lui Marcus, care o studia cu ochi strălucitori și lacomi.

— Iisuse, la naiba! zbieră ea, oprindu-se la milimetru cu pumnul de geamul mașinii, pumn pe care instinctiv fusese cât pe ce să i-l tragă în mutra izbitor de frumoasă, riscând să-i facă geamul țândări. Niciodată să nu mă mai sperii în halul ăsta! Idiotule!

— Am avut senzația că dormi, se scuză el, deschizând portiera. O înghesui pe banchetă, aplecându-se spre ea și amușinând-o cu nonșalanță. N-ai mai vânat nimic?

— Nu, mormăi Alecsandra, încruntându-se fioros la el.

Chipul lui strălucea și ea știa că nu era numai din cauza cerbului tânăr pe urmele căruia se repezise. Când ieșea să vâneze, Marcus își alegea de regulă un meniu foarte variat și consistent. Mânca cel mai mult dintre ei toți.

Alecsandra îl adulmecă la rândul ei, identificând mirosul unui mistreț și pe cel al unui urs.

— Să înțeleg că ești sătul, murmură ea.

— Sunt plin până la refuz, recunosc el rânjind. Își ridică brațele și le întinse deasupra capului, ca și cum și-ar fi dezmoțit oasele, după care-și scoase haina rapid, aruncând-o în spate. Arăți tristă.

— Sunt obosită, minți ea. N-am dormit deloc astă noapte și cred că am ațipit vreun sfert de oră în noaptea de dinainte.

— Poți să tragi un pui de somn până vine Sofia, dacă vrei. Mario a terminat, m-am întâlnit cu el pe drum, dar a rămas s-o aștepte.

— Nu, mulțumesc. Aștept să ajungem acasă ca să fac și o baie.

— Vrei să te spăl pe spate?

Alecsandra pufni ironic.

— Ce-am înnebunit?!

— Promit să nu mă uit, făgădui el cu o voce care-i produse un mic spasm în abdomen, începând să se joace cu o şuviță din părul ei, pe care o răsucea pe deget fără

grabă, ținându-l cu o pereche de ochi hipnotici.

Alecsandra își mișcă ochii, semn că nu-și dădea nici micii pe vorbele lui, apoi devine brusc serioasă.

— Marcus, pot să te întreb ceva?

— Zi.

— Tu... cum te descurci cu inima mea? Știu că este derutant pentru tine și că-ți vine foarte greu să...

— M-am obișnuit. Mi-a fost greu la început, recunosc eu, oftând și făcând-o să se îngrijoreze tocmai din această pricină. Marcus oftând de două ori în aceeași zi era un eveniment cosmic. Eram confuz. Nu știam ce voiam mai mult de la tine: să-ți opresc inima, secându-ți sângele din trup, sau să te iau în brațe și să mă afund în tine. Pe urmă mi-am dat seama că salivam în preajma ta din cu totul alte motive și chiar n-a mai contat după aceea.

— Mirosul meu nu te zăpăcește?

— Tu toată mă zăpăcești, rânji el, fermecător.

— Nu, vreau să zic: pe jumătate miros a om. Iar tu... ești abstinent de mai puțină vreme decât ceilalți. Nu-ți trezesc niciodată pofta de a mă mușca... așa, de curiozitate!?

— Dacă ai ști ce poftesc de tine, mi-ai da foc!

— Eu sunt serioasă, Marcus.

— Și eu, Alecsandra. Și nu, nici măcar curiozitatea asta n-o mai am, clătină vampirul din cap, cu privirile fixate în gol. Probabil că-ș turba instantaneu dacă te-ăș mușca! o tachină el, zâmbind malițios.

— Mă enervezi, Marcus.

— Alecsandra. O privi cu coada ochiului și o trase scurt de păr, făcând-o să se încrunte la el. Când ai sentimente atât de puternice cum sunt ale mele pentru tine, îți garantez că partea cu crâncănitul iese complet de pe listă. Pur și simplu nu te mai gândești decât la fericirea și siguranța celuilalt. Desigur, chestiile care țin de apetitul personal persistă. Uite, eu, de exemplu, aș fi în stare să te ling ca pe o înghețată cam un secol fără să mă plictisesc...

— Numai la asta-ți stă mintea!

— Ce vrei? Sunt un vampir frustrat, care n-a mai

vizitat locurile înguste și alunecoase de mai bine de cinci ani și jumătate!

Fu rândul ei să ofteze.

— Pur și simplu nu te înțeleg, declară ea, urmărindu-l pe geam pe Mario care se apropia, cu Sofia cocoțată pe umerii lui. De ce naiba nu te duci la vreo zână locală ca să-ți anesteziezi glandele!?

— Pentru că știu că niciuna nu m-ar satisface, răspunse el liniștit. Întreabă-l pe Mal, pe Guido, pe Mario, Kay sau Cyril, dacă le-au trebuit altă femeie din momentul în care li s-a pus pata pe actualele. Chestia cu fidelitatea nu este opțională, Alecsandra, ci pur și simplu se instalează odată cu sentimentele. Eu te vreau pe tine și sunt dispus să te aștept oricât.

— Nu sunt îndrăgostită de tine, Marcus, dar te iubesc suficient de mult încât să fiu tentată să închid ochii și să spun „fie ce-o fi”. Însă nu cred că aș putea să-ți dau vreodată lucrurile pe care le aștepti de la mine, în cantitatea și la intensitatea pe care le dorești.

— Nu-ți bate capul cu asta, dulceață. Tu doar închide ochii și rostește formula magică.

— Nu este chiar atât de simplu, trase ea adânc aer în piept.

— Nu. Dragostea nu este simplă și nici ușoară.

— De când ai devenit așa de înțelept?

— De când mi-am dat seama că pot să te pierd, zâmbi el cu amărăciune.

Alecsandra își întoarse capul, mușcându-și buzele nefericită. La asta chiar nu avea nicio replică. Marcus îi închisese gura și ei îi venea să se dea cu capul de portieră.

Ajunși lângă mașină, Sofia sări din cârca lui Mario, îi trânti un sărut mistuitor pe gură și se strecură în scaunul șoferului, întinzând mâna în spate, fără să se uite, așteptând. Marcus își scoase cheile și i le puse în palmă. Mario se căzni să-și vâre fizicul în scaunul de lângă ea, atent să nu strice nimic. Alecsandra simți mirosul de urs venind dinspre Mario și pe cel de mistreț și căprior adiind dinspre Sofia.

— Salutare. Mario le aruncă peste umăr un rânjet mulțumit. Toată lumea e fericită aici?

— Am avut parte de o adevărată orgie gastronomică, se lăudă Marcus.

— Venind din partea ta nici nu ne miră, mormăi Sofia. Alecsandra?

— Mai am puțin și pocnesc!

— Bine, rosti Sofia, pornind motorul. Să-i dăm talpă. N-aș vrea ca scumpul de Byron să-și imagineze că l-am lăsat baltă tocmai în mijlocul petrecerii. N-ar fi politicos din partea mea.

Alecsandra își sprijini capul de tetieră și închise ochii. Îi era mult mai ușor să pretindă că moțăie decât să înfrunte privirea iscoditoare și atentă a lui Marcus.

Și-și lăsă gândurile să i se învâртеască în jurul discuției avute cu el.

CAPITOLUL 19

— Nemernicul naibii a capotat!

Mal mârâi printre dinți, trântindu-se pe canapea alături de Vivien, cu un aer furibund pe mutra extrem de chipeșă. Părul negru și lung până la umeri îi era ciufulit, semn de frustrare clară. Mal își trecea mâinile prin el doar în momentele în care-l cuprindea exasperarea, altminteri era mereu ferchezuit și pus la punct.

Alecsandra închise ochii, înghițindu-și propria neputință.

În ultimele două zile munciseră cu rândul să-l facă pe scuipător să vorbească. Încercaseră toate metodele posibile... dar degeaba. Vampirul intrase într-o stare cataleptică și nu mai reacționa la nimic. Singurul lucru care le dădea de știre că viața încă mai zăcea în el erau respirațiile slabe care-i umflau toracele odată la trei sferturi de oră.

Ceilalți doi vampiri care se aflaseră în cârdășie cu Victor își încheiaseră socotelile cu nemuirea încă de ieri. Inutilitatea lor ca posibile surse de informații valoroase le pecetluise soarta. Ambii fuseseră torturați, dar niciunul nu le putuse oferi amănunte revelatoare despre Igor și

anturajul său. Claudius și amantul său, Byron, fuseseră doar niște vânători de capete idioți, lacomi și narcomani, de care rusul se folosise cu succes timp de aproape opt luni.

— Va trebui să cântăm după ureche și să luăm legătura cu Igor, rosti Sofia, privindu-i încruntată.

— N-ar trebui să așteptăm mai întâi să vedem pe cine trimite plocon încoace? se interesă Kay, trecându-și încet și meditativ vârful limbii peste tăișul unui canin. Pun pariu că ăia care vin vor fi mult mai limbuți decât ăștilalți!

— Ar fi o idee, admise Cyril. Numai că acalmia asta mă enervează.

— Tu numești asta „acalmie”? îi aruncă Henna o privire amuzată. La naiba, am torturat patru vampiri aici și am ucis alți patru în deplasare în mai puțin de zece zile. N-am mai avut o săptămână atât de palpitantă de vreun secol și mai bine!

— Că bine zici, îi dădu dreptate Mal, înveselindu-se puțin. Deci, mărite maharajah, care este părerea ta? îl descusu el pe Guido, care stătea în picioare în dreptul ferestrelor și privea tăcut în noapte.

— Îl vom încolți, spuse vampirul calm, fără să se întoarcă. Răfuiala cu Igor a devenit o problemă care trebuie urgent rezolvată. Alecsandra, rosti el plat, făcând-o să deschidă ochii și să-l privească lung, va trebui să-l suni și să-i ceri să te întâlnească la Dublin în trei zile. Am luat legătura cu clanul O'Flagherty. Shawn și toți ai lui sunt de acord să ne ofere ospetie și ajutor.

Guido se răsuci spre ei și-i privi grav.

— Plecăm toți în Irlanda?

Sofia îl privi surescitată. Guido zâmbi fără chef.

— Nu chiar toți. Sena nu va veni cu noi și alți trei vor rămâne aici ca să se ocupe de Refugiu. Vă las însă dreptul să trageți la sorti cine rămâne și cine vine cu noi.

Tăcerea se lăsă, plină de încordare și neliniște. Niciunul nu voia să fie scos pe tușă, pentru că fiecare dintre ei voia să ia parte la marea răfuială. Fură schimbate priviri speculative de sub camuflajul plictiselii și a

expresiilor blazate.

Alecsandra se ridică și luă de pe pianul mare o coală de hârtie. O rupse în nouă părți și scrise numele tuturor, mai puțin al ei, al lui Guido și al Senei, apoi împături bilețele în triunghiuri mici și le amestecă în căușul palmei.

— Pot să le trag eu? se oferi Mal mieros.

— Da, ca să te asiguri că nu ești lăsat la vatră! se zbârli Eleni la el, revoltată. Să le extragă Alecsandra! Ea nu va trișa.

Alecsandra îi zâmbi lui Mal cu regret și-și strecură bilețelele în buzunarul hanoracului, amestecându-le încă o tură.

— E-n regulă, oftă ea. Voi trage biletele celor care vor primi invitație la bal. Ghinionistii vor fi recompensați altfel. Și de această parte se va ocupa Guido.

Guido îi aruncă o privire amuzată, clătinând din cap cu indulgență. Cei care urmau să fie lăsați acasă aveau să se asigure că nu rămâneau mai prejos decât ceilalți la capitolul divertisment. Iar sarcina lui era să-i răsfete într-un fel sau altul de îndată ce se întorceau din Irlanda.

— Bine, spuse Alecsandra, privindu-i pe rând. Nimeni nu se va supăra pe nimeni. Facem o singură tragere. Dacă dintre cei care pleacă există vreunul care vrea să facă schimb cu un altul din trioul celor rămași, atunci înlocuirea se va supune la vot. De acord?

— Da.

Trăgând aer în piept, Alecsandra culese un bilețel, îl desfăcu și-l citi. Un zâmbet distrat îi arcui buzele și ea – și ridică încet privirea spre Mal, făcându-i cu ochiul.

Mal chiui și-și flexă pumnul victorios, trăgându-și brațul îndoit în jos.

— Așa da!

— Băftosul dracului! se încruntă Mario la el cu invidie, dându-i una după ceafă.

— O să vii și tu, îl liniști Mal, privindu-l optimist.

— Dacă nu vin, o să faci schimb cu mine, că de nu, te ia...

— Băieți! Nimeni nu se supără pe nimeni, nimeni nu

amenință pe nimeni, le reaminti Alecsandra, extrăgând un alt bilet.

O privi pe Vivien, care-i zâmbi delicat. Următorul fu Kay, apoi Sofia și Marcus. Mario se luă cu mâinile de cap. Ultimul membru al echipei se dovedi a fi Eleni.

Mario se ridică furios și ieși. Sofia se repezi după el ca să-l consoleze. O ușă bubui cu putere la etaj, vibrația propagându-se prin pereți și podele.

— La naiba, înjură încet Cyril.

Eleni privi în urma lor, după care își strânse pleoapele cu putere, rămânând astfel un minut întreg.

— Rămân în locul lui Mario, rosti ea cu dificultate.

— Ce?!

Kay își vârî mâna sub bărbia ei și-i ridică fața spre el, fixând-o cu nedumerire. Eleni îl privi cu regret.

— Rămân în locul lui Mario, repetă ea cu tristețe.

— Nu! Vii cu noi!... A fost o tragere corectă, nu trebuie să-ți pară rău! Lui nu i-ar fi păsat nici cât negrul sub unghie dacă tu...

— Kay, misiunea aceasta nu este sărbătoarea recoltelor! replică ea, fixându-l cu duritate. Trebuie să plece cei mai buni dintre noi. Nu ne putem permite nicio greșală. *Simt* că ar fi o greșală imensă ca Mario să nu meargă cu voi!

— Nu sunt de acord!

— Nu contează ce vrei tu și oricum vom supune la vot, mârâi Eleni, smulgându-și bărbia din mâna lui și privindu-i pe cei rămași. Cine este pentru?

Alecsandra își feri privirea când își ridică mâna.

— Ne pare rău, Kay, dar Eleni are dreptate, rosti Marcus, votând și el pro.

Singurul care se împotrivi dintre cei prezenți fu Kay.

— Zău, Kay, dacă este cazul să faci mofturi! îl admonestă Cyril cu o privire deprimată. Nu tu ești cel care rămâne cu trei muieri pe cap!

— Scutește-mă!

— Mă duc să-l înveselesc pe Mario, susură Henna, făcând două piruete largi prin aer înainte de a ieși pe ușă.

Alecsandra își culese telefonul mobil din grămada de telefoane puse pe masa de ceai și apela numărul lui Igor. Fața îi era perfect calmă, privirea sigură.

Sosise vremea să încheie socotelile cu trecutul.

La câteva zeci de mii de mile distanță, într-un castel vechi ridicat pe o colină împădurită din Austria, un telefon mobil sună prelung.

Igor îl privi fix un moment, apoi își ridică ochii injectați spre vampirul înalt, zvelt și extraordinar de frumos care ocupa jilțul din capul mesei antice.

— Răspunde, își dădu acesta acceptul cu un zâmbet ușor.

Igor ridică telefonul la ureche.

— Mai bine pune-l pe speaker, sugera vampirul din fața lui, în timp ce se lăsa pe spate în jilț și-și împreună degetele lungi și elegante în dreptul gurii într-o atitudine gânditoare.

Igor se conformă. O voce dulce, muzicală, se revărsa din telefon, umplând sala imensă a castelului cu sunetul ei limpede și cristalin. Vampirul din jilț închise ochii într-o expresie plină de beatitudine.

— Igor. Regret că am întârziat atât de mult, dar am avut niște lucruri de rezolvat.

— Alecsandra.

— Te deranjez cumva?

— Deloc. Mă bucur să te aud. Ce mai faci?

— Una, alta. Vocea Alecsandrei suna plictisită. Vreau să ne vedem, Igor.

— Pentru tine oricând, oriunde, iubito, făgădui el cu un rânjat încântat și tresări când ochii stacojii ai celui alt se deschiseră brusc și se pironiră cu sălbăticie asupra lui. Un val de panică i se cuibări în stomac și el înghiți convulsiv în sec, făcându-se mic în scaunul lui. Adică... ăăă... numai să spui.

— Am un drum prin Irlanda peste vreo trei zile. La Dublin e bine pentru tine?

— Nicio problemă. Voi fi acolo peste trei zile.

— Nici nu știi cât de nerăbdătoare sunt! Vocea ei

sună extaziată. Adu-le și pe Meg și Olga cu tine, vrei? Îmi doresc o reuniune în familie.

— Regret, Alecsandra, dar Meg a... suferit un accident acum doi ani.

— Oh, ce păcat! Vocea ei părea sincer afectată. Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost... n-a vrut să mă asculte. A vânat într-o zonă deja ocupată.

— Trist. Se auzi un oftat prelung. Olga?

— Va veni cu mine, dacă dorești.

— Doresc asta. Bănuiesc că ești în temă cu faptul că am fost adoptată de o familie mare și iubitoare. Te-ai supăra dacă aş veni cu încă un prieten?...

— Nu. Cine vine cu tine?

Vampirul din fața lui Igor luă poza Alecsandrei și o privi lung, trecându-și degetele ușor peste fața ei cu un surâs nostalgic.

— O prietenă. Știi, noua mea familie mi-a interzis să te întâlnesc. Dar tu nu reprezinți un pericol pentru mine, nu-i așa?

— De ce crezi asta? făcu Igor, strecurându-și suficientă mirare în glas.

— Păi, ei au încercat să-mi vâre în cap ideea că tu m-ai ucide dacă ai putea. Dar eu nu cred asta. Sunt creația ta, nu? Fiica ta. Mi-ai dăruit atât de multe și... vreau să știi că-ți sunt recunoscătoare pentru tot.

— Nu-ți voi face rău, Alecsandra, promise el cu sinceritate. De fapt, nici nu știi cât sunt de încântat să te revăd!

Și asta era purul adevăr. Vampirul din jilt îl privi fix, îngustându-și ochii.

— Mi-am închipuit eu! ciripi ea fericită. Știi, mă simt puțin cam vinovată. Plec fără știrea lor.

— Asta este un lucru trist. Dar presupun că-i vei putea convinge după aceea de bunele mele intenții.

— Asta sper. Se auzi un oftat. Peste trei zile, la Dublin?

— Da.

— Te sun eu ca să stabilem unde, ok?

— E-n regulă.

— Atunci... pe curând.

— Rămâi cu bine... fiica mea.

Se auzi tonul și Igor închise.

— Minte, rosti vampirul din jilt cu un zâmbet vag.

— Bineînțeles că minte, îi dădu dreptate Igor. Mă vrea mort.

— Nu va veni însoțită numai de acea prietenă a ei, profeți acesta.

— Nu. O voi lua pe Olga cu mine și pe alți câțiva. Îi vom întinde o cursă.

— Să mi-o aduci teafără și nevătămată, rosti moale vampirul. Cu orice preț, sublinie calm, pironindu-l pe rus cu o privire rece, nemișcată și înspăimântătoare. Ia-o și pe Claudia cu tine. Nu vreau să existe greșeli de data asta, Igor.

— Va fi precum poruncești, stăpâne, își plecă Igor smerit capul în fața lui.

— Du-te și asigură-te ca în următoarele două ore să nu fiu deranjat. Spune-i lui Kyan să mi-o aducă pe studenta aceea franțuzoaică peste un sfert de oră.

Igor se ridică, înclinându-se în fața lui, și ieși.

Vampirul din tron ridică fotografia, studiind pe sub pleoapele pe jumătate coborâte fața uluitoare a femeii. Rămase nemișcat preț de câteva minute, apoi ridică poza și-și lipi buzele reci de gura aceea minunată.

— Alecsandra, șopti el, oftând ușor. Curând, făgădui el cu tandrețe.

Zece minute mai târziu un vampir spălăcit intră în vasta încăpere, ducând cu lejeritate pe umăr o tânără femeie care plângea și țipa, zvârcolindu-se.

— Stăpâne.

— Dă-i drumul, Kyan, îi ceru vampirul cu blândețe, ridicându-se lin în picioare.

Acesta se execută imediat și dispăru. Tânăra, o brunetă scundă de statură, cu părul lung până la talie, îl privi cu ochii ieșiți din orbite. Spaima îi tăiase picioarele și

ea căzu în genunchi, tremurând violent. Fața ei, brăzdată de lacrimi, semăna izbitor cu cea a femeii din fotografie, cu excepția ochilor, care erau verzi.

— Te rog! imploră ea, hohotind. Nu-mi face rău! Părinții mei au bani... mulți bani... Vor plăti oricât ceri!... Te rog!...

Vampirul își arcui amuzat o sprânceană întunecată și elegantă. Se lăsă pe vine în fața ei și-i cuprinse în căușul palmei bărbia ascuțită, ridicându-i fața spre el. Îi studie trăsăturile armonioase, satisfăcut de rezultat.

— Ești foarte frumoasă, șopti el, zâmbindu-i seducător în timp ce-și trecea degetul mare peste obrazul ei umed, moale și catifelat. Ochii lui străluciră ciudat și ea încremeni, cu privirea pierdută într-a lui. Cum te numești?

— Gabrielle, rosti tânăra mecanic.

Vampirul zâmbi, știind că de acum încolo totul avea să decurgă lin și oarecum mulțumitor. Oricum nu-și făcea prea mari speranțe în ceea ce o privea. Îi luă mâna mică și caldă într-a lui, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Gabrielle, îmi faci o favoare?

— Orice, dragostea mea, murmură ea într-o franceză fermecătoare, zâmbindu-i cu ochii voalați de transa în care alunecase. Numai să-mi spui.

Vampirul surâse amuzat și se aplecă pentru a o săruta ușor pe frunte. Nu fu nevoit să-și exprime dorința în cuvinte. Minteia lui era deja conectată la a ei, ținând-o sub un control absolut. O eliberă din hipnoză, știind că voința lui avea să fie întotdeauna mai presus de a ei. Nimeni, niciodată, nu rezistase în fața talentului său copleșitor. Era suficientă o singură infiltrație în creierul cuiva pentru a-l lua în stăpânirea sa pentru totdeauna.

Gabrielle își scoase hainele cu mișcări sigure și rămase goală în fața lui.

O violă, cu gândurile și privirea focalizate asupra femeii din poza alb-negru aflată în fața lui, pe masă. Își lăsă imaginația liberă, însă de data aceasta plăcerea refuză să apară.

Poate pentru faptul că se afla atât de aproape de cea

care-i era sortită? reflectă el, frustrat. Oare asta era hiba? Desigur! Cine s-ar fi mulțumit cu un duplicat ieftin, când originalul era la o distanță de trei zile de el?

Aruncă o privire disprețuitoare spre femeia care tremura sub el și se împinse încă odată cu sălbăticie în ea, forțându-i climaxul. În clipa în care trupul ei se cambră, ajuns la paroxism, se aplecă și-și înfipse colții în gâtul arcuit.

Femeia țipă și gâfâi sufocată, zbatându-se, cu mâinile înfipse în părul lui, în timp ce bogăția fierbinte și lichidă a sângelui îi era aspirată cu frenezie. O secătuie în mai puțin de un minut și prinse exact momentul în care inima ei încetă să mai bată.

Și-n acea clipă trupul lui cunoscuse în sfârșit împlinirea.

Alecsandra închise și rămase nemișcată.

— A mușcat? se interesă Marcus.

— Da. Meg a ieșit din peisaj, dar a promis că o aduce pe Olga cu el. Alecsandra rămase cu ochii ațintiți în gol. Nu era singur.

— Ce? se încruntă Mal. De unde știi?

— Prima dată când am vorbit cu el a părut foarte relaxat. Acum era încordat ca un arc, deși se străduia să atare cât se poate încântat. Părea... nervos. Probabil că era cu cel pe care-l slugărește. Nu va veni nici el singur.

— Aleluia! exclamă Mal, rânjind. Ne vom distra pe cinste.

— Va trebui să fim prudenți, opină Vivien. Cine este prietena la care te refereai? Eu... sau Sofia?

— Nu m-am decis încă. Alecsandra oftă. Probabil că vei fi tu, deși Sofia o să se tuflească rău când o să audă.

— Întotdeauna îi place să fie în prima linie, murmură Eleni. Însă, în locul tău, și eu aș alege-o pe Vivien. E mai sigur așa.

— Bine. Atunci Vivien să fie.

Chinezoaica zâmbi satisfăcută. Mal și Marcus dădură din cap la unison, semn că-i aprobau alegerea. Guido îi surâse Alecsandrei și o mângâie ușor pe păr, apoi se

îndreptă spre ieșire, urcând scările spre dormitorul pe care-l împărțea cu Sena.

Alecsandra privi în urma lui. Inima i se strânse în piept. Nu știa ce anume îi aștepta în Irlanda peste trei zile, dar dacă vreunul dintre ei pățea ceva, n-avea să și-o ierte niciodată.

În clipa următoare Mario intră în living, cu Henna și Sofia cocoțate fiecare pe câte un umăr. Întreaga față îi strălucea într-un zâmbet larg, care lumina încăperea. Portughezul se opri în fața lui Eleni și-și flexă ușor genunchii, culegând-o de pe canapea pentru un sărut prelung și înfocat drept pe gură.

— Îți rămân dator, iepuraș, rosti el cu o adâncă recunoștință.

— Păi, să știi că așa va fi, făgădui Eleni, chicotind.

— Alo, alo! se burzului Kay, recuperându-și iubita din brațele uriașului. Este femeia mea!

— Va fi a mea, dacă se va decide să te părăsească într-o bună zi...

Tăcu și se încruntă când Sofia îi articulă una peste cap, suficient de puternic cât să-l facă să-i clănțane dinții în gură.

— Au! se încruntă el la Sofia.

— N-o să fi niciodată într-atât de recunoscător, eroule, îl alintă Sofia. Mai bine te ucid decât să te împart! rosti ea dulce, făcându-l pe Mario să rânjească la ea, cu ochii plini de adorație.

Privindu-l pe Mario, Alecsandra își îngădui să se relaxeze.

Cu el alături nimic rău nu se putea întâmpla. Cu ei toți alături avea să reușească.

Indiferent de câți vampiri dispunea Igor, niciunul dintre ei n-avea să se ridice la înălțimea lor. Ei aveau ceva ce celorlalți le lipsea. Nu teama îi strângea laolaltă, ci devotamentul, iubirea și respectul. Ori asta cântărea cel mai greu.

— Când pleci?

Sena îl privi pe sub gene. Stăteau întinși pe patul

regal, față în față, privindu-se în ochi.

— Peste trei zile, rosti Guido, luându-i mâna vătămată pentru a depune un sărut ușor pe cicatricea săpată acolo.

Privi craterul adânc de aproape un centimetru din palma ei, înghițindu-și mânia clocotitoare. Rana nu se vindecase frumos. Gaura făcută de veninul acelui nenorocit era neagră ca smoala, ca și cum carnea ei ar fi fost carbonizată. Acea mână delicată fusese stigmatizată pentru totdeauna. Mâna iubitei lui. Niciodată n-avea să poată uita asta!

— Nu mă mai doare, mărturisi Sena, zâmbind ușor.

— Asta mă bucură, rosti Guido, arătând ușurat.

— Când vă întoarceți?

— Nu știu. Cât putem de repede.

— Vreau să te rog ceva, șopti ea, plecându-și privirea.

— Orice.

Sena ezită, apoi se ridică în cot și-și apropie buzele de urechea lui. Începu să vorbească încet și rar, ochii lui Guido dilatându-se pe măsură ce ea – și expunea dorința. Când ea se retrase, o privi uluit.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că mă ucide gândul că într-o zi nu va mai fi. Și sunt suficient de egoistă să împiedic asta să se întâmple... dacă-mi stă în puteri, mie sau oricăruia dintre noi. Te rog.

Guido o mângâie ușor pe obraz, apoi pe păr, după care o trase în brațele lui, sărutând-o încet, cu toată tandrețea care zăcea în inima lui.

— Ești atât de înțeleaptă și generoasă, iubita mea! șopti el lângă gura ei. Voi face tot ce-mi stă în puteri, făgădui Guido, umilit.

— Te iubesc enorm.

— Ești viața mea, rosti el. Să nu uiți asta niciodată.

— Ca și cum aș putea, oftă ea, lipindu-și gura de a lui.

CAPITOLUL 20

Două zile mai târziu, avionul lui Mal ateriză pe

aeroportul din Dublin. Zborul durase șaisprezece ore. Partea bună fusese că vremea se stricase cu vreo două ceasuri înainte de decolare și se menținuse constantă de-a lungul călătoriei. Partea proastă fusese că trebuiseră să facă un ocol destul de mare pentru a nu intra drept în miezul furtunii care se dezlănțuise asupra oceanului, riscând să fie prăjiți de fulgere.

La Dublin ploua cu găleata.

Mal își gară bijuteria în hangarul închiriat de clanul O'Flaherty. Două limuzine cu geamuri fumurii îi așteptau la ieșire. Alecsandra le văzuse înainte ca Mai să strecoare avionul în construcția austeră. Clanul irlandezilor trăia pe picior mare.

Trei vampiri îi așteptau deja. Doi masculi și o femelă, extrem de chipeși și îmbrăcați nepretențios. Unul dintre irlandezi arăta mai degrabă a scoțian. Înalt de doi metri, cu părul ca arama ciocănită și care, în mod surprinzător, avea ochii de un albastru cețos. Celălalt arăta ca un borfaș din IRA: mic de statură, spălăcit, cu ochi stacojii, mereu la pândă, pistruiat și nevriscos. Femeia arăta ca o zână: micuță de statură, cu părul lung, castaniu, fața în formă de inimă și un zâmbet uluitor.

Primul care coborî fu Guido.

— Guido, prietene!

Uriașul ieși în întâmpinare cu brațele larg deschise.

— Shawn, rosti Guido, îmbrățișându-l cu o vădită plăcere. Cât mă bucur să te văd din nou!

— Suntem onorați că ați venit la noi, zâmbi Shawn. El este Murphy și ea este micuța Violet.

Guido se răsuci, introducându-i pe rând. Pe Mario, pe Sofia și pe Mal îi cunoșteau deja. Însă ochii irlandezilor se rotunjiră ca niște bile când o văzură pe Alecsandra.

— Straniu, comentă Shawn, îngustându-și ochii. Inima ei bate, dar miroase ca noi. Ce ești tu, Alecsandra, ah ghra?

— Piesa de rezistență, replică ea suav, privindu-l pe sub gene.

— Mă derutezi.

— Nu ești singurul. Guido îți poate face o listă cu câți i-am detutat până acum.

— Ești tânără, constată el, adulmecându-i mirosul de unde stătea.

— Nu toți suntem?

Shawn își dădu capul spre spate și izbucni într-un râs clocotitor.

— Ai haz. Îmi placi. Bine ai venit la noi.

— Mulțumim de ospetie, Shawn, replică ea prudentă.

— Vom da o petrecere în cinstea voastră în această seară. Ie dară, sperăm că vă place sângele de bivoli! Guido mi-a spus că unii dintre voi preferă asta din motive de... politică.

Alecsandra surâse. Violet se apropie de ea și-i luă mâinile într-ale ei. Ochii ei aveau nuanța vișinei putrede și erau plini de curiozitate. Alecsandra știa că vâna oameni. Culoarea ochilor ei o trăda. Și, după mirosul acesteia din acel moment, deduse că se ospătase recent. O fixă precaută.

— Și eu sunt tânără, o consolă zâna pe un ton aproape copilăros. Am numai optzeci de ani.

— Ca să vezi! se minună Kay, rânjind larg.

Bruma de culoare pieri din obrazii lui Violet când îi văzu colții magnifici și se retrase un pas, dând drumul Alecsandrei.

— Mergem? propuse Guido, mustăcînd.

Shawn își mută privirea de la Kay la el.

— Desigur. Pe aici.

Clanul O'Flaherty locuia în afara Dublinului, într-o fortăreață situată pe culmea unui deal înconjurat de păduri de foioase. Zidurile exterioare își păstrasera linia originală și arătau la un pas de a se surpa. Însă, în interior, luxul și tehnologia erau prezente în concentrații uriașe.

Shawn era un colecționar de artă împătimit și Alecsandra își zise că așa trebuia să arate raiul. Sculpturi, picturi, mobilă, tapiserii și covoare a căror vechime se pierdea în negura timpului. Colecțiile erau impresionante și eclectice.

Zona era securizată de camere de luat vederi și senzori de mișcare. În spatele construcției vechi se aflau grajduri elegante pline cu cai de rasă și garajele care adăposteau cinci mașini a căror marcă nu dezmințea gustul lor pentru viteză și confort.

Clanul O'Flagherty însuma șase exemplare: patru masculi și două femele. Pe trei îi cunoscuseră la aeroport. Ceilalți doi masculi erau solizi și blonzi, semănând ca două picături de apă: Ryan și Geff. Alecsandra reuși să deosebească gemenii numai după miros și bănuî că și ceilalți tot așa făceau diferența dintre ei. Ultimul membru era o femeie extrem de înaltă și zveltă, cu părul lung împletit în zeci de codițe care-i atârnavă până-n talie. Sheree avea origini sud-africane. Nu era frumoasă, cât mai degrabă interesantă. Trăsăturile exotice și pielea de culoarea caramelului o făceau să semene cu o panteră. Alecsandra nu se îndoia că dispunea de toate calitățile acestui prădător de temut: rapiditate, suplețe, eleganță, cruzime și letalitate.

Privirea acaju a negresei se opri asupra Alecsandrei, îngustându-se ușor. Nările îi fremătară, apoi ochii plini de nedumerire se întoarseră spre Shawn.

— O să-ți explic mai târziu, făgădui el, zâmbindu-i distrat. Haideti să vă arăt casa și camerele unde o să stați.

Încăperile era mici și reci, dispuse de-o parte și de alta a unei galerii impresionante. Pe pereții din piatră erau așezate în suporturi securi de luptă, săbii cu lama de diferite lungimi, scuturi, platoșe, zale, arcuri cu săgeți și stindarde care datau de pe vremea când Irlanda cunoscuse asupra și jugul englezilor.

Alecsandra și Vivien se instalară într-o odaie cu pereții circulari. Existau două ferestre cu boltă mascate de o draperie din catifea bordo. Peste podele din piatră fuseseră aruncate covoare persane cu niște arabescuri minunate. Patul cu baldachin părea destul de încăpător. Nu existau dulapuri, ci doar două cuferे goale, cu capacul împodobit cu picturi și intarsii din sidef. Alecsandra își trecu degetele peste ele, datându-le în mintea ei, apoi

deschise unul și-și goli sacul de voiaj, depozitându-și cele patru garderobe pe care le adusese cu ea: o rochie de cocteil din mătase de culoarea fildeşului, scurtă până la genunchi și cu umerii goi, un costum de stofă de culoarea prunelor și două ținute de tăvăleală, cum le spunea ea, constând într-o jachetă, pantaloni comozi, bluze pe gât și ghete asortate.

Vivien își scoase un chimono de mătase albă brodat cu fire argintii și costumul de piele neagră, aranjându-le cu grijă, apoi deschise lada frigorifică în care-și adusese hrana pentru următoarele patru zile, inspectând-o.

— Ai emoții? o întrebă ea, vorbind pe un ton scăzut.

— Violet și Sheree nu-mi inspiră încredere, mărturisi Alecsandra cu un oftat.

— Nici mie. Dar Guido pare să aibă încredere în Shawn și mă gândesc că irlandezul este în stare să-și controleze femeile. Ești gata?

— Da.

— Să mergem.

Se strânseră cu toții în biblioteca impresionantă, împrăștiindu-se care-ncotro și ocupându-și fiecare câte un loc. Alecsandra zâmbi când văzu focul care ardea vesel în șemineul mare din piatră cenușie. Esența lemnului de măr parfuma încăperea cu aspect auster, iar lumânările aprinse în sfeșnicele din argint vechi cu șase brațe împrăstiau o lumină îmbietoare. Fortăreața fusese electrificată, desigur, dar stăpânii păreau să respecte obiceiurile și tradiția locului.

Clanul O'Flagherty se străduia să le ofere o ședere cât mai plăcută în Irlanda și ea aprecie acest lucru.

Totuși, era cam înghesuală pe acolo. Paisprezece vampiri adunați laolaltă era un eveniment rarisim. Irlandezii se aflau în inferioritate numerică și nervozitatea li se citea pe fețe. Guido probabil că uitase să le precizeze în ce formație veneau și-i luase pe nepregătite.

Alecsandra îi înțelegea perfect. Nu puteai rămâne indiferent în fața staturii impresionante a lui Mario sau a danturii magnifice a lui Kay, și nici să stai relaxat în

preajma unui hibrid ciudat, nici om, nici vampir, din partea căruia nu știai la ce să te aștepti.

Alecsandra o văzu cu coada ochiului pe Violet studiind-o cu un zâmbet sfios, deși irișii injectați îi ardeau în cap. Violet se întreba probabil ce gust avea sângele ei din moment ce inima nu i se oprise odată cu transformarea. Sheree n-o scăpa nici ea din ochi. Ryan o adulmecase când trecuse pe lângă el și Geff, mai îndrăzneț, îi luase mâna ca să i-o sărute curtenitor, ținându-și buzele lipite de degetele ei suficient de mult încât să-l facă pe Marcus să-l mârâie.

— Scuze, se retrase Geff. N-am știut că teritoriul este deja ocupat.

— Acum știi, îi zâmbi Marcus periculos de amabil.

Alecsandra își arcui o sprânceană, ascunzându-și amuzamentul. Violet își îngustă ochii, plimbându-și-i de la unul la celălalt.

— Ie dară, având în vedere că toată lumea este prezentă, cred că ar trebui să ne expui situația mai pe larg, opină Shawn, privindu-l pe Guido.

Guido surâse și începu să le povestească totul, începând cu noaptea în care interceptaseră transportul de HHS43 și-o capturaseră pe Beatrice.

Reacțiile fură împărțite. Culoarea ochilor lui Shawn viră treptat de la fumuriu spre nuanța teracotei, apoi se injectară instantaneu. Sheree asculta cu ochii întredeschiși, părând că moțăie. Geff patrula de zor în fața șemineului, mergând atât de apăsător și de iute încât se mirau cu toții cum de nu săpase niciun șanț între timp. Ryan mitralia înjurături în limba celtă sau ceva similar, pentru că vorbea mult prea repede și cu un asemenea accent încât Alecsandrei îi fu peste putință să înțeleagă ce spune. Violet se înghesuise în el, holbând ochii la Guido. Murphy părea la un pas de a țâșni pe lustră: tremura tot și ochii i se rostogoleau în orbite de la unul la altul. Alecsandra își notă asta în minte. Murphy părea să aibă probleme serioase cu concentrarea și autocontrolul.

— Lipitoare nenorocită.

Vocea lui Shawn era limpede și calmă, însă expresia de pe fața lui o făcu pe Aleksandra să se întrebe cum arăta când se dezlanțuia cu adevărat. Presupunea că era ca un coșmar izvorât direct din măruntaiele iadului.

— O să vă ajutăm să-l prindeți, rosti Sheree, privindu-l pe Guido cu un zâmbet vag. Nu numai voi sunteți în pericol.

— Exact, rosti Guido domol. Toți cei care trăiesc în afara anturajului lui Igor vor suferi într-un fel sau altul. Probabil că va pretinde supunere oarbă sau moartea celor care refuză s-o facă. Noi nu putem îngădui asta. Vrem să fim lăsați în pace și să trăim liberi, după cum dorim. La fel cum vă doriți și voi. Așa că, da, în situația de față trebuie să ne unim forțele și... abilitățile.

Sheree zâmbi felin, dar nu comentă nimic. Aleksandra se întreabă ce anume știa Guido despre ea și omisese să le spună și lor.

— Suntem prieteni de aproape două veacuri, Guido, i se adresa Shawn, privindu-l fix. Mi-ai salvat viața, îi reaminti el. Este o datorie pe care n-am uitat-o și pe care nu voi reuși niciodată să ți-o plătesc. V-am fi ajutat oricum. Și cu atât mai mult în situația dată.

— Va trebui să-l capturăm pe Igor viu, sublinie Guido. Vrem să găsim arma și s-o distrugem. Și să dăm de urma celui pe care-l slugărește. Răul trebuie stârpit din rădăcini. Nu putem risca să ne trezim din nou în aceeași situație peste câțiva ani. Fiindcă dacă Igor se numără printre favoriții săi, vampirul căruia i-a jurat credință nu va înceta niciodată să ne vâneze ca să-l răzbune!

— Îi vom opri, făgădui irlandezul cu un rânjet feroce.

— Eu am comandat deja confeti și șampanie, zâmbi Mal relaxat.

Stabiliseră de comun acord ca întâlnirea să aibă loc în Dublin, într-un bar aflat în centrul capitalei.

Vivien urma s-o însoțească pe Aleksandra la locul de contact, ceilalți se împărțiră în trei echipe. Irlandezii aveau sarcina de a securiza zona, semnalând orice prezență străină. Mal cu Sofia și Marcus se aflau într-o dubiță

parcată cu treizeci de metri mai jos pe bulevard, ocupându-se atât de filaj cât și de partea electronică. Guido, Mario și Kay închiriaseră o cameră la etajul doi în hotelul de vizavi, ale cărei ferestre dădeau spre intrarea în bar. Se asigurau astfel că puteau observa traficul din fața cârciumii fără ca nimeni să le prindă mirosul și totodată să poată interveni imediat în caz că se ivea ceva neprevăzut.

Comunicarea între echipe se făcea prin niște scule sofisticate, care arătau exact ca microfoanele folosite de starurile de muzică pop în concertele live. Marcus le cumpărase dintr-un magazin din Dublin cu o seară în urmă și le meșterise personal, adaptându-le necesităților. Alecsandrei i se prinsese un microfon pe spatele reverului de la jacheta din lână și o broșă cu ametiste în formă de floare pe fața acestuia, în care Marcus montase o cameră minuscule de luat vederi. În urechea stângă avea un dispozitiv audio.

Cu douăzeci de minute înainte de ora stabilită, Alecsandra și Vivien intrară în bar, instalându-se amândouă la masa pe care Shawn le-o rezervase în acea după-amiază. Aerul era plin de fum de țigară și de aroma trupurilor umane și a parfumurilor folosite. Muzica care se revărsa din boxe era liniștită și plăcută, reglată la un volum acceptabil, o curgere lină de sunete de flaute și viori care făceau posibilă conversația.

Alecsandra își comandă un fresh de portocale, Vivien își luă de ochii lumii o bere Harp.

— E-n regulă, dulceată, se auzi vocea profundă a lui Marcus în urechea ei. Activează tărbăboanța.

Alecsandra zâmbi distrată și-și duse mâna la rever, părând să se joace cu broșa. Discret, apăsă miezul florii.

— Ok. Am imaginea. Stai un pic nemișcată, ca s-o pot bibili. Marcus făcu o pauză. Și... cum te simți?

— Excitată.

— Uau! E o cruzime să spui asta, mai ales când te aude toată lumea.

Alecsandra simți ceva similar cu senzația pe care o avea înainte, când roșea. Uitase că nu doar el putea s-o

audă.

— Te scot la un film când ne întoarcem, continuă Marcus să flecărească. Am auzit că lansează în douăzeci continuarea de la *Amurg*. O să fie interesant de urmărit.

— S-a făcut.

Vivien o privi curioasă. Era singura dintre toți pe care Marcus n-o împănase cu tehn-zăpăceli. Marcus zicea că n-are sens să arunce banii pe fereastră din moment ce Vivien avea să-i prăjească sculele în clipa când talentul ei urma să intre-n rol.

— Marcus, își rotunji Alecsandra buzele fără să scoată niciun sunet, dându-și cu subînțeleles ochii peste cap, lămurind-o.

Vivien surâse, aruncându-i o privire vicleană.

— De ce nu ți-o tragi cu el și să terminați odată cu învârtitul în jurul cozii?

Vivien îi imitase stilul, mișcându-și doar buzele. Alecsandra îi citi fraza de pe ele și făcu o față comică.

— Ai înnebunit?

— Nu. Îmi place Marcus, continuă Vivien în același mod.

— Atunci trageți-o tu cu el! sugeră Alecsandra cu o mimică dulce, fluturându-și genele spre ea.

— Nu că n-aș fi curioasă, dar Cyril o să mă ucidă dacă sar pe el.

— Dă-l încolo. Odată nu se pune!

— Zi-i tu asta. Pariez că insul este rupere la pat.

— Lex, transmite-i lui Vivien că are o intuiție extraordinară, se auzi râsul lui Marcus în receptor, făcând-o pe Alecsandra să tresară și să înjure când realizează faptul că și el putea citi de pe buzele lui Vivien prin intermediul camerei. Sunt flatat ca dracu'!

— Cam atât despre discreție, oftă Alecsandra, vorbind de data aceasta cu voce tare. Te-a văzut, o informă pe Vivien, bătând ușurel cu vârful degetului pe broșă.

Vivien nu păru impresionată. Se aplecă ușor peste masă, asigurându-se că ocupa tot câmpul vizual al camerei și aruncă o privire languroasă spre aparat, lingându-și

buza de sus cu vârful limbii, într-o mișcare lentă și plină de erotism.

— Iisuse Cristoase! exclamă Marcus, înecându-se de râs. Lex, iubito, cred că o să te părăsesc în curând. Sper că nu te superi, nu?

— Ba evident că mă supăr! O să trebuiască să te lupți cu mine pentru ea. Vezi tu... și pe mine m-a excitat de moarte! Și nu cred că lui Cyril o să-i șadă în gât s-o împartă din când în când cu mine, îi făcu ea lui Vivien cu ochiul într-un fel desfrânat.

Vivien râse, etalându-și dinții mici, cu caninii o idee strâmbi, pe care Alecsandra îi găsea absolut adorabili.

— Fetelor, fiți pregătite. Vocea lui Guido îi sună încordată în ureche. Țintele taman s-au dat jos dintr-un taxi. Sunt singuri. Mie asta nu-mi miroase a bine. Să fiți atente, bine?

— Vom fi, promise Alecsandra, pironindu-și ochii asupra intrării.

CAPITOLUL 21

Amintirile despre ei erau neclare și deformate, însă îi recunoscă imediat. El - înalt, brunet și zdrobitor de frumos, ea - mică, delicată și seducătoare.

Privirile li se întâlneau în mai puțin de o secundă și Alecsandra își forță buzele să i se arcuiască într-un zâmbet plăcut. El surâse, ea rânji, în vreme ce o porneau fără grabă spre ele.

— Alecsandra.

— Igor. Olga. Sunteți extrem de punctuali. Alecsandra se ridică politicoasă, fără să facă vreun efort ca să mimeze emoția revederii, fiindcă era deja surescitată. Ea este prietena mea, Vivien.

Vampirii o cântăriră din priviri pe chinezoaică și deciseră că nu reprezenta o problemă pentru ei. Își traseră scaunele și se așezară la masă în fața lor. În secunda imediat următoare difuzorul din urechea Alecsandrei păți ceva. Începu să țiuie ascuțit, zgâriind-o pe creieri. Alecsandra își duse mâna discret la ureche, îl pescui și-l scoase, palmându-l cu dexteritate. Îi dădu drumul sub

masă și-l strivi cu tocul, rugându-se ca Igor sau Olga să nu fi prins sunetul acela strident.

— Arăți minunat, rosti Igor, zâmbindu-i ușor.

Însă zâmbetul i se dizolvă instantaneu când auzi bătaia umedă a inimii ei. Se părea că și bruneta i-o auzise, pentru că amândoi se holbară la ea increduli, mutându-și siderați privirea de la fața ei spre piept și-napoi.

Alecsandra își arcui o sprânceană delicat.

— Interessant, nu-i așa? făcu ea cu candoare, sorbind o gură din sucul de portocale. Mi s-a spus că sunt unică. Nici, nici, ci ceva între.

— Cum? făcu Igor ochii mari, părând de-a dreptul șocat.

— Ar fi o teorie în acest sens, oftă ea, rulându-și buzele în timp ce-l privea cu drăgălășenie. Fulgerul a încetinit acțiunea veninului tău. O parte a fost neutralizat, ce-a rămas și-a modificat structura și m-a transformat, dar incomplet. Avantajul? Mă pot bucura de ultraviolete după pofta inimii.

Toastă cu sucul și bău în cinstea evenimentului.

— Ești... un miracol!

Igor era fără îndoială extaziat. Expresia de pe fața lui era una de uimire autentică.

— Da, nu-i așa? zâmbi Alecsandra strepezit.

O mișcare în dreptul ușilor de la intrarea în bar îi distrase atenția. De fapt, Alecsandra n-ar fi știut să spună dacă într-adevăr existase vreo mișcare anume sau nasul ei intrase brusc în alertă când prinse izul acela vag dulceag, de tămâie. Își fixă privirea asupra femeii de statură medie, cu părul auriu tuns scurt și aranjat șic. Fața îi era ovală, pomeții proeminenți, gura extrem de senzuală. Paloarea ei era evidentă. Purta ochelari de soare, un pardesiu de culoarea alunelor, pantaloni evazați din mătase neagră și pantofi cu toc înalt.

Blonda se opri lângă masa lor în următoarea secundă și-și scoase ochelarii, mimând surpriza.

— Igor, dragule! Ce plăcere să te revăd! exclamă ea cu un entuziasm fals, pironindu-și privirea asupra lui

Vivien.

Ochii ei aveau o culoare imposibilă. Nici roșii, nici portocalii și nici vișinii, ci o combinație între ele. Alecsandra simți instinctiv pericolul și-și întinse mâna pe sub masă spre Vivien. Însă înainte de a apuca s-o atingă, privirea chinezoaicei se înmuie și pleoapele i se zbatură ușor, ca apoi să se prăbușească fără vlagă peste masă, răsturnând cu capul sticla de bere și rămânând nemișcată.

— Alecsandra, dă-mi voie să ți-o prezint pe Claudia, rosti Igor, zâmbindu-i cu afecțiune.

Alecsandra își îndreptă privirea furioasă asupra noii venite. Simți un val de moleșeală pălind-o drept în moalele capului și-n secunda următoare, alunecă într-un somn adânc, fără vise.

— Bine lucrat, o felicită Igor, ridicându-se și ocolind masa.

O săltă pe Alecsandra în picioare și-o aruncă pe umărul său, îndreptându-se spre ieșirea din spatele barului, pe unde se făcea aprovizionarea localului. Olga strecură în trecere un plic barmanului, care îl înșfăcă și-l strecură în buzunarul din spate al blugilor, fără să se uite.

Din momentul în care Igor pătrunsese în bar și până la urcarea lui și a însoțitoarelor sale în dubița neagră fără geamuri și cu numere false de înmatriculare, care-i aștepta pe aleea întunecată din spatele barului, se scurseseră exact douăzeci de secunde.

— La naiba! Ceva ne bruiază... Am pierdut semnalul audio și video!

Marcus mârâi, degetele alunecându-i cu viteză peste tastatura laptopului său, în timp ce se ruga ca defecțiunea tehnică să țină strict de aparatura sa.

— Intrăm, îi anunță Guido.

Toți trei își ridicară privirea la timp pentru a-i vedea pe Guido, Kay și Mario sărind prin geamurile hotelului într-o explozie de cioburi și așchii de lemn, pentru a ateriza drept în mijlocul bulevardului. În clipa următoare dispărură pe ușa localului.

Mal şuieră o înjurătură trivială. Deschise portiera în

același timp cu Sofia și se năpustiră amândoi pe urmele celor trei. Marcus întârzie o secundă, cât să-și izbească laptopul de bord, eviscerându-l. Zbură prin parbriz, făcându-l țândări, repezindu-se ca o tornadă drept în mijlocul traficului. O mașină îl izbi din plin, proiectându-l la zece metri în față. Vampirul ateriză lin pe capota unei Škoda și continuă să alerge pe deasupra mașinilor aflate în mișcare. Se auziră frâne scrâșnind, izbituri, sunetul caroseriilor strivite. Marcus nici măcar nu încetini și nici nu folosi ușa de la intrarea în bar: pătrunse în incintă direct prin zid, demolându-l, exact la timp pentru a-l vedea pe Mario ținându-l pe barman cu ambele mâini de gât.

— Unde s-au dus?! mârâi portughezul, cu ochii injectați de furie.

— În spate. Pe ieșirea din... din spate, horcăi bărbatul, cu ochii ieșiți din orbite, în timp ce dădea din mâini, indicându-le direcția.

Marcus ajunse primul acolo. Aleea era pustie.

Pentru prima dată de când inima lui împietrise în nemurire, îl cuprinse o spaimă adâncă, viscerală, paralizantă. Se opri în mijlocul străduței, cu pumnii strânși cu neputință pe lângă trupul rigid, și-și dădu capul pe spate, scoțând un urlet prelung, înfiorător și plin de durere, în timp ce genunchii i se tăiară.

— Marcus, revino-ți! Sofia îl înșfăcă de gulerul hainei, zgâlțâindu-l cu putere. Îl privi cu ochi sălbatici, plini de mânie și groază. Nu ne poți ajuta dacă nu-ți revii imediat!... La naiba, *nu doar tu ai pierdut-o!*

Se auzi un hârâit în microfoanele pe care le purtau, apoi vocea lui Shawn tună în receptor:

— Dubiță neagră, fără geamuri, la două intersecții mai sus de voi! Le-am prins mirosul. Mai sunt alți patru într-un Volvo bordo care le asigură spatele. Ne luăm după ei. Mișcați-vă!

Marcus se dezmetici brusc și țâșni în sus, aterizând pe marginea acoperișului. O luă la fugă, deplasându-se ca un glonț. Mal și Kay îl urmară.

Sofia intră în bar și o recuperă pe Vivien, care

continua să fie inconștientă, și se întoarse la dubița abandonată. O întinse pe banchetă cu grijă și înjură cu ură în timp ce se urca la volan. Aveau să plătească pentru asta! Avea să-i lege de un stâlp și să le dea foc de vii!

Guido și Mario se suiseră în BMW-ul argintiu al lui Murphy și se strecuraseră deja în trafic. Sofia se văzu nevoită să facă niște artificii pentru a-i ajunge din urmă.

Accelerară, forțând mașinile, în timp ce Ryan le dădea indicații pe unde s-o ia.

— Se îndreaptă spre nord, se auzi vocea lui Sheree în receptor.

— Unde ești? întrebă Guido, când detectă un sunet ca un fâșăit pe care-l sesiză și Sofia.

— Alerg în paralel cu ai voștri. Ne separă doar strada.

Sofia se aplecă în față, aruncând o privire spre acoperișurile blocurilor din față. Văzu o umbră întunecată sărind peste cele din dreapta. Automat, ochii i se îndreptară spre blocurile de vizavi. Îl zări pe Kay și presupuse că și Mal cu Marcus erau prin apropiere. Aveau un avans cam de șase secunde.

Semaforul din față își schimbă culoarea, dar atât ea cât și Guido, care conducea BMW-ul irlandezului istericos, trecură pe roșu. Un sfert de minut mai târziu zăriră stopurile din spate ale Volvo-ului, însă exact în aceeași secundă auziră sirenele unei mașini de poliție.

Sofia aruncă o privire în laterala din dreapta. Erau două, cu girofarurile pornite. Enervată, izbi cu pumnul în bordul mașinii, zdrobindu-l.

— Kay?

— Te aud!

— Am probleme.

— Am văzut. Te rezolv imediat.

Îl văzu pe Kay aterizând în fața ei și Sofia fu cât pe ce să frâneze. Dar înainte de a apuca s-o facă, Kay sări peste dubiță și se interpuse între ea și mașinile de poliție. Șoferii frână și izbutiră să oprească mașinile la milimetru de picioarele lui. Sofia aruncă încă o privire în laterală,

prinzând scena în plină desfășurare. Probabil că Kay rânjea, sau cel puțin așa presupuse ea, în timp ce se apleca, apucând partea de dedesubt a botului celor două mașini oprite în paralel și impregnându-le un imbold scurt. Mașinile se dădură peste cap de câteva ori, oprindu-se amândouă cu roțile în sus și blocând circulația.

Kay se volatiliză o fracțiune de secundă mai târziu.

— Mersi, ciripi Sofia.

— N-ai de ce.

Zâmbetul mătăsos al lui Kay era prezent în vocea lui încordată.

— Impresionant, se auzi comentariul acid al lui Sheree. Dar, știți, noi locuim prin preajmă. Nu-i nevoie să ne demolați orașul.

— Scuze, făcu Kay pe un ton mieros.

Sofia își înghiți replica sarcastică, împingând accelerația până în podea ca să se poată ține după Guido. Geamătul lui Vivien din spate o făcu să se încordeze.

— Trupă, avem semne de viață de la gheșă, anunță Sofia, fără a-și putea ascunde ușurarea din voce.

— Cu... ra! izbuti Vivien să articuleze, ridicându-se cu greu în fund.

Sofia îi aruncă o privire peste umăr. Vivien se freca somnoroasă la ochi.

— Ce ți s-a întâmplat? se interesă Sofia, concentrându-se asupra condusului și blestemând în tăcere lipsa de suflu a mașinii.

— Era... o vacă blondă, mormăi Vivien, executând o serie de mișcări care aveau menirea de a-i canaliza energiile. M-a... adormit!... S-a uitat la mine și... m-am trezit că visez! N-am mai visat de opt sute de ani. Și uitasem cum este!

— Chiar? rânji Sofia, făcând ochii mari, surprinsă și totodată curioasă.

— Mhm, confirmă Vivien, alunecând pe scaunul de lângă ea. Am visat că mi-o puneam cu Tang. A fost... o experiență! Dacă n-aș fi atât de șucărită pe ea, probabil că aș propune s-o păstrăm. Brusc, Vivien se dezmetici. Unde

este micuța? făcu ea ochii mari, înspăimântată.

— Ticăloșii naibii au luat-o!

Vivien icni, apoi scoase un șuierat mânios. Mâinile i se strânseseră în pumnii și unghiile lungi, lăcuite în nuanța coralului, plesniră cu un sunet surd.

— Le-am luat urma? se interesă Vivien, înghițindu-și panica.

— Da.

Sofia aruncă o privire în jur, orientându-se. Mai aveau puțin și ieșeau din oraș. Era perfect!

— Bine. Vivien se relaxă subit. Vaca blondă e a mea!

— S-a făcut!

Sofia rânji și privirea îi licări periculos când zări stopurile Volvo-ului cu trei mașini în fața lui Guido. Trei secunde mai târziu, Kay ateriză pe plafonul acestuia, urmat de Mai. Sofia văzu saltul spectaculos al lui Marcus. Trase stânga de volan, izbutind să localizeze și dubița neagră pe care Marcus se ghemui.

Vivien băgă un cot în geamul din dreapta ei. Sticla se împrăstie cu un clinchet de cioburi și chinezoaica se agăță cu ambele mâini de marginea de sus a portierei, arcuindu-se și alunecând fluid pe capotă. Se echilibra imediat și sări, aterizând lângă Marcus.

Sofia chicoti, dar sunetul îi muri în gât când prin geamul din dreapta alunecă o umbră neagră pe scaunul de lângă ea. Instinctiv, mâna i se repezi în gâtul nepofitului.

— Vezi-ți de condus, o sfătui Sheree moale, blocându-i atacul.

— Să mă fut!... M-ai speriat, cretina dracului! Nu puteai și tu să dai un semn înainte de a năvăli așa? se burzului Sofia la ea.

Sheree chicoti fermecător.

— Mda, data viitoare o să-ți fac un dans tribal pe capotă. E bine așa?

— Du-te naibii!

— Iadul nu există. Și nici raiul, la o adică. N-ai aflat asta încă?

— Filosoafă, mhm? ricană Sofia.

Depăși un Fiat și o Honda, vârându-se în spatele lui Guido. Se decise că nu strica să fie politicoasă cu vampirul de lângă ea.

— Ești rapidă.

— Mersi, surâse Sheree, dezgolindu-și dantura șocant de albă în contrast cu piele întunecată.

— Dar eu sunt și mai rapidă.

— Asta rămâne de văzut, murmură Sheree, mimând un căscat plictisit pe care și-l camuflă într-un gest cabotin cu mâna.

— Pariu? îi aruncă Sofia o privire chiorâșă.

— Nu fac pariuri pe care știu din capul locului că le câștig, replică Sheree dulce. Eu nu mă umilesc niciodată.

— Să mori tu!

— Să-mi sară ochii pe plită dacă te mint!

Sofia râse. Autostrada se întindea în fața lor.

— E-n regulă. Recunosc că ai un umor dat naibii!

— Fetelor, încetați cu bârfa, rosti Mal. Trecem la treabă.

— Irlanda, unde sunteți mai exact? se interesă Sofia, rânjind cu duioșie spre Mario, care deschisese portiera BMW-ului și se căznea să iasă din el fără să-l șifoneze.

— În fața lor, se auzi vocea aspră a lui Ryan.

— Întoarcem! anunță Shawn.

Sofia se înfipse în frână, făcând dubița să derapeze pe șoseaua udă. Sări jos imediat și se trezi cu Sheree lângă ea, fapt care o făcu să se strâmbe și să-i arunce acesteia o privire lungă și ranchiunoasă.

Guido oprise și el. Mario era deja lângă Volvo, ținându-i ridicată partea din spate, în timp ce șoferul se încăpățâna să accelereze. Cum modelul avea tracțiunea pe spate, roțile dinspre portbagaj se învârtteau în gol, în timp ce cele din față mușcau asfaltul cu furie. Brusc, portierele Volvo-ului se dădură în lături și patru umbre tăsniră din interiorul lui, pierzându-se în întuneric. Sofia, Guido, Sheree și Mal se repeziră după ei.

Mario luă mașina cu ambele mâini și se răsuci ca un aruncător de greutate, scoțând-o din peisaj, apoi se răsuci

spre dubița neagră, împletindu-și degetele butucănoase și întinzându-și brațele musculoase în față, trosnindu-le a încălzire.

— Târfa spălăcită e a mea! mârâi Vivien.

— Cum vrei tu, scumpete, replică Macus cu un rânjet galant.

Ca la un semn, apucară plafonul mașinii și traseră, desfăcând dubița ca pe o cutie de conserve.

Cinci vampiri erupseră din interiorul ei. Mario năvăli, înșfăcând doi dintre ei de gât și ținându-i lejer pe loc. Vivien o recoltă pe Claudia, descărcându-și în ea întreaga ei putere. Vampirul viselor își dădu ochii peste cap și se prăbuși ca un lemn pe asfaltul ud. Igor nimeri drept în brațele lui Kay, care-i rânji cu ferocitate înainte de a-și înfige colții în gâtul lui. Olga fu trântită la pământ de mica zână irlandeză, care sâsâi amenințător la ea. Marcus alunecă în interiorul dubiței, culegând-o pe Alecsandra cu grijă de pe banchetă.

Era inertă și el își lipi disperat urechea de pieptul ei, ascultând. Inima ei bătu stins, odată și încă odată, la intervale de opt secunde fix. Ochii lui se închiseră, în timp ce ușurarea își croia drum prin sistemul lui, făcându-l să tremure. O strânse la pieptul lui și sări, aterizând lin lângă BMW-ul lui Murphy.

— Este vie, șopti el chinuit, fără a se adresa cuiva anume, lipindu-și buzele de ale ei. Trăiește!

Se lăsă în fund în mijlocul șoselei ude, legănând-o la pieptul lui, pradă unui sentiment amestecat. Ar fi plâns dacă ar fi putut. Era copleșit. Simțea și spaimă, și bucurie, și ușurare. Furia și mânia îi întunecau mintea. Combinația era nimicitoare.

— Nu i-am fi făcut rău!... Nu de asta am luat-o! Niciodată nu i-am fi făcut vreun rău!

Vocea răgușită a lui Igor ajunse până la el. Încet, încet de tot, Marcus își întoarse fața spre el, pironindu-l cu o privire plină de ură. Nu expresia din ochii lui era terifiantă, cât mișcarea lentă pe care o executase. Pentru un vampir care se putea mișca precum un fulger, gestul

fusese de o încetineală exasperantă.

— Teoretic vorbind, ar trebui să-ți fiu extrem de recunoscător pentru faptul că ai adus-o în viața mea, rosti Marcus, abia mișcându-și buzele. Practic însă... tocmai ți-a expirat timpul!

Se ridică cu grijă și-l privi lung pe Shawn, care răsărise lângă el, cu brațele întinse, pregătit. Irlandezul îl privi cu înțelegere și aprobare. Marcus dădu din cap și o așeză pe Alecsandra în adăpostul ferm al brațelor lui.

— Poate că ar trebui să-l așteptăm și pe Guido, sugeră Mario îngrijorat, când îl văzu îndreptându-se agale spre Kay, care-l imobilizase pe Igor.

— Nu are importanță, crede-mă! rânji Marcus, perfect lucid. Oricare dintre ei ne poate da informațiile care ne interesează. Va fi o luptă dreaptă.

Kay păru să cadă de acord cu el. Își descleștă fălcile din gâtul vampirului, dându-i un brânci spre Marcus. Igor se împletici, dar izbuti să se redreseze la timp.

— Nu este nevoie să se ajungă aici! izbucni rusul disperat. *Jur* că nu aveam nicio intenție de a-i face vreun rău!

— Nu cred că mă interesează asta, replică Marcus moale. Pe voi vă interesează? îi întrebă el pe ceilalți, cu mâinile desfăcute în lături, aruncându-le o privire cu o sprânceană arcuită ironic.

— Nu, mormăi Kay. Extermină-l.

— Da, n-o mai lălăi, fu de părere și Mal.

Lupta se termină rapid. Igor pur și simplu nu avu nicio șansă. Marcus îl sfârtecă în bucăți. Geff și Ryan se ocupară de rămășițele tremurânde ale rusului.

— Tu urmezi, rânji Marcus spre Olga, făcându-i semn lui Violet s-o elibereze.

— *Nu!*

Olga se repezi orbește în direcție opusă, încercând să scape cu fuga. Marcus o ajunse din doi pași și-o înșfăcă de gât, răsucind-o spre el. O privi în ochi cu cruzime și sălbăticie.

— Pentru Alecsandra, șopti el, smulgându-i capul de

pe umeri.

Rămășițele lor deja ardeau când Sofia, Guido și Sheree se întoarseră cu captura lor.

— Unde-i Mal? se interesă Vivien, cu ochii ațintiți asupra resturilor care continuau să tremure în miezul flăcărilor.

— S-a ales cu cel mai iute de picior, o informă Sofia sec. Părerea mea este că pe ăsta o să-l ratăm. L-am văzut cum aleargă. Mal va trebui să se roage să se împiedice sau ceva pentru că, sincer, nu cred că va izbuti să-l înhațe.

Previziunile ei se dovediră a fi corecte. Mal reveni după aproape o oră, arătând abătut și furios. Eșecul îl făcea să fie inflamabil și la fel de delicat de manevrat ca o bombă cu ceas.

Din cei nouă vampiri unul scăpase și alți patru fuseseră maziliți. Păstrasera patru dintre ei pentru a storce informații, urmând a fi încarcerați în pivnița fortăreței clanului O'Flagherty.

Marcus o recuperează pe Alecsandra din brațele lui Shawn și se strecură în mașina lui Guido. Vivien îl pusese deja la curent despre cum funcționa talentul Claudiei și Marcus își îngăduie să se relaxeze.

Pentru prima dată în șase ani, simțea că se afla cel mai aproape de visul lui. Nu-și dezlipi privirea de pe fața ei tot timpul cât dură drumul până la fortăreață. Dragostea mistuitoare pentru ea era un chin și o dulce binecuvântare.

Niciodată n-avea să o mai scape din ochi! Niciodată n-avea să mai îngăduie cuiva să se mai apropie de ea și s-o rănească!

Ea era a lui, în sfârșit!

La patruzeci de mile distanță, scufundat într-o mlaștină împutită, un vampir activă cu o mână nesigură un telefon mobil neînregistrat. Vocea catifelată și înspăimântătoare răspunse după al șaselea apel.

— Da?

— Stăpâne. Vampirul înghiți cu dificultate în sec. Sunt Răul.

— Da?

— Înălțimea Ta... am eșuat... A fost o ambuscadă. N-am avut nicio șansă! Au fost de două ori mai mulți decât noi...

Se lăsă o tăcere adâncă, copleșitoare. Vampirul începu să dârdăie.

— Am înțeles, răspunse vocea sec.

— Am rămas singur, stăpâne. Ce să fac?

— Întoarce-te. Voi avea eu grijă de restul.

CAPITOLUL 22

Chicago, Ajunul Crăciunului

Era cu puțin înainte de ora opt când Max termină de printat ultimul raport și-l îndosarie. Toți angajații plecaseră acasă de aproape trei ore, cu excepția lui, care rămăsese ca să-și pună lucrurile la punct, și a portarului.

Îl așteptau trei săptămâni de concediu, pe care încă nu se hotărâse cum avea să și le cheltuie. Practic, aceasta era luna de concediu pe care Foreman i-o promisese încă de când se întorsese din Indonezia și pe care abia acum îi îngăduise să și-o ia.

Probabil că cel mai indicat era să dea o tură prin Aspen și să schieze. Întotdeauna pleca să schieze de sărbători. Sau putea alege vreo plajă tropicală înconjurată de palmieri, unde să stea cu ridichea în sus, să se îmbuibă cu Mai Tai și să se părească la soare.

Niciuna dintre variante nu i se părea atrăgătoare.

Max goli scrumiera la coș, apoi adună multitudinea de bilețele adezive cu diverse însemnări, verificându-le rapid înainte de a le da drumul în gunoi.

Nu se grăbea. Acasă nu-l aștepta decât Belzebuth, dar îi lăsase suficientă mâncare în castronăș de dimineață cât să-i ajungă până a doua zi... în cazul în care se decidea să dea totuși curs invitației Alenei și să-și petreacă seara împreună cu ei. Sau putea să accepte propunerea lui Noah și să participe la nu se știe ce dineu simandicos.

Oferta fratelui său nu-l tenta aproape deloc. De la o vreme nu-l mai atrăgeau petrecerile zgomotoase, cu lume selectă și plină de fumuri, unde o porție de mâncare costa cam jumătate din salariul pe o lună al unui proaspăt

angajat de-al agenției, iar conversațiile se axau pe trei mari teme: politică, bani și următoarele alegeri.

Poate că cel mai bine ar fi fost să o sune pe Alena și să-i spună că o să treacă pe la ei pentru câteva ore. Poate că mai rămăsese ceva din tortul aniversar cu ciocolată al Jessicăi...

Max oftă. Îmbătrânea, la naiba! Fiica lui împlinise ieri cincisprezece ani! El avea să facă treizeci și cinci peste vreo două săptămâni. Când mama mă-sii trecuseră toți acei ani!?

Fusese îngrozitor de tânăr când se însurase cu Alena. Abia împlinise nouăsprezece ani. Alena era cu o jumătate de an mai mică decât el. Se înamoraseră ca doi nebuni și se căsătoriseră la nici două luni de când se cunoscuseră. Jess apăruse fix după nouă luni. Și timpul se scursese vijelios începând cu acel moment. Iar acum se pomeni că are o fiică adolescentă... care probabil se gândea deja la întâlniri cu băieții!

Max se strâmbă. Nu-i plăcea ideea deloc și bănuia că avea o reacție tipică de tătic posesiv și gelos. Însă i se părea inacceptabil și revoltător ca un puști cu hormonii înfierbântați să aibă *gânduri* cu fiica lui.

În clipa următoare se decise. Avea să meargă acolo în seara asta și să încerce s-o tragă pe Jess de limbă. Probabil că avea să se simtă penibil, dar cel puțin avea să se lămurească dacă era cazul să-și facă griji sau nu. Însă mai înainte de asta trebuia să treacă pe acasă și să ia pungile cu cadouri.

Max se uită la ceas. Era opt și zece. Dacă băga viteză, avea timp să facă și un duș.

Își setă computerul și-l închise, își încuie sertarele și stinse lampa de pe birou. Îl salută pe portar și ieși în ninsoarea abundentă, pornind spre locul unde-și parcase mașina.

Poate că era timpul să și-o aducă pe cealaltă din D.C. și să-și lase Porsche-ul în garajul lui Noah până la primăvară. Eventual să-i ceară fratelui său Chevy-ul până când reușea să plece în Washington.

Max își scutură zăpada din păr, amintindu-și că era timpul să facă o vizită și frizerului, și intră în mașină.

Plicul alb de pe scaunul de alături îl făcu să încremenească pentru o secundă. Apoi se mișcă degajat. Porni contactul, își scoase arma și dădu drumul la muzică cu volumul suficient de tare pentru a masca sunetul piedicii trase, după care se răsuci în scaun. Nu era nimeni în mașină cu el. Ochii lui se îngustară. Suspicios, blocă portierele și luă corpul delict. Înăuntrul plicului nu era decât o singură foaie. O trase cu două degete și citi cele trei rânduri scrise cu litere înghesuite din mijlocul biletului.

*Sărbători fericite. Cadoul surpriză te așteaptă acasă.
Sper să-ți placă.*

Preț de aproape două minute încheiate fu incapabil să se miște. Adrenalina îi vuia prin sânge, amortindu-l complet. Inima îi bătea atât de tare încât zgomotele din jur se estompaseră, singurul sunet pe care-l auzea fiind propriul puls asurzitor, care-i lovea timpanele ca un piston hidraulic.

Trecuseră șase săptămâni de când o văzuse ultima oară. Șase săptămâni mizerabile, în care suferise cumplit. Patruzeci și șapte de zile negre și tot atâtea nopți pe care le petrecuse așteptând un semn de la ea, oscilând între deznădejde și speranță, nefericire și nebunie, ca un afurisit de Yo-yo!...

Și, în sfârșit, lucrul pe care și-l dorise cu disperare se întâmplase. Ea intrase în contact cu el. Deși niciodată nu-i văzuse scrisul, nu se îndoia că era al ei. Și faptul că se gândise la el suficient cât să-i ia un cadou de sărbători îl făcea să... spere!

Mâinile îi tremurau când manevră volanul și se strecură în trafic.

Aleksandra se ținuse de cuvânt. Lanțul crimelor din Downtown încetase subit. Însă dosarul nu fusese clasat și nici n-avea să fie prea curând. Max nu putea să-i explice lui Foreman că nu mai era cazul să-și facă vise în legătură cu prinderea ucigașului. Pe de altă parte, lucrul acesta îl

ajutase să-și obțină transferul temporar la departamentul din Chicago. John nu-i semnase transferul definitiv, dar Max smulsese promisiunea de la el de a-l lăsa acolo până la rezolvarea cazului.

Parcă mașina la două străzi distanță de blocul său și porni pe jos, prin ninsoarea bogată, încercând să-și limpezească mintea. Inima încă îi bătea cu putere și Max se întrebă într-o doară dacă n-ar fi trebuit să se oprească la vreo farmacie și să ia o nitroglicerină sub limbă. Ar fi fost stupid să facă un atac de cord la treizeci și cinci de ani! Însă pur și simplu nu se putea liniști. Voia să ajungă cât mai repede în apartament și să vadă ce anume îl aștepta acolo, dar pe de altă parte se temea ca nu cumva acel cadou să fie unul de despărțire definitivă și irevocabilă.

Se opri în fața blocului și-și aprinse o țigară, trăgând din ea cu sete și făcându-și curaj.

Înjurând, aruncă chiștocul și intră în bloc, trecând repede pe lângă portar.

În clipa în care deschise ușa apartamentului său îl izbiră brusc și simultan mai multe lucruri. Nările îi fură asaltate de mirosul de usturoi prăjit și de condimente. Lumina din bucătărie era aprinsă și prin ușa larg deschisă se revărsau notele vesele ale unui colind. În living întunericul era întrerupt ritmic de luminițele colorate ale instalației unui brad pe care nu-l avusese când plecase la muncă în dimineața aceea.

Picioarele i se înmuieră. Închise ochii, strângându-și pleoapele cu putere, în timp ce un nod mare și greu i se așeză de-a curmezișul în gât. Inspiră profund și-și ținu răsuflarea în timp ce pornea șovăitor spre bucătărie. Se opri în prag și-și încheștă mâinile pe tocul de lemn, dându-și răgazul să asimileze șocul năucitor.

Alecsandra stătea răsucită cu spatele la el, mestecând ceva într-o cratiță cu o spatulă de lemn, ceva ce sfârâia și mirosea dumnezeiește. Pe plita electrică se mai afla o oală în care altceva dădea în clocot. O sticlă cu vin roșu fusese destupată și pusă pe bufet la respirat.

Ferestrele erau larg deschise. Masa din bucătărie fusese ornată festiv, cu două rânduri de tacâmuri și un aranjament cu lumânări și rămurele de brad argintiu peste o față de masă roșu cu alb. Belzebuth era cocoțat pe frigiderul înalt și o privea nemișcat și încordat ca un arc, cu blana zbârlită și urechile lipite de cap, miorlăind scăzut și amenințător.

— Va trebui să încetezi cu asta, i se adresă Alecsandra motanului, izbind scurt spatula de muchia tigăii și punând-o alături, într-o farfurie. Dacă noi doi nu cădem la pace, va fi jalea lumii, presimt! Fiindcă dacă eu mă pot preface că tu nu existi, ai putea dovedi și tu destulă amabilitate ca să faci exact la fel!

Motanul sâsâi și o scuipă, continuând s-o mârâie la relanti. Alecsandra oftă și goli dintr-o singură mișcare cutia cu paste în oala cu apă care fierbea. Mototoli între degete cartonul gros până-l făcu cocoloș și-l aruncă peste umăr, fără să se uite, drept în coșul de gunoi de lângă chiuvetă.

Max zâmbi, simțind cum totul se dilată și se umple în el.

Alecsandra îi gătea! O femeie pe jumătate vampir, uluitor de frumoasă și de sexy, puternică precum un crucișător marin, stătea în bucătăria lui și-i gătea o mâncare despre care Max știa că ea n-avea să pună gura nici dacă-i punea pistolul la tâmplă!

Era îmbrăcată într-o pereche de colanți și un maiou sport de culoare neagră, peste care își pusese un șorț de bucătărie cu danteluțe. Șoldurile i se bâțâiau comic în ritmul colindului. Era desculță și părul lung îi era prins la ceafă cu o fundă de cadouri mare și roșie. Părea să se simtă excelent.

Max știe exact clipa în care-l simți. Alecsandra încremeni brusc și fața i se răsuci spre dreapta cu treizeci de grade. Își ținea ochii închiși și nasul împins ușor înainte. Nările ei fremătară scurt, apoi un zâmbet moale îi arcui buzele rujate într-o nuanță de roșu fragă. Deschise ochii și îi aruncă o privire seducătoare peste umăr.

— Bună.

— Bună, răspunse Max cu o voce răgușită, sprijinindu-și umărul de toc.

Îi venea să se repeadă la ea și s-o înghesuie într-un colț cu gânduri nu tocmai curate. Însă nu știa care erau intențiile ei și nu voia să facă presupuneri greșite și gesturi care aveau să-l coste mai târziu. Faptul că ea se afla acolo, îmbrăcată așa, făcând ceea ce făcea, depășea cu mult până și cea mai fantezistă dintre așteptările lui.

— Sper că-ți plac pastele cu sos.

— Depinde de care.

Alecsandra își îngustă ochii bătaios.

— Lassagna.

— Lassagna este perfect.

— Nu știu să gătesc altceva, se disculpă ea, privindu-l neliniștită.

— Asta-i grav, rânji Max.

Se priviră în ochi un lung moment, fără să se miște niciunul.

— Am picat într-un moment prost? se interesă ea cu o voce nesigură, mușcându-și buza de jos. Poate că ai planuri pentru seara asta și eu...

— N-am, rosti Max abrupt, întrerupând-o. Planuri, explică el când o văzu că se încruntă nedumerită. N-am planuri. Expiră lent și-și ridică un deget. Pot să te întreb ceva?

— Da.

— Tu ești cadoul meu surpriză de Crăciun?

— Da... dacă-ți place, zâmbi ea felin.

— Cât timp poți să rămâi?

Alecsandra îl privi lung.

— Depinde.

— De cine anume?

— De tine.

Max își ținu respirația. Nodul din gâtul său deveni dureros, ceva zvâcni în stomacul lui și se strânse.

— Să înțeleg că eu voi avea ultimul cuvânt de spus în legătură cu asta?

Aleksandra îl fixă tăcută.

— Dacă decid să rămâi... atunci te vei muta aici, cu mine, pentru totdeauna? continuă Max cu o voce gâtuită.

Ea oftă întretăiat, apoi întinse mâna și opri aragazul, dând tigaia deoparte, fără să-și ia ochii de la el. Făcu un pas, apoi încă unul, privindu-l seriosă.

— Max. Nu știu cum va fi cu noi doi. Dar sunt dispusă să încerc... dacă și tu vrei asta. Știi exact acum *ce* anume sunt. Nu știi totul, dar ți-am spus și ți-am arătat destul ca să înțelegi esența lucrurilor. Dacă tu poți să mă accepți așa cum sunt, atunci voi rămâne atâta timp cât ne vom simți bine amândoi. Asta e tot ce pot să-ți promit deocamdată.

— E destul. Deocamdată, preciză el, zâmbind din colțul gurii. Pot să te mai întreb ceva?

— Zi.

— De ce ai întârziat atât?

Aleksandra oftă și zâmbi fără chef.

— Am fost îngrozitor de ocupată, Max.

Chiar fusese ocupată. După ce-și revenise din somnul indus de Claudia, asta întâmplându-se la vreo șase ore după intrarea acesteia în bar, și după ce Guido o pusese la curent cu ceea ce se întâmplase în tot acest timp, făcuse o criză de nervi în toată puterea cuvântului.

Marcus o lipsise de plăcerea de a răzbuna personal moartea lui Leo. Fusese atât de supărată pe el încât nu-i mai vorbise o lună încheiată.

Vampirii care fuseseră luați prizonieri încăpuseră pe mâinile pricepute ale lui Mal și Murphy.

Irlandezul nevrinos se dovedi a fi un adevărat măiestru al torturii. Inventase niște metode de a stoarce informații care-l lăsaseră pe Mal cu gura căscată și-l umpluseră de pizmă. Singurul lucru pe care-l putuseră afla din gura lor fusese adresa unei construcții medievale obscure din Austria.

Nimeni nu auzise vreodată de Castelul Tryndergell. Izbutiseră să-l localizeze după aproape cinci săptămâni de căutări care păreau zadarnice, numai pentru a descoperi locul pustiu. Vampirii care locuiseră acolo își strânseseră

catrafusele și o șterseseră cu mult timp înainte ca ei să le dibuiască ascunzătoarea.

Deprimarea lovi întregul lor pluton. Urma slabă a mirosului lor dulceag era singura dovadă că locul colcăise până de curând de o mulțime de lipitori.

Se văzură nevoiți să abandoneze totul pentru moment. Își luaseră rămas bun de la clanul O'Flagherty, promițând să țină legătura. Primejdia nu trecuse și nu avea să treacă până când nu dădeau de urma vampirului căruia îi slujise Igor și până nu izbuteau să pună mâna pe arma pe care acesta o făurise cu un scop extrem de precis. Aveau să fie atenți și să-și continue cercetările.

Se întorseseră cu toții la Refugiu în urmă cu opt zile... iar de atunci ea nu-și mai putuse găsi locul!

Nimic nu-i convenea, nimic n-o mai atrăgea, totul o scotea din sărite. Răbdarea ei devenise ceva extrem de volatil. Se gândea la Max. Cât timp fusese plecată nu-și îngăduise acest lux. Începuse să-l viseze pe Max. Și-i era un dor îngrozitor de el!

În acea dimineață se trezise cu hotărârea deja luată. Sunase la agenție să afle dacă apartamentul ei fusese închiriat și fu șocată și plăcut surprinsă să afle că încă nu-i găsiseră niciun client. Acesta era un semn de bun augur. Următorul lucru a fost să înceapă să-și împacheteze lucrurile și să-i ceară Senei să-i împrumute mașina ei pentru două zile. Și cel mai greu lucru a fost să-l înfrunte pe Marcus.

— Unde pleci?

Vocea lui fusese panicată și ochii plini de groază.

— Mi-ai promis trei sau patru decenii, rostise ea calm, privindu-l neclintită. M-am decis să-ți urmez sfatul.

— Nu...

— Îmi pare rău.

Își luase valizele și îl ocolise, vârandu-le în portbagajul mașinii. Marcus se materializă lângă ea, privind-o distrus.

— Nu pleca... Te rog, nu pleca!

— Nu te părăsesc, Marcus. Mă voi întoarce aici când

va fi timpul și voi rămâne cu tine până la sfârșit. Dacă mă iubești, atunci mă vei aștepta.

Marcus făcuse un efort incredibil să-și păstreze cumpătul. O mângâiasă înfrigurat pe păr, apoi pe obraji, și-și lipise buzele reci de fruntea ei.

— Măcar o să mai vii din când în când pe aici?

— Nu fi prost! Nu mă mut în Coreea de Nord!... Normal că o să ne vedem foarte des! Însă va trebui să-mi promiți că te vei ține de cuvânt, Marcus, și că n-o să te amesteci în viața mea.

— Da, făgădui el rigid. Voi sta deoparte. Dar numai dacă și tu o să respecti partea care-ți revine din înțelegerea noastră.

— Atunci... ne-am înțeles.

Îl îmbrățișase strâns și inima i se frânse când îi simți tremurul nestăpânit.

— Te iubesc! Te iubesc așa de mult!

— Și eu te iubesc, șoptise ea, simțindu-se îngrozitor de tristă din acest motiv. Să fii cuminte.

— Promit. Ai grijă de tine, scumpo. Să mă suni dacă ai probleme.

De dragul ei, Marcus își construise o expresie zâmbitoare și relaxată atunci când se retrase din îmbrățișare.

— O voi face. Păstrăm legătura.

Îi făcuse cu ochiul, intrase în mașină și plecase. El rămăsese nemișcat în mijlocul cărării, sub ninsoarea abundentă.

Alecsandra își recuperase cheile de la apartament și-și lăsase bagajele în hol. Tot drumul de întoarcere își muncise creierii cum să facă să ia legătura cu Max fără să-l bage în convulsii. Într-un final se decise să joace după ureche și plecase să facă unele cumpărături.

Ajunsesese în apartamentul lui cu vreo trei ceasuri în urmă și subtilizase portarului cheile de la apartamentul lui, apoi cărase noile achiziții și se apucase de dereticat. Împodobise pomul, îngrămădisese cadourile sub el, făcuse curat și se proptise în bucătărie. Gătitul o ajutase

întotdeauna să se relaxeze pe vremea când era... om în întregime. Însă chiar și așa, fusese tot timpul încordată ca un arc și îngrozitor de emoționată.

Acum, privindu-l, toată nervozitatea i se risipi. Cumva, știu că procedase corect. Era cel mai corect lucru din lume să fie aici, în seara aceasta, cu el.

— Max, trebuie să-ți spun ceva.

— Te ascult.

— Ți-am zis vreodată că îmi placi? se încruntă ea, ferindu-și privirea și trecându-și palmele peste șorț într-un gest de vinovăție.

— Numai de vreo două ori.

— Regret, dar te-am mințit. Îl privi cu ochi strălucitori. De fapt... sunt îndrăgostită de tine. Foarte, foarte, *foarte* îndrăgostită, chiar!

Max o privi lung, mijindu-și ochii, reflectând. Străbătu distanța care-i separa și o înșfăcă de brațe, ridicând-o în aer până la nivelul ochilor lui. Îi trânti un sărut apăsător pe gură, făcând-o să caște ochii la el.

— O să arzi în iad pentru minciuna *aia*, domnișoară Greydon! îi șopti el la ureche.

— Drummond.

— Ce?

— Numele meu adevărat este Alecsandra Drummond!

— Chiar? rânji Max, frecându-și nasul de gâtul ei.

Alecsandra închise ochii și zâmbi.

În acel moment, singurul lucru pe care-l dorea era bărbatul care o ținea în brațe. Nu mai râvnea la sângele lui. De fapt, nu mai râvnea *chiar* atât de mult.

Și asta părea un bun început.

VA URMA...